

AARON DEMBSKI-BOWDEN

VÉRONTÓ

ÉJURAK-REGÉNY

WARHAMMER
40,000

AARON DEMBSKI-BOWDEN

VÉRONTÓ

ÉJURAK-REGÉNY

BLACK LIBRARY

Aaron Dembski-Bowden

Vérontó

Blood Reaver © Games Workshop Limited 2011. All rights reserved.

The Black Library, the Black Library logo, Games Workshop, the Games Workshop logo and all associated marks, names, characters, illustrations and images from the Warhammer 40,000 universe are either ®, TM and/or © Games Workshop Ltd 2000-2011, variably registered in the UK and other countries around the world.

Első kiadás

Fordította: Mile Csaba

Szerkesztő: Bajer-Zalán Ivett

Szöveggondozás: Dr. Bajer-Molnár Katalin

Műszaki szerkesztés: Massár Mátyás

Kiadja: Tuan Kiadó

Felelős kiadó: Bajer Tibor

ISBN 978-963-589-136-8

English version originally published in Great Britain in 2011 by Black Library.

Games Workshop Limited., Willow Road, Nottingham, NG7 2WS, UK

This edition published in Hungary by Tuan Publishing Ltd in 2023.

Copyright © Games Workshop Limited. 2024.

This translation copyright © Games Workshop Limited. 2024.

Translated and used under licence by Tuan Publishing Ltd. All rights reserved.

Cover illustration by Ion Sullivan.

English title: Blood Reaver

A 41. évezredet írjuk.

A Császár már több mint tízezer éve ül mozdulatlanul a Terra Aranytrónusán. Az istenek akaratából Ő az emberiség ura, s világok milliói felett uralkodik légioi sokaságával.

Oly sok éve már alig több mint egy rothadó héj, amit a Technológia Sötét Korának gépezetei tartanak életben. Ő a Birodalom istene, a Rettenet Ura, akinek minden nap ezernyi lelket áldoznak, hogy az erejükkel táplálják, s így soha ne enyvésszen el. S Ő, az örökké élő, örökké virrasztó Császár még ebben a sem nem élő, sem nem holt állapotában is az emberiségre vigyáz. Akaratának kivetülése, a fáklyaként izzó Astronomican mutatja az utat az emberiségnek a valós úr mögött lapuló Hipertéren át, mely összeköti az emberlakta világok millióit. A Hipertéren, melyet démonok laknak, s melynek örökké változó ösvényei véráztatta, rettentő csataterек szegélyezik.

Ezeken a harctereken, ezeken a világokon végeláthatatlan seregek indulnak csatába a nevében, s ezeket legfélelmetesebb harcosai, az Adeptus Astartes csatatestvérei, az úrgárdisták vezetik. Nyomukban a Birodalmi Gárda seregei járnak, s őket az emberlakta bolygók milicistái; a kíméletlen, árgus szemekkel figyelő Inkvizíció és az Adeptus Mechanikus technopapjai követik. De legyenek bármily sokan is, a vést, mi az emberiségre les, s melynek hálóját eretnekek, mutánsok, s még náluk is rettentőbb dolgok szövik, aligha tarthatják örökké távol.

Ilyen időkben élni azt jelenti, hogy az ember egy a végtelen milliárdok arctalan tömegében. Azt jelenti, hogy az ember a valaha létezett legvéresebb, legkegyetlenebb rezsimben él.

Az itt következő egy ezeknek az időknek a krónikái közül. Oly sokat felejtettünk, mi, emberek! Elfeledtük a technikát és a tudományokat, és sok olyat, amire már senki nem emlékszik, és soha többé nem is fog.

Nem létezik már sem a fejlődés, sem megértés ígérete, mert ebben a jövőben nem létezik már más, csupán háború. A csillagok közt nincs már béke, csupán öldöklés, sötétség, hideg, és a vérre szomjazó, kegyetlen istenek kacaja.

PROLÓGUS

KERESZTRE FESZÍTETT ANGYAL

A HARCOS A kezében forgatta a sisakját. Kesztyűbe bújtatott ujjbegyei végigsimítottak az éjszín keramiton keletkezett horpadásokon és karcolásokon. Az arclemezt egy mesterember gondosságával festették fehérre, egy emberi koponya stilizált másaként. Az egyik vörös szemlencse tönkrement, pókhálószerűen berepedezett. A másik szenvtelenül, kikapcsolva meredt, a sötétedő eget tükrözte.

Azt mondogatta magának, hogy ez nem szimbolikus. Roncsolt sisakja nem példázza a légiója romlását. Miközben elfojtotta a gondolatot, azon tűnődött, honnan ered. A háború bizonyítottan, profán módon felszította a melankólia parazsát, de akkor is. Léteztek határok.

Mély lélegzetet vett, lehunytt szemével nem emberi lényeket látott táncolni és vérezni. Mostanában eldákról álmodott, már hónapokkal azelőtt is, hogy erre a kietlen világra tette volna a lábát. Több ezret látott belőlük: karcsú, szikár arcú, üres tekintetű lényeket, egy égő, fekete vitorlájú, hamis csontból épült hajó fedélzetén.

– Lélekvadász! – kiáltotta valaki. A testvére hangja, aki félig gúnyosan, félig tiszteletteljes titulusként ejtette ki a nevet.

A harcos visszatette a sisakját. Az egyik szemlencse élénken felvillant, a célkereső gyilkos vörösében fürdette az elé táruló látványt. A másik haragos szürke statikus zörejt és késleltetett, zavaró utóképeket mutatott. Néhány pillanatig még a lemenő nap szemcsés és színtelen visszhangját látta, azután is, hogy hátat fordított neki.

– Mi az? – kérdezte.

– Az angyal megtörik.

A harcos elmosolyodott, miközben előhúzta a gladiust a sípcsontjára szíjazott hüvelyéből. A fogyatkozó napfény megcsillan a penge élén, amint az acél a hideg levegővel találkozott.

– Pompás.

AZ IMPÉRILIM EGYIK astartesének keresztre feszítése csodás önelégültséggel járt, és kiváló eszköz volt a cél eléréséhez. Az ürgárdista ernyedten lógott a láncain, kínba merülve, de felhasadt ajkát egyetlen hang sem hagyta el. *A Halál Angyalai* – mosolygott a harcos. *A végsőkig sztoikusak.*

Mivel nem volt kéznél vastüske, némelyest rögtönözni kellett, hogy felhúzzák. Végül a parancsnok elrendelte, hogy az emberei a gladiusukkal, a végtagjainál fogva nyársalják fel az angyalt a harckocsijuk törzsére.

A vér még mindig dobolva csöpögött a fedélzetre, de már régen nem olyan sűrűn, mint az esővíz. A génekbe kódolt halhatatlanság ellenére még egy astartes testébe is csak korlátozott mennyiségű éltető nedű fért.

A megfeszített fogoly alatt egy sisak hevert. Amikor a harcos meglátta a sajátjához annyira hasonló, csak a hűség színeiben és a vérségi kötelék jelvényeiben különböző tárgyat, elhessegette a visszaemlékezés újabb, nemkívánatos hullámát. Valódi indulat nélkül zúzta össze a csizmája alatt. A melankólia fogása mostanában oly élénk és ízetlen volt.

Az ürgárdista felnézett, felfedte kések által felszabdalt, megcsonkított arcvonásait. Páncélja keramit volt, félig mélykék, félig tiszta fehér, a nyársként használt rövidkardok körül horpadt és repedezett. Az egykor komor és büszke, nyüzött arcon most meztelen erek és véres izomrétegek tárultak fel. Még a szemhéját is levágták.

– Üdvözlég, testvér – köszöntötte a harcos a foglyot. – Tudod, hogy kik vagyunk?

MIUTÁN AZ ANGYAL megtört, gyorsan megkapták a vallomást. A harcos közelebb lépett, hogy beszéljen hozzá, a doromboló kérdés a sisak voxszóróján

át rezgette közöttük a levegőt. Az arclemeze szinte az angyal megnyúzott arcvonásaihoz préselődött – két koponya bámult egymásra a naplementében.

– Hol van a *Gangeszi*

MIKÖZBEN A TESTVÉREI készülődtek, a harcos a távolban, a láthatáron égő erődöt figyelte, rosszallóan nézve, hogyan emészti maga körül a világot. Tornyok és leszállópályák tömkelegéből épült sötét tömege felfalta a talajt, miközben füstölgő lehelete az eget fojtogatta. Mégis, oly kevés értéket kínált, amikor a fosztogató kezek kiürítették. Miért támadnának meg egy világot, ha máris kiapadt az erőforrások egyetlen gócpontja? A kalózkodás haszon nélkül csupán koldulás.

Méltatlan. Ó, igen. És szégyenletes.

A harcos a messzi bástyákra meredt, az élettelen világon álló silány erődítményre, amelyre egy magát Kóbor Gárdistáknak nevező, hígvérű rendház tette rá a kezét. A fegyverekért, ellátmányért, drága lőszerért indított rajtaütés. .. Kárba veszett. A rendház hadjáratai kisémmizték a tartalékait, és csupán morzsákat hagytak a Nyolcadik Légió mohó markának.

Az erőd egy nap alatt elesett, és ugyanolyan kevés szórakozást nyújtott, mint zsákmányt. A szervitorok és a Mechanicum köpenyes akolitái átfésülték a szinte teljesen elhagyatott erőd adattárolóit, de csak azt derítették ki, amit már minden harcos tudott: a rajtaütés a fogyatkozó lőszertartalékaik pazarlása volt. A Kóbor Gárdisták már nem itt tartották a másodlagos fegyvertárukat.

– Megváltoztak a dolgok, mióta legutóbb az űr e szegletében hajóztunk – morogta a Magasztos a parancsnoki személyzetének. Fájt neki a vallomás, ahogy mindnyájuknak. – Elhajítottuk az utolsó lándzsáinkat... hogy leigázzunk egy tetemet.

A lehetőség parazsa még a kétségbeesés és a kiábrándultság keserűségében is fényesen izzott. Egyetlen szó cikázott az adatfolyamokban, újra meg újra. *Gangesz*. A mélyűri állomás, amely az űrnek ebben a szektorában a Kóbor Gárdisták és a marsi Mechanicus közötti kapcsolatokat képviselte, jelentős nyersanyag-utánpótlást biztosított a rendház fegyvertárának. Az óceánkékmárványfehér páncéljukban oly büszkén feszítő astartesek az emberi és idegen kalózkodás gondos irtásával tartották fenn a rendet az alszektorban. A Mechanicus

érdekeinek védelmével kiérdemelték a Mars hűségét. Azzal, hogy kivívták ezt az egységet, részt szereztek a Mechanicus jelentős lőszertermeléséből. A szimbiózis kötelékét kölcsönös érdekek táplálták.

A harcos csodálta ezt.

A legfontosabb ennek a mélyüri finomítónak a helyzete volt, amit senki sem talált, hiába kereste. Az egyetlen lényeges válasz feltörhetetlen titkosítás mögött rejtőzött, s mindenki előtt ismeretlen maradt.

Az üres kolostorból elhurcolt foglyok kevés információval szolgáltak. Emberi segédek, lobotomizált szervitorok, a rendház jobbágjai... Egyikük sem tudta, merre van a Gangesz az égbolton. Azzal a néhány astartesszel, aki ezt az értéktelen világot védte, a testvérei bolterei és pengéi végeztek, és inkább dicső áldozatként vállalták a halált, mint hogy az elfogásukkal járó gyalázatot kockáztassák.

Egyetlen védő még mindig lélegzett. A harcos a hamuszínű síkságra vonszolta, hogy a lenyugvó nap alatt megnyúzzák.

A magányos Kóbor Gárdista ugyan még mindig élt, de már nem sokáig. Mindent elárult, amit a Nyolcadik Légiónak tudnia kellett.

Gangesz. Ott sokkal gazdagabb zsákmányt biztosítana egy rajtaütés.

A Vectine rendszer napja hatalmas, narancsszín gömb volt fölöttük, a sötét láng és a kétségbeesett erő színében pompázott. A harmadik bolygó felszínéről síró szemnek látszott, amelyet a fényének nagyját takaró szmog zár le. A harcos figyelte, ahogy végül lenyugszik a lerombolt erőd mögött.

Ekkor hangot hallott, melyet a voxhálózat recsegő hullámai sodortak felé.

– Lélekvadász.

– Ne hívj így!

– Bocsánat. Uzas a Kóbor Gárdista génmagját eszi.

– Az ürgárdista meghalt? Máris?

– Nem egészen. De ha te magad akarod kivégezni, itt az idő. Uzas szörnyű mocskot csinál.

A harcos a fejét rázta, bár senki sem látta. Tudta, miért kérdezi a testvére: a Kóbor Gárdista volt az, aki összetörte a sisakját, amikor a támadás során közlőrlől rálőtt a bolterrel, és szétroncsolta az arclemezt. A bosszú, még az ilyen kicsinyes bosszú is csábító volt.

– Mindent megkaptunk tőle, amire szükségünk van – jelentette ki. –
Hamarosan vissza kell térnünk a hajóra.

– Ahogy mondd, testvér.

A harcos figyelte, ahogy a csillagok rápillantanak, épp csak áttörve a sűrű felhőtakarón, tompa fényű tűszúrásoknál alig többként. A *Gangesz* odakint volt, és vele együtt az esély, hogy újra könnyen lélegezhessen.

KÖTELEKEK NÉLKÜL

ELSŐ RÉSZ

A HAJÓ CSENDES volt, miközben a nő az azt behálózó folyosókon sétált.

A csend nem teljes hangtalanság volt, inkább jelenlét, amely szellemként kísértett a fekete vascsarnokokban. Három nap telt el azóta, hogy a *Vérszövetség* utoljára meghajtással hajózott. Most az űrben siklott, a fedélzete hideg volt, a hajtóművei pedig még hidegebbek. *Vadászatnak* hívták a suttogó nyelvükön ezt a légies sodródást az űrben, ahogy energia nélkül, némán lebegtek egyre közelebb a célponthoz, anélkül, hogy bárki látná vagy hallaná őket. *Vadászatnak*.

Octavia *várakozásnak* hívta. Semmi nem volt unalmasabb egy navigátor számára. A hajótest még mindig nyikorgott, ahogy a megviselt acél megállapodott, de a legénység zajai még a megszokottnál is jobban elnémultak. Olyan kevesen maradtak!

Az egyik kísérője a sarkában loholt, amikor kilépett a szobájából. Rongyos, köpenyes alak volt, görnyedt testének több mint felét durva beültetések alkották.

– Úrnő – suttogta újra meg újra. – Úrnő, úrnő. Igen. Úrnő. Követem az úrnőt. – Úgy tűnt, nem képes suttogásnál erősebb hangot kiadni.

Octavia megtanult tudomást sem venni a bosszantó teremtményekről. Ez volt az egyik legrondább a beültetésekkel teli férfiakból és nőkből álló

falkában, akik azért léteztek, hogy őt szolgálják. Csak a válláig ért, a szemét pedig vastag, durva öltésekkel varrták össze. Bármilyen módosításokat is végeztek a testén, azok zúgtak, kattogtak, ketyegtek és zakatoltak, miközben a fickó púposán, görnyedten baktatott mögötte.

– Úrnő. Szolgálni az úrnőt. Védni az úrnőt. Igen. Ezt mind.

Szem nélkül nézett rá, felfelé, és úgy látta, amiről a nő nem volt megbizonyosodva, hogy meg akarta érteni. Bizarr módon reménykedőnek tűnt. Mintha elismerésre várna, amiért a nyomában csoszogott és időnként nekiment a falaknak.

– Pofa be! – vetette oda, a körülményekhez képest meglehetősen udvariasan.

– Igen – helyeselt a púpos férfi. – Igen, úrnő. Csendet az úrnőnek. Igen. Csendet.

Nos, egy próbát megért.

– Kérlek, menj vissza a szobámba – mondta, és még kedvesen el is mosolyodott. – Hamarosan visszatérek.

– Nem, úrnő. Követnem kell az úrnőt.

A nő válasza hölgyhöz nem illő horkantás volt, miközben a csizmájuk tovább kopogott a folyosó padlóján. A tükörképük is velük tartott, ahogy elhaladtak a hajótest egy fényes acélból készült szakasza mellett. Octavia nem tudott ellenállni annak, hogy odapillantson, bár tudta, hogy nem fog tetszeni neki, amit lát.

Piszkos fekete haj, amelynek tincseit csak félig-meddig fogta össze egy kócos lófarok. Sápadt, egészségtelen bőr, melyet nem ért napfény. Az állkapcsán fakuló zúzódás látszott, de nem emlékezett rá, hogyan szerezte, és rongyos ruháját, melynek durva szövetét a terrai égbolt éjszakájának sötétkékjére színezték, olaj és a fedélzet szennye mocskolta be. Ha az öltözete rendezettebb lett volna, egy uniformist pillantott volna meg: a hajó rabszolga kasztjának gúnyáját, ami lazán és mosatlanul lógott karcsú alakján.

– Elragadó szépség – korholta zilált tükörképét.

– Köszönöm, úrnő.

– Nem te.

A púpos fickó egy pillanatra mintha elgondolkodott volna ezen.

– Ó.

A távolban felhangzó fojtott sírás minden további megjegyzésnek elejét vette. Emberi érzés volt benne, tehetetlenség, a rosszindulat legcsekélyebb jele nélkül. Egy lány. A hang furcsán visszhangzott a folyosón, a fémfalakon rezdült.

Octavia megborzongott. Végignézett a folyosón, a homályba lesett, amin alig tudott áthatolni a kézi lámpása. A fénysugár jobbra-balra cikázott, gyenge világosságot vetve a sötétségbe. Csúasz fémfalak fogadták a keresését, mígnem a fény nem hatolt messzebbre a hosszú járatban.

– Jaj, ne, már megint... – suttogetta, mielőtt tétován odaköszönt volna. Nem kapott választ. – Helló? – próbálkozott újra.

A lány sírása azonnal elhalkult és abbamaradt, amint Octavia hangja felcsendült.

– Helló, úrnő.

– Fogd be a szád!

– Igen, úrnő.

A nő nyelt egyet, a torka kiszáradt. Nem voltak gyerekek a hajón. Már nem. Octavia a kézi voxáért nyúlt, és majdnem az adás rúnájára szorította a hüvelykujját. De mi értelme lett volna? Septimus nem volt a hajón. Már majdnem két hónapja elment, magára hagyva őt.

Csettintett a... szolgájának? Kísérőjének? Az izének.

A férfi vak tekintettel fordult felé. Hogy miként tudott rajongva bámulni, annak ellenére, hogy bevarrták a szemét, az teljesen felfoghatatlan volt számára.

– Gyere – mondta a nő.

– Igen, úrnő.

– Hallod, ugye? A lányt?

– Nem, úrnő.

A nő tovább vezette a folyosón, messze maga mögött hagyva a szobáját. Menet közben a férfi a kezét borító mocskos kötést piszkálta, de nem szólt többet. Időnként a hajó csontjai felvezettek valami hangot a mélyéből. Egy gépkészítő szerszámainak zörgését vagy csizmás léptek csattogását néhány fedélzettel feljebből. Néha mormogó hangokat hallott, sziszegő, gyilkos

nyelven. A fogságba esése óta a nostramói nyelv alapjait is alig tudta elsajátítani. Amikor hallgatta, egyszerre tűnt csábítónak és dallamosnak. Megtanulni már más kérdés volt. Alapjában véve bonyolult szavak és kusza kifejezések rémálomszerű vegyülete, amelynek alig volt köze a gót nyelvhez. Gyanította, hogy Septimus jóleső dicséretei ellenére mindent rosszul ejt ki, és meglehetősen biztos volt benne, hogy az eddig elsajátított szókincsére még egy különösen gyengeelméjű kisgyerek sem lenne büszke.

Továbbhaladtak a homályban, közeledtek a folyosó végéhez. A sötétségben, az előttük fekvő elágazásban egy alak az egyik járatból a másikba surrant. Éppen előttük futott át. Túl alacsony és karcsú volt ahhoz, hogy felnőtt legyen, és még ahhoz is túl apró, hogy a kísérőjéhez hasonló meg-nyomorodott lény. Elmosódott kék szövetfoszlány villant a tekintete előtt, aztán az alak már el is tűnt. Octavia a másik folyosón lágyan csattogó szapora lépteket figyelte.

Ismét hallotta a gyermeki sírást – egy kisgyerek halk nyöszörgését, aki megpróbálta eltitkolni a fájdalmát.

– Helló?

– *Ashilla sorsollun, ashilla uthullun!* – kiáltott vissza a kislány, miközben a menekülő léptek hangja elhalt.

– Azt hiszem, visszamegyek a szobámba – jelentette ki halkán Octavia.

AZ ÉJFÉL SZILÁNKJA néma hajtóművekkel sodródott, semmi sem árulkodott a jelenlétéről.

Egy világ forgott az űrben, felhők nélküli korongján szürke kövek és élettelen kontinensek látszottak. A gyakorlatlan szemnek is elég volt egyetlen pillantást vetni rá, hogy feltűnjön, nem az élet táplálására való, hanem arra, hogy egy szorgalmas fajt értékes ércekkel lásson el.

Az emberi lét egyetlen bizonyítéka körülötte keringett: egy hatalmas, fegyveracélszürke platform, amelynek üres dokkolókarjai a semmibe nyúltak. Az állomás törzsén, birodalmi gót betűkkel a GANGESZ felirat volt olvasható.

A sötétség szilánkjá egyre közelebb siklott, az asztrális érzékelők előtt is éppoly láthatatlanul, mint szabad szemmel. Pengeszerű testében rikoltani kezdett egy gép.

MARUC A KANAPÉRA rogyott. Nem akart mást, mint végre megállni. Néhány pillanatra ez bőven elég volt. Még arra sem volt képes, hogy lerúgja a csizmáját. A tizenhat órás műszakok nem számítottak a legrosszabbnak a munkaköri kötelezettségei közül, de átkozottul közel álltak hozzá. Nagy levegőt vett, amitől sajogni kezdtek a bordái, ahogy belélegezte a lakókabinja

füledt levegőjét. Érezte a napok óta kidobásra váró élelmiszerdobozok bűzét és a mosatlan zoknik mindent átítató szagát.

Otthon, édes otthon.

Mire a sóhaj elhagyta az ajkát, már a csukott szemét dörgölte, hogy megpróbálja kimasszírozni az égető érzést, amit az okozott, hogy egész nap a zörgő futószalagokat bámulta. A fülfájással nem tudott mit kezdeni. Az állandóan megmaradt.

Túlzó nyögéssel megfordult, hogy elérje a távirányítót, amely darabokban hevert a padlón. Néhány kattintással később visszatette az elemet. Többször is megbökte a meglazult bekapcsoló gombot, tudva, hogy egyszer majd csak észleli a szándékát. Csodával határos módon ezúttal csupán néhány másodpercbe telt. A szemközti falra szerelt kijelző pislákolva életre kelt.

Nos. Legalábbis nagyjából.

Az a fajta cakkos torzulás látszott rajta, ami a hibás hangolásnál sokkal súlyosabb dologról árulkodik. Talán műszaki hibáról. Se kép, se hang, se semmi. Nem mintha a Gangesz egyházi prédikációinak, gyászjelentéseinek és biztonságtechnikai adásainak végtelen ciklusa izgalmas lett volna, de még mindig jobb volt, mintha csak statikus zörejt látna.

Megkocogtatta a hangerőszabályzót. A csendben interferencia tompa, suttogó sziszegése hangzott fel, még teljes hangerőn is. Nagyszerű. Nem, tényleg. Igazán nagyszerű. Mintha lenne annyi kreditje, hogy megint kihívja a műszaki szervitorokat. Csodálatos.

Hagyta, hogy olajfoltos ujjai közül kiessen a távirányító, ami a padlónak ütközve azonnal két darabban végezte, mert megint kiesett belőle az elem. Aztán hangosan az üres lakószobába mondta, hogy „Ó, a tököm!”, és úgy döntött, túl fáradt ahhoz, hogy a kanapét ágyhelyzetbe hajtsa, és nekilátott kialudni egyre értelmetlenebb életének egy újabb értelmetlen napját.

Büszke volt? Nem. De már „csak” hét év, és lesz elég megtakarított pénze, hogy végleg elhagyja a *Gangeszi*, és felszálljon egy kompra, ami elviszi máshová – valahová, ahol valamivel kevésbé zordak a kilátások. Ha jól látna, már régen jelentkezett volna a Birodalmi Hadseregbe. De nem látott jól, szóval nem tette.

Ehelyett itt gürcölt a gyártósoron, és sóhajtozva végezte a munkáját, amit túl alantastnak ítélték ahhoz, hogy beprogramozzanak rá egy szervitort.

Maruc ezekkel a gondolatokkal a fejében merült álomba. Nem volt pihentető alvás, de ez nem számított, mert amúgy sem tartott sokáig.

A kijelző sikítani kezdett.

A férfi egy sor káromkodással tért magához az álom határmezsgyéjéről, felkapta a távirányítót, és visszacsapta a helyére az elemet. Levette a hangerőt, miközben szabad kezével ellenőrizte a fülét, hogy biztosan nem vérzik-e.

Nem vérzett. Már-már meglepődött ezen.

Egy pillantás a falon elhelyezett digitális kronóra elárulta, hogy kevesebb mint öt perce aludt (vagyis csak majdnem). A zaj természetesen visszatért a monitorra, bár nem úgy hangzott, mint a korábban észlelt torzulás. Elég sok gondja akadt ezzel a készülékkel. Már korábban is recsegett, zúgott, pattogott és sziszegett. De még soha nem sikoltott.

Némileg kialvatlanul, lüktető fejfájással növelte újra a hangerőt. A zaj egyre erősebb lett, de nem tisztult. Egy elkínzott gép fájdalmasan éles nyüsztése volt. Száz emberi hang, alaktalan és dallamtalan, amit embertelenné tett, ahogy statikus zörejekbe fulladt. Egyszerre volt gépi és emberi, ugyanakkor egyik sem.

A lámpák pislákolni kezdtek fölötte. Újabb áramszünet közelgett. A Gangesz a legjobb napokon is csak egy lepusztult, halott világ körül keringő eldugott állomás volt a semmi hátsó fertályán. Legutóbb három napig nem működött a világítás, mire a technikusok újra működésbe hozták a generátorokat. A munka persze nem állt le, hiszen tartani kellett az egyes szektorok termelési ütemtervét. Az állomás teljes nyugati körzetében hetven órán át dolgoztak fáklyafényben. Több tucat munkás vesztette el valamilyen végtagját vagy az ujját a gépekben, és azon a héten a gyászjelentések olyan hosszúak voltak, mint egy imatekercs valamelyik szent napján.

Maruc épp akkor tápáskodott fel a kanapéről, amikor kialudt a világítás. A sötétben tapogatózva a falhoz botorkált, és kinyitotta a vészhelyzeti szekrényt, amelyben a lámpását tartotta, egy csomó szabványos akkumulátorral, amelyek a lakószoba kevéske, egyszerű berendezésébe illettek. Mindig lazán kezelte a töltésüket, így egyelőre rejtély maradt, hogy melyikben van még élet. Mind a

nyolc tenyérnyi korongot az overallzsebébe gyömösölte a kézi lámpa remegő fényénél, aztán visszazuhan a kanapéra, hogy megvárja az elkerülhetetlen személyzeti bejelentést, amely azt követeli, hogy mind „viselkedjenek a megszokott módon”, és hogy „a világítást a lehető leghamarabb helyre fogják állítani”.

A Trónra, micsoda pöcegödör!

Eltelt két perc, aztán öt lett belőle. Az ötből tíz. Maruc időnként felkattintotta a lámpását, és a sugarát a fali kronójára irányította, a homlokát ráncolva az idő múlását látva.

Végre megcsendült az ajtó fölé szerelt voxszóró. A várt automatikus üzenet helyett az egész állomásra kiterjedő rendszer ugyanolyan sikoltozó nyüsztítést adott ki, mint a kijelzője, csak kétszer olyan hangosat. A fülére szorította a kezét, mintha az ujjak és a koszos tenyér képes lenne blokkolni a több mint száz decibeles, koponyaszaggató visítást. A könyökét az ajtónyitóra csapta, és térdre ereszkedve rogyott a közös folyosóra. A zaj követte őt, odakint is üvöltött a fedélzeti hangosbemondókból. Más ajtók is kinyíltak, de ez csak felerősítette a hangzavart: a sikoly kiugrott az egyes lakószobákból, miközben a személyzet többi tagja kitántorgott a saját ajtaján.

Mi a fene folyik itt?

Üvöltve mondta ki, de nem hallotta, hogy elhagyta volna a torkát, és a közelben senki sem válaszolt.

ARHLLA ÉPP A macskájáról mesélt, amikor minden a feje tetejére állt. Nem volt különösebben vicces vagy érdekes történet, de odafent, a felügyelőszinten bármi szórakoztatót örömmel fogadtak, amivel az időt lehetett múlatni. A munkaidő szinte mindig tizenkét órás műszakokból állt, amit azzal töltöttek, hogy a letapogatok mit sem mutató kijelzőit bámulták, a legénységi jelentéseket olvasták, melyek sosem tértek el az előzőektől, és megvitták, mit fognak csinálni, ha egyszer áthelyezik őket erről az elhagyatott lőszerraktárról, remélhetőleg vissza tényleges flottaszolgálatba.

Aznap azonban történt valami, és a műszakos személyzet nem igazán volt elragadtatva. A főtisztjük, Arella Kor különösen hevesen vágyott arra, hogy bárcsak minden nyugodt maradt volna.

A fegyverrendszer aktív volt, a védőtornyok a semmibe meredtek. A pajzsok működtek, láthatatlan erő réteges buboréka óvta az állomás ocsmány burkolatát. Arella tekintete a pultján található számlálóra tévedt. Az interferencia kezdete óta hét perc és negyvenegy másodperc telt el. Azért nevezte „interferenciának”, mert az sokkal kevésbé hangzott aggasztónak, mint „az átkozott sikoly”.

Pillanatnyilag az átkozott sik... az interferenciát a belső voxhálózatuk közvetítette, eszelős hangerővel visított minden fedélzeten. Nem sikerült leállítaniuk, és senki sem tudta, miért.

– A Nyugati Kettesben most hunyt ki a fény! – kiáltotta valaki. – Ó, a francba... a Nyugati Egyesben is. És a Nyugati Hármásban! És az egész keleti szektorban! És...

Várható módon, ebben a pillanatban a parancsnoki fedélzeten is kialudtak a lámpák. Beindultak a tartalék generátorok, mindnyájukat a vészvilágítás fájdalmas vörös fényében fűrésztve.

– Ez egy külső jel – kopogtatta meg a mellette álló pultnál ülő tiszt a monitorját, az egyiket a kevésből, ami még működőképesnek tűnt az állomáson. – Bármi is az, kintről jön.

Arella kifűjt egy hajtincset az arcából. A parancsnoki fedélzeten mindig túl meleg volt, a légszűrő sosem működött rendesen, és a stressz sem segített.

– Részletek? – Az ingujjába törölte izzadt homlokát.

A tiszt ismét a monitorra bökött.

– Forrás nélküli adás, tíz perccel ezelőtt. Itt van az archívumban. Amikor a kognitátoraink feldolgozták a jelet, hogy rögzítsék és iktassák, akkor terjedt el. Majdnem olyan, mint egy fertőzés. Az állomás meghatározott rendszereit támadta meg: a kommunikációt és az energiahálózat primitívebb részeit.

Arella beszívta az alsó ajkát, ellenállva a vágynak, hogy káromkodni kezdjen.

– Gravitáció?

– Nem állt le.

– Pajzsok?

– Fent vannak.

– Légkör. Létfenntartás. Fegyverek.

– Mind működik. Ez egy egyszerű, brutális, véletlenszerű korcskód. Semmi összetett dolgot nem tud leállítani. Csak a kommunikációt, az auspexet és... úgy tűnik, a világítást. Csak a legegyszerűbb rendszereket támadja, de azok mind tele vannak a betolakodó kóddal, ami akadályozza a működést.

A nő visszaneézett a saját kijelzőjére, a statikus zörejt torz hullámára, amit az elmúlt tíz percben látott.

– Letapogatok, fény és vox. Vakok, süketek és némák vagyunk. És tudod, hogy ezért még seggbe rúgnak minket. A gépölelgetők minden nyilvántartásunkba megrovást vésnek majd be. Én mondom, így lesz. – Mintha számítana, szórakozottan begombolta a kabátját, maga sem tudta, hány műszak óta először.

– Nem aggódsz, hogy ez egy támadás? – kérdezte a másik tiszt.

Arella a fejét rázta.

– A fegyvereink és a pajzsaink még működnek. Nincs miért nyugtalankodnunk, kivéve, hogy a Mechanicus kit fog felelősségre vonni. És azok mi leszünk. Rohadt gépölelgetők, meg az ő haszonkulcsuk!

Néhány évvel ezelőtt még aggódott volna az emberek miatt, akik így kénytelenek sötétben dolgozni. Most inkább saját magát féltette: a Mechanicus nem nézné jó szemmel, ha a termelés jelentős késedelmet szenvedne, és az már így is százféle módon romlott el. Ilyen ütemben talán soha nem jut le a Gangeszről.

A mellette ülő tiszt, Sylus, a borostás állát vakargatta.

– Szóval zavarnak minket, és elmaradunk a kritikus termelékenységtől. Hogy lenne ez a mi hibánk?

Arella igyekezett megőrizni a békétűrését. Sylus új volt az állomáson, még csak két hónapja állt szolgálatba, és nem nagyon vegyült el. A beültetések, amik a bal arca, halántéka és szeme helyére kerültek, elképesztően drágák lehettek – egyértelműen gazdag, aki csak játssza az egyszerű embert. Talán a pénzes apja küldte ide valamiféle büntetésként, vagy a Mechanicus téglája, aki baklövéseket keres. Bármilyen is az igazság, igazi makacs szemétláda tudott lenni, ha akart.

A nő felhorkant.

– Mit gondolsz, kit hibáztatnak majd a gépölelgetők? A „kalózok zavartak minket” nem lesz elég. A pokolba is, miért vennének célba egy ilyen helyet? Akárki is van odakint, még ha képes is lenne átjutni a fegyvereinken, akkor sem lenne itt semmi, amit érdemes elvenni!

Sylus már nem figyelt. Arella tátott szájjal kelt fel a székéből, és a parancsnoki fedélzet ablakán át meredt a hajóra, amelynek nem lenne szabad léteznie.

A *VÉDSZÖVETSÉG* EGY olyan korban született, amikor az emberiség nem egyszerűen el akart jutni a csillagok közé, hanem a meghódításukra törekedett. Hatalmas hajógyárak övezték a Naprendszer bolygóit, amikor a Császár a Nagy Hadjáratra vezette a fajt a galaxisba, hogy az Ő égisze alatt egyesítsen minden valamirevaló világot.

Az akkoriban épített hajók már tízezer éve járták a csillagokat, mielőtt az újra felfedezett Standard Gyártmánysablonok az egész emberi faj technológiáját egységesítették. Az innováció nem számított bűnnek. A haladás nevében elkövetett változtatás látnoki volt, nem pedig istenkáromlás. Ahogy sok más hadihajó, amely azokban az első flottákban született, a *Szövetség* tervezése is töredékes SKS-technológián alapult, de nem kizárólag azon. Amikor teljes sebességgel haladt, elegáns vadászként szelte az űrt, legalább annyira az ősi Nagy Hadjárat korabeli hadihajókhoz hasonló körvonalaival, mint az Adeptus Astartes csapásmérő cirkálók tömörszerű szerkezetének köszönhetően.

A *MAGASZTOS RAGASZKODÁSA* a hajójához messze túlmutatott a büszkeségen. Menedék volt, az ő menedéke egy olyan galaxisban, amely el akarta pusztítani, és fegyver, amit a Hosszú Háborúban használt.

A lény a parancsnoki trónján ülve nyalogatta az ajkát, és figyelte, ahogy a Gangesz állomás képe egyre növekszik az oculuson. Ennyire közel osontak, az állomás műszerei és ütegei előtt észrevétlenül, de amikor megközelítették a Gangesz nulltérpajzsának láthatatlan peremét, már elég közel jártak ahhoz, hogy szabad szemmel is láthatóvá váljanak.

– Tovább, még – mondta nyálkás hangon a híd legénységének. – Tartsátok fenn a Sikolyt.

ARELLA KIJELZŐIÉ MÉG mindig zavaros adatvihart mutatott; viliódzó utóképeket, tájékoztató közleményeket és olyan jeleket, amelyek egyszerűen nem lehettek ott. Az egyik pillanatban ötvenhárom hajót érzékelt, szinte egymás hegyén-hátán, a következőben pedig csak üres teret.

A kilátóablak túloldalán egyre közelebb sodródott a hajó. A páncélzata – fekete, bronz, kobalt és éjkek rétegek – visszaverte a távoli csillagok fényét.

– Ez... egy Adeptus Astartes rohamcirkáló – szólalt meg. – Még hozzá nagy. – Beharapta az alsó ajkát, és képtelen volt levenni a szemét a közeledő úrjárműről. – A Kóbor Gárdistáknak csak a gyártási ciklus végén, kilenc és fél hónap múlva kellene megérkezni, hogy begyűjtsék az erőforrásokat.

– Ezek nem a Kóbor Gárdisták – válaszolta Sylus. – Ezek nem az ő színeik, és nem is az ő jelképeik.

– Akkor meg ki a rosseb lehetnek?

Sylus halkan, lágyan nevetett.

– Honnan kéne tudnom?

Arella visszaült, és a fogain keresztül szívta be a levegőt.

– Miért nem lövünk? – Érezte, hogy egyre élesebb a hangja, veszélyesen közel áll a vinnyogáshoz. – Tüzelnünk kell!

– Az Adeptus Astartesre? – kérdezte valaki döbbenten. – Megőrültél?

– Ezek az astartesek engedély nélkül tartózkodnak a térségünkben, meg sem próbálnak hívni minket, és az összes érzékelőnket használhatatlanná teszik. Dokkolási vektoron érkeznek a Mechanicus állomására, ami tele van nyersanyagokkal, amiket a Kóbor Gárdisták rendházának szántak? Igen, meg kellene védenünk magunkat. – Újra káromkodott. – Valahogyan tüzelnünk kell!

– Célzár nélkül? – Sylus sokkal jobban ellenállt a pániknak. Csaknem unottnak tűnt, ahogy a pultján dolgozott, és egy széftörő türelmével tekergette a tárcsákat.

– Szólj az állomásvédelmiseknek, hogy manuálisan tüzeljenek a fegyvereikkel!

Sylus ekkor már mogorván fintorgott, és igyekezett meghallani, ami a fülhallgatójában szólt.

– A belső vox nem működik. Mit akarsz, mit tegyek, Arella? Kiabáljak végig a folyosón, és reménykedjek, hogy az egész állomás hallja? Úgyis vakok odalent. A világításnak annyi. Hogy jutnak el a toronyállásokhoz?

A nő összeszorította a fogát, és figyelte, ahogy a hadihajó egyre közelebb sodródik. Közel háromezer ember élt a Gangesz fedélzetén, és annyi tüzerővel bírtak, hogy egy egész kalózfloottát visszaverhettek. Most egyetlen ellenséges hajó vette célba a szívüket, és azok, akik tudtak róla, képtelenek voltak szólni azoknak, akik ténylegesen tehetnének ellene valamit.

– Futtasd ki az ágyúkat – mondta a nő.

– Tessék?

– Nyisd ki az ágyúnyílásokat. Beállítjuk a keleti ütegeket, hogy lőjenek a hajó hozzátvetőleges koordinátaíra. Programozzuk be éles lögyakorlatnak. Működni fog!

– Ez jó ötlet. – Sylus a pisztolytáskájához nyúlt, minden habozás nélkül, egyetlen mozdulattal előhúzta a fegyvert, és tüzelt. A lövés megdöbbszentően hangosan roppant a kis teremben. Arella ernyedtt kupacban roskadt le a székéről, homlokát takaros lyuk fúrta át. Pépes nedvesség éktelenítette mögötte a falat. – Be is vált volna – fejezte be a férfi.

A három másik, szolgálatban lévő tiszt közül ketten döbbszentően ültek, míg a harmadik a saját pisztolyáért nyúlt. Ő halt meg elsőként, sóhajtván dőlt hátra a székében, amikor Sylus három golyót eresztett a mellkasába. A másik kettő menekülni próbált. Fejlövésük vetettek véget a tervüknek, további koponyaszilánkokat és sötét masszát fröcskölve a vezérlőterembe.

– Mocskos meló – jegyezte meg Sylus.

Az egyiket kilökte a bőr vezérlőszékből, és dolgozni kezdett a pulton, egymás után gondoskodva az állomás többi főrendszeréről. Az ágyúnyílások zárva maradtak – mind a száz lövegtoronytól megtagadta az aktiváláshoz szükséges energiát. Lezárta a hangárokat és a mentőkapszulákat, teljesen elszívta az energiát, mindenkit csapdába ejtve a fedélzetén. Végül az állomás nulltérpajzsai omlottak össze, megfosztva a tápláló energiától és elvágva a

tartalék generátoroktól. Riadó kezdett jajveszékelní a teremben, de szinte azonnal véget vetett neki. Idegesítő hang volt.

Sylus mély levegőt vett. Legszívesebben feltette volna a pultra a csizmáját, de ezt – bizarr módon – szükségtelen tiszteletlenségnek érezte. Inkább felállt, újratöltötte a pisztolyát, és odament a voxpulthoz, ahol korábban ült.

Egyetlen kék fény pislákolt rajta. Bejövő üzenet. Rákattintott, hogy aktiválja.

– Jelentést. – A voxból hallatszó hang a gurgulázás és morgás között ingadozott.

– Itt Septimus – válaszolt. – A Gangesz állomás a tiéd, uram.

A PATKÁNYOK MINDIG TÚLÉLIK.

Nem akadt semmi ebben a gondolatban, amire büszke lehetett, ugyanakkor gyalázatosán találó volt. Ő tovább bírta a félhomályos vészvilágítás karmazsin fényében fürdő világban, mint a legtöbben.

– Menjünk – suttogta hátra Maruc a válla fölött. A három férfi lámpája keskeny sávban világított előttük, miközben a folyosón haladtak. Valahányszor egy-egy fénysugár a falat érintette, burkolatra festett fedélzetjelzők hirdették, hogy az *E-31:F* átjáróban vannak. Maruc mindig mindent megtett, hogy elkerülje az állomás főfolyosóit. A *Gangesz* egyetlen része sem volt teljesen biztonságos, mióta a gyilkosok megérkeztek, de ő elsősorban az óvatossága miatt maradt életben néhány nappal tovább, mint mások. Amikor csak lehetett, a harmadlagos folyosókon és a karbantartó járatokban maradt.

Tudta, hogy bűzlik, hiszen hetvenkilenc órán át kellett mosdatlan testek között kúsznia a sötétségben. A szemét sajgó pocsolyákká változtatta az állandó hunyorgás. De életben maradt. Túlélte, mint egy patkány, miközben a távoli sikolyok, lövések és nevetés zaját hallgatta, ami visszhangot vetett a *Gangesz* állomás vascsontjaiban.

A legrosszabb a hideg volt. Hogy lehet annyira hideg, hogy az már éget? Jégkristályok rajzoltak gyémántokat a környező fémfalakra. A lélegzetük ritkás felhőben hagyta el az ajkukat és az orrukat, magával ragadva az értékes

meleget. Maruc nem volt orvos, de tudta, hogy az állomásnak ebben a részében nem élnek túl még egy éjszakát. Bárkik is voltak a gyilkosok, tönkretették a hőcserélőket a Gangesz keleti felén. Talán a legénység maradványait akarták előcsalogatni a rejtékhelyükről. Meglehet. Vagy talán megunták a vadászatot, és csupán halálra akarták fagyasztani őket, bárhol is húzták meg magukat. Egyik gondolat sem volt éppen megnyugtató.

– Halljátok ezt? – suttozta.

Előttük valamilyen fém zörgött fémen. Sziszegve adott jelet a megállásra, és három lámpás fénye vetült a folyosóra. Semmi. Csak a csupasz járat. A zörgés folytatódott.

– Ez egy szellőztető turbina – súgta Joroll. – Csak egy ventilátor. – Maruc hátat fordított a férfi tágra nyílt szemének és az avas lehelete érintésének.

– Biztos vagy benne?

– Ez csak egy szellőző. Azt hiszem. – Joroll hangja ugyanúgy remegett, mint a keze. – Dolgoztam azokban a csatornáknak. Ismerem a hangjukat.

Persze – gondolta Maruc –, de az még azelőtt volt, hogy megrogyantál. Joroll állapota gyorsabban romlott, mint a többieké. Észre sem vette, hogy már elkezdte összehugyozni magát. Amikor Maruc tette, az legalább azért volt, hogy melegen tartsa magát. Még egy túlélő taktika. *A patkányok mindig túlélnek* – gondolta megint, rút mosollyal.

– Akkor gyerünk.

Túlzott óvatossággal mozogtak, mert nem igazán tudták, mit érezhetnek a gyilkosok. A legközelebből Joroll látta az egyiket, de nem akart beszélni róla. Dath, aki a trió hátvédjét képezte, azt állította, hogy többet látott, mint Maruc, de még az is kevés volt – egy hatalmas, vörös szemű alak, aki gépi hangon ordított. Dath még azelőtt elrohant, hogy jobban megnézhetne volna; beugrott egy karbantartó nyíláson, és zihálva menekült, miközben a háta mögött lármásan tépték szét a munkáscsapatát. Egy gyilkos elég volt tizenöt emberre.

Maruc nem állíthatta, hogy maga is tanúja lett volna ilyesminek. Gyanította, hogy ezért van még életben. Mióta először hallotta a híreket az érkező gyilkosokról, a legszűkebb járatokban maradt, és csak a legszükségesebb

dolgokért hagyta hátra őket, például, hogy kifosszon egy-egy élelmiszerboltot, vagy akkumulátort keressen a raktárakban.

De most túl hideg volt ehhez. Muszáj volt mozogniuk, és imádkozni, hogy az állomás többi részén még mindig meleg legyen.

Egy ideig azt fontolgatta, hogy egyszerűen feladja, lefekszik egy karbantartó üreg szűk kúszóterébe, és hagyja, hogy magához ölelje a fagy. Talán le sem bomlana a teste, miután meghal. Addig biztosan nem, amíg a Mechanicus mentőcsapatai meg nem érkeznek, hogy újraindítsák a hőcserélőket. .. azután kétségtelenül összeroskadna és rothadó foltként mállana szét az acélon.

A következő elágazásnál sokáig várt, és erőlködve próbált mást is meghallani a saját szívverése mellett. Elindult a bal oldali folyosón.

– Azt hiszem, rendben vagyunk – suttogta.

Joroll a fejét rázta. Nem mozdult.

– Az a rossz irány.

Maruc hallotta Dath sóhaját, de a másik férfi nem szólt semmit.

– Ez az út vezet a kantinhoz – közölte olyan halkan és nyugodtan, ahogy csak tudta –, és szükségünk van ellátmányra. Ez nem a megfelelő pillanat a vitára, Jor.

– Nem ez az út vezet a kantinhoz. Jobbra van. – Joroll a szemközti folyosóra mutatott.

– Az a keleti műszaki fedélzetre visz – tiltakozott Maruc.

– Nem oda vezet. – Joroll hangja felerősödött, már– már kérlelő élel szolt.

– Erre kellene mennünk. – A közeli ventilátorlapát lassan kattogott tovább.

– Csak menjünk – vetette oda Dath Marucnak. – Hagyjuk itt.

Joroll közbeszólt, mielőtt ő dönthetett volna, amiért az idősödő manufaktórummunkás mérhetetlenül hálás volt.

– Nem, megyek én is. Ne hagyjatok itt!

– Halkabban – szólalt meg finoman, bár fogalma sem volt róla, hogy ez valóban számít-e. – És fordítsátok lefelé a lámpákat.

Tovább vezette őket a járatban. Még egy balkanyar. Majd egy újabb. Egy hosszú folyosó, aztán jobbra. A sarkon megdermedt, és vonakodva szegezte a lámpáját a folyosó végén, a kantin kettős válaszfalában álló bejáratra.

– Ne... – A hangja halk volt és erőtlen, még a suttogásnál is gyengébb.

– Mi az? – sziszegte Joroll.

Maruc összehúzta égő szemét, hagyta, hogy a fénysugár körbefusson a kettéhasított ajtónyíláson. A zárólemez kibillent az illesztésekből, elnyűtt fémdarabként szakadt ki a falból.

– Ez nem jó – motyogta. – A gyilkosok itt jártak.

– Mindenütt jártak már – jegyezte meg Dath. Szinte csak lehelte a szavakat.

Maruc reszketve állt a metsző hidegben, a lámpa fénysugara áldozatul esett a keze remegésének.

– Menjünk – suttogta. – Halkan.

Mikor megközelítették a betört ajtót, Joroll szimatolni kezdett.

– Valami szagot érzek.

Maruc lassan beszívta a levegőt. Elég hidegnek érezte ahhoz, hogy jégként égesse a tüdejét, de csak a nedves fémet és a saját bűzét szagolta benne.

– Én nem. Mi az?

– Fűszerek. Romlott fűszerek.

Maruc elfordult Joroll reszkető tekintetétől. Biztos volt benne, hogy most roppan össze.

Ő fordult be először a sarkon. A kiszakadt ajtó keretéhez osont, körülnézett a szirénák vörös fényében fürdő nagy teremben, de képtelen volt valódi részleteket kivenni a homályban. A több tucat asztal felborítva és szétdobálva hevert. A falak sötétek voltak, lövések érintésétől lyukasak, a padlón pedig székek hada hevert szétszórva – bizonyára egy mit sem érő barikád maradványai. Holttestek heverték az asztalokon, rengeteg holttest, szétárt végtagokkal tapadtak a jeges padlóra. Nyitott szemükben fagykristályok csillogtak, a vérfoltok pedig gyönyörű, üveges rubintócsákká váltak.

Legalább semmi sem mozgott. Maruc megemelte a lámpát, hadd világítsa be a termet. A sötétség szétoszlott a fényben, és megmutatta, amit a vészvilágítás nem tudott.

– Az Istencsászár Trónjára! – suttogta.

– Mi az?

Azonnal leeresztette a fényforrást.

– Maradjatok itt. – Nem akarta kockáztatni Joroll elméjének máris foszladozó épségét. – Maradjatok csak itt, én majd megszerzem, amire szükségünk van.

Belépett a kantinba, a csizmája alatt fagyott vér vörös üvegtócsái ropogtak. A lehelete fehér köd volt a szája előtt, a halvány fényben gomolygott, ahogy haladt. Nem volt könnyű messzire elkerülni a holttesteket – mindent megtett, hogy ne érjen hozzájuk, bár nem tudta elkerülni, hogy lássa őket. Amit a lámpás fénye komor tisztasággal mutatott, közelebről még egyértelműbb lett: a teremben egyetlen holttest sem úszta meg a meggyalázást. Összerezzenve, óvatosan lépett át egy megnyúzott nőt, és megkerülte a bőrcsíkokból álló kupacot, ahol a csupasz hús a padlóhoz fagyott. Ahogy haladt, a nő vigyorgó, bőrtelen, csupasz erekkel és feketedő izmokkal teli arca foghíjas mosollyal ajándékozta meg.

Némelyik tetem alig volt több vöröslő csontváznál; a végtagjaik hiányoztak vagy egyáltalán nem is tűntek tagoltnak, jéggé fagyva, megkeményedve heverték az asztalokon. A hideg ugyan nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a szagok eltűnjenek, de Maruc már tudta, miről beszélt Joroll. Tényleg romlott fűszerek bűze érződött.

Közelebb osont a raktár zárt ajtajához, és imádkozott, hogy ne nyikorogjon a kerék, amikor elfordítja. Nekifeszült a fagyos fémnek, és megtekerte. A szerencse most az egyszer az ő oldalán állt – hirtelen rántással engedett és kegyes olajozottsággal fordult el. Mély levegőt vett, majd kinyitotta az ajtót, felfedve mögötte a helyi raktárt.

Úgy tűnt, nem fosztották ki. A polcokon dobozokban szárított élelmiszeradagok sorakoztak, a ládákban mesterséges húskészítmények, és minden rekeszen büszkén díszelgett az aquila vagy a Mars fogaskereke. Három lépést tett befelé, amikor sikolyt hallott a háta mögül.

Tudta, hogy elbújhatna. Becsukhatná a raktár ajtaját, hogy egyedül fagyjon halálra, vagy kereshetne egy zugot, és megvárhatná, hogy bármi is történik, vége legyen. Elvégre az egyetlen fegyvere a lámpa volt a zsibbadt kezében.

Joroll ismét felsikoltott. A hang gyomorforgatóan nedvesnek tűnt. Maruc futásnak eredt, mielőtt észbe kapott volna, csizmája a hideg padlón csattogott.

Egy gyilkos lépett be a kantinba, Jorollt és Dathot vonszolva a kezében. A Trónra, milyen hatalmas volt! Fekete páncélja vérbe öntött tintafolt a vörös homályban, és a generátorából áradó ördögi zümmögés elég volt ahhoz, hogy Marucnak sajogni kezdjen a foga.

Joroll holt súly volt a kezében, a nyak, mely köré a fekete marok fonódott, nem hajolhatott ennyire hátra. Dath még mindig rúgkapált és sikoltzott, a gyilkos a hajánál fogva ráncigálta.

Maruc eldobta izzadt kezéből a lámpást. Az a gyilkos vállvédőjén csattant, úgy pördült el a szárnyas koponya jelképéről, hogy horpadást sem hagyott rajta.

A gyilkos erre megfordult, és egyetlen szót hörgött a sisak voxszóróján át.

– Értem.

Aztán laza közömbösséggel félrehajította Joroll holttestét egy asztalra, egy bőr nélküli hulla mellé. Dath a szörnyeteg szorításában vergődött, rúgkapálva próbált kapaszkodót találni a jeges talajon, zsibbadt keze hasztalan kaparta a hosszú, zsíros hajába fonódó, ökölbe szorult kezet.

Maruc nem menekült el. Minden porcikája sajgott a hidegtől és a szűk helyektől, félig éhen halt és kimerült volt a három, alvás nélkül töltött éjszakától. Elege volt abból, hogy patkányként éljen, a kétségbeesett félelem volt az egyetlen érzés, amely képesnek tűnt áthatolni az éhség és a lassan meginduló fagyhalál kínjain. Túlságosan kikészült ahhoz, hogy erőltesse a hiábavaló menekülést, megállt a megnyúzott testekkel teli teremben és szembenézett a gyilkossal. Vajon rosszabb a halál, mint így élni? Tényleg rosszabb?

– Miért csinálod ezt? – nyögte ki a gondolatot, amely már napok óta ott motoszkált a fejében.

A gyilkos nem torpant meg. Egy fagyos rétegbe vont páncélozott kéz fonódott Maruc torkára. A nyomás a hidegnél is borzalmasabb volt. Érezte, hogy a gerince nyikorog és recseg, érezte, hogy a torkának inai úgy összepréselődnek, mintha szőlőfürt lenne a nyakában, és teljesen elzárják a levegő útját. Az úrgárdista lassan, óvatosan emelte fel, az arclemezére festett koponyából harag sugárzott.

– Ez kérdés? – Félrebillentette a fejét, sosem pislogó vörös szemlencsékkel figyelte. – Ez tényleg valami, amire tudni akarod a választ, vagy csak kisült az agyad a pánik pillanatában? – A férfi torkán eléggé meglazult a szorítás ahhoz, hogy megszólalhasson, és néhány értékes lélegzetvételhez jusson. Maruc tüdeje zihálva szívta be a bűzös levegőt, amely elég hideg volt ahhoz, hogy fájjon.

– Miért? – préselte nyálas fogain át.

A gyilkos szavai hörögve morajlottak a koponyaarcú sisakból.

– Én teremtettem ezt az Impériumot. Én építettem, éjszakáról éjszakára, a verejtékemmel, a büszkeségemmel, karddal a kezemben. A testvéreim ereiben csörgedező vérrrel váltottam meg, akik a Császár oldalán harcoltak, akiket elvakított a fénye, abban a korban, mielőtt még messiásként a föld alá temették volna. Csak az én munkámnak köszönheted, hogy élsz, halandó. A létezésed az enyém. Nézz rám! Tudod, hogy mi vagyok. Láss át a hazugságokon, és pillantsd meg, mi tartja kezében az életedet!

Maruc érezte, hogy a húgy forrón csorog a lábán. A Nagy Áruló bukott angyalai. Mítosz. Legenda.

– Csak legenda... – krákogta lógva. – Csak legenda... – Tagadó lélegzete gőzölögve csapódott a harcos páncéljának.

– Nem csak a legendákban létezünk. – A gyilkos marka ismét megfeszült. – A birodalmatok építői vagyunk, akiket száműztek a történelem lapjairól, akiket elárult az Aranytrónon rothadó porhüvely, amit imádtok.

Maruc égő szeme megpillantotta az ezüst aquilát a gyilkos mellvértjén. A császári sast, repedten és törötten, egy eretnek mellkasán.

– Az életeddel tartozol nekünk, halandó, ezért felkínálom neked a választást. Vagy szolgálod a Nyolcadik Légiót, vagy sikoltva halsz meg.

KÖNNYEBBEN ELFOGLALTÁK AZ állomást, mint remélték. Dicsőséget is lehetett szerezni, bár nem sokat. Talos nem irigyelte volna a harcostársaitól, ha bármelyikük dicső tetteket hajt végre egy ilyen isten háta mögötti manufaktórum elfoglalása során. Győzelemként azonban üresen csengett. Szükségszerű rajtaütés volt, nem bosszú. *Utánpótlási akció* – gúnyolta a gondolat, de azért mosolyt csalt az ajkára. Nem olyan bevetés, amely évszázadokig a légio lobogóit ékíti majd.

Mindazonáltal elégedett volt Septimusszal. És örült, hogy visszatért a hajóra – a két hónap, amit a mesterembere nélkül töltött, enyhén szólva bosszantó volt.

Három nappal ezelőtt tette meg az első lépéseket az állomás fedélzetén. Nem tartotta sokra ezt az emléket. Az átszállókapszula ajtaja kinyílt, és a tiltakozó fém jellegzetes nyöszörgésével feszítette szét a burkolat acélját. Aztán kilépett a barátságos sötétségbe, ahogy szokott. A vizorok programozott könnyedséggel hatoltak át a sötétségen. A hófoltok leginkább embrióknak tűntek, ahogy összegömbölyödtek: négykézláb, vakon kapálózó, reszkető és zokogó emberek voltak. Zsákmány, mely láb alatt nyivákolt, és csak a legszánalmasabb és leghiábavalóbb kísérletet tette, hogy szembeszegüljön a halállal.

Az emberiség akkor volt a legocsmányabb, amikor kétségbeesetten ragaszkodott a túléléshez. Micsoda megaláztatásokat vállaltak! Könnyörögtek. Folyt a könnyük. Kétségbeesetten lövöldöztek, de nem tudták átütni a keramitot.

A Nyolcadik Légió szinte ellenállás nélkül vonult végig az állomáson, elorozva azt a kevés izgalmat, amit lehetett. Talos órákon át hallgatta a többi karom huhogását a voxon. Néhányan ámokfutásba kezdtek, mészároltak, és élvezték, hogy félelmet kelthetnek a csapdába esett emberekben. Hogy kiabáltak egymásnak örömeikben, az örült vadászat hosszú órái alatt!

– Azok a hangok – szólalt meg Talos. – A testvéreink hangja. A légió halálhörgését hallgatjuk. Különös, hogy a degeneráció mennyire hasonlít a nevetésre.

Xarl válaszul csak felmordult. Talán kuncogott. A többiek nem reagáltak, miközben a fénytelen folyosókon haladtak.

Azóta három éjszaka telt el.

Ezalatt az első karom a Magasztos parancsát teljesítette, és a *Szövetség* ellátását felügyelte. Hordókban és tartályokban hordták fel a prométheumot. Nyers, fortyogó plazmát szivattyúztak az állomás generátoraiból. Ércet vittek fel, nagy tételben, hogy a hajó műhelyeiben hadianyaggá alakítsák át. Az állomás legénységének – abból a néhány százból, akik megúszták a kezdeti mészárlást – hasznos tagjait láncra verve hurcolták a fedélzetre. A hajó továbbra is dokkban maradt, és az üzemanyag-vezetékek és a rakodódaruk segítségével magába szívtá, amire szüksége volt.

Hat órával ezelőtt Talos volt az egyik utolsó, aki rabszolgákat hurcolt fel. Egy kintinban találta őket, ami láthatóan az egyik karom vérengzésének helyszíne volt. A Magasztos szerint a *Vérszövetség* még két hétig a dokkban marad, és minden értékeset kiszipolyoz a feldolgozóüzemekből és a gyárak öntödéből.

Minden a lehető legjobban ment, amíg valaki le nem dobta a gyeplőt. A mészárlás a Gangeszen véget ért, de egyesek sosem lehettek elégedettek.

Magányos harcos kószált a *Szövetség* fedélzetén, pengékkel a kezében, vérrel az arcán, és az elméjét egy átok gondolata mérgezte meg.

EGY ISTEN FIÁNAK lenni átok.

Vajon nem ezekkel a szavakkal siránkozott a próféta is? *Egy isten fiának lenni átok*. Nos, talán így lehetett. A vadász hajlandó volt belátni. Talán átok volt. De egyben áldás is.

A nyugalom óráiban, amikor egyetlen pillanatra is megadatott neki a kegyelem, úgy vélte, ez olyan igazság, amiről a többiek túl gyakran megfélemlenek. Folyton azt nézik, mijük nincs, mit nem birtokolnak már, milyen dicsőséget nem szerezhetnek soha többé. Csak a hiányt látják, a bőséget soha, és úgy merednek a jövőbe, hogy nem merítenek erőt a múltból. Így nem lehet élni.

Ismerős nyomás keletkezett a szeme mögött, és utat tört magának a koponyájában. Túl sokáig időzött az elmélkedés csendjében, és ennek fájdalommal kell megfizetni az árát. Az éhséget csillapítani kell, és ha nem teszi, az büntetést érdemel.

A vadász továbbment, páncélos csizmája visszhangozva csattogott a kőpadlón. Az ellenség elmenekült előle, amikor meghallotta az aktív csatapáncél kattogó zúgását és az alapjáraton járó láncfegyver torokhangú zörgését. A kezében tartott fejsze agyarakkal teli, gyakorlatias szépség volt, fogsorát ugyanolyan gyakran olajozták meg szent kenőcsökkel, mint vérrel.

Vér. A szó savat csöpögtetett kusza gondolataiba. Nemkívánatos illat, kellemetlen íz, a felszakadt húsból áradó bűzös, skarlát áradat. A vadász megborzongott és a fegyvere élére tapadt vérre pillantott. Azonnal megbánta – az bíbor kéregként száradt a fejsze fűrészfogaira. Újra fellángolt a kín a szemhéja alatt, élesen, mint egy recés kés, és ezúttal nem csillapodott. A vér megszáradt. Túl sokáig várt két ölés között.

A sikolyok enyhítették a nyomást, de a szíve máris hevesen kalapált. Futásnak eredt.

EGY KATONA HALÁLA volt a következő. Amikor kimúlt, a keze izzadságfoltokat kent a vadász szemlencséjére, miközben a hasából mocskosan buggyantak ki a kötélszerű, nedves belek.

A vadász falhoz csapta a kibelezett embert, könnyed taszítással törte össze a csontjait. Gladiusával – a nemes pengével, amelyet évszázadok óta csak

nyúzókésnak használt – levágta a haldokló fejét. Vér festette meg a kesztyűjét, ahogy a termést a kezébe fogta, megforgatta, és a sápadt bőrön keresztül megfigyelte a koponya alakját.

Elképzelte, ahogy megnyúzza; először lehántja a fakó bőrrétegeket, majd rongyos szíjakat hasít a csontra tapadó húsból. Kihúzza a szemeket az üregükből, és savas tisztító olajokkal öblíti ki a belsejét. Tisztán el tudta képzelni, hiszen már sokszor elvégezte ezt a rituálét.

A fájdalom kezdett alábbhagyni.

A visszatérő nyugalomban meghallotta a testvéreit. Tessék, a próféta hangja. Dühös, mint mindig. Aztán a nyomorult nevetése, ahogy csikorogva a próféta parancsainak feszül. A csendes kérdései tompa dobszóként szóltak az egész háttérében. És ott volt a veszélyes vicsorgása, ami mindent áthatott.

A vadász lelassított, miközben megpróbálta megérteni a szavaikat. Vadásztak, mint ő, ennyit ki tudott hüvelyezni a távoli zsongásukból. A nevét mondták, újra meg újra. Zavartan. Haragvón.

Pedig vad zsákmányról beszéltek. Itt? Ennek a lakótoronynak az elhagyatott folyosóin? Ide csak ők maguk hoztak vadságot.

– Testvérek? – szólt a voxba.

– Hol vagy? – firtatta a próféta. – Uzas. Hol. Vagy. Most?

– En... – Megállt. A koponya leereszkedett elernyedő kezében, a fejsze is mellé süllyedt. A falak fenyegető kettősséggel vigyorogtak rá, kő és acél, faragott és kovácsolt. Lehetetlen. Örjítően lehetetlen.

– Uzas. – Ez a hang a vicsorgóé volt. Xarlé. – A lelkemre esküszöm, hogy ezért megöllek!

Fenyegetés. Mindig csak fenyegetés. A vadász ajka nedves vigyorra húzódott a fogai elől. A falak ismét kővé változtak, és a testvérei fenyegető hangja újra kivehetetlen zümmögéssé foszlott. Hagyta, hogy úgy vadásszanak, ahogy akarnak, és utolérjék őt, amint tudják.

Uzas ismét futásnak eredt, és követeléseket motyogott az ezerevű istenhez. Imádság nem hagyta el az ajkát, mert Curze egyetlen fia sem ejtett volna ki soha egyetlen ájtatos szót sem. Megparancsolta az istenségeknek, hogy áldják meg a vérengzését, nem törődve azzal, hogy megtagadják-e. Eddig sem tették, és most sem fogják.

A MECHANIKUS FOGAK páncélba és húsba haraptak. Utolsó kiáltások szálltak a sikoltozó szájakból. Könnyek hagytak ezüstös csíkokat a sápadt arcokon.

A vadász számára ezek a dolgok csak az idő múlását jelentették.

HAMAROSAN EGY KÁPOLNÁBAN állt, a fogát nyalogatva hallgatta, ahogy a fejsze motorjának morgása a kövön visszhangzik. Jobbra-balra összetört testek heverték, vérszaggal töltötték meg a hűvös levegőt. A túlélő férgek sarokba szorultak, fegyvereket emeltek, amik nem árthattak neki, és szavakkal könyörögtek, amiket úgyis csak figyelmen kívül hagyott.

A hőérzékelő vadászlátása leállt, célzárakon és vörös szemlencséken keresztül figyelte a zsákmányt. Az emberek meghátráltak előle. Egyikük sem adott le egyetlen lövést sem.

– Nagyúr... – dadogta egyikük.

A vadász tétovázott. *Nagyúr?* A könyörgést megszokta. A tiszteletadást nem.

A fájdalom ezúttal a halántékánál kezdődött, és feszülve, késként hatolt a koponyája közepébe. Felüvöltött, és megemelte a fejszáját. Amikor közelebb lépett, az emberek összebújtak, átölelték egymást, és sírtak.

– A birodalmi hadviselés csodás példája – dünnyögte a vadász.

Feljük lendült, de a fejsze csikorgó fogai hangos roppanással ütköztek a csillogó fémnek.

Egy másik alak állt előtte – maga a nyafogó próféta. Fegyverük összeakadt, az arany penge a rettegő birodalmiak védelmére kelt. Saját testvére állta útját a vérontásnak.

– Talos – ejtette ki a nevet vértől nedves ajakkal a vadász. – Vér. Vért a Véristennek. Érted?

– *Elegem van ebből.*

Minden, az arclemezét érő ütés megrázta a fejét, és összezavarta az érzékeit. A látása gyors egymásutánban újra meg újra elhomályosult, és a nyaka elég erősen csapódott hátra ahhoz, hogy megtántorodjon. A folyosóban páncélon konduló fém hangja zengett. A vadász zavartan vicsorgott, amikor rájött, hogy a testvére háromszor arcon ütötte a boltere tusával. Olyan lassú

volt az elméje. A gondolatok nehezen jutottak át a fájdalomon. Inkább csak sejtette, mint érezte, hogy a fegyverei kicsúsznak a markából. A fejsze és a gladius a földre zuhant.

Amikor visszanyerte az egyensúlyát, megpillantotta a kápolnát, és... Nem. Várjunk csak. Ez nem kápolna volt. Csak egy folyosó. Egy folyosó, a...

– Talos, én...

Acél tompa koppanása visszhangzott megint, és a vadász feje félrebillent, ahogy az erő a nyikorgó gerincét rángatta. Talos megforgatta az arany kardot, ő pedig négykézláb zuhant a rácsos fedélzetre.

– Testvér? – nyögte ki végül Uzas, vérző ajakkal. Gerincet kínzó szenvedés volt felemelni a fejét, de egy felborult asztal mögött, ahol házi készítésű, guberált fémcsecsebecsék és furcsaságok szóródtak a padlóra, két rongyos, mocskos ember hátrált előre. Egy korosodó férfi és nő, arcuk csupa mocskok. Az egyikük szemkendőt viselt az örökös sötétségben. A *Szövetség* hagyománya szerint.

A vadász odafordította a fejét, amikor a testvére léptei közelebb értek.

– Talos! Nem tudtam, hogy a hajón vagyok. Muszáj volt... – Nagyot nyelt a másik érzelemmentes szemlencséiben tükröződő ítélkezés rideg fenyegetését látva. – Azt hittem...

A próféta a torkának szegezte az arany kard hegyét.

– Jól figyelj rám, Uzas, ha csak egyszer is teszed nyomorúságos életedben. Ha még egy szó is kél arról a kígyónyelvedről, abban a pillanatban megöllek!

RÉGI VÉR ÉS piszkos fém szaga terjengett körülöttük. A szervitorokat már hónapok óta nem utasították arra, hogy takarítsák ki ezt a termet.

– Túl messzire ment. – Mercutian meg sem próbálta leplezni a szemrehányást a hangjában. – Amikor a hetedik karomban voltam, nem kellett kerülnünk az összejöveteleket, attól félve, hogy kitépjük egymás torkát.

– A hetedik karom halott – vigyorgott Xarl. – Szóval bárhogy is vezették, a végén nem vált be, nem igaz?

– Tisztelettel, testvér, vigyázz a szádra! – Mercutian felsőbolyi akcentusa metsző és fejedelmi volt, míg Xarlé a csatornába való.

Xarl kivillantotta a fogait, ami egy embernél mosolynak számított volna. Sebhelyes astartesvonásaiban egy ragadozó kihívása tükröződött.

– Gyerekek, gyerekek! – kuncogott Cyrion. – Hát nem csodálatos, amikor így összejövünk?

Talos hagyta őket vitatkozni. A terem széléről figyelt, szemlencséi minden mozdulatot követtek, de megtartotta magának a gondolatait. A testvérei azoknak a harcosoknak a tréfás ugratásával és kötekedésével feszültek egymásnak, akik próbáltak a csatamezőn kívül is egymás társaságában maradni. Mindegyikük hibrid páncélt viselt, amit ezerszer megjavítottak, átfestettek, újraterveztek és újraszigeteltek, mióta oly sok évvel ezelőtt birtokba vehették. A saját vértjén is egymásnak ellentmondó jelzések összevisszasága látszott, ami az évszázadok alatt legyőzött ellenségektől vett trófeákból alakult ki.

A szoba közepén álló vállatőasztalhoz láncolt Uzas ismét összerándult, az izmai reflexszerűen görcsöltek. Páncéljának ízületei minden egyes rezdülésre felzúgtak.

Néha, a csend és az önvizsgálat ritka pillanataiban a próféta azon tűnődött, vajon mit gondolna most róluk a génatyjuk: így, megtörtén, romlottan, lopott páncélban, és minden csatában, ahonnan nem tudtak elmenekülni, kivéreztetve. Sorban végignézett a testvérein, célkeresztje néma fenyegetéssel cirógatta az arcukat. A Vérangyalok kifehéredett koponyái és repedt sisakjai lógtak a páncéljukról. Mindegyikük arcán keserűség, elégedetlenség és céltalan harag keveredett. Úgy ugatták meg egymást, mint a harci kutyák, akik mindjárt ledobják a porázt, kezük folyton a pisztolytáskák közelébe tévedt.

Amikor lépett egyet, az visszhangot vetett a szűk kínzókamrában.

– Elég!

Végre elhallgattak, kivéve Uzast, aki megint motyogott és nyáladzott.

– Elég – ismételte Talos, immár szelídebben. – Mit csinálunk vele?

– Öljük meg. – Xarl végighúzta az egyik ujját a saját állkapcsán, ahol nem akart tisztán begyógyulni a seb, amit egy Vérangyal gladiusa ejtett. – Eltörjük a derekát, elvágjuk a torkát, és kilökjük a legközelebbi légzsilipen. – Lassú, szomorú integetést mímelt. – Ég veled, bízás.

Cyrion nagy levegőt vett, de nem szólt semmit. Mercutian a fejét rázta, de inkább sopánkodva, mint tiltakozásból.

– Xarlnek igaza van – mutatott az asztalhoz kötözött testvérükre. – Uzas túl mélyre süllyedt. Három éjszakája volt arra, hogy kielégítse a vérszomját az állomáson, így nincs mentsége arra, hogy a *Szövetség* fedélzetén elvesztette az önuralmát. Tudjuk egyáltalán, hány embert ölt meg?

– Az emberi legénység tizennégy tagját, három szervítort és Tor Xalt, a harmadik karomból. – Miközben beszélt, Cyrion az asztalhoz láncolva fekvő alakot figyelte. – Öt fejet vett magához.

– Tor Xal – morogta Xarl. – Majdnem olyan rossz volt, mint Uzas. Az ő halála nem veszteség. A harmadik karom alig különb. Ők... gyengék. Mind láttuk őket a vívókörökben. A felével egyedül is végezhetnék.

– Minden halál veszteség – jelentette ki Talos. – Minden halál apasztja a létszámunkat. És a Megbélyegzettek bosszút akarnak majd.

– Ne kezd ezt! – Xarl a falnak dőlt, és megzörgette a láncon lógó, rozsdás húskampókat. – Köszönöm, de nem kell több kioktatás. Nézd ezt a bolondot! Nyáladzik és rángatózik, miután egy téveszmés roham alatt lemészárolta a legénység húsz tagját. A jobbágyok máris lázadásról suttoznak. Miért érdemes megkímélni az életét?

Mercutian Talos felé fordította fekete szemét.

– A Vérangyalok sok emberünkbe kerültek. Még a gangeszi szolgálkkal együtt sem engedhetjük meg magunknak, hogy egy őrült láncfegyverére pazaroljuk az emberéletet. Xarlnek igaza van, testvér. El kell távolítanunk a kigyót.

A próféta nem szólt semmit, sorra végighallgatta mindegyiküket.

Cyrion nem nézett egyikük szemébe sem.

– Bárhogy is döntünk itt, a Magasztos elrendelte a megsemmisítését. Ha szembeszegülünk a parancsával, arra átkozottul jó okunk kell legyen.

A testvérek egy darabig csendben álltak, és nézték, ahogy Uzas az öt rögzítő láncokkal viaskodik. Cyrion fordult félre először, a szervók halkan doromboltak a nyakánál, miközben a mögöttük álló ajtóra pillantott.

– Hallok valamit – mondta, és a bolteréért nyúlt. Talos már a sisakja gallérján zárta a csatokat.

Ekkor az ajtó mögül, a folyosóról egy vox által torzított hang szólalt meg.

– Első karom! Értetek jöttünk!

TOR XAL HALÁLÁVAL váratlan teher nehezedett Dal Karusra.

Szebb napokon egy ilyen lehetséges előléptetés ünnepélyes ceremóniával és a páncéljára tűzött kitüntetésekkel járt volna. Jobb időkben ráadásul valóban vágyott volna rá, nem pedig elkeseredésből harcolt volna érte. Ha nem ő vezet, akkor valaki más teszi meg. Ezt a katasztrófát mindenáron el kellett kerülni.

– Most én vezetem a csapatot – jelentette ki Garisath. A lánckardjával gesztikulált, a kikapcsolt pengét Dal Karus torkára szegezve. – Én vagyok a vezér.

– Nem. Méltatlan vagy. – Nem Dal Karus mondta ki, noha a szavak tükrözték a gondolatait.

Vejain lépett elő, előhúzta a saját fegyvereit, és körözni kezdett Garisath körül. Mielőtt észbe kapott volna, Dal Karus azon kapta magát, hogy ugyanezt teszi. A többi Megbélyegzett a terem szélére húzódott; vagy óvatosságból tartózkodtak a vezetői kihívástól, vagy megfontoltságból, vagy abból az egyszerű tudatból, hogy képtelenek lennének felülkerekedni a három harcoston, akik most egymásnak feszültek.

– Dal Karus? – Garisath nevetése recsegve harsant a voxban. Amint értesültek Tor Xal haláláról, mindnyájan felvették a sisakjukat. Az akció megtorlást követelt, és amint megerősítést nyer, ki lesz az új vezérük, gondoskodni is fognak erről. – Ezt nem gondolhatod komolyan!

Dal Karus nem felelt. Fél kézzel előhúzta a lánckardját, de a pisztolyát a tokjában hagyta, mert ezeket a rituális kihívásokat csak közelharcban lehetett megvívni. Garisath mélyen meggörnyedt, készen arra, hogy valamelyikük támadásba lendül. Vejain azonban hirtelen, habozva félrevonult.

Garisathhoz hasonlóan ő sem számított arra, hogy Dal Karus a terem közepébe lép. Óvatosabb lett, hátrébb húzódott, és vörös lencsével nézett két ellenfelére.

– Dal Karus. – Vejain szájából ugatásnak hangzott a név. – Miért lépsz elő?

Az válaszul Garisath felé billentette a fejét.

– Hagynád, hogy ő vezessen minket? Muszáj kihívni.

Garisath szájrácsából újabb durva kuncogás hallatszott. A páncélját elfekető égésnyomok – mélyen a keramitba vésődött, íves nostramói rúnák – mintha vonaglottak volna a homályban.

– Elkapom – morogta Vejain. Az ő vértjén is hasonló égésnyomok sorakoztak, melyek a saját tetteit rajzolták ki. – Utána kihívsz engem?

Dal Karus lassan kifújta a levegőt, és hagyta, hogy a hang reszketve törjön ki a sisakrácsából.

– Nem nyerhetsz. Meg fog ölni, Vejain. De én bosszút állok érted. Legyőzöm, amikor már legyengült.

Garisath koponyás arclemeze alatt mosolyogva hallgatta végig a szóváltást. Nem tudta megállni, hogy megnyomja a lánckardja indítógombját. Vejainnak nem is kellett más biztatás.

– Elkapom – erősködött a harcos, és rárontott. A két Éjúr a testvérei körében találkozott, vicsorgó, felpörgő lánckardokkal, miközben a pengék a terrai éjfél színére festett réteges páncélzatot kaparták.

Dal Karus elfordította a tekintetét a végén, ami elkerülhetetlenül, dühítő gyorsasággal következett be. A kardok alig értek valamit a légiós csatapáncélok ellen, és mindkét harcos belefeledkezett a betanult, alattomos kegyetlenségbe, amivel egymás vértetének ízületeit vagdalták. Vejain felnyögött, amikor egy ököl hátraütötte a fejét, és az egyetlen másodperc, amíg az ízelt nyakvértje védtelen maradt, bőven elég volt a másiknak, hogy végezzen vele. A lánckard a nyakat fedő lágyabb rostkötegeket érte, és mélyen belemart – elég mélyen ahhoz, hogy csonton csikorogjon. Törött páncéldarabok potyogtak. Vér áztatta a gépidegeket, amelyek szétszóródtak a terem padlóján.

Vejain acélon koppanó keramit csattanásával rogyott négykézlábra, az élete a torkán keresztül folyt el. Garisath egy második kardcsapással végzett a lefejezéssel. A sisak a fedélzeten landolt. A fej elgurult. Garisath a csizmájával állította meg, és összetörte a lába alatt.

Aztán intett véres kardjával.

– Következő?

Dal Karus előrelépett. Érezte, hogy a vérében élénkítő vegyszerek dala zúg – egy fájdalmas ének, ami az ősi vértjében található injekciós csatlakozókból

indult ki. Nem emelte meg a kardját. Inkább a plazmapisztolyát rántotta elő, mire nyugtalan mormolás hallatszott. A fegyver tetején sorakozó mágneses tekercsek haragos kéken izzottak, kísérteties fénybe vonva minden figyelő Éjurat. A torkolati szelepekbe áramló levegő sziszegő hangja csörgőkígyót idéző nyílt figyelmeztetés volt.

– Látjátok ezt? – Garisath gúnyt erőltetett a hangjába. – Legyetek tanúi mind! A testvérünk meggyalázza a törvényeinket.

A pisztoly remegett Dal Karus markában, a felgyülemlett energia kibocsátásának szükségétől lüktetett.

– Nem szolgálok olyan törvényt, amely nem szolgál minket ugyanúgy. – Megkockáztatott egy pillantást a többiekre. Néhányan közülük bólintottak. A harmadik karom arra számított, a karddal halálos Garisath lesz a vezér, de nem mind őt akarták. Dal Karus erre alapozva vetett kockát.

– Megszeged a hagyományt – szólalt meg a csendben az egyikük, Harugan. – Engedd le a fegyvert, Dal Karus!

– Csak azért szegi meg, mert van hozzá elég bátorsága – tiltakozott Yan Sár, amivel többektől recsegő zúgolódást váltott ki a voxban.

– Garisath nem vezethet – szögezte le egy másik, és erre is egyetértő morgások érkeztek.

– Én leszek a vezér! – vicsorgott Garisath. – Jogom van hozzá!

Dal Karus olyan biztosan tartotta a fegyvert, amennyire a remegő energiacellák engedték. Tökéletesen kellett időzítenie: a fegyvernek teljes töltöttségen kellett lennie, és nem lőhetett ok nélkül. Az egésznek az igazságos kivégzés látszatát kellett keltenie, nem pedig a gyilkosságét.

A retinakijelzőjén nyugtázó rúnák csipogtak, ahogy a harmadik karom tagjai közölték a döntésüket. Garisath is látta ezt, vagy csak megadhatta magát az ingerültségnek, mert a szájrácsából rikoltó voxhangot adott ki, és előrevetette magát. Dal Karus meghúzta a ravaszt, és egy újszülött nap visszatartott erejét szabadította el a pisztolya torkából.

MIUTÁN MINDENKINEK VISSZATÉRT a látása, mozdulatlanul álltak a közös termükben. Az összes harcos páncélját finom hamuréteg borította: ez volt minden, ami a felszabaduló plazma villanását követően Garisathból megmaradt.

– Elérted a célodat – morogta Harugan rosszallóan, és a legkisebb mozdulatra is, amivel Dal Karus fegyverére mutatott, por pergett a vértjéről. – Nem maradt mit megmenteni.

Az válaszul Vejain irányába biccentett.

– Azért még maradt valami menthető. És nem egy eszelős vezet bennünket. Légy ezért hálás.

A többiek előjöttek, de Vejain testét alig több tisztelettel kezelték, mint amennyit egy ellenséges tetemnek adtak volna. A hullát az apotekáriumba hurcolják majd, ahol kiveszik a génmagot rejtő szerveket. A páncélt darabokra bontják és szétosztják a testvérei között.

– Most te vezetsz – szólalt meg Yan Sár.

Dal Karus bólintott, de nem örült neki különösebben.

– Igen, én. Kihívsz engem? Kihív bármelyikőtök? – fordult a fivéreihez. Egyikük sem felelt azonnal, így Yan Sár volt az, aki ismét megszólalt.

– Nem fogunk kihívni téged. De vár a megtorlás, és neked kell minket odavezetned. Az első karom megölte Tor Xalt.

– Három embert vesztettünk ma. Egyet árulás, egyet szerencsétlenség, egyet a szükség miatt. – Dal Karus sisakján 6-os típusú, csőrös, madárszerű arclemez volt, tompa vörösre festve, hogy illeszkedjen a harmadik karom többi tagjához. Kígyózó égési sebek mélyedtek az összetett fémbe. – Ha az első karom ellen támadunk, még többet fogunk veszíteni. Én pedig nem akarok a próféta ellen harcolni.

Nem tette hozzá, hogy az egyik ok, amiért megölte Garisathot, az volt, hogy remélte, így elkerülheti a most őket fenyegető összeecsapást.

– Már nem tartozunk Halasker századához. Mi a Megbélyegzettek vagyunk, a harmadik karom, a Magasztos harcosai. Újjászületett Éjurak. Egy új kezdet. Ne a testvéreink vérében keresztelkedjünk meg.

Egy pillanatra azt hitte, sikerül meggyőznie őket. Összenéztek és egymás közt motyogtak. De a valóság másodpercekkel később megsemmisítő véglegességgel zökkent vissza.

– Bosszú – fogadkozott Yan Sár.

– Bosszú – visszhangozták a többiek.

– Akkor bosszú lesz – bólított Dal Karus, és a testvéreit abba a csatába vezette, amelynek megakadályozásáért megölte a társát.

Nem sokkal azután, hogy egyetértésre jutottak, a harmadik karom megmaradt tagjai kesztyűs kezükben karddal és bolterrel vonultak végig a börtönfedélzet központi gerincfolyosóján. Az a kevés fény, ami a *Vérszövetségen* létezett, a vértjükön játszott, árnyékok gyűltek meg a csatapáncélokba égetett fekete rúnák vájataiban.

Hangokat hallottak előlről, az egyik oldalkamrába vezető zárt ajtó mögül.

– Lesből támadjuk meg őket? – kérdezte Yan Sár.

– Nem – kuncogott Harugan. – Tudják, hogy nem hagyjuk bosszulatlanul Tor Xalt. Biztos vagyok benne, hogy számítanak ránk.

A Megbélyegzettek közelebb húzódtak a zárt ajtóhoz.

– Első karom! – kiáltotta Dal Karus, ügyelve arra, nehogy vonakodás szűrődjön a hangjába. – Értetek jöttünk!

CYRION AZ AUSPEX monokróm kijelzőjét figyelte. A kézi letapogató néhány másodpercenként kattant, és hallható statikus zörejeket adott ki.

– Hetet számolok odakint – közölte. – Nyolcat vagy kilencet, ha összeverődtek.

Talos az ajtóhoz lépett, és lecsatolta a bolterét a combpáncélján található mágneskapocsról. A fegyver zömök volt, bronzveretek díszítették két tátongó csövét. Még mindig fájó vonakodással viselte nyíltan. A tömege nem zavarta, de az öröksége igen.

A zárt ajtón keresztül kiáltott ki.

– Rendezzük párbajjal a véradósságot! Xarl harcol az első karomért.

A kamrában Xarl aljas kacajt hallatott az arclemeze alól. Nem jött válasz.

– Majd én elintézem – mondta Talos az első karomnak. Pislogva kattintott néhány ikonra a retinakijelzőjén, előhívva a többi osztag rúnáját a voxmezőben. A harmadik karom, a Megbélyegzettek, aktívan villogott.

– Dal Karus? – kérdezte.

– Talos. – Dal Karus hangja halkán csendült a titkos voxcsatornán. – Sajnálom.

– Hányán vagytok odakint?

– Érdekes kérdés, testvér. Számít?

Egy próbát megért. Talos mély levegőt vett.

– Mi hetet számolunk.

– Akkor állapodjunk meg ebben. Heten még mindig többen vagyunk, mint négy, próféta.

– Öt, ha elengedem Uzast.

– A hét még mindig több az ötnél.

– De az én öt emberem közül az egyik Xarl.

Dal Karus vonakodva, elismerően mordult.

– Ez valóban így van.

– Hogy kerültél a harmadik karom élére?

– Csaltam – felelte Dal Karus. Az egyszerű beismerésként kimondott szavakkal sem okot, sem mentséget nem szolgáltatott. Bosszantó módon Talos azon kapta magát, hogy megkedvelte a másik harcost.

– Ez mindkettőnket kivéreztet.

– Én is látom ezt, próféta. És nem azért köptem a Halaskerhez fűződő hűségemre, hogy alig néhány hónappal később ezen a nyomorult hajón haljak meg. – Semmi harag nem volt a hangjában. – Nem hibáztatlak Uzas... labilitásáért. Én magam is elég sokáig viaskodtam Tor Xallal ahhoz, hogy jól ismerjem a rontás fertőjét. De a véradósságot meg kell fizetni, és a Megbélyegzettek nem fognak megelégedni a bajnokok párbajával. Lehet, hogy az én cselekedetem szüntette meg a hagyományaink maradék erejét, de már azelőtt is bosszúért kiáltottak, mielőtt megtettem volna.

– Akkor megkapjátok a vérváltságotokat – közölte a próféta bűnbánó mosollyal, és bontotta a kapcsolatot.

Talos visszafordult a testvéreihez. Cyrion nyugodtan állt, a fegyverét a kezében tartva, csak a leeresztett váll–páncélja jelezte, hogy nem szívesen hagyja el a termet. Mercutiant akár gránitból is faraghatták volna, olyan sötéten és mozdulatlanul szobrozott, és a kezében tartott hatalmas ágyú sem hajlította meg a derekát. A nehézbolter tátongó csöve egy koponya nyitott szájából türemkedett ki. Xarl könnyedén markolta kétkezes lánckardját, a boltfegyvereit a páncélján, könnyen elérhető helyen hagyta.

– Lássunk hozzá – mondta, és még a vox torzítása sem tudta elkendőzni a mosolyt a hangjában.

Mercutian leguggolt, a nehézbolterével foglalkozott. Az ágyú a légiók legkevesbé kifinomult fegyverei közé tartozott: ipari láncokba tekerték, és vad töltényszápot okádott kövér torkából.

– A harmadik karom inkább boltért használ, mint kardot. Ha Tor Xal halott, nem lesz sok gondunk, amint egyszer kardtávolságon belülré kerülünk. De amíg odaérünk, addig meghalunk. Boltértúzzal szaggatnak szét minket. – Ugyanolyan gyászos volt a hangja, mint mindig.

Xarl ugatva nevetett és a rá jellemző csatomalakó nostramóin szólalt meg.

– Füstgránátot nekik, amint nyílik az ajtó. Ezzel nyerünk pár másodpercet, mielőtt átáll a ragadozólátásuk. Aztán kardot viszünk a tűzharcba.

Egy pillanatig csend honolt.

– Engedjétek el! – vicsorgott az első karom utolsó tagja.

Négy sisak fordult a testvérük felé, a ferde, vörös szemek emberi érzelmek nyoma nélkül bíralták el a kérést.

– Talos! – köpte a nevet Uzas, remegve, összeszorított foggal préselve ki a szavakat. – Talos! Testvér! Engedj el! Hadd álljak éjbe öltözötten!

Valami fekete szivárgott nedvesen a füléből. A bőrének borzalmasan érett bűze volt.

Talos beszéd közben húzta elő az ereklyekardot a hátán lévő hüvelyéből.

– Engedjétek el!

A FEKETEPIACON TALÁLTA Septimust, és hamarabb meglátta, mint hogy a férfi észrevette volna őt. A ritkuló tömegben keresztül figyelte, ahogy az összegyűlt jobbágyokkal és a legénységgel beszél. Kócos haja majdnem eltakarta a beültetések az arca bal oldalán, ahol a halántékát és az arccsontját finom, összetett fémből készült, az arcszerkezetéhez igazodó formában építették újjá. A műtéti igényesség olyan fokát képviselte, amit a Terra legmagasabb tornyainak leggazdagabb teokrata gyülekezetein és nemesi családjaik kívül csak ritkán látott. A többi ember még most is az ellenszenv, az irigység, a bizalom és a rajongás keverékével nézett rá. A *Szövetség* fedélzetén kevés rabszolga viselte ilyen nyíltan, hogy mennyit ér az Éjuraknak.

Mivel a közösségi piac nem volt olyan zsúfolt, mint a Crythe ostroma előtt, kevésbé volt fojtogató és nyomasztó. Sajnos tömeg híján hidegebb is lett – ugyanolyan hideg, mint a hajó többi részén. Párállva szállt a lélegzete, ahogy az embereket figyelte. A mellette görnyedő kísérő elégedetten motyogott magában.

– Azt hittem, több... embert fogtunk el – mondta neki a nő. Amikor az vakon felnézett rá, és nem válaszolt, pontosította a mondandóját. – Az új rabszolgákat a Gangeszről. Hol vannak?

– Láncra verve, úrnőm. A raktérben vannak, leláncolva. Ott maradnak, amíg el nem hagyjuk a dokkot.

Octavia megborzongott. Most már ez volt az otthona. Ő is tagadhatatlanul része lett annak, ami itt zajlik.

A terem túloldalán Septimus tovább beszélt. Elképzelése sem volt arról, mit mondhat. Az ő nostramóija suttogva áramlott, és Octavia talán tizből egy szót értett meg. Ahelyett, hogy megpróbálta volna követni a mondandója fonalát, inkább azoknak az arcát figyelte, akikhez beszélt. Többen mogorván vagy lökdösődve néztek a társaikra, de bármit is hallottak, attól a legtöbben látszólag megnyugodtak. Elfojtott egy vigyort a férfi szenvedélyes nyíltságát látva, azt, ahogyan gyengéd gesztusokkal fordul az emberekhez, hogy értésükre adjon valamit, és hogy a szavai mellett a szemével is érvel.

Amikor meglátta az egyik kimerültségtől komor arcot a tömegben, lehervadt a mosoly az ajkáról. Gyászos arc volt, mely úgy küzdött meg az érzéssel, hogy a zord harag maszkját öltötte magára. Octavia nem szakította félbe Septimust, inkább átvágott a tömegen, és halkan, gót nyelven kért elnézést, míg a gyászoló férfi felé haladt. Az észrevette a közeledését. A nő látta, ahogy nagyot nyel.

– *Asa fothala su'surushan* – mondta a férfi, és egy erőtlen intéssel elhessegette őt.

– *Vaya vey... ő... Én... – Érezte, hogy pír kúszik az arcára, ahogy a szavak a torkán akadnak. – Vaya vey ne'sha.*

Körülöttük hátrálni kezdtek az emberek. Nem törődött velük. Annak tudatában, hogy mit rejt a kendő a homlokán, hozzászokott ahhoz, hogy kiközösítik.

– Nem láttalak... a csata óta... – erőltette a szavakat az ajkára. – Csak azt akartam mondani...

– *Kishith val'veyalass, olmisay.*

– De... *Vaya vey ne'sha* – ismételte meg. – Nem értem – mondta inkább gótul, hátha a tétova nostramóija nem elég világos.

– Persze hogy nem értem – tett a férfi újra hárító gesztust. Vérekes szemét a növekvő álomadósság sötét karikái szegélyezték, a hangja rekedt volt. – Tudom, mit akarsz mondani, és nem akarom hallani. Semmilyen beszéd nem

hozza vissza a lányomat. – Akadozott a gótja, hiszen rég nem használta, de az érzelmek értelmet kölcsönöztek a szavaknak. – *Shrilla la lerril* – suttogta gúnyosan.

– *Vellith sar'darithas, volvallasha sor sül.* – Ezt Septimus mondta, a tömeg közepén. Átfurakodott az emberek között, hogy a férfi elé álljon. Bár a másik rabszolga sem lehetett idősebb negyvennél, a nélkülözés és a bánat messze öregebbnek tűntette fel; hiába volt megviselt Septimus, szinte fiatalosnak látszott mellette. Septimus és Octavia között röpké üdvözlés rezdült, amikor a tekintetük találkozott, de amint megjelent, azonnal el is tűnt. A mesterember élő szemében haraggal nézett le a görnyedt jobbágyra. – Vigyázz a nyelvedre, ha hallom a hazugságaidat – figyelmeztette.

Octavia máris felháborodott, amiért megvédték, holott fogalma sem volt arról, mi hangzott el. Nem volt szemérmes cseléd, akit meg kell óvni, nehogy elájuljon!

– Septimus... Elbírok ennyivel. Mit mondtál nekem? – kérdezte az idősebb férfitől.

– Kutyákkal párosodó szajhának neveztelek – mondta. A nő vállat vont, remélve, hogy nem látszik rajta a pír. – Rosszabbnak is hívtak már.

Septimus kiegyenesedett.

– Te vagy ennek a felfordulásnak a lelke, Arkiah. Nem vagyok vak. Bosszút álltak a lányodért. Bármilyen szerencsétlen sors is jutott neki, ez minden, amit valaha elérhetünk.

– Bosszút álltak érte – válaszolt Arkiah, szintén gótul —, de nem védték meg. – A kezében egy légiós medált szorongatott. Alattomos időzítéssel csillant meg rajta a gyenge fény.

Septimus a derekán, ütött-kopott bőrtokban lógó pisztolyokra tette a kezét.

– Rabszolgák vagyunk egy hadihajón. Veled együtt gyászoltam Talisha elvesztését, de sötét életet élünk, a legsötétebb helyen. – Az akcentusa esetlen volt, és nehezen találta a szavakat. – Gyakran még bosszút sem remélhetünk, nemhogy biztonságot. A mesterem levadászta a gyilkosát. A Vérangyal egy korcs halálával halt meg. Végignéztem, ahogy Talos nagyúr megfojtja, a saját szememmel láttam, hogy igazságot szolgáltat.

A saját szemével. Octavia automatikusan a fekete, kedves, emberi szemére pillantott, a krómozott szemgödörbe illesztett halványkék lencse mellett.

– *Tosha aurthilla vau veshi laliss* – nevetett minden derű nélkül a másik. – Ez a hajó el van átkozva. – Egyetértő zúgás támadt. Ez nem volt újdonság. A lány halála óta a halandó legénység körében egyre többször beszéltek előjelekről és szerencsétlenségről. – Amikor az új rabszolgák közénk kerülnek, elmondjuk nekik, hogy milyen kárhozatban élnek.

Octavia nem értette Septimus választ, aki önkéntelenül is visszatért a nostramóira. Visszahúzódott a tömegből, megvárta, hogy az összejövetel véget érjen, és egy üres asztalhoz ült a hatalmas terem szélén. A kísérője utánatrappolt, olyan elviselhetetlenül hűségesen, mint egy kóbor kutya, akit hiba volt megetetni.

– Hé – bökte meg a csizmájával.

– Úrnő?

– Ismerted az úrben születettet?

– Igen, úrnő. A fiatal lányt. Az egyetlen gyermeket, aki valaha a *Szövetség*en született. Most már halott, a Vérangyalok ölték meg.

Egy időre ismét hallgatásba burkolózott, és figyelte, ahogy Septimus vitatkozik, hogy elhallgattasson minden lázongó beszédet. Különös látvány volt: valószínűleg bármelyik birodalmi világon tehető ember lenne, akinek nagy a kereslet a szakértelmére. Tudott légköri és szuborbitális hajót vezetni, több nyelven beszélt, értett a fegyverek használatához és karbantartásához, egy mesterember gondosságával és egy gépész hatékonyságával dolgozott a rekonstrukciós műszerészi feladatokon. Itt azonban csak egy rabszolga volt. Nem volt jövője. Se vagyona. Sem gyerekei. Semmije.

Nincsenek gyermekek.

Egy gondolat ötlött fel benne, és még egyszer meglökte a kis kísérőt.

– Kérlek, ne csináld – morogta az.

– Bocsánat. Lenne egy kérdésem.

– Kérdezz, úrnő!

– Hogy lehet, hogy ennyi év alatt mindössze egy gyerek született a fedélzeten?

A kísérő ismét feléje fordította elvakított arcát. Haldokló virágra emlékeztette, amely a nap felé próbál fordulni.

– A hajó – válaszolta. – A *Szövetség*. Az tesz minket meddővé. A méh elsorvad, a mag elapad. – A kis teremtmény gyerekesen vállat vont. – A hajó, a hipertér, ez az élet. A szemem. – Bekötözött kezével megérintette cérnával összevarrt szemét. – Ez az élet mindent megváltoztat. Mindent megmérgez.

Octavia az alsó ajkát rágta, miközben hallgatta. Szigorúan véve, a szó legszorosabb értelmében nem számított embernek – a navigátorok vérvonalában található genetikai kód kínos evolúciós rést töltött be, ami közel állt ahhoz, hogy a *Homo sapiens* egyik alfajának tekinthessék. A korai években az órák és a tanárok szigorú előadásokkal és bonyolult biológiai táblázatokkal verték belé ezt a tényt. Kevés navigátor szaporodott könnyen, és a gyerekek hihetetlenül értékes árucikknek számítottak a navigátorházakban – fizetőeszköznek, amivel megvásárolhatták a jövőt. Ha az élete az előre eltervezett kerékvágásban haladt volna, akkor egy-két évszázadnyi szolgálat után visszahívják a terrai családi birtokokra, egy másik, ugyancsak jelentéktelen ház alacsony rangú ivadékaához kötik, és elvárják tőle, hogy szaporodjon, és ezzel az apja pénzügyi birodalmát gyarapítsa. A fogságba esése azonban eltörölte ezt az elképzelést, és ez volt az egyik olyan aspektusa ennek a koszos, félhomályos rabszolgaságnak, amit tulajdonképpen előnyösnek tartott.

Még így is a hasára tévedt a keze.

– Hogy hívnak? – kérdezte a férfitől.

Az alak vállat vont, mocskos rongyai suhogtak. Nem tudta biztosan, volt-e valaha neve, vagy csak elfelejtette, de akárhogy is, nem kapott választ.

– És szeretnél nevet? – erőltetett magára mosolyt. A fickó ismét vállat vont, és ezúttal a gesztus morgásban végződött.

Octavia látta, hogy miért. Septimus közeledett. Mögötte szétszéledt a tömeg, visszatértek a rozoga piaci bódéikhoz, vagy kisebb csoportokban elhagyták a közösségi termet.

– Csitt, kis kopó! – mosolygott a magasabb pilóta. Mesterséges szeme zümmögve fókuszált, a kék lencse pupillaként tárgult.

– Minden rendben – veregette meg Octavia a púpos férfi vállát. A rongyos köpeny alatt hidegnek és göcsörtösnek érezte a karját. Nem emberinek. Nem egészen.

– Igen, úrnő – mondta halkan a kísérő. A morgás abbamaradt, és egy löfegyver tompa kattánása hallatszott, ahogy lőszert ugat a töltényürbe.

Septimus kinyújtotta a kezét, hogy a füle mögé fésülje Octavia egy kósza hajtincsét. A lány szinte a tenyerébe hajtotta az arcát, megmelengette a gesztus meghittsége.

– Pizkosnak tűnsz – mondta neki a férfi, olyan nyersen és vidáman, mint egy kisfiú, aki jó hírt hoz. Octavia elhajolt az érintése elől, miközben a férfi visszahúzta a kezét.

– Igaz – felelte a nő. – Nos. Köszönöm az észrevételt. – *Idióta.*

– Mi van?

– Semmi. – Ahogy kimondta a szót, a kísérője ismét morogni kezdett Septimusra, nyilvánvalóan érzekelve a hangjában a bosszúságot. *Szemfüles kis fickó.* Fontolóra vette, hogy még egyszer megveregeti a vállát. – Még mindig lázadásról beszélnek?

Septimus a fogyatkozó tömegre pillantott, és elnyomott egy sóhajt.

– Nehéz meggyőzni őket arról, hogy a hajó nem átkozott, amikor a saját uraink gyilkolnak minket. – Habozott, aztán visszafordult a nőhöz. – Hiányoztál.

Szép próbálkozás, de a lány nem hagyta magát felmelegíteni.

– Sokáig voltál távol – jegyezte meg semleges hangon.

– Úgy hallom, elégedetlen vagy velem. Azért, mert azt mondtam, hogy pizkosnak tűnsz?

– Nem. – A nő alig tudta megállni, hogy bosszúsan elmosolyodjon. *Idióta.* – Minden rendben ment?

Septimus hátrafésülte kócos haját az arcából.

– Igen. Miért haragszol rám? Nem értem.

– Semmi oka – mosolygott a nő. *Mert már három napja kikötöttünk, és te nem látogatnál meg. Milyen barát az ilyen?* – Nem vagyok mérges.

– Dühösnek hangzói, úrnő.

– Neked az én oldalamon kellene állnod – vetette oda a kísérőjének.

– Igen, úrnő. Sajnálom, úrnő.

Octavia megpróbált témát váltani.

– A gyilkosságok. Uzas volt az?

– Ezúttal igen. – Septimus újra a szemébe nézett. – Az első karom a börtönfedélzetre vitte.

– Elkapták. És új legénységi tagok érkeztek. Talán most már lesz egy kis állandóság. A dolgok visszatérhetnek a normális kerékvágásba.

Septimus ferde mosolyra húzta a száját.

– Mindig megpróbálom elmondani, hogy ez a normális.

– Igen, mindig – szipogta a nő. – Milyen volt a Sikoly? Mármint az állomáson belül.

A férfi elvigyorodott az emlékre.

– Megzavarta az érzékelőket. Minden auspex interferenciába fulladt. Aztán kinyírta az összes állomáson belüli és kívüli voxot, de ez még nem minden: az egész Gangeszen kioltotta a fényeket. Fogalmam sincs, hogy Deltrian és a Magasztos tervezték-e így, vagy hogy hogyan sikerült, de engem meglepett.

– Örülök, hogy jól érezted magad. – Újrakötötte a copfját, és ellenőrizte, hogy jól áll-e a kendője. – Nekünk kevésbé volt szórakoztató. El se hinnéd, milyen gyorsan szívja el az energiát a Sikoly. A hajtóművek szinte teljesen lemerültek, és egész végig le voltak kapcsolva a nulltérpajzsok. Nem volt más dolgom, mint várni, míg napokig sodródtunk. Remélem, hogy nem használjuk többé.

– Tudod, hogy használni fogják. Működött, nem? – A férfi vigyora eltűnt, amikor a nő nem viszonzta. – Mi a baj? Mi történt?

– *Ashilla sorsollun, ashilla uthullun* – válaszolta halkan.

– Ez mit jelent?

A férfi felvonta a szemöldökét. Műszeme kattogott, ahogy megpróbálta utánózni a kifejezést.

– Ez egy rím.

– Tudom. – A nő ellenállt a késztetésnek, hogy felsóhajtson. Néha olyan lomha tudott lenni a másik. – Mit jelent?

– Nem fordítható le teljesen...

Octavia felemelte az ujját.

– Ha még egyszer azt mondd nekem, hogy „nem fordítható le teljesen”, akkor lábon lövöttek a kis barátommal. Megértetted?

– Megértettem, úrnő – mozdította meg a kezét a köpenye alatt a kísérője.

– Nos... – folytatta Septimus a görnyedt rabszolgára sandítva. – Gót nyelven nem rímel. Csak erre gondoltam. És mind a *sorsollun*, mind az *uthullun* azt jelenti, hogy „fénytelen”, de más... ő... érzelmekkel. Többé-kevésbé annyit tesz, hogy „vak vagyok, fájom”. Miért kérdezed? Mi a baj?

– Arkiah lánya. Az úrben született.

Septimus kopott bőrből készült ujjatlan kesztyűbe bújtatott keze az alacsonyan lógó fegyverövén pihent. Alig öt hónappal ezelőtt vett részt a lány temetésén, amikor a szülei hagyták, hogy a lepelbe bugyolált holttestet kiengedjék a légszilipen, annyi más meggyilkolt emberrel együtt.

– Mi van vele?

Octavia a férfi szemébe nézett.

– Láttam őt, amikor te távol voltál, az állomáson. És egy hete hallottam is. Ezt mondta nekem.

AZ AJTÓ NEM egyszerűen kinyílt. Törmelékviharban robbant ki, amely füsttel töltötte meg a folyosót. Azonnal megszólaltak a vészjelzők, lezárva a közeli szakaszhatárolókat, mert a hajó automata rendszerei ellenséges támadást és a hajótest átszakadásának veszélyét érzékelték.

A füstködben öt tornyosuló árnyék osont előre, ferde, vörös szemüket pergő céladatok világították meg szemből.

Boltlövédékek ropogtak és csapódtak be körülöttük a falon, szétvetődő gránátok reccsenő dörgésével detonáltak, vasszilánkokkal és égő robbanótöltet-darabkákkal borították a légiosokat. A harmadik karom abban a pillanatban tüzet nyitott, amint a ragadozólátásuk alkalmazkodott a füsthöz.

Talos bukkant fel elsőként a ködből. A boltlövédékek lemezeket szaggattak le a csatapáncéljáról, keramitdarabokat téptek ki a huzalozott izomzatot fedő rétegekből. Egyetlen szempillantás alatt áthidalta a távolságot, kardját metsző ívben lendítette meg. A retinakép agresszív, élénk rúnákkal ábrázolta a páncél súlyos sérülését, és azonnal csatlakozott hozzá egy egyenletes sípolás, hiszen a

halott harcos vértje többé nem küldött életjeleket. – *Melloch, harmadik karom, életjelek megszűntek* – figyelmeztette a szemlencséje. Micsoda szégyen.

– Túl régóta harcoltok halandók ellen – szólalt meg az idegtompítók maró csípésén keresztül. A páncélja közvetlenül a szívébe, a gerincébe és a véráramába fecskendezte a gyorsan ható narkotikumokat, de ebben a borzalmas tűzben csak korlátozott hatásuk volt. A bolterek megszenvedtek a légiós páncélzattal – sokkal alkalmasabbak voltak a hús, mint a keramit feltörésére –, de a gúnyolódása ellenére a tömeges támadás megviselte.

Még csak vissza sem kellett rántania a kardját. A csapás tisztán leválasztotta Garius fejét a nyakáról. Talos megragadta a véres nyakvédőt, nem törődve azzal, hogy a fivére élete vörös patakokban ömlik az elvágott nyakból a kesztyűjére. Halálában Garius hús és vér pajzsként szolgált. Robbanólövedékek csapódtak a fej nélküli holttestbe, amíg Talos a harmadik karom legközelebbi tagjára nem dobta.

Egy pillanattal később Xarl is közéjük ért, lánckardja elég erősen ütközött az egyik testvére sisakjának ahhoz, hogy a falhoz vágja őt. Talos megkockáztatott egy pillantást, hogy lássa, Xarl csatapáncélja ugyanolyan marcangolt és törött, mint az övé. A fivére már egy másik Megbélyegzettnek ugrott neki, mit sem törődve az elszenvedett sérülésekkel.

Uzas, aki sosem volt kecses, a legközelebbi ellenségre vetette magát, és mindent megtett, hogy a gladiusával átüssön a másik harcos puha torokvértjét. Mindeközben értelmetlen szótagokat üvöltött az arclemezébe, hangot adva esztelen gyűlöletének. A páncélján ezer repedésből szivárgott a folyadék, de ő üvöltve döfött a rövid pengével. A Megbélyegzett megrándult, gurgulázása beszenyezte a voxot. Uzas röhögve, eredménytelenül fűrészelt, kardja a haldokló Éjúr gerincén csikorgott, de nem vágta át azt. Egyenletes sípolás csendült mindnyájuk sisakjának érzékelőiben.

– *Sarlath, harmadik karom, életjelek megszűntek.*

– Kardokat! – szólította Dal Karus a túlélő testvéreit.

Talos utánarohant, az Angyalok Kardja recsegő energiát húzott maga után. Kardjuk összecsapódott és gyorsan összeakadt, de egyikük sem hátrált. Mindkét harcos kínlódva, az erejét megfeszítve, zihálva beszélt.

– Ostobaság volt... boltért használni... – vigyorgott Talos az arclemeze alatt.

– Elismerem... kockázatos volt... – nyögte válaszul Dal Karus. Lánckardjának csikorgó fogai kattogva és sivítva próbáltak tovább forogni a háritáshoz használt aranszín fegyverbe akadva. Garius vére sisteregve, sercegve égett Talos energiával feltöltött pengéjén.

– *Vei Shan, harmadik karom, életjelek megszűntek.*

Talos nem láthatta, hogyan sikerült az ölés, de hallotta, ahogy Xarl túlkiabálja egy újabb megszűnő életjel sívítását. Megkettőzte az erőfeszítéseit, keményebben nekifeszült a küzdelemnek, de sérült páncélja elárulta. Miközben az izmai lángoltak, a retinakijelzője kétszer is felvillant. A vért rendszerében kiszámíthatatlanul csapongóit az energia, és minden erejét latba kellett vetnie, hogy a kardjával megakassza Dal Karusét. Érezte, ahogy a kellemetlen súly egyre jobban húzza a karjait. A hátára szerelt erőmű repedéséből szikraeső fakadt.

– Gyengülsz – morogta az ellenfele.

– Te pedig... emberhátrányban vagy – vigyorgott vissza Talos.

Dal Karus ellökte magát tőle, elég vadul ahhoz, hogy a próféta hátratántorodjon. A lánckard végigcsúszott szétroncsolt mellvértjén, és megkarcolta az ott díszelgő meggyalázott aquilát. A túlzásba vitt lendítés miatt átkozódva, Dal Karus mindent megtett, hogy ne vegyen tudomást az életjelek sorozatos megszűnéséről, a fivérei halálát hirdető zúgásról.

Hátrébb lépett, és kardot emelt, hogy megvédje magát... Mindegyikükkel szemben. Az egész első karom ellen. Falkaként álltak ott, azok testeik között, akiket megöltek. A tisztuló ködben Talos, Xarl, Uzas, Cyrion és Mercutian véres karddal a kezében sorakozott előtte. A páncéljuk rommá tört, és Dal Karusban egy pillanatnyi együttérzés támadt, amikor elképzelte, mennyi munkával jár majd egy ilyen pusztítás kijavítása. Talos és Xarl lövésektől megtépázva torpantak meg; páncélzatuk lemezei leszakadtak, az alatta lévő rétegek pedig megfeketedtek, kilyukadtak és megégtek. A sisakjuk annyira horpadt volt, hogy szinte teljesen eltorzult. Xarlnak hiányzott az egyik szemlencséje, és Cyrionnak mindkettő megrepedt, amit már nem lehetett könnyen megjavítani. Uzas arcvonásainak fele kilátszott a törött arclemez alól.

A Megbélyegzettek vezetője, az utolsó, aki e címet viselte, összenézett a vigyorgó, nyáladzó tébolyulttal.

– Ez a te hibád – jelentette ki Dal Karus. – Ma éjszaka minden élet kioltását a te örültségednek köszönhetjük.

Uzas megnyalta az ínyéből csorgó vértől sötét fogait. Dal Karus kételkedett benne, hogy a fenevad egyáltalán megértette, amit mond.

– Fejezzük ezt be! – indította be újra a lánckard fogait, melyek a levegőt marták. – Ne becstelenítsd meg a harmadik karmot azzal, hogy várnom kell a halálomra!

Cyrlon felkacagott, a hangját nyerssé tette a voxszóró.

– Becstelenség – zihálta a szót kuncogás közben. – Kérlek, várjatok egy percet. – Kikapcsolta a zárat a gallérján, levette sérült sisakját, és a szemét egy tett-eskü pergamenjébe törölte, amit a páncéljáról tépett le. – Becsület, mondja, mintha számítana. Egy harcos, aki tizenhárom évesen már gyilkos, két évvel később erőszaktevő volt. De most törődik a becsülettel. Ez gyönyörű!

Talos megemelte a bolterét. A dupla csövű fegyverbe egy olyan elesett harcos tetteit vették, aki sokkal többet ért el, mint bárki, aki most az új birtokosa mellett volt.

– Kérlek – sóhajtott fel Dal Karus –, ne Malcharion fegyverével végezz ki!

– Vedd le a sisakod. – A próféta nem mozdult, miközben megszólalt. Szikrák pattogtak és kenőolaj csöpögött a csatapáncélja sérüléseiből. – Lemondtál minden jogról, hogy megválaszd a halálod módját, abban a pillanatban, amikor kikényszerítetted ezt az ostoba összecsapást.

Dal Karus lassan engedelmeskedett. Fedetlen fejjel nézett szembe az első karommal. A fedélzetén fűszeres vérszag terjengett, a boltlövedékek robbanásainak vegyszerbűzébe vegyülve. Bűnbánó, majdhogynem bocsánatkérő mosolyra húzta a száját.

– Miért nem ölted meg Uzas? – kérdezte. – Az véget vetett volna ennek az egésznek, mielőtt még elkezdődött volna.

– Nem vagy olyan ostoba, hogy ezt valóban elhidd – közölte Talos halkan –, és én sem. Ez is csak egy bosszú által feltépett seb, mint minden más a légióban.

– Csatlakozni kívánok az első karomhoz.

– Akkor nem kellett volna éjbe öltözötten ellenünk törnöd. – A célkeresztet Dal Karus arcán tartotta. – Ha nem tudod lebeszélni a saját szakaszodat a kicsinyes bosszúról, ami hű életekbe kerül, akkor mi hasznodat veszi a légió maradéka?

– Uzast sem tudod irányítani. Mi a különbség? A ti életek annnyival többet ér, mint a miénk?

– Nyilvánvalóan igen – válaszolta Talos –, mert mi vagyunk, akik fegyvert szegezünk az arcodnak.

– Talos, én...

Mindkét cső dörrent. Apró húscsapatokba vegyült nedves koponyadarabok kopogtak a falon és a páncéljukon. A fejetlen test felborult, a folyósó falának dőlt, aztán lecsúszott és görnyedten, méltatlan pózban rogyott a padlóra.

Egy ideig szó nélkül álltak egymás mellett. A felsértett páncélok szikráztak és kellemetlen, csikorgó hangokat adtak ki, miközben az általuk végzett mészárlás közepén időztek.

Végül Talos törte meg a csendet. A holttestekre mutatott.

– Vonszoljaátok el őket. Septimus majd lehúzza róluk a páncélt.

– KÉT HÓNAP.

Talos felnevetett.

– Kérlek, ne viccelődj velem, Septimus. Nem vagyok abban a hangulatban.

A halandó rabszolga megvakarta az arcát, ahol a fényesre csiszolt fém a sápadt bőrrel találkozott, miközben a műhelyében szétszórt mészárszéket szemlélte. A hét tetemet, akiknek csupán minimális sérülést szenvedett a páncélzata, egy nap alatt le lehetett vetkőztetni, a húst pedig ki lehetett vetni a semmibe. De az első karom mind az öt tagja alig tudott talpon maradni a csatapáncélján keletkezett sérülések miatt. Olaj és kenőanyag folyt száradó csíkokban a hasítékokból. A horpadásokat ki kellett kalapálni, a szétroncsolt keramitot ki kellett vágni és teljesen kicserélni, az összetett fémek leszakadt rétegeit újra kellett ragasztani, festeni, alakítani...

És a felszín alatt még súlyosabb volt a kár. A rostkötegekből készült mesterséges izomzatot át kellett alakítani, újrafűzni és újjáépíteni. Az ízületi szervókat és fogaskerekeket ki kellett cserélni vagy meg kellett javítani.

Muszáj volt sterilizálni és helyreállítani a stimulánsfecskendőket. Az interfészcsatlakozókat teljesen át kellett hangolni, és mindezt a legbonyolultabb javítás előtt, amikor a sisakok retinakijelzőinek érzékelőire került sor.

– Nem viccelek, uram. Még ha fel is használjuk ezeket az alkatrészeket, akkor is több mint egy hétbe telik minden egyes vértet. A rendszerek újrakódolása, a testetekhez igazítása, a csatlakozókújrahangolása... Ennél gyorsabban nem tudom megcsinálni. Nem vagyok benne biztos, hogy bárki képes lenne rá.

Cyrion lépett előre. A bal lábában hibásan működő stabilizátor miatt sántított, és az arca is felrepedt és vérzett.

– És ha csak az enyémen és az uradén dolgoznál?

Septimus nagyot nyelt, óvatosan kerülve Uzas tekintetét.

– Két hét, Cyrion nagyúr. Talán három.

– Halandó, javítsd meg az enyémet! – Minden szem lázasra szegeződött. Az felhorkant. – Mi van? Nekem is ugyanúgy szükségem van a páncélomra, mint nektek.

Talos kigyószerű sziszegéssel oldotta ki a sisak csatjait. Csak harmadszorra sikerült levenni a szétroncsolt keramitot, és a próféta arca a legkülönbébb sebek véres és zúzódásos festménye volt. Az egyik szemét rút kéreg zárta le, a másik tisztán és feketén csillogott, írisz nélkül, mint minden nostramói születésűnek.

– Először is, ne beszélj úgy a mesteremberemhez, a pilótánkhoz, mintha higiéniai rabszolga lenne! Mutass némi tiszteletet! – Szünetet tartott, hogy a kesztyűje hátuljába törölje véres ajkát. – Másodszor, te vagy a hibás azért, hogy ilyen helyzetbe kerültünk. A késztetésed, hogy a legénységi fedélzeteken üvöltve halandók vérért vedeld, két hónapra megszüntette a harckészültségünket. Te leszel az, aki megmondja a Magasztosnak, hogy egy éjszaka alatt két karmot is elvesztett?

Uzas megnyalta a fogát.

– A Megbélyegzettek döntöttek úgy, hogy szembefordulnak velünk. Hagyniuk kellett volna. Akkor még életben lennének.

– Neked minden ilyen egyszerű. – Talos összehúzta a még ép szemét. A hangjába még utoljára megpróbált türelmet erőltetni, és igyekezett megakadályozni, hogy a sebei okozta feszültség eljusson az ajkáig. – Miféle téboly járja át az elmédet? Mi tesz téged képtelenné arra, hogy megértsd, mibe kerültél nekünk ma este?

Uzas vállat vont. Az arclemezére festett véres kézlenyomat volt az egyetlen kifejezés, amit mutatott nekik.

– Győztünk, nem igaz? Semmi más nem számít.

– Elég! – rázta a fejét Cyrion, és megrepedt kesztyűjét Talos vállvédőjére tette. – Mintha egy hullát próbálnánk arra tanítani, hogyan lélegezzon. Add fel, testvér!

Talos eltávolodott Cyrion békítő kezétől.

– Eljön majd az éjszaka, amikor a testvér szó már nem lesz elég ahhoz, hogy megmentsen téged, Uzas.

– Ez egy jóslat, látnok? – vigyorgott a másik harcos.

– Mosolyogj, amennyit csak akarsz, de ne feledd ezt! Amikor eljön az az éjszaka, én magam öllek meg téged.

Mindegyikük összerándult, amikor megszólalt az ajtócsengő.

– Ki az? – kiáltott oda Talos. Pislognia kellett, hogy kitisztítsa homályos látását. A sebek, amiket szerzett, nem gyógyultak olyan gyorsan, ahogyan várta, és az a kellemetlen érzése támadt, hogy a páncélja alatti sérülések súlyosabbak, mint ahogyan azt elsőre hitte.

Egy ököl csapott háromszor az ajtóra.

– Lélekvadász – recsegte a hang a túloldalon üdvözlésképpen. Meglepően tiszteletteljes tónusa volt, annak ellenére, hogy nyers és száraz volt, mint egy keselyű rikácsolása. – Beszelnünk kell, Lélekvadász! Nagyon sok mindenről kell beszelnünk.

– Lucoryphus – engedte le Talos a kardját –, a Vérző Szemű.

LUCORYPHUS NÉGYKÉZLÁB, ÁLLATIAS léptekkel vonult be a terembe. Keramitsizmába bújtatott lábai páncélozott karmokká torzultak: görbék és többszörösen ízeltek voltak, gonosz pengékkel, amelyek nem különböztek egy sólyom karmaitól. A gyaloglás évszázadok óta kínszenvedés volt számára – már ezt a lomha cammogást is nehezen viselte –, és a hátára erősített döntött hajtóművek a megtagadott repülésről meséltek, egy légiósról, akit folyosók szűk ketrecébe zártak.

Vérzett a szeme, és erről az átokról kapta a nevét. A fehér arclemezen két skarlátvörös könnypatak csordogált a ferde szemlencséből. Vértő Szemű Lucoryphus, akinek madárszerű sisakja néma sikolyra nyíló daemoni pofává torzult, egy ragadozó tekintetével figyelt. A kábelekkel összekapcsolt nyaki ízületből gépies zúgás hallatszott, ahogy a harcok izmai önkéntelenül rángatózva megfeszültek. Sorra végignézett az összegyűlt Éjurakon, prédát keresve kapta jobbra-balra a madárszerű sisakot.

Valaha hozzájuk hasonló volt. Igen, pont olyan, mint ők.

Alig látszott a páncélján a légióhoz vagy a vérvonalához való tartozás nyoma. Lucoryphus minden harcosa ugyanúgy jelezte a kötelékét: mindegyikük arclemézére a vezérük vörös könnyeit festették. A Vértő Szemek elsősorban szekta voltak, és csak másodsorban a Nyolcadik Légió fiai. Talos

azon tűnődött, vajon hol lehetnek most a többiek. Ők voltak a kiegészítő haderő fele, amit a Magasztos bandériuma azzal szerzett a Crythe-on, hogy felvette Halasker századait.

– A Magasztos küldött hozzád. – Lucoryphus hangja szavakká formálta a smirglipapíron csikorgó körmök zaját. – A Magasztos haragszik.

– A Magasztos ritkán tesz másképp – mutatott rá Talos.

– A Magasztos – hallgatott el egy pillanatra Lucoryphus, hogy sziszegve beszívja a levegőt a recés szájrácsán – az első karomra haragszik.

Cyrion felhorkant.

– Ez sem éppen egyedülálló eset.

A raptor ingerült, ugató hangot hallatott, ami nem állt messze egy sólyom rikoltásától, amit beszennyezett a vox torzítása.

– Lélekvadász! A Magasztos kéri, hogy jelenj meg előtte. Az apotekáriumban.

Talos a műhelyasztalra tette a sisakját, Septimus elé. A halandó nem palástolta a sóhaját, amikor felvette és megforgatta a kezében.

– Lélekvadász – morogta ismét Lucoryphus. – A Magasztos kéri, hogy jelenj meg előtte. *Azonnal.*

Talos, akinek arcát az alig egy órája elszenvedett sérülések csúfították, mozdulatlanul állt. A púpos raptor fölé tornyosult, a testvérei friss bosszújától megrongált páncélban. A Vérangyaloktól rabolt arany penge, amit a hátán hordott, visszaverte a csekélyke fényt, ami a mesterembere szobájában izzott. A Nyolcadik Légión egyike a hősének masszív, dupla csövű bolterét mágneses kapcsok rögzítették a derekán.

Ezzel szemben Vértő Szemű Lucoryphus fegyvertelenül érkezett. Furcsa gesztus volt ez a Magasztos részéről.

– Kéri – mosolygott Talos – vagy parancsolja?

Lucoryphus izmai önkéntelenül görcsösen összerándulnak. Madárfeje megrezzent, és sziszegve távozott a levegő a daemoni arcleméz alól. Karmos bal keze ökölbe zárult, majd remegni kezdett. Amikor kinyitotta az ujjait, csikorogva egyenesedtek ki a fémizületek.

– *Kéri.*

– Mindig van egy első eset – jegyezte meg Cyrion.

A MAGASZTOS A fogát nyalogatta.

Nagyobbrészt még mindig hordta a páncélját, bár a keramitlemezek már rég az eltorzult testébe épültek. Az apotekárium tágas volt, de a Magasztos kényelmetlenül meggörnyedt az alkata miatt, nehogy a szarvas sisakja a mennyezetet súrolja. Csend honolt körülötte, az elhagyatottság csendje. A termet már évek óta alig használták. Miközben az egyik karmos ujjá végigsimított egy műtőasztalon, azon elmélkedett, hogy az évtizedes elhanyagoltság hamarosan véget ér.

A lény a hibernációs kamrához lépett. Lezárt üveghengerek sorakoztak a falon, tökéletes rendben, és mindegyikbe az elesettek neveit vésték, nostramói nyelven. A Magasztos halkán, meggyötörten morgott, miközben késszerű ujjai nyikorogva karcolták végig a fémrekeszeket. Annyi név. Olyan sok.

Lehunyta a szemét, és egy ideig a *Szövetség* szívverését hallgatta. A fúziós reaktorok távoli, ritmusos lüktetésével egy ütemre vette a levegőt, miközben a hajtóművek üresjáratban zúgtak a dokkban. Hallgatta a fedélzeten élők suttozását, sikolyait, kiáltásait és vérének áramlását. Ez mind a hajótesten át szűrődött be az elméjébe, az érzékek folytonos áradatában, amelyet az évek múlásával egyre nagyobb erőfeszítésébe került figyelmen kívül hagyni.

Ritkán hallott nevetést, és szinte csakis a halandóktól, akik a hajó fekete gyomrában éltek bágyadt, unalmas életüket. A Magasztos már nem tudta, hogyan reagáljon a hangra, és azt sem, hogy mit jelenthet valójában. A *Szövetség* volt az erődje, a saját fájdalma és a nagyapja galaxisára mért kín emlékműve. A kacaj beletépett a leikébe, és ugyan alkalmatlan volt arra, hogy valódi emlékeket idézzon fel benne, mégis azt suttozta, hogy valaha megértette volna ezt a hangot. Ő is kiadta volna, abban a korban, amikor „az” helyett még „ő” volt.

Az ajka visszahúzódott a cápa fogokról, de meg sem érezte a vigyorát. Hogy változnak az idők! És hamarosan újra változni fognak.

Talos. Lucoryphus. Nem pusztán a nevük felidézése tudatosította benne a jelenlétüket. A gondolataik sodródtak közelebb, szorosan egymás mellett, mint valami összefolyt írás, amelyet a személyiségük töredékei szennyeztek. A közeledésük suttozó, láthatatlan hullámként érte a Magasztost. A lény egy

pillanattal azelőtt fordult meg, hogy az apotekárium ajtaja tiltakozó fogaskerekekkel kitárult.

Lucoryphus meghajtotta a fejét. A raptor négykézláb ólálkodott be, a hátára szerelt ferde hajtóművek az esetlen járásával egy ütemben billegtek. Talos nem fáradt azzal, hogy tisztelegjen. Még csak egy biccentéssel sem köszöntötte a Magasztost. A próféta inkább lassan lépett be. A páncélja a rombolás tökéletes palettájaként tárult eléjük, és az arca sem volt sokkal különb állapotban.

– Mit akarsz? – kérdezte. A fél szemét felszakadt bőr fakó lebernyegei és szivárgó hegek fedték el. A feje csontig felhasadt, a húsa megperzselődött és haragos vörös volt. Egy boltlövedék okozta a sérülést, amely ráadásul majdnem megölte őt. Érdekes.

A prófétára jellemző alantas dac ellenére a Magasztos egy pillanatra hálás volt azért, hogy Talos ilyen állapotban érkezett.

– Megsebesültél – mutatott rá, mormogó, szigorú tónusban. – Hallom, hogy hevesen vernek a szíveid. A vérszag... a túlterheli szervek nyúlós, folyékony lüktetése... Talos, közelebb állsz a halálhoz, mint ahogy a látszat mutatja. És most mégis élém lépsz. Értékelem a bizalmadat.

– A harmadik karom halott – közölte a próféta, nyersen, mint mindig. – Az első karom megnyomorodott. Két hónapra van szükség, hogy rendbe jöjjünk.

A Magasztos egy biccentéssel vette tudomásul a dolgot. Persze, már mindenről tudott, de a tény, hogy a próféta engedelmes katonaként jelentést tett, elég volt neki. Egyelőre.

– Ki törte össze az arcodat?

– Dal Karus.

– És hogyan halt meg Dal Karus?

Talos elhúzta a kezét az oldalán tátongó hatalmas, szúrt sebről. A kesztyű vérben úszott.

– Kegyelemért könyörögve.

Az egyik műtőasztal tetején kuporgó Lucoryphus visító kuncogást bocsátott ki a voxszóráiból. A Magasztos felnyögött, mielőtt megszólalt.

– Akkor erősebbek vagyunk nélküle. Begyűjtöttem a harmadik karom génmagjait?

A próféta letörölte a nyálat az ajkáról.

– Megparancsoltam a szervitoroknak, hogy tegyék a testeket a hibernáló kamrákba. Majd később begyűjtöm őket, ha lesz elég tartósító oldatunk.

A Magasztos tekintete a halottasház tartályaira szegeződött, egy sor, a túlsó falba épített rekeszre.

– Rendben.

Talos nem leplezte el a rándulását, ahogy levegőt vett. A Magasztos gyanította, hogy a sebei okozta fájdalom bizonyára gyötrelmes lehet. Ez is érdekes volt. Talos nem engedelmességből jött. A súlyos sérülések ellenére azért érkezett, mert a Magasztos ezt a helyszínt választotta. A kíváncsiság még a legmakacsabb lelkeket is ösztönözheti. Csakis ez lehetett az oka.

– Belefáradtam ebbe a létbe, prófétám. – A lény hagyta, hogy a szavak a hideg levegőben függjenek közöttük. – Te nem?

Talos feszültnek tűnt, meglepte a kijelentés.

– Légy konkrétabb – mondta vérző ínnyel.

A Magasztos ismét végigsimított a karmaival a lezárt génmagkapszulákon, és látványos karcolásokat hagyott az értékes tartályokon.

– Te meg én, Talos. Mindketten veszélyt jelentünk a másik létezésére. Ó, nem. Eszedbe se jusson vitatkozni. Nem érdekel, hogy valóban annyira nincs benned nagyravágyás, mint ahogy állítod, vagy hogy minden egyes alkalommal, amikor álomba merülsz, a halálomról álmodsz. Te jelkép vagy, szimbólum, a jogfosztottak és az elkeseredettek ikonja. Az életed kés a torkomon.

A próféta egy másik műtőasztalhoz lépett, és hanyagul szemügyre vette a petyhüdtlen lógó acélkarokat, amelyek lazán csüngtek a mennyezetre szerelt sebészi gépekről. Az asztal felületét szürke porréteg borította. Amikor félresöpörte azt, feltűnt alóla a régi vértől barna, foltos felület.

– Itt halt meg Doloron – szólalt meg halkan. – Harminchat évvel ezelőtt. Én magam vettem ki a génmagját.

A Magasztos figyelte, ahogy Talos az emlékeibe merül. Ha a helyzet úgy kívánta, tudott türelmes lenni. Semmit sem nyerne azzal, ha most elsietné a dolgot. Amikor a próféta ismét szembefordult vele, összeszűkül a jó szeme.

– Tudom, miért hívtál ide – jelentette ki.

A Magasztos meghajtotta a fejét, és elvigyorodott az agyarái mögött.

– Sejtettem, hogy tudod.

– Azt akarod, hogy kezdjem el feltölteni a létszámunkat. – Talos felemelte a bal karját, és a Magasztos elé tartotta. Valami szikrázott a könyökízületében. – Már nem vagyok apotekárius. Már majdnem négy évtizede nem hordom a szertartásos eszközöket. És Halasker osztagainak újonnan érkezett tagjai között sincs olyan, aki átesett volna a kiképzésen. – Talos perverz módon felélénkült, miközben a szörnyű helyzetükről beszélt, és körbemutatott a teremben. – Nézd meg ezt a helyet! A halott harcosok hűtőházba zárt szellemeit és a három tucat porosodó műtőasztalt! A berendezés szinte már csak ócskavas, az öregedés, az elhanyagoltság és a harci sérülések miatt. A legtöbbet még Deltrian sem tudná megjavítani.

A Magasztos megnyalta a száját fekete nyelvével.

– Mi lenne, ha pótolhatnám mindazt, ami elveszett? Akkor feltöltenéd a sorainkat? – A lény tétovázott, mély hangja félúton megrekedt a morgás és a vicsorgás között. – Ha megosztottak maradunk, nincs jövőnk. Ezt te is biztosan olyan tisztán látod, mint én. Az istenek véérére, Talos, nem akarsz újra erős lenni? Nem akarsz visszatérni ahhoz az időhöz, amikor még képesek voltunk szembeszállni az ellenségeinkkel, hogy zsákmányként üldözzük őket, és ne kelljen folyton menekülnünk előlük?

– Fél erő fölött vagyunk, de éppen csak. – Talos a műtőasztalra támaszkodott. – Én magam is elvégeztem a lélekszámlálást. A Vérangyalok több mint száz embert mészároltak le a legénységből, és majdnem harmincat a harcosaink közül. Semmivel sem vagyunk jobb helyzetben, mint azelőtt, hogy átvettük Halasker embereit, de legalább rosszabban sem.

– Nem vagyunk rosszabb helyzetben? – tolta félre a Magasztos a fogait összefűző nyálcsíkokat. – Hogy nem lett rosszabb? Ne feledkezz meg a saját bűneidről, Talos! Csak ma éjjel hetet megöltél közülünk.

Fém csikorgóit tiltakozó kórusban a kemény szavakkal egy időben. A Magasztos szörnyű karma meggyűrte a falat, ahol a lény túl keményen markolt belé. Nyögve rántotta ki a karmait.

– Halasker harcosai alig néhány hónapja vannak közöttünk, és máris olyan kegyetlen a belharc, hogy szinte minden éjjel vérontás dül. Haldoklunk, próféta! Neked, aki képes belelátni a jövő ösvényeibe, nincs mentség a

vakságra. Nézz csak rájuk most, és mondd azt, hogy szerinted túlélünk-e még egy évszázadot!

Talos nem felelt. Nem is kellett.

– Idehívtál, hogy fegyverszünetet javasolj, amit nem értek, egy konfliktusban, amit nem szívesen vívok meg. Nem akarom megörökölni Malcharion palástját. Nem akarom vezetni, ami megmaradt belőlünk. Nem vagyok a riválisod.

Lucoryphus újabb, statikus zörejjel teli hanghullámot bocsátott ki – sziszegő nevetést vagy gúnyos horkantást. Talos nem ismerte eléggé a harcost ahhoz, hogy meg tudja állapítani.

– A Lélekvadász a harcos bölcs fegyverét hordja, mégis azt állítja, hogy nem Malcharion örököse. Mulatságos.

A próféta nem törődött a raptorral, és arra a lényre összpontosított, aki egykor a parancsnoka volt. Mielőtt megszólalt, le kellett nyelnie egy nagy adag vért, amely a nyelve hátuljából szivárgott.

– Nem értem, Vandred. Mi változott annyira, hogy ezt mondd?

– Ruven. – A név szitokként tört elő a Magasztos szájából, miközben elfordult, és mindkét torz karját a kamra falának támasztotta. Görmnyedten, morogva meredt az ott rejlő genetikai kincsekre. – A Crythe, amikor elmenekültünk a Vérangyalok haragja elől. Az az éjszaka még most is megmérgezi a gondolataimat. Ruven, az a háromszorosan átkozott nyomorult, aki úgy diktált nekünk, mintha több lenne mint a Hadúr jobbagya. Nem hagyom, hogy olyasvalaki parancsolgasson nekem, aki elhagyta a légiót. Nem hajtok térdet egy áruló előtt, és nem hallgatok egy gyenge ember szavára. Én, mi, jobbak vagyunk ennél.

A Magasztos ismét megfordult, fekete szeme az óceánok csendes mélységeiben született teremtmény szenvedélytelen, lélektelen intenzitásával meredt rá.

– Azt akarom, hogy újra büszke lehessen ránk. A háborúnkra. A harcosaimra. Arra, hogy éjbe öltözötten állhatok. Újra fel kell emelkednünk, magasabbra, mint azelőtt, vagy örökre feledésbe merülünk. Én harcolni fogok ez ellen a sors ellen, testvérem! Azt akarom, hogy velem együtt harcolj!

Talos végignézett a roskadozó gépeken és az elhagyatott asztalokon. A Magasztos nem tudta megállni, hogy ne csodálja a harcos önuralmát, ahogy lenyeli a fájdalmat, amit biztosan érez. A próféta jó szemében megcsillant valami, egy visszafogott érzés.

– Ahhoz, hogy megjavítsuk a hajót, és helyreállítsuk az erőnket, újra a Pokol Szemében kell kikötnünk.

– Meg is tesszük – morogta a Magasztos.

Talos nem válaszolt. Hagyta, hogy a csend beszéljen helyette.

A Magasztos megnyalta megfeketedett száját.

– Talán ezúttal nem lesz majd annyi vérengzés.

Erre Talos nagy, fájdalmas lélegzetet vett.

– Segítek neked – mondta végül.

Miközben a próféta kivonult a szobából, a Magasztos repedezett ajka hátrahúzódott foltos fogsoráról, és valami mosolyhoz közelítő grimaszra húzódott. Talos mögött csikorgó csattanással zárult be az ajtó.

– Hát persze hogy megteszed – suttogta a lény nedves hangon a hidegben.

AZ AJTÓ BECSUKÓDOTT, Talos pedig egyedül maradt az alsó gerincfolyosón, hogy elgondolkodjon a Magasztos szavain. Nem ringatta magát illúziókba – a lény fegyverszüneti ajánlata a saját hasznát szolgálta, és a biztosítékai sem fogják eltántorítani attól, hogy minden adandó alkalommal a háta mögé nézzen. A *Szövetség* nem volt biztonságos. A karmok között forrongó feszültségek közepette nem.

Amikor úgy ítélte meg, hogy elég messzire jutott, lelassította a lépteit. Idegesítette, hogy folyton törölgetnie kell a vért a jó szeméből. Arcának megnyúzott felét már keserű hideg járta át, és a levegő kellemetlenül simogatta a koponyáját. Mindennek tetejébe a pulzusa is csak a kint áramoltatta a testében.

Nem volt bölcs dolog egyedül maradni idekint. Miután elhagyta az apotekáriumot, először a rabszolgaszállásra kellett eljutnia. Ha a Magasztos azt akarta, hogy a bandériuma jobban megerősödjön, mint valaha, ahhoz képzett rabszolgákra volt szükség: tűzersegédekre, mesteremberekre, iparosokra és

légiósokra. A legnehezebb ez utóbbit volt szerezni, de meg lehetett csinálni. A Gangesz állomás húspan és zsákmányban egyaránt gazdag jutalmat adott.

A próféta befordult egy mellékfolyosóra, és érezte, hogy a szívei összeszorulnak a mellkasában a mozdulatra. Nem dobogtak, hanem duruzsoltak: zúgtak a túlhajszoiságtól. Émelygés újabb hulláma kerítette hatalmába, nemkivánatos és ismeretlen ölelésben. A genetikai átalakítás, amelyet még fiatalokában végeztek rajta, szinte teljesen száműzte az emberi biológiai értelemben vett szédülés képességét, de az intenzív ingerek még mindig megzavarhatták. Ahogy a fájdalom is.

Négy lépés. Négy lépést tett meg az északi folyosón, mielőtt a falnak zuhant. A vér csípős, rezes ízzel szennyezte be a nyelvét, ahogy a nyálmirigyek maró nedveibe vegyült. A kilégzésből tisztulás lett, vért hányt a fedélzetre. A tócsa sziszegve és bugyborékolva terült az acélra, épp elég maró nyál keveredett a vérbe, hogy savassá váljon.

Valami beragadt a térdízületében, valószínűleg egy rostszál, amely túlságosan megsérült ahhoz, hogy még képes legyen begömbülni. A próféta ellökte magát a faltól, elsántikált a még mindig bugyborékoló, véres hányástól, és magányosan haladt a hajó elsötétített folyosóin. Minden lépésre még több fájdalom nyilallt a bőre alá. A világ egy zökkenéssel megfordult körülötte. Fém ütközött fémhez.

– Septimus – mondta a sötétségnek. Egy ideig csak lélegzett, a hajó áporodott levegőjét áramoltatta a tüdejében, és érezte, hogy valami forró és nedves csepeg a repedt koponyájából. Most nem segít rajta, ha a rabszolgáért kiált. Átok Dal Karus csontjaira! Egy pillanatra bosszúszomjasan elképzelte, hogy a testvére sisakját a rabszolgáknak adja, hogy éjjeli edénynek használják. Csábító. Nagyon csábító. Az efféle gyerekes elégtétel gondolata bűnös mosolyt csalt vérző ajkára, jóllehet, egy ilyen cselekedet túl kicsinyes volt ahhoz, hogy valóban fontolóra vegye.

Sokáig tartott, amíg újra talpra kényszerítette magát. Haldoklott? Nem volt benne biztos. Ő és Xarl szenvedték el a harmadik karom boltértüzének zömét – a páncélzatuk tönkrement, és Talos jól tudta, milyen súlyosak a sebei, ha a vére nem akar megalvadni, hogy lezárja a nagy vágást az oldalán. Kevésbé aggasztotta, hogy mi maradt az arcából, de ha nem foglalkozik vele

hamarosan, akkor átfogó beültetésre lesz szüksége a sérülések helyreállításához.

Újabb tucatnyi lépés után elhomályosult a látása. A pislogás sem volt elég ahhoz, hogy kitisztuljon, és a lüktetés árulkodó szúrása egyértelműen jelezte, hogy a páncélja már elárasztotta a szervezetét szintetikus adrenalinral és fájdalomcsillapító vegyszerekkel, méghozzá mérték nélkül.

A Magasztosnak igaza volt. A sebei súlyosabbak voltak, mint amennyire ki akarta mutatni. A vérvesztés kezdte elzsibbasztani a kezét, és térd alatt ólomnak érezte a lábát. A rabszolgaszállítás várhat egy órát. Érzéketlen ujjakkal tapogatta ki a másodlagos voxcsatlakozót a gallérjában.

– Cyrion – szólt a vonalba. – Septimus. – Milyen rövid a névsor, akiket teljes bizalommal hívhatott. – Mercutian – lihegte. Aztán magát is meglepte. – Xarl.

– Próféta. – A válasz a háta mögül érkezett. Talos megfordult, és kapkodva vette a levegőt az erőfeszítéstől, hogy talpon maradjon. – Beszelnünk kell – mondta az újonnan érkezett. Talosnak kellett egy perc, mire felismerte a hangot. A látása nem tisztult ki.

– Ne most! – Nem nyúlt a fegyvereiért. Túl szembeötlő fenyegetés lenne, és amúgy sem volt biztos benne, hogy meggyőzően rájuk tudna fogni.

– Valami baj van, testvér? – Uzas élvezettel ízlelgette az utolsó szót. – Rosszul nézel ki.

Mit válaszolhatott erre? A szorító érzés a bordái alatt arról árulkodott, hogy legalább az egyik tüdeje összeomlott. A láz a szepszis verejtékes, tisztátalan jeleit hordozta, a számtalan, testébe fúródott boltlövedékszilánk ajándékaként. Ha hozzátette a vérvesztéséget és a súlyos biológiai traumát, valamint azt, hogy legyengült állapotában túlادagolásra kerültek az automatikusan beadott harci drogok... A lista folytatódott. Ami a bal karját illeti... az már nem is mozdult. Talán le kellene cserélni. Ez a gondolat távolról sem volt kellemes.

– El kell jutnom Cyrionhoz – közölte.

– Cyrion nincs itt – nézett körbe Uzas látványosan a folyosón. – Csak te meg én. – Közelebb lépett. – Hová akartál menni?

– A rabszolgaszállásra. De ők várhatnak.

– Szóval most visszabicegysz Cyrionhoz.

Talos kiköpött egy adag maró, rózsaszínű nyálat. Az vidáman falta a fedélzetet.

– Nem, most itt állok és veled vitatkozom. Ha van valami mondanivalód, akkor siess. Feladataim vannak.

– Érzem a véred szagát, Talos. Úgy folyik a sebeidből, mint egy ima.

– Soha életemben nem imádkoztam. Nem most fogom elkezdni.

– Annyira szó szerint érted a dolgokat. Annyira nyersen. Annyira vak vagy mindenre, ami túlmutat a saját fájdalmadon. – A másik harcos előhúzta a fegyverét. Nem a súlyos láncfejszét, hanem az alkarnyi hosszú ezüst gladiusát. Az első karom többi tagjához hasonlóan ő is a sípcsontjára erősítve tartotta, mint végső megoldást. – Olyan biztos vagy abban – simogatta meg Uzas a kard élet –, hogy mindig engedelmességednek foglak neked.

– Ma éjjel megmentettem az életed. Kétszer is. – Talos elmosolyodott az arcát borító vér alatt. – És ezt azzal hálálod meg, hogy nyafogsz?

Uzas még mindig a gladiusával játszadozott, a kesztyűjében forgatta, és hamis közömbösséggel tanulmányozta az acélt. A véres tenyérlelenyomat elmosódott folt volt az arclemézén. Egyszer, egy régi éjjelen, valódi vér volt. Talos emlékezett a pillanatra, amikor a fiatal nő a testvére markában vergődött, és véres ujjakkal, teljesen hiábavalóan próbálta eltolni Uzas sisakját. Egy város égett körülöttük. A nő vonaglott, és küszködve próbálta elkerülni, hogy a bátyja kezében tartott penge kibelezze.

Az után az éjjel után Uzas gondoskodott róla, hogy mindig az arclemézére legyen festve a jelkép. Emlékeztetőül. Mint egy személyes ikon.

– Nem tetszik, ahogy rám nézel – közölte Uzas. – Mintha törött lennék. Hibás.

Talos előrehajolt, hagyva, hogy sötét vér csorogjon a fedélzetre a fogai között.

– Akkor változz meg, testvér! – A próféta fájdalmas sziszegéssel kihúzta magát, és lenyalta a dús-rezes ízt az ajkáról. – Nem fogok bocsánatot kérni azért, mert látom, mi áll előttem.

– Soha nem láttál tisztán. – A harcos voxhangja tele volt statikus zörejjel, mely minden érzelmet elnyomott. – Mindig csak magadra hallgattál, Talos.

Mindig csak a próféta útját jártad. – A férfi a tükörképét nézte a gladiusban. – Minden más csak romlott, hibás vagy helytelen lehet.

A stimulánsok vegyszeres íze fanyarul csípte a nyelvét. Talos ellenállt a késztetésnek, hogy a Vérangyal kardjáért nyúljon.

– Leckét akarsz nekem adni? Örülök, hogy sikerült négy szónál többet összeraknod egy mondatba, de megvitathatnánk a meglátásaimat, amikor épp nem vérzek el?

– Most megölhetnélek. – Uzas még közelebb lépett. A kardja hegyét a próféta mellkasára vésett bemocskolt aquilára szegezte, majd hagyta, hogy feljebb csússzon és Talos torkán nyugodjon. – Egy vágás, és meghalsz.

Vér csöpögött a pengére Talos álláról. Mintha könnyeket rajzolt volna az ajka sarkába.

– Térj a lényegre – mondta.

– Úgy nézel rám, mintha beteg lennék. Vagy átkozott. – Uzas közelebb hajolt, festett arclemeze a bátyja szemébe meredt. – És a légióra is. Ha gyűlölöd a saját vérvonaladat, miért maradnál a része?

Talos nem szólt semmit. Egy mosoly árnyéka játszadozott a szája sarkában.

– *Tévedsz* – sziszegte Uzas. A penge belemart a nyakba, az éles fém éppen csak felhasította a bőrt. A gyengéd mozdulatra vércsepp ült meg az ezüstös acélon. – A légió mindig is ilyen volt. Évezredekbe telt, mire kinyílt a szemed, és te visszariadsz az igazságtól. Tiszteletben tartom a primarchát. Az árnyékában járok. Úgy ölök, ahogyan ő tette, ölök, *mert megtehetem*, ahogyan ő is tehette. Hallom a távoli istenségek kiáltozását, és magamhoz veszem az erejüket, anélkül, hogy hódolnék nekik. Fegyverek voltak a Nagy Árulás idején, és a Hosszú Háborúban is fegyverek maradnak. Becsülöm atyámat, ahogyan te sosem tetted. Inkább vagyok a fia, mint te valaha is voltál.

Talos a testvére szemlencséibe bámult, és elképzelte a nyáladzó arcot a koponyára hajazó arclemez mögött. Lassan a torkához érő kardért nyúlt, és eltolta magától.

– Befejezted?

– Én megpróbáltam, Talos. – Uzas visszarántotta a pengét, és egy sima mozdulattal hüvelybe csúsztotta. – Igyekeztem megmenteni a büszkeségedet azzal, hogy őszintén és világosan elmondtam. Nézz Xarlra. Nézz

Lucoryphusra. Nézz a Magasztosra. Nézz Halaskerre, vagy Dal Katusra, vagy a Nyolcadik Légió bármelyik fiára. Azért tapad vér a kezünkhöz, mert az emberi félelem íze mámorító. Nem a bosszú vagy az igazságosság miatt, vagy azért, hogy atyánk neve örökké fennmaradjon. Mi vagyunk a Nyolcadik Légió. Azért ölünk, mert gyilkolásra születünk. Azért ölünk, mert ez a lélek tápláléka. Semmi más nem maradt nekünk. Fogadd el ezt, és... és állj... mellénk... – fejezte be Uzas nedves, bugyborékoló hörgéssel, majd hátrált egy lépést, hogy megnyugodjon.

– Mi bajod?

– Túl sok szó. Túl sok beszéd. Visszatért a kín. Megfogadod, amit mondtam?

Talos a fejét rázta.

– Nem. Egy percig sem. Azt mondod, atyánk elfogadta mindazt, amit gyűlölök. Ha ez igaz lenne, miért vetette tűzbe a szülőbolygónkat? Hamuvá égetett egy civilizációt, csak azért, hogy megakadályozza a fertő terjedését a légiójában. A testvérem vagy, Uzas. Soha nem foglak elárulni. De tévedsz, és ha tudlak, megmentelek ettől a szenvedéstől.

– Nincs szükségem arra, hogy megments. – A másik harcos hátat fordított, hangja megtelt undorral. – Annyira vak vagy! Engem nem kell megmenteni. Próbáldtalak rávezetni, Talos! Emlékezz! Emlékezz a ma éjjelre! Megpróbáltam...

Talos figyelte, ahogy a testvére hátrál, Uzas pedig az árnyékba húzódott.

– Emlékezni fogok.

SZABADSÁG.

Relatív fogalom – gondolta Maruc –, *mikor fogalmam sincs, hol vagyok. De kezdetnek megtette.*

Az idő képlékeny, amikor semmi sem változik. A legjobb becslése szerint hat-hét napig tartották itt láncon, mint egy kutyát. Mivel biztosat nem tudhatott, arra alapozta a becslést, hogy az emberek mennyit aludtak, és hányszor kellett összeszarniuk magukat.

A világa a sötétség leplévé és az emberi ürülék bűzévé zsugorodott. A végtelen órák folyamán időnként lámpák tompa fénye villant az emberek csoportjában, amikor a hajó sápadt legénysége sózott húsokat és állott vízzel teli bádogbögréket hozott be. Maruc még sosem hallotta a nyelvet, amelyet beszéltek, ahogy sziszegve és *ash* hangzókat hajtogatva szóltak egymáshoz. Egyikük sem beszélt a foglyokhoz. Bejöttek, megetették őket, aztán távoztak. A rabok újra sötétségbe merültek, és a lánc ahhoz is alig volt elég, hogy egy méternél távolabb húzódhassanak egymástól.

A Gangeszen is bevetett, eltúlzott óvatossággal csúsztotta le a vasgyűrűt felhorzsolt bokájáról. Nem volt meg a csizmája, piszkos, zokniba bújtatott lába egy hideg húgytócsába merült. *Mégis* – gondolta újra – *kezdetnek mindenképpen megteszi.*

– Mit csinálsz? – kérdezte a mellette ülő férfi.

– Elmegyek. – *Micsoda kérdés.* – Elhúzókn innen.

– Segíts! Nem mehatsz csak úgy el, segítened kell nekünk. – Hallotta, hogy fejek fordulnak felé, bár egyikük sem látott a teljes sötétségben. Újabb hangok csatlakoztak a könyörgéshez.

– Segíts!

– Ne hagyj itt minket...

– Ki szabadult ki? Segíts!

Rájuk sziszegett, hogy maradjanak csendben. Búzós testük nyirkosán, zsírosán préselődött hozzá. A rabszolgák a koromsötétben álltak, a bokájuknál megbilincselve, abban a ruhában, ami rajtuk volt, amikor elhurcolták őket a Gangesz állomás fedélzetéről. Maruc azt sem tudta, hányán vannak vele együtt ebben a kamrában, de úgy tűnt, néhány tucatnyian. A hangjuk visszaverődött a falakról. Bármilyen raktárba is dobták őket, nagy lehetett. A hajóval, amely megtámadta a *Gangeszi*, nyilvánvalóan nem lehetett packázni, akár mitikus gyilkosok laktak rajta, akár nem.

Úgy döntöttem, nem halok meg. Ez még a saját fülében is bután hangzott.

– Segítségért megyek – mondta fojtott hangon. Könnyen ment, hiszen a kiszáradás megviselte a torkát, és szinte teljesen elnémította.

– Segítségért? – Testek lökődtek neki, amikor valaki messze előtte mocorogni kezdett. – Az Állomásvédelemtől vagyok – közölte durva suttogással. – A Gangeszen mindenki meghalt. Hogy sikerült kiszabadulnod?

– Megglazítottam a bilincsemet. – Eltávolodott, vakon tapogatózott a testek sűrűjében, remélhetőleg az ajtó irányába. Az emberek szitkozódtak, és hátralökték, mintha sértené őket a szabadsága.

Megkönnyebbülés öntötte el, amikor kinyújtott keze a hideg fémfalat érintette. Elkezdett balra tapogatózni, mocsos ujjhegyeivel az ajtót kereste. Ha ki tudja nyitni, akkor van esély arra, hogy...

Ott van. Tapogatózó keze elérte az ajtó bordázott peremét. Vajon falra szerelt nyomólemez vagy kódtábla nyitja?

Itt van. Meg is van. Maruc végigsimította az ujjával a kiemelkedő billentyűket, és egy szabványos, kilencgombos kódtáblát tapintott ki. A

gombok nagyobbak voltak, mint amire számított, és enyhén behorpadtak a használattól.

Visszatartotta a lélegzetét, remélve, hogy lelassíthatja hevesen zakatoló szívét. Véletlenszerűen beütött hat gombot.

Az ajtó olajozatlan síneken csúszott félre, és olyan hangosan nyikorgott, hogy még a halottakat is felébresztette volna. A túloldalon fény szűrődött Maruc szemébe.

– Ő... helló – mondta egy női hang.

– VISSZA – figyelmeztette Septimus. Mindkét pisztolya a kezében volt, és a szökött rabszolga fejére szegezte. – Még egy lépést. Jól van.

Octavia a szemét forgatta.

– A fickó fegyvertelen.

Septimus nem eresztette le a tömzsi pisztolyokat.

– Világíts be. Hányan szabadultak ki? – Octavia engedelmeskedett, és a zord helyszínre fordította a fénysugarat.

– Csak ő.

– *Forfallian dal sur shissis lalil na sha dareel* – Septimus szavainak értelmé elveszett, de a nő látta az arcán, hogy káromkodik. – Óvatosnak kell lennünk. Vigyázz magadra!

A lány a férfit sandított. Vigyázz magadra? Mintha meg kellene neki mondani, hogy legyen óvatos. *Idióta*.

– Hát persze. – Fújt egyet. – Valóságos hordányi veszedelem van itt.

– Megvédem az úrnőt. – A kísérője, aki mindig Octavia mellett volt, egy koszos, lefűrészelt csövű sörétes puskát szorongatott bekötözött kezében. Lezárt szeme a kiszabadult rabszolgára meredt. A nő visszafogta a nagyon is valós késztetést, hogy mindkettőjüket megüsse a túlzásba vitt, felvágós védelmezés miatt.

– A fickó fegyvertelen – ismételte meg, és Maruca mutatott. – Ő... *Sil vasha... ő... Sil vasha nuray*.

A kísérője kuncogott. Octavia figyelmeztető pillantást vetett rá.

– Ez azt jelenti, hogy „nincs karja” – adta tudtára Septimus. Még mindig nem engedte le a fegyvereit. – Te! Rabszolga! Hogyan szabadultál ki?

Amikor a vakító fény elhalványult, Maruc azon kapta magát, hogy három embert néz. Az egyik egy púpos kis torzszülött volt, zsákvászon köpenyben, összevarrt szemmel. Mellette egy magas, sötét hajú nő, akinek fehérebb bőre volt, mint amit valaha látott. A harmadik egy rongyos fickó, akinek a halántékán és az arccsontján bionikus beültetések látszottak, és két pisztolyt szegezett Maruc arcára.

– Meglázítottam a bilincseimet – ismerte be. – Figyelj... Hol vagyunk? Mit csináltok velünk?

– A nevem Septimus. – Még mindig nem engedte le a fegyvereket. – Az astartes légiót szolgálom ezen a hajón. – A hangja behallatszott a terembe. Senki sem szólalt meg. – Azért vagyok itt, hogy kiderítsem, mi a foglalkozások és a szakterületek, hogy megállapítsam, mennyit értek a Nyolcadik Légiónak.

Maruc nagyot nyelt.

– Nyolcadik Légio nem létezik. Én ismerem a mitológiát.

Septimus nem tudta egészen elnyomni a mosolyát.

– Ezen a hajón megölnek az ilyen beszédért. Mi volt a feladatod a Gangeszen? – Amint a fegyverek leereszkedtek, Maruc keze is megmozdult. Hirtelen olyan kínosan tudatosult benne, hogy zuhanyra van szüksége, mint még soha.

– Leginkább gyártóüzemben voltam.

– A finomítóban dolgoztál?

– Az építőiparban. A szállítószalagoknál. Összeszerelésen.

– És a gépekkel?

– Néhánnyal. Amikor lerobbantak, és kellett nekik egy rúgás.

Septimus habozott.

– Az nehéz munka.

– Nekem mondd? – Különös büszkeség öntötte el. – Tudom, hogy kőkemény volt. Én csináltam.

Septimus eltette a fegyvereit.

– Miután befejeztük ezt, velem jössz.

– Tényleg?

– Igen. – Septimus udvariasan köhintett. – Meg is kell fürödnöd. – Belépett a terembe, és a többiek követték. Octavia kísérője szorosan markolta a puskáját. A navigátor kínos mosolyt villantott Maruc felé.

– Ne próbálj meg elfutni – mondta neki. – Különben lelő. Ez nem tart sokáig.

Septimus egyenként összeszedte a korábbi feladataikat, és feljegyezte egy adattáblára. Ez volt a harmadik, rabszolgákkal teli raktár, ahol jártak. Eddig egyik fogoly sem támadt rá.

– Higgaszt adtak be nekik? – suttogta egy ponton.

– Mit?

– Az egy nyugtató narkotikum. Néha a Terrán is használjuk. – Sóhajtott a férfi pillantására. – Felejtsd el. Csempészel valamit a vízadagjukba? Miért nem csinálnak valamit? Miért nem próbálnak meg harcolni ellenünk?

– Mert amit én ajánlok nekik, az semmiben sem különbözik attól, amit már megtettek. – A férfi habozott, aztán felé fordult. – Ha jól emlékszem, te sem harcoltál.

A nő mosolyra húzta a száját, ami akár kacér is lehetett volna, ha egy terrai toronycsalád nemesi ivadékától jön, aki teljes díszbe öltözött. Itt inkább egy kicsit aljasnak és rosszindulatúnak hatott.

– Nos – babrált a copfjával –, sokkal kedvesebb voltál hozzám, mint ezekhez az emberekhez.

– Persze hogy az voltam. – Septimus kivezette. Mögöttük Maruc és a nő kísérője loholt. A többiek azt az utasítást kapták, hogy várják meg, amíg megérkezik a legénység többi tagja, hogy elvigyék őket a hajó más részeire, ahol megmosakodhatnak, és megkezdhetik új feladataikat.

– Szóval, *miért* voltál kedvesebb velem? – kérdezte a nő.

– Mert megleptél. Tudtam, hogy navigátor vagy, de még egyet sem láttam korábban. – Emberi szeme megcsillant a fáklyafényben. – Nem számítottam rá, hogy gyönyörű leszel.

A nő örült, hogy a sötétség elrejtí a mosolyát. Ha a férfi igyekezett, képes volt a megfelelő szavakat mond...

– És mert olyan értékes voltál a légiónak számára – tette hozzá. – Óvatosnak kellett lennem veled. A mester parancsolta.

A sötétség ezúttal a szeme villanását rejtette el. *Idióta*. – Hogy hívnak? – kérdezte a másik férfit.

– Maruc.

Mosoly előzte meg a nő válaszát. Az a fajta tekintet volt, amiről a férfi sejtette, hogy az apja is biztosan összehúzta volna magát a láttán.

– Ne szokj hozzá! – mondta a nő. – A mi urunk és parancsolónk talán másképp gondolja.

– Téged hogy hívnak? – kérdezte Maruc.

– Octavia. Én vagyok a nyolcadik.

Maruc bólintott, és piszkos ujjával Septimus háta felé mutatott.

– És ő Septimus, mert ő a hetedik?

A magasabb férfi hátranézett a válla fölött.

– Pontosan.

– Nekem nincs nevem – tette hozzá segítőkészen a púpos kísérő. Összevarrt szemek meredtek rá egy pillanatra. – De Septimus Kopónak szólít.

Maruc máris utálta ezt a hátborzongató apróságot. Fájdalmas mosolyt erőltetett magára, amíg a torz fickó el nem fordította a tekintetét, aztán újra a nőre pillantott.

– Septimus és Octavia. A hetedik és a nyolcadik – mondta. Amikor a lány csak bólintott, megköszönte fájó torkát, hogy megkérdezze. – A hetedik és nyolcadik micsoda?

A MAGASZTOS A strategium szívében ült a trónján, és az Atramentar körében merengett. Garadon és Malek állt legközelebb a hűbérurához. A két harcos ormótlan árnyékot vetett agyaras és szarvas terminátor-csatapáncéljában, a fegyvereiket kikapcsolva, hüvelyben tartották.

A magasított emelvény körül a híd legénysége a reflektorok egyes pultokra vetülő, kíméletlenül vakító fényében dolgozott. Míg a legtöbb hadihajó parancsnoki fedélzete fényárban úszott, a *Vérszövetségen* kellemes sötétség uralkodott, amelyet csak az emberi legénység körül törtek meg a fénycsónák.

A Magasztos mély lélegzetet vett, és a hangra figyelt, amelyet már nem hallott.

– Mi zaklat, nagyúr? – kérdezte Garadon. A harcos áthelyezte a súlyát, amitől a csatapáncél ízületei a szervók csikorgó operájában zúgtak fel. A Magasztos válasz helyett inkább figyelmen kívül hagyta testőre érdeklődését, és befelé fordította a gondolatait. A halandó héj, amelyet viselt – a daemoni erő duzzadt ikonja –, ízig-vérig a sajátja volt. A teremtmény befészkelte magát a légiós testébe, kiszipolyozta azt, és a legalattomosabb és legcsodálatosabb módon bitorolta el, a genetikai kódjába olvadva. A test, amely valaha Vandred Anrathi kapitány volt a Nyolcadik Légióból, megszűnt: most a Magasztos uralkodott ebben a héjban, büszkén a lopásra és az új tulajdonoshoz illő kényelmes torzulásra.

De az elmét, az emlékeket örökre beszennyezte egy másik lélek zamata. A héj gondolataiban kutatni olyan volt, mint távolról szemlélni egy másik lény gondolatait, értelmet és tudást keresve bennük. A Magasztos erőszakos mentális indái minden behatoláskor találkoztak a gondolatokban magzatként összekuporodó dühös – és tehetetlen – jelenléttel. Vandred árnyéka szorosan összehúzta magát a saját agyában, örökre elszakítva a vértől, a csontoktól és a hústól, amelyeknek egykor parancsolt.

Most pedig... csend. Napok, hetek óta.

Eltűnt az örületbe forduló kacaj. Eltűntek a gyötrelmes kiáltások, amelyek bosszút ígértek, valahányszor a Magasztos átnézte a psziché felhalmozott tudását és megérzéseit.

A lény nyitott szájjal vette a levegőt, és gondolatszálakat fűzött vissza az elméjébe. A kutakodó nyúlványok rendetlenül tombolva szórták szét az emlékeket és az érzelmeket.

Élet az örök éjszaka világában.

A csillagok az égen, elég fényesek, hogy felhőtlen estéken belesajduljon a szem.

A büszkeség, amikor egy ellenséges hajó lángra lobban a bolygó fölött, és remegve bukik alá, hogy az alatt elterülő világra hulljon.

A félelem, a szeretet, az érzelmek pusztító rohama, amelyet akkor érzett, amikor primarcha atyját nézte, aki nem volt büszke fiainak egyetlen vívmányára sem.

Ugyanennek az atyának a sápadt teteme, amelyet megtörttek a hazugságok, amelyekkel saját magát tömte, árulásokat kitalálva, hogy kielégítse emésztő tébolyát.

A héj egykori tulajdonosa ezeket a töredékeket hagyta hátra: emlékfoszlányokat, amelyek elhagyatott kuszaságban szóródtak szét a pszichéjében.

A Magasztos átnézte őket, keresve, ami még él. De... Semmi. Semmi sem létezett annak az agynak a bugyraiban. Eltűntek Vandred megmaradt foszlányai. Vajon ez a Magasztos fejlődésének új szakaszát hirdette? Végre megszabadult a ragaszkodó, beteges halandó lélektől, amely oly sok évtizeden át ellenállt a megsemmisülésnek?

Talán, talán.

Újra levegőt vett, és lenyalta a savas nyálát a pofájáról. Egy nyögéssel közelebb hívta Maleket, és...

Vandred.

Nem is annyira név volt, inkább a személyiség lenyomata, az emlékek és érzelmek hirtelen agresszív kitörése, amely a Magasztos agyában forrongott. A lény kinevette az erőtlen támadást, szórakoztatta, hogy Vandred lelkének árnyéka ennyi idő után ilyen rohamot indít az uralkodó tudat ellen. Ezek szerint a csend nem a lélek pusztulásának tünete volt; Vandred elrejtőzött, egyre mélyebbre fúrta magát a közös, kiforgatott pszichéjükben, hogy energiát gyűjtsön ehhez a hiábavaló puccskísérlethez.

Aludj, kis húslény – kuncogott a Magasztos. Vissza a helyedre!

A sikolyok lassan elhallgattak, míg végül ismét eltűntek, és a legtompább háttérzúgássá váltak a Magasztos embertelen észlelésének peremén.

Lám-lám. Ez egy szórakoztató figyelemelterelés volt. A lény ismét kinyitotta a szemét, és levegőt szívott a héjba, hogy kiadja Maleknek a parancsot.

Fény- és zajvihar fogadta a külvilágban, jajveszékélő szirénák, sürgölődő legénység, kiabáló emberi hangok. Belülről feltörő nevetés cirógatta a Magasztos érzékeit – Vandred árnyéka, aki kiélvezte szánnalmas győzelmét, amellyel néhány pillanatra elterelte a daemon figyelmét.

A Magasztos felállt a trónjáról. Embertelen elméje máris válaszokat orzott az érzékek áradatából. A szirénák alacsony intenzitású közelségi riasztások voltak. A hajó még mindig a dokkban állt. Az auspexpult sürgető közleményt jelezve csengett, hármassal lüktetéssel, amely vagy három érkező hajóra vagy több kisebb, szoros csoportban haladóra engedett következtetni. A helyzetüket tekintve ezek az Adeptus Mechanicus szolgálatában álló hitvány vontatóhajók lehettek, a Birodalmi Haditengerészet járőrei, akiket a hipertér szelei messzire sodortak a pályájukról, vagy – minden balszerencsés valószínűség szerint – az űr e régiójának védelmére felelősödött astartes rendház színeit viselő előőrs flotta.

– Minden kábelt leválasztani az állomásról.

– Folyamatban, nagyuram. – A halandó hídkezelő... A Magasztos elméje küszködött a jelentéktelen részletekkel. *Dallow? Dathow?* a pultja fölé hajolt, egykori a Birodalmi Haditengerészethez tartozó egyenruhájából hiányzott minden hűségjelzés. A férfi napok óta nem borotválkozott. Az állát ősülő borosta díszítette.

Dalion – járta át Vandred hangja a lény elméjét.

– Minden rendszer teljes energiára! Azonnal forduljunk meg!

– Igenis, nagyúr.

A lény kiterjesztette az érzékeit, hagyta, hogy a hallása és a látása összekapcsolódjon a *Szövetség* messzire ható auspexérzékelőivel. Ott, az űr mélyén ellenséges hajtóműmagok forró parazsa égett. A Magasztos belemerült az érzésbe, vak látását a közeledő jelenlétek köré fonta, ahogy egy világtalan ember számolja a köveket a kezében.

Három. Három kisebb hajó. Járőröző fregattok.

A Magasztos kinyitotta a szemét.

– Helyzetjelentést!

– Minden rendszer működik. – *Dalion* még mindig a pultján dolgozott, amikor az auspex mestere felkiáltott az érzékelőpult mellől. – Három hajó közeledik, nagyúr. Nova osztályú fregattok.

Az oculus kijelzőjén három Adeptus Astartes-hajó alakja rajzolódott ki, amelyek az éjszakát hasítva közeledtek. Még az ő sebességükkel is több mint

húsz percbe telik, mire lőtávolságba érnek. Több mint elég idő, hogy lekapcsolódjanak és elfussanak.

Nóva osztály. Hajógyilkosok. Ezek inkább úrpárbajra alkalmas fegyvereket hordoztak, nem pedig az astartes rendházakra jellemző, közeli hatótávolságú átszálló akciókra használtakat.

Minden arc a Magasztos felé fordult – kivéve a hajó rendszereihez kapcsolt szervitorokét, akik motyogtak, nyáladzottak és kalkuláltak, mindenre vakon, ami a programozásukon kívül esett. Az emberi legénység várakozásteljesen figyelt, további parancsokra várva.

Tudta, mire számítanak. Hirtelen tisztán átlátta, hogy az ovális teremben minden ember azt várja, hogy újabb visszavonulást rendel el. A menekülés tökéletesen észszerű volt, hiszen a *Szövetség* még mindig csak árnyéka volt korábbi erejének, és sántított a Crythe kegyetlen összecsapásaiban szerzett sérülésektől.

A Magasztos fekete nyelvével megnyalta a száját. Három fregatt. Optimális készenlétben a *Szövetség* lándzsaként vágna át rajtuk, és mindhármat megvető könnyedséggel szétzúzná. Talán, ha a sors engedi, most is...

Nem.

A *Szövetség* közel állt a teljes széteséshez. A lőszerraktárai üresek voltak, a plazmahajtóművei szomjasak. Nem kedvtelésből használták a Sikolyt – a Magasztos szükségből utasította Deltriant, hogy hozza létre, a próféta emberi rabszolgájának segítségével, aki az állomáson szolgált mint belső áruló. A Gangesz hagyományos eszközökkel történő megtámadása nem volt életképes lehetőség. Ahogy ezt a harcot sem élhették túl, még ilyen jelentéktelen prédával szemben sem.

Egy pillanatra mégis kínzóan erős volt a kísértés. Vajon megnyerhetik? A Magasztos hagyta, hogy tudata szétáradjon a hajó vascsontjaiban. A Gangeszből kiszipolyozott zsákmány többnyire még mindig a raktérben volt, még nem dolgozták fel használható vegyületekké. A galaxis összes nyersanyaga sem segített volna, egy másodpercig sem.

Aztán hamarosan elérkezne a pengék és agyarak ideje. Most az ész, nem pedig a düh kellett uralkodjon. A Magasztos a fogát csikorgatta, és nyugalmat erőltetett a szavaiba.

– Indulás a Gangesz fölé! Minden jobb oldali ütegnek, nyílt tűzparancs! Ha mi nem tudjuk befejezni a zsákmány kifosztását, akkor senki sem teszi.

A hajó megremegett, ahogy engedelmeskedni kezdett. A Magasztos a hídsegédje felé fordította szarvas fejét.

– Dalion. Hípertérbe lépésre felkészülni! Amint a Gangesz darabokra hullik, futunk.

Megint.

– Ahogy parancsolja, nagyúr.

– Nyiss csatornát a navigátorhoz – morogta a Magasztos. – Essünk túl rajta.

AZ EMLÉKEI És a lámpája halvány fénysugara vezették, ahogy a sötétségben rohant. A léptei zengtek a fémfolyosókon, úgy visszhangoztak, mint egy pánikba esett menekülő emberhorda hangja. Hallotta, ahogy a kísérője igyekszik lépést tartani vele.

– Úrnő! – kiáltott utána megint. A jajongása egyre jobban elhalkult, ahogy lehagyta.

Nem lassított. A fedélzet zakatolt a lába alatt. Energia. Élet. A *Szövetség* ismét mozgásba lendült, miután napokig tétlenül rostokolt a dokkban.

– *Menj vissza a szobádba!* – szólalt meg a Magasztos vontatott hangja, kendőzetlen ingerültséggel. Bár a lény megfenyegethette volna, nem volt rá szüksége. Akarta ezt. Fájón vágyott arra, hogy újra hajózhasson, és a vágy jobban hajtotta a végtagjait, mint bármilyen kötelességtudat.

Még aközben is vitatkozott, hogy engedelmeskedett.

– Azt hittem, a Kóbor Gárdistáknak még hónapokig nem kellene ideérniük.

Mielőtt bontotta volna a kapcsolatot, a Magasztos rosszállóan felmordult.

– *Úgy tűnik, a sorsnak van humorérzéke.*

Octavia futott tovább.

A szállása messze volt a Feketepiacról. Amikor végül csaknem tízpercnyi lépcsőn és fedélzeten futkosást követően a szobájához ért, áttört a kísérői között.

– Úrnő, úrnő, úrnő – üdvözölték őt bosszantó kórusban. Kifulladásra és sajgó izmokkal botladozott el mellettük, és a csatlakozótrónjába rogyott. A jelenlétére reagálva életre kelt előtte a monitorfal. A hajótestre szerelt

képalkotók egyként nyitották ki az íriszüket, és százféle szögben meredtek az űrbe. Amint lélegzethez jutott, meglátta az űrt, amely semmiben sem különbözött az előző napoktól, amikor itt ültek a semmi közepén, dokkolva és a sérülésektől félig megnyomorodva. Csakhogy most a csillagok mozogtak. Mosolyogva figyelte, ahogy belekezdtek lassú táncukba.

A csillagok egy tucat kijelzőn vándoroltak balra. Egy tucat másikon jobbra, lefelé vagy felfelé siklottak. Hátradőlt a fekete vastrónban, és mély levegőt vett. A *Szövetség* kezdett megfordulni. A Gangesz, ez a csúf, fekete-szürke palota, beúszott a látóterébe. Érezte, hogy a hajó megremeg, amikor felsikoltanak a fegyverei. Akaratlanul is újra elmosolyodott. A Trónra, fenséges lehetett ez a hajó, ha úgy akarta!

A kísérői köré csoportosultak, bekötözött kezükkel és koszos ujjakkal csatlakozókábeleket és rögzítőszíjakat tartottak.

– Kopjatok le! – mondta nekik, és lekapta a kendőjét. Erre azonnal szétszaladtak.

Itt vagyok – mondta némán. *Visszatértem.*

Az elméje mélyéről kezdett kibontakozni egy jelenlét, amely a nyugalanság apró, tömör magjaként lappangott benne. Szétterjedt, és diszharmonikus érzelmek hatalmas leplét bontakoztatta ki, hogy elborítsa a gondolatait. Keményen küzdött, hogy elkülönítse magát a betolakodó indulatától.

Te – suttogta a jelenlét. Undorral vegyes volt a felismerés, de csak halvány és távoli.

A szíve most hevesen dobolt. Ez nem félelem, bizonygatta magának. Hanem várakozás. Vágy, izgalom és... nos, rendben, félelem is. De csakis a trónra volt szüksége. Octavia visszautasította a pszi-kábelek durva beültetését, a rögzítőszíjakról nem is beszélve. Azok csak a leglustább navigátorok mankói voltak, s bár a vérvonala a nemesítés szempontjából talán nem ért sokat, elég jól érezte ezt a hajót ahhoz, hogy visszautasítsa a csatlakozók segítségét.

Nem én. Mi, csilingelt a belső hangja vad örömmel.

Hideg. Fáradt. Lomha. A hang mintha tektonikus lemezek mély morajlása lett volna. *Felébredtem. De megfagytam az űrben. Szomjazom és éhezem.*

Nem tudta, mit mondjon. Furcsa volt hallani, hogy a hajó ilyen türelemmel szólítja meg, akkor is, ha csak a kimerültség miatt.

A hajó megérezte a meglepetését a rezonáló trónon keresztül. *Nemsokára égni fog a szívem. Hamarosan átsuhanunk űrön és nem-téren. Hamarosan sikítani fogsz, és sós vizet hullatsz. Emlékszem, navigátor. Emlékszem, hogy félsz a végtelen sötétségtől, távol a Kín Világítótornyától.*

Nem volt hajlandó felülni a primitív csalinak. A hajó szívében lakozó gépszellem elvetemült, meggyötört jószág volt, és a legjobb esetben is – amikor a legkevésbé volt barátságtalan – gyűlölte őt. Gyakran már ahhoz is ostromot kellett indítania, hogy egyáltalán egyessse vele a gondolatait.

Nélkülem vak vagy – állapította meg a nő. Mikor unod már meg a köztünk dúló háborút?

Nélkülem nyomorék vagy – vágott vissza az. Mikor fogsz belefáradni a hitbe, hogy te irányítod az összhangunkat?

A nő még nem gondolt erre így. A tétozázása bizonyára átszivárgóit a kapcsolaton, mert érezte, hogy a hajó fekete szíve gyorsabban ver, és újabb remegés járja át a Szövetség csontjait. Több kijelzőn is rúnák villództkak, csupa nostramói jel. Eleget tudott ahhoz, hogy felismerje a plazmagenerátor megnövekedett kapacitásáról szóló jelentést. Septimus megtanította neki a nostramói ábécét és a hajó működésével kapcsolatos piktogramokat. Az alapokat, mondta a férfi, mintha a nő egy különösen gyengeelméjű gyerek volna.

Véletlen egybeesés lenne? Csak a hajtóművek gyűjtöttek energiát, és nem a gondolatai váltották ki az egész hajóra kiterjedő borzongást?

Felmelegszen, mondta neki a Szövetség. Hamarosan vadászni fogunk.

Nem. Futunk.

A gép mintha felsóhajtott volna az elméjében. Legalábbis az emberi tudata így értelmezte az embertelen csalódottság légszomjas lüktetését, amely a szemhéja alá kúszott.

Még mindig nyugtalanította a hajó vádja, de visszafogta a gondolatait, a koponyájába zárta őket, a gépszellem elől elszigetelve. Csendben figyelte, ahogy a Gangesz kigyullad, és várta a parancsot, hogy átvezesse a hajót a valóságon ejtett sebhelyen.

A HIPERHAJTÓMŰVEK EGY sárkány üvöltésével keltek életre, amely egyszerre két világban is visszhangzott.

– Hová? – szólalt meg Octavia hangosan, nedvesen suttogva.

– *Irány az Örvény* – érkezett a Magasztos válasza gurgulázva a voxszórból. – *Nem időzhetünk tovább a birodalmi űrben.*

– Nem tudom, hogyan jutunk el oda.

Dehogynem tudta. Hogy ne érezte volna a felpuffadt, az érettségtől majd szétcsattanó migrént, amely minden egyes szívdobbanással a fejében lüktetett? Hát nem érzékelte éppen olyan könnyedén, mint egy vak nő a napfelkeltét az arcán?

Igaz, nem ismerte az utat a hipertérben. Soha nem hajózott át a viharon, hogy elérje a hurrikán szívét. De érzékelte, és tudta, hogy ez elég ahhoz, hogy odajusson.

Az Örvény. A *Szövetség* megérezte a szenvedését, és maga válaszolt. Émelyítő otthonosság hulláma csapott át a navigátoron, ahogy a köteléken át rátalált a hajó primitív emlékezetére. Bizsergett a bőre, és köpnie kellett. A hajó tompa memóriája a sajátjává vált: az űr, amely forrongott a fertőzött szellemektől és a hajótestnek csapódó romlott hullámoktól. Egész világok, teljes csillagok fulladtak a Lelkek Tengerébe.

– Soha nem hajóztam még hipertérhasadékba – sikerült kinyögnie. Ha a Magasztos válaszolt is, nem hallotta.

De én igen – sziszegte a *Szövetség*.

Hallotta a történeteket, mint minden navigátor. Egy hipertérhasadékba behatolni semmiben sem különbözik attól, mintha savban úszna az ember. Minden perc, amit az áramlatokban tölt, egyre többet nyúz le a hajós leikéből.

Legendák és féligazságok – gúnyolódott vele a hajó. *Ez csak a hipertér és az űr. Nyugodtabb, mint a vihar; hangosabb, mint az űr. Szóval kapaszkodj, navigátor!*

Octavia lehunyta emberi szemét, és kinyitotta a valódit. A téboly áradata hömpölygött felé, a fekete millió árnyalatában. A sötétségben örökké jelenlévő maró fénysugár égette át a káoszt, felperzselve a körülötte fodrozódó, sikoltozó

lelkek és alaktalan rosszindulat hullámát. Jelzőfény volt a feketeségben, az Arany Ösvény, a Császár Fénye.

Az Astronomican – lélegzett fel ösztönös áhítattal, és arrafelé irányította a hajót. Vigasz, útmutatás, áldott fény. Biztonság.

A *Szövetség* fellázadt, a hajótest ellene feszült, nyikorgott és recsegett a terhelés alatt.

Nem! El a Kín Világítótornyától. Az éjszaka áradatába.

A navigátor hátradőlt a trónján, és lenyalta a felső ajkáról a verejtéket. Az érzés, amely eluralkodott rajta, arra emlékeztette, amikor az apja háza tetején, a csillagvizsgálóban állt, és hihetetlen késztetést érzett arra, hogy leugorjon a legmagasabb torony erkélyéről. Gyerekkorában gyakran érezte ezt, a merészség és a kétség bizsergető érzését, amely addig feszült egymásnak benne, amíg egy kicsit túl messzire nem hajolt. A gyomra összerándult, és visszatalált önmagához. Nem tudott ugrani. Nem is akart – nem igazán.

A hajó üvöltött az elméjében, ahogy forgott, és a pokol vize a testének csapódott. A füle befogta az emberi legénység néhány fedélzettel fölötte kiabáló, nemkívánatos, lényegtelen hangjait.

Mindnyájunkat elpusztítasz – köpte a hajó az agyába. *Túl gyenge vagy, túl gyenge!*

Octavia homályosan érezte, hogy összehányta magát. Olyan szaga volt. Karmok csikorogtak a hajó burkolatán, és a hipertér hullámmászásának zúgása egy anyai szív dobbanásává változott, amely nyomasztóan hangos volt a méhben szunnyadó gyermeknek.

A nő elfordította a fejét, és figyelte, ahogy az *Astronomican* elsötétül és elenyészik. Vajon távolabb sodródott, és már nem érhette el? Vagy az úrhajó szakadt el tőle, egyenesen a...

Hirtelen megfeszült, a vére jéggé dermedt, az izmai pedig acélnál is feszesebbre húzódtak. Szabadesésben zuhantak a hipertérben. A Magasztos elkeseredett düh kitörése minden fedélzeten felharsant, mindenhová eljuttatta a vox.

A Trónra – zihálta, szívvel-lélekkel káromkodva, és alig tudatosult benne, hogy hangosan beszél a voxon át a parancsnoki fedélzeten ülő

kormányosokhoz. Önkéntelenül mondta ki, ugyanolyan ösztönösen, mint ahogy levegőt vett. Csak a fejében zajló csata számított.

A Trónra, picsába, ba...

A hajó egyenesbe jött. Nem elegánsan – majdnem teljesen eltévedtek, és a jármű helyreállása minden volt, csak nem tiszta –, de megkönnyebbülten, felszabadultan vágtak át egy nyugodtabb áramlatba. A *Szövetség* törzse még utoljára borzalmasan megrázkódott, a velejéig megrendült, ahogy arrafelé fordult, amerre menni akart.

Erezte, hogy az ősi gépszellem megnyugszik. A hajó engedelmeskedett az akaratának, egyenesen és pontosan, mint egy kard. Még ha meg is vetette, sokkal simábban suhant, mint az a kövér uszály, amelyen Kartan Syne idejében sínylődött. Ahol a *Csillagok Leánya* vergődött, ott a *Vérszövetség* száguldott. Érinthetetlenül kecsesen, mint a megtestesült harag. A vérvonalából harminchat generáció óta senki sem vezetett ilyet.

Csodaszép vagy – mondta a hajónak, akaratlanul is.

Te pedig gyenge.

Octavia a hajót övező hullámokba meredt. Fent a Császár Fénye távolodott, míg lent hatalmas, alaktalan dolgok fakó körvonalai lüktettek a végtelen, tajtékzó feketeségben. Ösztönösen hajózott, világtalanabbul, mint valaha, és a vihar egy távoli szeme felé terelte a hajót.

MÁSODIK
RÉSZ

A POKOL SZEME

TUDTA, HOGY A *tompa* gyerekek közé tartozik.

A nevelői így hívták azokat, akiket elültettek a többiektől, és ő tudta, hogy közéjük való. Az osztályában négy *tompa* gyerek volt – már gondolatban is ugyanazzal a kényes nyomatékkal formálta meg a szót, ahogyan a felnőttek mondták ki körülötte –, akik az ablak mellett ültek, és gyakran egyáltalán nem törődtek a nevelők szavával, de soha nem kaptak érte büntetést.

A fiú mellettük ült, a negyedik, a legújabb volt közülük, és velük együtt bámult ki az ablakon. Kocsik hajtottak el az éjszakában, első lámpájuk tompán fénylett, hogy ne terheljék annyira a szemet. A felhős égboltot toronytetők takarták, és minden tornyot óriási világító táblák díszítettek, amelyek azt hirdették, amiről a felnőttek hitték, hogy szükségük van rá.

A fiú visszafordult a nevelőjéhez. Egy darabig hallgatta, ahogy beszél, és új szavakat tanít a többi gyerekeknek – azoknak, akik nem voltak *tompák*. A fiú egyáltalán nem értette. Miért voltak mindenkinek újak a szavak? Már tucatszor olvasta őket az anyja könyveiben.

A nevelőnő tétovázott, amikor észrevette, hogy a fiú őt nézi. Általában nem törődött vele, laza, begyakorolt könnyedséggel feledkezett meg róla, hogy ott van. A fiú nem nézett félre. Kíváncsi volt, vajon megpróbál-e neki is megtanítani egy új szót.

Történetesen megpróbálta. Rámutatott egy szóra a pislákoló kijelzőn, és megkérdezte, tudja-e a jelentését.

A fiú nem felelt. Csak ritkán válaszolt a nevelőjének. Gyanította, hogy ezért hívják a felnőttek *tompának*.

Amikor a csengő egyszer megszólalt, jelezve, hogy aznap éjjelre vége a tanításnak, az összes gyerek felállt. A legtöbben eltették az írószereket. A *tompák* gyerekrajzokkal tarkított papírfecniket raktak el. A fiúnak nem volt mit összepakolnia, mert egész este csak az ablakon bámult kifelé.

A hazaút több mint egy óráig tartott, és az esőben még lassabban ment. A fiú elsétált a dugóban álló kocsik mellett, és hallgatta, ahogy a sofőrök egymással kiabálnak. Nem messze, alig egy-két háztömbnyire, pattogó puskaropogást hallott. Két banda verekedett egymással. Azon tűnődött, vajon melyikek, és hogy sokan halnak-e meg.

Nem lepődött meg, amikor a barátja utolérte, bár remélte, hogy ma este békén hagyja. Mosolyogva tett úgy, mintha nem lenne bosszús. A barátja visszamosolygott.

Persze nem volt igazán a barátja. Csak azért hívták egymást annak, mert az anyáik igazi barátok voltak, és a két család egymás mellett lakott a habikamrákban.

– A nevelő ma éjjel feltett neked egy kérdést – szólalt meg a barátja, mintha a fiú nem vette volna észre.

– Tudom.

– Miért nem válaszoltál? Nem tudtad, mit mondj?

Ez volt a gond. A fiú soha nem tudta, mit mondjon, még akkor sem, ha ismerte a helyes választ.

– Nem értem, miért járunk órákra – közölte végül. Körülöttük a város élt és lélegzett, mint mindig. A szomszédos úton kerekek csikorogtak. Ordító hangok vádaskodtak, követelöztek és esedeztek más ordító hangokkal. A közeli épületekben dübörgőit a zene.

– Hogy tanuljunk – felelte a barátja. Az anyja azt mondta a fiúnak, hogy amikor a barátja felnőtt, egy éjjel „igazi szívtipró” lesz. A fiú nem értette. Számára a barátja mindig zavarodottnak, dühösnek vagy a zavarodottsága miatt dühösnek tűnt.

– A nevelőnk soha nem mond olyat, amit ne tudnék már – vont vállat. – És miért kell tanulnunk? Ezt nem értem.

– Mert... muszáj. – A barátja zavartnak tűnt, és ez mosolyra fakasztotta. – Amikor végre megszólalsz, akkor is elég hülye kérdéseket teszel fel.

A fiú annyiban hagyta a dolgot. A barátja sosem értette az ilyesmit.

Nagyjából félúton hazafelé, a sikátorok és mellékutak útvesztőjének mélyén, amit a felnőttek csak Labirintusnak hívtak, a fiú megállt. Egy oldalsó sikátorba meredt; nem bújta el, de nem is mutogatta magát. Csak figyelt.

– Mi az? – kérdezte a barátja. De a fiúnak nem kellett válaszolnia. – Ó – mondta a másik egy pillanattal később. – Gyere, mielőtt meglátnak minket.

A fiú egyhelyben maradt. A sikátor keskeny falait szemét szegélyezte. A szemétben egy pár ölelkezett. Legalábbis a férfi átölelte a nőt. A nő ruhája tönkrement, szakadt és tépett volt, ő pedig ernyedten hevert a koszos földön. Fejét a fiú felé fordította. Miközben a férfi mozgott rajta, fekete szemmel figyelte a két kölyköt.

– Gyere... – suttogta a barátja, és magával vonszolta. A fiú egy darabig nem szólt semmit, de a barátja helyette is megtette, folyamatosan szövegelt.

– Szerencséd, hogy nem lőttek le minket, amiért így bámultál. Anyád nem tanított jó modorra? Nem szabad csak úgy bámulni.

– Sírt – közölte a fiú.

– Ezt nem tudhatod. Csak úgy mondod.

A fiú a barátjára nézett.

– Sírt, Xarl.

A barátja ezután elhallgatott. A Labirintus hátralévő részén csendben haladtak, és nem búcsúztak el egymástól, amikor végre megérkeztek a lakótoronyba.

A fiú anyja korán hazaért. Érezte a főtt tészta illatát, és a nő hangja a habikamra egyetlen másik helyiségéből, egy apró, plasztekhálós ajtóval leválasztott konyhából zümmögött.

Amikor belépett a nagyszobába, a nő csuklóig letúrta az ingujját. A mozdulat eltakarta a karján végigfutó tetoválásokat. A fiú sosem tett megjegyzést, amiért így rejtegeti őket. A bőrébe tetovált kódolt jelek mutatták,

kinek a tulajdona. Ezzel a fiú is tisztában volt, bár gyakran elgondolkodott azon, hogy talán még többet jelentenek.

– Ma megkeresett a nevelőakadémiád – mondta a nő. Az anyja a prelector felé biccentett, amely most üres volt, de a fiú könnyen el tudta képzelni a nevelője arcát a lapos, szemcsés fali monitoron.

– Azért, mert tompa vagyok? – kérdezte.

– Miért gondolod ezt?

– Mert nem csináltam semmi rosszat. Soha nem csinállok semmi rosszat. Szóval csak azért lehet, mert tompa vagyok.

Az anyja az ágy szélén ült, kezét az ölébe téve. A haja sötét volt, nedves a friss mosástól. Általában szőke volt, ami városlakónál ritka.

– Elmondanád, mi a baj? – kérdezte.

A fiú leült mellé, a karjába bújt.

– Nem értem a nevelést – válaszolta. – Tanulnunk kell, de nem értem, hogy miért.

– Hogy jobb lehess – magyarázta a nő. – Hogy a Városszálen élhess, és egy... ennél jobb helyen dolgozhass. – Az utolsó szavak után elhallgatott, és szórakozottan vakargatta az alkarjára rajzolt tulajdoni tetoválást.

– Ez nem így lesz – közölte a fiú. A nő kedvéért elmosolyodott. Az erre megölelte őt, ahogyan azokon az éjjeleken tette, miután a gazdája megütötte. Azokon az éjjeleken vér csöpögött az arcáról a fiú hajába. Ma éjjel csak a könnyei.

– Miért nem? – kérdezte.

– Csatlakozni fogok egy bandához, akárcsak az apám. Xarl is csatlakozik egy bandához, mint az övé. És mindketten az utcán fogunk meghalni, mint mindenki más. – A fiú inkább tűnt elgondolkodónak, mint mélabúsnak. Az anyja szívét összetörő szavak alig hatották meg. A tények azok tények. – A Városszálen sem jobb a helyzet, ugye? Nem sokkal.

Az anyja is sírt, mint a nő a sikátorban. Ugyanolyan üres volt a tekintete, ugyanolyan halott.

– Nem – ismerte be suttogva. – Ott sincs másképp.

– Akkor miért tanulnék a nevelőakadémián? Miért pazarolod a pénzt ezekre a könyvekre, hogy elolvassam őket?

A nőnek időre volt szüksége, hogy válaszolhasson. A fiú hallgatta, ahogy nagyot nyel, és érezte, hogy reszket.

– Anya?

– Van még egy dolog, amit megtehetsz – ringatta most a fiút, úgy, mint amikor még fiatalabb volt. – Ha kitűnsz a többi gyerek közül, ha te vagy a legjobb, a legokosabb és a legintelligensebb, akkor soha többé nem kell látnod ezt a világot.

A fiú felnézett rá. Nem volt biztos benne, hogy jól hallotta, vagy ha igen, tetszett-e neki a gondolat.

– Elhagyni a világot? Ki lesz... – Majdnem azt mondta, hogy *Ki lesz az, aki gondoskodik rólad*, de ettől a nő megint csak sírva fakadt volna. – Ki lesz a társaságod?

– Miattam soha nem kell aggódnod. Rendben leszek. De kérlek, nagyon kérlek, válaszolj a nevelőd kérdéseire. Meg kell mutatnod, hogy milyen okos vagy. Ez fontos.

– Hova mehetnék? Mit fogok csinálni?

– Ahová és amit csak akarsz. – A nő most már mosolygott a fiúra. – A hősök azt csinálnak, amit akarnak.

– Egy hős? – A fiú felkuncogott a gondolatra. A nevetése balzsam volt az anyja bánatára. Elég idős volt ahhoz, hogy észrevegye, mi történik, de túl fiatal, hogy tudja, miért hatja meg egy ilyen egyszerű dolog egy szülő szívét.

– Igen. Ha átmész a próbákon, befogad a légió. Hős leszel, lovag, aki a csillagok között hajózik majd.

A fiú sokáig nézte a nőt.

– Hány éves vagy, anyám?

– Huszonhat.

– Te már túl öreg vagy a próbákhoz?

Mielőtt a nő megszólalt volna, megcsókolta a fiú homlokát. Hirtelen elmosolyodott, és a kis szobában feloldódott a feszültség.

– Én azokon nem vehetek részt. Nő vagyok. És te sem fogod teljesíteni őket, ha olyan leszel, mint az apád volt.

– De a légió folyton a bandáktól visz el fiúkat.

– Nem volt ez mindig így. – A nő arrébb tette a fiút, aztán újra kevergetni kezdte a tésztát a serpenyőben. – Ne feledd, néhány fiút a bandákból visznek el. De mindig a legjobb és legfényesebb csillagokat keresik. Ígérd meg nekem, hogy te is köztük leszel majd.

– Igen, anya.

– Többé nem maradsz csendben a tanórákon?

– Nem, anya.

– Jó. Hogy van a barátod?

– Tudod, ő nem igazán a barátom. Mindig mérges. És ha idősebb lesz, csatlakozni akar egy bandához.

Az anyja megint mosolygott, bár szomorúbban, mintha némán hazudott volna.

– Mindenki bandába kerül, kis tudósom. Ez már csak így megy. Mindenkinek van háza, bandája, munkája. Csak ne feledd, hogy van különbség aközött, hogy azért csinálsz valamit, mert muszáj, vagy mert élvezed.

Az apró asztalra tette a vacsorájukat, sápadt kezét kis kesztyűbe bújta, hogy meg ne égesse a bádogtál. Utána az ágyra dobta a kesztyűket, és mosolyogva nézte, ahogy a fiú megeszi az első falatot.

A fiú felnézett a nőre, és látta, ahogy az arca megmegakadva, viliódzó rándulásokkal változik. A mosolya eltorzult, gúnyos lett, a szeme elferdült, összehúzódott, embertelen eleganciával nyúlt a halántéka felé. Nedves haja felborzolódott, mintha elektromosság töltötte volna fel, és vérvörös taréjba merevedett.

A nő felkiáltott, átható sikollyal, amely betörte az ablakokat, és üvegszilánkok záporát szórta a messze alattuk fekvő utcára. A sikoltó hajdon egy görbe pengéért nyúlt a közeli ágyon, és...

A MEDITÁCIÓS KAMRA megnyugtató sötétségében nyitotta ki a szemét.

De a megnyugvás csak egy pillanatig tartott. Az idegen boszorkány átjutott, és az ébrenlét világába is követte. A nevét mondta, nőies hangja megtörte a fekete csendet, illata a mozdulatait kísérve libbent a hajó áporodott levegőjében.

A harcos a torkáért nyúlt, óriási marka a sápadt nő nyakát szorította, miközben felállt, és őt is felemelte. A nő csizmája erőtlen ellenállással kapálózott, miközben a szája levegő híján is igyekezett a hangját működésre bírni.

Talos elengedte. A nő egy métert zuhant, négykézlábra esett a fedélzetre, mintha eltűntek volna a csontok a lábából.

– Octavia.

A nő köhögött, köpködött és levegő után kapkodott.

– Hát persze. Mit hittél, ki az?

A meditációs kamrába vezető nyitott ajtó mellett a navigátor egyik kísérője állt, görnyedten vonaglott, reszkető, bekötözött kezében egy ócskavas sörétes puskával.

– Muszáj emlékeztetnem téged – szólalt meg az Éjúr –, hogy a *Szövetség* törvényeibe ütközik, ha a légió egyik tagjára szegezed azt a fegyvert.

– Bántottad az úrnőt – meredt rá a férfi elvakított szemmel, és nyilvánvaló félelme ellenére meg sem rezzent a kezében a puská. – Bántottad őt.

Talos letérdelt, és a kezét nyújtotta, hogy segítsen Octaviának felállni. A nő elfogadta, de csak egy pillanatnyi tévovázás után.

– Látom, nagy hűséget ébresztesz a kísérőidben. Etrigius sosem tette.

Octavia megérintette a torkát, és érezte, hogy menyinyire sajog.

– Jól van, Kopó. Minden rendben, ne aggódj. – A kísérő leeresztette a fegyverét, és visszatette koszos köpenye rongyos redői alá. A navigátor kifűjt az arcából egy elszabadult hajtincset. – Mivel érdemeltem ki ezt a fogadtatást? Azt mondtad, ha nyitva az ajtó, akkor bejöhettek.

– Semmivel. – Talos visszatért a hideg fémlaphoz, amelyet nyugágyként használt. – Bocsáss meg. Felzaklatott valami, amit álmomban láttam.

– Pedig én kopogtam – tette hozzá a nő.

– Biztos vagyok benne, hogy megtetted. – Egy pillanatra a szemére szorította a tenyerét, hogy kitörölje az idegen boszorkány utóképeit. A fájdalom vele maradt, tagadhatatlanul erősebben, mint az elmúlt években. A pulzusa dübörgött a halántékában, a kín pókhálóként sugárzott ki onnan. Az alig egy hónappal korábban szerzett sérülések is csak fokozták a gyötrelmet. Már az álmodás is fájt.

Lassan felemelte a fejét, hogy a nőre nézzen.

– Nem vagy a szobádban. Áldásos módon a hajó is megszabadult attól a borzalmas rázkódástól. Nem lehet, hogy már meg is érkezünk.

A nő vonakodása, hogy témánál maradjon, kristálytisztán látszott.

– Nem – felelte, és ennyiben hagyta a dolgot.

– Értem. – Ezek szerint újabb pihenőre volt szüksége. A Magasztos nem lesz elragadtatva. Mindhárman csendben maradtak, és közben a nő körbevilágított a lámpásával a férfi privát szobájának falain. Nostramói írás fedett minden felületet, durván rótt áramló rúnákkal. Az új próféciaák helyenként elfedték a régieket. A fémfalakra firkantott holt nyelvbe öntve mutatkoztak meg a próféta gondolatai.

Úgy tűnt, Talos nem törődik a nő fürkésző tekintetével.

– Rosszul nézel ki – közölte vele.

– Köszönöm szépen. – A nő tudatában volt annak, milyen betegnek látszik. A bőre sápadt volt, a háta merev, a szeme pedig úgy bevérzett és annyira érzékeny volt, hogy még pislogni is fájt. – Tudod, nem könnyű átvezetni egy hajót a lélek poklán.

– Nem akartalak megbántani. – A férfi inkább merengő volt, nem szabadkozott. – Azt hiszem, az udvariaskodás tűnik el először. A társalgás képessége. Előbb veszítjük el azt, mint bármi mást, amikor hátrahagyjuk az emberségünket.

Octavia felhorkant, de nem hagyta magát eltéríteni.

– Miről szólt a rémálmod?

Talos rámosolygott, féloldalas vigyorral, amelyet általában elrejtett a sisakja.

– Az eldákról. Mostanában mindig csak róluk.

– Jóslat volt? – A nő újrakötötte a copfját, és ellenőrizte, hogy még mindig szorosan tart-e a kendője.

– Már nem vagyok biztos benne. Nem mindig egyszerű érzékelni a különbséget prófécia és rémálom között. Emlék volt, amely a végére kifordult és összekuszálódott. Sem profetikus látomás, sem igazi álom.

– Azt hinné az ember, hogy mostanra már meg tudod különböztetni a kettőt – jegyezte meg a nő, de nem nézett a férfi szemébe.

Az Éjúr elengedte az epés megjegyzést, mert tudta, miből fakad. A félelemből, az ébredése utáni bánásmód okozta zaklatottságból, és abból, hogy megpróbálja a rettegését leereszkedő haraggal leplezni. Sosem értette, miért hagyják az emberek, hogy rabul ejtse őket az efféle kicsinyesség, de felismerte és elfogadta, ezzel semmibe véve a dolgot.

A férfi elnéző hallgatásán felbátorodva a nő végül megszólalt.

– Bocsánat. – Most már találkozott a tekintetük, a Terra oly sok szülöttének mogyoróbarnája, a Nostramo fiainak írisz nélküli feketéjével. A pillantás nem tartott sokáig. Octavia érezte, hogy a hideg futkos a bőrén, ha túl sokáig nézi valamelyik Éjúr fejlesztett, félisteni vonásait. Talos arca szépen meggyógyult az elmúlt hónapban, de még mindig inkább fegyver volt, mint ember. A finom vonások alatt vastag és visszataszítóan súlyos volt a koponya, mint egy acélkemény csonttömb. Mindkét halántékát műteti hegek borították, fehér a fehéren, és szinte teljesen elfedték sápadt bőrét. Az arc, amely egy emberen jóképűnek tűnt volna, egy ilyen hatalmas harcason valahogy közönségesnek hatott. A szeme, mely kíváncsi és kedves is lehetett volna, valójában nyugtalanító volt, mindig valami romlott és kendőzetlen dolog forrongott benne.

Gyűlölet – gondolta a nő. A mesterek mindent végtelen vadsággal gyűlöltek, még egymást is.

A férfit megmosolyogtatta a nő fürkésző pillantása. Ez legalább még emberi volt. A féloldalas mosoly, amelyet egykor egy fiú villantott fel, aki sokkal többet tudott, mint amennyit ki akart mondani. Egy pillanatig több lett egy gyűlölködő isten sebhelyes szobránál.

– Feltételezem, van valami célja ennek a látogatásnak – szólalt meg, nem egészen kérdőn.

– Meglehet. Miről álmodtál... mielőtt megérkeztek az eldák?

– A szülőbolygóról. Mielőtt visszatértünk volna, hogy megsemmisítsük. – A sisakját leszámítva a férfi páncélban aludt. Septimus Maruc segítségével javította meg, Octavia pedig jelen volt az utolsó percekben, és látta, ahogy Talos egyetlen rituális kalapácsütéssel újra megtöri az aquilát.

– Milyen volt a családot?

A harcos hüvelyébe csúsztotta az arany kardot, és a hátára csatolta. A markolat és a szárnyas keresztvas a bal válla fölött kandikált ki, arra várva, hogy előhúzza. Nem nézett a nőre, amikor válaszolt.

– Az apám gyilkos volt, akárcsak az apja, és az ő apja előtte. Az anyám egy rabszolga szajha, aki idő előtt kiöregedett. Ötvenévesen inkább hetvennek látszott. Azt hiszem, beteg volt.

– Sajnálom, hogy megkérdeztem – jegyezte meg mély átérzéssel a nő.

Talos ellenőrizte a tárat a súlyos bolterében, és egy elegáns roppanással a helyére csattintotta.

– Mit akarsz, Octavia?

– Valamit, amiről egyszer Septimus mesélt.

Megállt és lenézett a nőre. Az alig ért a szegycsontja aljáig.

– Folytasd.

– Azt mondta, hogy valamikor régen megölted az egyik szolgádat.

– Tertius. A hipertér a hatalmába kerítette. – Talos szinte sértődötten ráncolta a homlokát. – Tisztán öltem meg, keveset szenvedett. Nem értelmetlen gyilkosság volt, Octavia. Nem cselekszem ész nélkül.

A nő a fejét rázta.

– Tudom. Nem erről van szó. De mi történt? „*A hipertér millióképp mérgezi meg az emberi szívet.*” – Alig észrevehetően elmosolyodott az ősi és drámai navigátoridézetre. – Mi történt vele?

Talos a vértje comblemezére erősítette dupla csövű bolterét.

– Tertius kívül-belül megváltozott. Mindig is kíváncsi volt. Szeretett a kilátófedélzeten állni, amikor a hipertér tengerét szeltük, és az örület hullámaint bámulni. Elég sokáig nézett a mélységbe, hogy az visszaáramoljon belé. Eleinte alig látszott rajta, rángatózott, és vérzett az orra, és én még fiatalabb voltam, nem tudtam, milyen jelekre kell figyelnem a rontás kapcsán. Mire rájöttem, hogy elveszett, addigra mohó fenevaddá vált, aki az alsó fedélzeteken mászkálva vadászott, és felzabálta az emberi legénységet.

A nő megborzongott. Még a legfiatalabb navigátorok is ismerték a rengeteg elfajzást, mely a hipertérben eluralkodhat az emberen, és a *Csillagok Leányán* töltött unalmas pályafutása ellenére már ő is sok rontást látott az őrizetlenül hagyott legénységben. Ennyire súlyosat még nem, de azért...

– És mi történt Secundusszal? – kérdezte.

– Nem kívánok a másodikról beszélni. Erre nem szívesen emlékszem vissza, sőt, elégtételt sem éreztem, amikor vége lett. – Felvette a sisakját, és megforgatta a kezében. – Csak mondd el, mi a baj.

A nő összehúzta a szemét.

– Honnan tudod, hogy baj van? – kérdezte.

– Talán mert nem vagyok teljesen ostoba.

Octavia mosolyt erőltetett magára. A férfi képes lenne megölni őt; és szívdobbanásnyi habozás nélkül meg is tenné.

Most vagy soha – gondolta.

– Folyton az űrben születettet látom.

Talos lassan szívta be a levegőt, és néhány másodpercre lehunyta a szemét.

– Folytasd.

– Hallom, ahogy a folyosón zokog, épp csak a sarkon túl. Egy pillanatra látom, ahogy az üres átjárókon fut végig. Ő az. Tudom, hogy ő az. A Kopó viszont még nem látta.

A kísézője szégyenlősen vállat vont, nem örült az Éjúr hirtelen figyelmének. Talos ismét Octaviára nézett.

– Szóval – billentette félre a fejét a nő – fertőzött vagyok? Amikor végül a férfi válaszolt, elnéző sóhajjal tette.

– Csak bajt hozol rám – jelentette ki.

A szavai eléggé felszították a nőben a büszkeség parazsát ahhoz, hogy megfeszüljön a válla, és jobban kihúzza magát.

– Én is ugyanezt mondhatnám neked. Aligha lett könnyebb az életem, mióta elfogtál. És te vadásztál rám, emlékszel? A torkomra szorított kézzel vonszoltál a fedélzetre, mint valami díjnyertes háziállatot.

Talos erre felnevetett. A kacaja mindig csak halk kuncogás volt, alig több mint puha kilégzés egy ferde mosolyon át.

– Soha nem fogom megunni az éles terrei nyelved. – A harcok mély levegőt vett. – Vigyázz magadra, Octavia. Lehet, hogy félsz a saját gyengeségedtől, de a hiba nem benned van. Ez a hajó egy egész korszakot töltött a hipertérben. A rontás nem benned van, hanem magában a Szövetségben. A fertőzés a

csontjaiba ivódott, mindnyájan a levegővel szívjuk magunkba. Eretnekek vagyunk. Ez a sorsunk.

– Ez... nem igazán megnyugtató.

A férfi ekkor egy szinte fájdalmasan emberi pillantást vetett rá. Felvonta a szemöldökét, és félmosollyal pillantott le, amely azt mondta: *Komolyan, mit vártál tőlem?*

– A *Szövetség* gyűlöl engem – jegyezte meg a nő. – Ezt én is tudom. A szelleme visszahőköl, valahányszor megérintjük egymást. De nem kísértene így, szándékosan nem. Túl egyszerű a lelke ahhoz, hogy ilyesmire gondoljon.

Talos bólintott.

– Persze. De a *Szövetség* legénysége legalább annyira áll emlékekből, mint élő, lélegző halandókból. Többen haltak meg a fedélzetén, mint ahányan még mindig itt szolgálnak. És a hajó mindegyikükre emlékszik. Gondolj a vére, amely a minket övező acélba ivódott, és az utolsó lélegzetvételek százaira, amelyek a szellőzőkbe szűrődtek. Amelyeket mindig újrahasznosítunk, újra meg újra be– és kilélegeznek az élő tüdők. A *Szövetség* emlékezetében járunk, ezért időről időre mind látunk dolgokat a periférián.

A nő ismét megborzongott.

– Utálok ezt a hajót.

– Nem – közölte a férfi, ismét kezébe véve a sisakot.

– Nem utálad.

– De ez egyáltalán nem olyan, mint amilyennek elképzeltem. Minden navigátor arra vágyik, hogy egy astartes légio hadihajóját irányíthassa. És a *Szövetség* úgy suhan, mint az álom, úgy fordul, mint kígyó az olajban; nincs hozzá fogható. De itt minden olyan... keserű. – Octavia szava elakadt. Egy pillanat elteltével figyelmesen nézte a férfit, és érezte a sav szagát a leheletén.

– Bámulsz – mutatott rá a férfi.

– Szerencséd volt, hogy nem vesztetted el a szemed.

– Furcsa szóhasználat. A koponyám felét réteges fémkötéssel pótolták, és Cyron gondosan tájékoztatott, hogy az arcom bal oldala úgy néz ki, mintha elvesztettem volna egy harcot egy sziklapumával.

Kesztyűs ujjával végigsimított az arca oldalán, ahol a műtéti hegek lassan halványultak. Még a poszthumán fiziológia is csak nehezen tudta kijavítani az

elszenvedett sérüléseket. Az arca bal oldalán a hegek a halántékától az ajka szegletéig futottak.

– Ezek a hegek nem a szerencse zálogai, Octavia.

– Nem olyan vészes – mondta a nő. Volt valami a férfi modorában, a kimért hangnemben és az őszinte tekintetében, ami megnyugtatta, ami már-már ismerős volt. – Mi az a sziklapuma?

– Egy állat a szülőbolygóról. Amikor legközelebb találkozol az egyik Atramentarral, nézd meg a vállvértüket. Az azokat díszítő ordító oroszlánokat hívtuk a Nostramón sziklapumának. A bandafőnökök gazdagságának jele volt, hogy elhagyhatták a városokat, és ilyen teremtményekre vadászhattak.

– Úrnő – szakította félbe a Kopó. A nő a történelemlecke megszakítására megfordult.

– Mi az?

A Kopó zavartan pillantott rá.

– Egyszer megöltem egy sziklapumát.

A nő félrebillentette a fejét, de Talos előbb válaszolt.

– Hegyi nép? – Halk hangja bezengette a szobát.

A Kopó zilált, bozontos ősz hajjal koronázott fejével bólintott.

– Igen, nagyúr. És egyszer megöltem egy sziklapumát. Egy kicsit. Aztán megettem.

– Biztosan úgy volt – hagyta rá Talos. – A hegyi nép a városoktól távol élt, a hegyvidéken tengették az életüket.

Octavia még mindig a Kopót figyelte.

– Hány éves is vagy te?

– Idősebb, mint te – jelentette ki az, és ismét bólintott, mintha ez mindent megválaszolt volna. *Bizarr kis ízé* – gondolta a nő, és visszafordult Taloshoz.

– Hogy van a karod?

A harcos lenézett a páncélozott bal karjára, és ökölbe szorította a kezét. A felszínen nem különbözött a jobbtól. A keramit alatt más volt a helyzet: sűrű fémcsontokból és hidraulikus ízületekből álló végtag lapult ott. A műizmok és szervók finom csikorgása még mindig elég friss volt ahhoz, hogy újdonságnak hasson. Még mindig enyhén szórakoztatta a csuklójában található apró fogaskerekek vibrálása, vagy a ropogó kattogás, amikor a plasztacél

könyökízület túl gyorsan mozdult. A nő kedvéért kinyújtotta a kezét, és gyors egymásutánban többször is megkocogtatta az ujjhegyeit a hüvelykujjával. Még a legfinomabb mozdulatoktól is zümmögni kezdett a páncélja.

– Cyrion a Crythe-nál veszítette el a karját – jegyezte meg. – Kellemetlen, hogy ebben kell közösködnöm vele.

– Milyen érzés?

– Mint a saját karom – vont vállat a férfi –, de nem egészen.

A nő akaratlanul is elmosolyodott.

– Értem.

– Azt hiszem, beszélek Deltriannal a javításokról. Szeretnél csatlakozni hozzám?

– Köszönöm, semmiképpen.

– Nem – szólt közbe a Kopó, aki még mindig az ajtó mellett ólálkodott. – Nem, uram.

Az egész hajón recsege keltek életre a voxszórók. A Magasztos basszusa dübörgött végig a folyosókon.

– *Harminc fordulat múlva belépünk az immatériumba. Mindenki a helyére.*

Octavia felnézett a falra szerelt készülékre.

– Ez az udvarias változata annak, hogy „Octavia, menj vissza a szobádba!”

Talos bólintott.

– Térj vissza a szobádba, navigátor. Óvakodj a szellemektől, amelyek a folyosókat járják, de ne törődj velük. Milyen messze vagyunk a célunktól?

– Egy napra járunk az Örvény szélétől – felelte a nő. – Talán kettőre. Van még valami.

– Micsoda?

– Az úrben született apja. Septimus azt mondta, hogy ne zavarjalak ezzel, de azt hiszem, tudnod kell róla.

Talos biccentett, hogy folytassa, de nem szólt semmit.

– A Feketepiacon és a legénységi fedélzeten máshol is, időről időre elmeséli mindenkinek, hogy a hajóátkozott, hogy az elkövetkező éjszakákon mindnyájunkat meg fog ölni. A legénység idősebb tagjai közül néhányan egy ideje már hallgatják, és egyetértenek vele... Tudod, mit éreztek a lánnyal

kapcsolatban. De már az új legénység, a gangeszi is kezd hallgatni rá. Arkiah téged hibáztat. A lányánál volt a légios medálod, és ő mégis... hát, tudod.

– Meghalt.

Octavia bólintott.

– Megmondtam Septimusnak, hogy intézkedjen – dörmögte a harcos. – De köszönöm, hogy felhívtad rá a figyelmemet. Magam fogok véget vetni a helyzetnek.

– Meg fogod ölni?

A férfi figyelmét nem kerülte el a bizonytalanság a nő hangjában.

– A halott rabszolgák értéktelenek – felelte. – De az engedetlenek is azok. Ha kényszerít, megölöm, de nem kívánok véget vetni az életének. Ő a rontással szembeni emberi ellenállás példája, hiszen annak ellenére képes volt gyermeket nemzeni, hogy évtizedekig ennek a hajónak a gyomrában élt. Nem vagyok ostoba, Octavia. Ő ugyanolyan példaértékű, mint a lánya volt. A meggyilkolása kevés hasznot hozna nekünk, és csak a halandó legénység elidegenedését eredményezné. A következményektől való félelemmel kell őket engedelmisségre bírni, nem pedig reménytelen depresszióval. Az előbbi motivált, készséges munkásokat nevel, akik túl akarnak élni. Az utóbbi lelketlen öngyilkosokat, akiket egyáltalán nem érdekel, hogy a gazdáik kedvében járjanak.

A levegőben kínos feszültség támadt, és Talos elismerően morgott.

– Ez minden?

– Mi vár ránk az Örvényben? Mi a Pokol Szeme?

Talos a fejét rázta.

– A saját szemeddel fogod látni, ha sikerül elég hosszan egyben tartanod a hajót ahhoz, hogy valóban elérjük ott a dokkot.

– Szóval egy dokk.

– Az egy... Octavia. Harcos vagyok, nem írnok vagy szépíró. Nincsenek szavaim, hogy méltóképpen fogalmazzak. Igen, a Pokol Szeme egy dokk.

– Úgy mondod, mintha átok lenne. „Harcos vagyok.” – Octavia megnyalta kiszáradt ajkát, mielőtt megszólalt. – Mit akartál kezdeni az életeddel? – kérdezte. – Elmondtam az igazat: mindig is arról álmodtam, hogy egy astartes

hadihajót vezethessek, és a sors, így vagy úgy, de megadta nekem, amire vágytam. És veled mi a helyzet? Nem bánod, ha megkérdem?

Talos ismét felnevetett, ugyanazzal a suttogó kuncogással, és megkocogtatta a mellkasán díszelgő meggyalázott aquilát.

– Hős akartam lenni. – Egy pillanattal később a koponyás sisak alá rejtette sebhelyes arcát. Vörös szemlencsék bámultak a nőre, minden érzelemtől mentesen. – És nézd meg, mi lett a vége.

A REAKCIÓK VEGYESEK voltak, amikor a légió egyik nagyura aznap este besétált a Feketepiacra. A legtöbben csak álltak és dermedten tűnődtek azon, ki követett el valami rosszat, vagy hogy a saját vétkeikért kapnak-e most büntetést. Né– hányan tiszteletből térdre borultak, vagy üdvözlésképpen fejet hajtottak. Sokan elmenekültek, amikor meglátták, hogy a mester vörös szemlencséi előbukkannak a feketeségből. A legtöbben – a gépházak olajfoltos munkásai – a közös legénységi kabinból kivezető folyosókon szaladtak végig.

A harcos tudomást sem vett a menekülésükről. Átvonult a szétváló tömegen és megállt egy férfi előtt, aki egy piaci asztal körül ügyködött, ahol fehér szövetdarabokat és női hajból szőtt amuletteket árult. A közelben az emberek a tiszteletük jeléül lecsavarták a lámpásaikat a légió nagyurának jelenlétében.

– Arkiah – morogta a harcos. A hangja torokhangú vicsorgás volt, a sisak szájrácsából kiszűrődő reszelés zaj. A férfi rettegve hátrált meg, csak a makacs büszkeség tartotta egyenesen a derekát.

– Nagyuram?

Az Éjúr a lábszárára erősített hüvelybe tett gladiusért nyúlt, megfontolt és lassú mozdulattal. Miközben még mindig a halandó izzadságban fürdő arcára szegeződő szemlencsékkel felemelte a fegyvert, négy újabb szót morgott.

– Vedd el a kardot.

Talos egy csattanással az asztalra ejtette a pengét, lesodorva róla a csecsebecséket. A kard olyan hosszú volt, mint az ember karja, ezüstös éle borostyánszínűvé vált a félhomályos közös helyiségben.

– Vedd el! Találkoznom kell a tech-adeptusszal, és amíg itt vagyok, ez a találkozó késedelmet szenved. Fogd hát a kardot, halandó! Véges a türelmem.

A férfi remegő ujjakkal tette, amit parancsba kapott.

– Nagyúr? – kérdezte újra, immár remegő hangon.

– A kezekben tartott pengét a Marson kovácsolták, egy korban, amelyet ma már szinte mindenki mítosznak hisz az Impériumban. Férfiak, nők, gyerekek, idegenek és vadállatok fejét szelte le. A két kezemmel döftem egy ember dobogó szívébe, aki egy egész világ ura volt. – A harcos az övéhez nyúlt, ahol egy astartes sisakja lógott rövid, vastag láncon. Egy rántással letépte onnan, és hagyta, hogy az asztalon puffanjon, ahol egy pillanattal korábban a kard hevert.

Horpadásokkal és karcolásokkal tarkított vörös keramit volt, mindkét zöld szemlencse repedezett és élettelen. Halott szemmel, némán meredt Arkiah-ra.

– Ez a sisak minden, ami a lányodat meggyilkoló harcosból megmaradt – közölte Talos. – Én magam öltem meg, a fedélzeten dülő csatában, amikor a Crythe-ről menekültünk. Amikor végeztem, levágtam a fejét, azzal a karddal, amelyet most alig tudsz megemelni.

A férfi arra készült, hogy leeressze a kardot, és visszategye az asztalra.

– Mit kívánsz tőlem, nagyúr?

– Azt mondják, viszály magvaid veted el a halandó legénység sorában, hogy azt hirdeted, ez a hajó átkozott, és a fedélzetén mindenki arra ítéltetett, hogy ugyanarra a sorsra jusson, mint a lányod. Valóban így van?

– Az előjelek...

– Nem. – Talos kuncogott. – Ha életben akarsz maradni ennek a beszélgetésnek a végén, nem beszélsz „előjelekről”. Az igazat mondod, vagy soha többé nem szólalsz meg. A *Szövetség* kárhozatáról prédikálsz?

Arkiah lehelete párásán szállt a hideg levegőben.

– Igen, nagyúr.

A harcos bólintott.

– Rendben van. Nem haragszom ezért. Nem tilos, hogy amíg teljesítik a kötelességüket, a rabszolgáknak érzései és véleménye legyen, még ha tévesek is. Mik a kötelességeid, Arkiah?

Az idősödő férfi hátrált egy lépést.

– Én... csak egy szolga vagyok, nagyúr. Mindent megteszek, amit a legénység kér tőlem.

Talos közelebb lépett. A páncélja fogfájást keltve rezgett.

– És a legénység azt kéri, hogy arról prédikálj, hogy mind elkárhoznak?

– Kérlek, ne ölj meg, nagyúr! Kérlek!

Talos a férfit megnézte.

– Nem azért jöttem ide, hogy megöljelek, te bolond! Azért jöttem, hogy mutassak neked valamit, hogy megtanítsalak egy leckére, amit mindnyájunknak meg kell tanulnunk, ha meg akarjuk őrizni a józan eszünket ebben az életben.

Az Éjúr a sisakra mutatva folytatta.

– Az a harcos ölte meg a lányodat. Az ő kardja hasította ketté, Arkiah. A halála másodpercek alatt bekövetkezett, és biztosíthatlak, hogy azok a másodpercek fájdalmasabbak voltak, mint bármi, amit el tudsz képzelni. A feleséged is meghalt a rajtaütésben, nem igaz? Egy Vérangyal kardja végzett vele? Ha a végén a lányoddal volt, akkor valószínűleg ez a harcos mészárolta le mindkettőjüket.

Talos előhúzza a saját kardját. Egy Vérangyal fegyvert, mely olyan hosszú volt, amilyen magas a halandó, és egy meggyilkolt hős elernyed markából tépte ki. A csiszolt, szárnyas ereklje ezüstből és aranyból készült: mesteri kivitel, felbecsülhetetlen érték. Lassan, gyengéden az öregedő férfi vállára tette az arany pengét, az éle éppen csak a halandó nyakát csókolta.

– Talán ez volt az utolsó dolog, amit láttak. Egy följük tornyosuló arctalan harcost, akinek a pengéje készen áll arra, hogy lecsapjon, hogy kettévágja őket.

A férfi szemében most könnyek csillogtak. Amikor pislogott, ezüstös patakokban folytak le az arcán.

– Nagyuram – mondta. Egyetlen szót. Semmi többet.

Talos kiolvasta a kérdést a megtört férfi szeméből.

– Azért jöttem, hogy enyhítsem a kétségeidet, Arkiah. Megtettem, amit tudtam. Szétszaggattam a gyilkosát. Magamban hordozom az emlékét, a nyelvemen érzem a vére ízét, ahogy megettem a szívét. A lányod meghalt, és jogosan gyászolsz. De itt vannak a gyilkos maradványai. Használd a kardot. Törd össze a sisakot. Nyerd el a bosszút, amire vágyasz.

A férfi végre rátalált a hangjára.

– Nem akarok bosszút állni, nagyúr.

– Nem. – Az Éjúr elmosolyodott az arclemeze alatt, ami megfeszítette a gyógyuló izmokat. Annak ellenére, amit Octaviának mondott, az arca most az állandóan fokozódó fájdalom maszkja volt. Azt fontolgatta, hogy lehúzza a bőrt a feje bal oldaláról, érzéketlenné teszi az idegeket, és csupasz beültetésekkel helyettesíti a hegszövetet. Még mindig nem volt biztos benne, hogy miért ódzkodik ettől ennyire. – Ha a bosszú üres – folytatta –, akkor egyszerűen nem szenvedtél eleget. A bosszú az egyetlen, amiben bármelyikünk reménykedhet, valahányszor az újabb sebeinket kell nyalogatnunk, arra várva, hogy begyógyuljanak. Ezen a hajón minden lélek, halandó és halhatatlan egyaránt elfogadja ezt az igazságot. Mindenki, téged kivéve. Téged, aki ragaszkodsz ahhoz, hogy mindenkinél nagyobb sérelem ért. Téged, aki az árnyékba mered sutogni az elégedetlenségedet, megfélelkezve arról, hogy a gazdáid ugyanabban a sötétségben lagnak. Az árnyak súgnak nekünk, Arkiah. Ne feledd, kis ember, ezen a hajón élve megnyúzással büntetik az árulást.

Talos már nem csak hozzá beszélt. A harcos megfordult, a kettőjüket körülvevő tömeghez szólt, még ha a szavait Arkiah fülének szánta is.

– Válaszolj hát valamire: önző gyászból mormolsz álnok szavakat, mintha te lennél az egyetlen, aki elvesztett valami értékeset, vagy tényleg azt hiszed, hogy a társaid fellázadnak majd a légio ellen?

– A lányom...

Az Éjúr elmosódva, doromboló szervókkal lendült mozgásba. Az egyik pillanatban a tömeggel szemben állt, háttal Arkiah-nak; a következőben egy marék őszülő hajánál fogva emelte magasba a síró férfit, akinek a csizmája a fedélzet fölött kalimpált.

– A lányod egy volt a százakból, akik aznap éjjel életüket veszítették – morogta az ürgárdista –, egy hajón, amely ebben a pillanatban is széthullik

alattunk az elszenvedett sérülések miatt. Azt akarod, hogy bocsánatot kérjek, amiért nem védtem meg őt? Vagy az sem változtatna semmin? Vajon ezek a szavak, még ha igazak is, olyan üresen csengenek, mint az értéktelen bosszú? Visszahoznák őt?

Talos félredobta a férfit, aki egy asztalnak csapódott, amely felborult az ütközéstől.

– Harcosok tucatjait veszítettük el ugyanazon az éjszakán, amikor te a lányodat. Több tucat lelket, akik a Terra földjén álltak, és látták, ahogy a Császár palotájának falai leomlanak. Harcosokat, akik a bosszú nevében egy meg– nyerhetetlen háborúnak szentelték az örökkévalóságot. Több száz fő halandó legénységet. A fedélzeten minden halandó elvesztett valakit vagy valami értékeset azon az éjszakán, de lenyelték a gyászukat, és megelégedtek a bosszú reményével. De te nem. Neked muszáj mindenkinek elmondanod, hogy az ő veszteségeik semmit sem érnek a tiéd ellenében. Muszáj kétségbeesetten suttoznod, hogy mindenkinek össze kellene hugyoznia magát az ismeretlen jövőtől való félelmében.

Talos mindkét kardot hüvelybe dugta, és a fejét rázta.

– Gyászolom az elvesztését, kicsi apa, önmagáért és azért, amit ebben a nyomorult menedékben, amit mind kénytelenek vagyunk elviselni, jelentett. Sajnálom, hogy csak a megtorlás békéjét adhattam meg neki. De hadd legyen teljesen világos, halandó! Csak azért élsz, mert mi lehetővé tesszük. Abban a birodalomban vetted az első lélegzeted, amit mi építettünk, és minket szolgálsz, miközben leromboljuk. Gyűlölj minket! Vess meg! Egyik sem fog érdekelni, még akkor sem, amikor vért ontunk, hogy megvédjünk titeket, ha kell. Hallgass e szavakra, ember! Ne merészd másoké elé helyezni a szívedet terhelő veszteségeket. A hipertér mindig megtalálja az utat a bolondokhoz. A mérgező gondolatok jelzőfény a sosemszületetteknek.

A tömeg áhítattal figyelt. Talos megfordult, szemlencsái egymás után elkapták az összes jobbját tekintetét a teremben.

– Sötét hullámokon hajózunk, és senkinek sem fogok hazudni arról, hogy mi vár ránk a jövőben. A *Szövetség* vérzik, javításért kiált. A Pokol Szemének dokkjához közeledünk, amelyre egyesek bizonytalansággal minden öröm nélkül emlékeznek. Amint kikötöttünk, zárkózzatok be a kabinotokba, kivéve, ha

halaszthatatlan feladatokat van. Mindenki, akinek van fegyvere, gondoskodik róla, hogy mindig magával hordja.

A tömeg egyik tagja, egy új rabszolga a Gangeszről, előrelépett.

– Mi folyik itt?

Talos a férfi felé fordult és végignézett a borotvátlan arcán. Az Éjúr csak ekkor döbbsent rá, hogy végig nostramói nyelven beszélt. A legénység fele új, nincs tapasztalatuk a holt nyelvvel.

– Baj – felelte Talos alsógótul, az Impérium korcsnyelvén. Mióta Octavia a fedélzetre érkezett, egyre jobban elsajátította. – Renegátok menedéke felé tartunk a birodalmi úr szívében, és néhány órán belül a határára érünk. Van rá esély, hogy átszállnak a hajókra, amíg a dokkban veszteglünk. Ha így lesz, az életetek árán is védjétek meg a *Szövetséget*. A Nyolcadik Légiónak nem nagylelkű gazda, de szentek vagyunk azokhoz a romlott lelkekhez képest, akikkel szövetkeznünk kell. Emlékezzetek erre, ha a szökés gondolata kísértésbe ejtene benneteket.

Talos Arkiah-nak tartogatta az utolsó pillantását.

– Kicsi apa. Ha a jövőben egy önző, gyáva féreg suttogásánál hangosabban szegülsz szembe a légióval, lehántom a csontjaidról a bőrt és az izmokat. A megnyúzott csontvázadat ennek a teremnek a kellős közepén feszítem keresztre, hogy figyelmeztetésül szolgáljon a többieknek. Bólints, ha elfogadod ezeket a feltételeket.

Az öregedő férfi bólintott.

– Bölcs döntés – felelte Talos, és kísértelt a teremből. A mélyebb folyosók árnyékában három szót szólt, nyílt csatornán. – Első karom, hozzám!

RESZKETŐ KEZÉBE TEMETETT fejjel, lágyan ringatózva ült az üres helyiség közepén, és az istenek nevét suttogta, akiket gyűlölt.

Az egyik testvére szólította a vox szaggatott hullámain. – Jövök – felelte Uzas, és talpra állt.

LEERESZTETTE A HATALMAS pengét, és felengedte az aktiváló rúnát, mire a kard fogai mozdulatlanná váltak. A markolatban üresjáraton dolgozott a motor, miközben a harcos a fivére hívó szavára figyelt. A páncélja alatt verejtékben

fürdött, és viszketett a bőre, ahogy a nedvesség beivódott a testkesztyű szövetébe.

– Úton – hangzott Xarl válasza.

A TOLL LASSABBAN kaparta a pergament, majd végül megállt. A harcos az íróasztalán álló koponyás sisakra pillantott, amely pislogás nélkül figyelte őt. Vonakodva visszatette a tollat a tintás üvegbe. Finom szemcsés homokot hintett a pergamenre, hogy elősegítse a betűk száradását, mielőtt a gallerjában lévő mikrofonhoz nyúlt, hogy aktiválja.

– Parancsodra – mondta Mercutian.

A HAJÓ FOLYOSÓIN sétált, vörösre színeződött lencséken és viliódzó, fehér célkereszteken keresztül meredt a sötétségbe. Egy rúna csilingelt a retinakijelzőjén, a testvére neve követelte a figyelmét lüktetve. Válaszul rápislogott.

– Baj van?

– Az Emlékezés Csarnokában gyűlünk össze – hangzott Talos válasza.

– Ez unalmasnak hangzik. Milyen alkalomból?

– Teljes jelentést akarok a szükséges javításokról, mielőtt dokkolnánk.

– Igazam volt – jegyezte meg Cyrion. – Kimerítő lesz. – Csak érv oda! – bontotta a kapcsolatot Talos.

AZ EMLÉKEZÉS CSARNOKÁBAN az isteni szorgalom kakofóniája zengett. Szervitorok cipekedtek és pakoltak, fűrtak és kalapáltak; mindnyájan fekete palástot és csuklyát viseltek, hátukon a légió szárnyas koponyás szimbólumával. Néhányuk homlokára nostramói írásjeleket tetováltak – egykori jobbagyak voltak, akik kisebb bűnöket követtek el, és arra ítélték őket, hogy lobotomizált, beültetésekkel feljavított robotként éljék le az életüket.

Rengeteg szolgál és szervitor fáradozott az asztalok és futószalagok mellett, hogy előállítsák a légió harcosai által használt robbanó boltlövedékeket, míg mások a falra szerelt pultoknál dolgoztak, mélyen átvilágították a hajó egyes részeit, és a javítócsapatokat irányították. Az egész csarnok zengő hangok, csörgő szerszámok és kongó fémek zajától visszhangzott.

Négy hatalmas szarkofág lógott az egyik falra erősítve, láncok között, mennyezeti kapcsokkal kitámasztva. Csak az egyik körül maradt óvó sztázisernyő, amelynek repedezett felszínét nagyjából helyreállították, de csak az erőtér kékes ködén át látszott.

A bandérium dreadnought-koporsói megremegtek, amikor a hajó ismét megbillent, és a láncok újra zörögni kezdtek. Mindegyik koporsó felszínét kifogástalanul, nemesfémről kovácsolták, és szerető gondoskodással vésték beléjük a faragványokat. Az efféle türelmes és gondos munka egy mesterember hatáskörébe tartozott, mert a szükséges szaktudás messze meghaladta a legtöbb szolga és szervitor által végrehajtott egyszerű javításokét.

Az első karom tagjai a terem központi holoasztala körül állva figyelték egymást. A *Vérszövetség* háromdimenziós alakja forgott előttük, vilíódzó, toldozott-foldozott körvonalait vörös karjelzések felvillanó foltjai szabdalták. A hologram a hajót megrázó rengésekkel együtt lüktetve hol eltűnt, hol újra megjelent.

– Ez nem fest jól – jegyezte meg Cyrion.

– Nem bizony – értett egyet reszelős hangon Lucoryphus. – Egyáltalán nem. – A megjelenése nemkívánatos meglepetés volt az első karomnak, amikor megérkeztek. Talos minden kétséget kizáróan tudta, hogy a raptort a Magasztos küldte, hogy a hajó kapitányának szeme legyen.

– Tech-adeptus – fordult Talos Deltrianhoz. – Szükségem van egy teljes listára az elvégzendő javításokról, a szükséges anyagokkal együtt. Emellett pontos időbeosztás is kell, hogy meddig lesz a *Szövetség* dokkban, amíg a javításokat elvégzik.

Az Éjúr Deltrian mellett állt, Xarlal és Lucoryphusszal szemben. A három harcos alig hasonlított egymásra: Talos a légió csapatpáncéljában állt, hüvelyébe dugott fegyverekkel, nyugodt tekintettel, az asztal szélén nyugvó sisakkal. Lucoryphus fent hagyta könnyező maszkját – Talosnak igazából fogalma sem volt róla, hogy a másik harcos egyáltalán le tudja-e még venni –, és esetlenül előrehajolva küzdött, hogy két lábon maradjon a keramikarmain. Xarl szintén fedetlen fejjel állt, a combjára csatolta a koponyasisakot. Szenvtelennek tűnt ütött-kopott páncéljában, sebhelyes arcvonásai kellemetlen emlékek térképét rajzolták ki, fekete szeme pedig állandóan Talos és Lucoryphus között

vándorolt. Nem titkolta, még csak finomkodni sem próbált, megérezte a két harcos között alakuló rivalizálás kezdetét, és kritikus szemmel figyelte.

Deltrian vigyorgott, mert mindig azt tette. A krómozott csontvázarc képtelen volt más kifejezést ölteni a fekete csuklya alatt. Miközben a technopap beszélt, az arcán és a nyakán megfeszültek és meggömbültek az erek/huzalok és kábelek/ izmok. A hangja egy gép érzelemmentes zúgásával szólt.

– Az immatérium-hajtóművek az elmúlt nyolc hónapban indokolatlanul nagy mértékben károsodtak – itt egy pillanatra elhallgatott, smaragdzöld szemlencséit Lucoryphus felé fordítva –, de a megengedett határértékeken belül üzemelnek.

A tech-adeptus szeme halkan sziszegett, a könnyecsatornáiba épített hűtőközegpermet nedvesítette be őket. Talos nem tudta megállni, hogy ne pillantson rá lopva. A Deltrian személyes rekonstrukciója iránti érdeklődését udvarias tisztelet mögé rejtette, de rejtélynek tartotta, miért építené át magát valaki, akár a Marsi Mechanicum technopapja, egy bőr nélküli ember augmentikus képmására. Gyanította, hogy ennek Deltrian és a Nyolcadik Légió kapcsolata az oka. Ez az aspektus, amely inkább arra volt hivatott, hogy félelmet keltsen a halandókban, bizonyára jobban megfelelt neki.

Vagy talán hitkérdés volt. Az emberi csontváz szintetikus változataként mutatkozott, hogy érzékeltesse a rengeteg változást, amin a gépi tökéletességre való törekvése során átesett, és hogy bizonyítsa, hogy elismeri halandó eredetét.

Talos azon kapta magát, hogy bámulja. Büntudatos mosollyal fordult vissza a hologramhoz.

Deltrian krómkarmával több vörös foltra mutatott a hajótesten.

– A meghibásodott rendszerek ezeken a pontokon találhatók. A feltétlenül teljes javításra szoruló burkolati szakaszok pedig ezeken a helyeken. Ami a központi rendszereket illeti, a Kilencedik Légió súlyos károkat okozott az aktualitásgenerátorokban. Mind ez ideig a fedélzeti javítások elegendőek voltak a tartós anyagon túli haladás helyreállítására. Ha nem dokkolunk hamarosan, hogy felújítsuk az aktualitásgenerátorokat, akkor a biztonsági

berendezések leszabályozzák az immatérium-hajtóműveket, és megakadályozzák a beindításukat.

– Vagyis? – kérdezte Xarl.

– Vagyis megsérült a Geller-mező – közölte Talos. – A hiperhajtóművek már nem sokáig működnek, hacsak meg nem javítjuk a pajzsgenerátorokat.

– Igen – erősítette meg Deltrian. Nagyra értékelte a harcos szavainak tiszta precizitását. Biccentett az Egy-kettő-tízes astartesnek, preferált nevén Talosnak. – Pontosan – fejezte be a tech adeptus.

– Kilencedik... Vérangyalok... – recsegte Lucoryphus.

– Már nem légió.

– Vettem. – Deltrian egy pillanatra félrebillentette a fejét.

– Rögzítve.

Cyrion a holoasztal felé mutatott.

– Meghibásodott a Geller-mező?

A Deltrian torkába épített voxjeladó egység gépi kódot sugárzott.

– Végzetesen meghibásodott. Az ideiglenes javítások növekvő gyorsasággal degradálódnak. Minél tovább maradunk az immatériumban, annál nagyobb az átszakadás kockázata.

– Ez hetekig fog tartani – rázta a fejét Talos, a hajó forgó holomását nézve.
– Lehet, hogy hónapokig.

Deltrian újabb kódsort közölt, a számjegyek egyenletes áradatát, ami nála a legközelebb állt a káromkodáshoz.

– Nem az immatérium-hajtómű meghibásodása a *Szövetség* legfőbb gondja. Figyelem! – Csontvázszerű ujjai beütöttek egy kódot az asztal billentyűzetén. A hologram megremegett előttük, és újabb területek kezdtek vörösen villogni a burkolat mentén. Amikor egyik harcos sem szólt semmit, Deltrian kongó morgást hallatott. – Ismétlem: Figyelem!

– Igen, látom – hazudta Cyrion. – Minden értelmet nyert. De azért Uzasnak magyarázd el.

Talos egy pillantással elhallgattatta a testvérét.

– Légy segítségünkre, tech-adeptus. Mit látunk itt?

Deltrian néhány másodpercig csak nézte a harcosokat, mintha valamiféle csattanóra várna. Amikor semmi sem következett, szorosabbra húzta fekete

köpenyét, és ezüstös arcvonásai mélyebbre süllyedtek a csuklya alá. Talos soha nem gondolta volna, hogy egy gépcsontváz képes lehet felbőszülni tünni.

– Ezek az utazásunk hátralévő napjaiban bekövetkező károk becsült statisztikái, amelyek az immatérium eddigi turbulenciáján alapulnak.

Talos végigsimított a halántékától lefelé húzódó hegeken, nem is tudva a kialakulóban lévő öntudatlan szokásról.

– Ez elégnek tűnik ahhoz, hogy megbénítsa a hajót.

– Majdnem – hagyta rá Deltrian. – A navigátorunk tapasztalatlan és gyenge. Ő kormányozza a hajót a vad áramlatok között. Átvág a hipertérhullámokon, mert nem érzékeli, hogyan kerülhetné meg őket. Képzeljétek magatok elé, milyen károkat okoz a Szövetségnek az útvonala.

– Értjük, hogy nem valami ügyes tengerész – morogta Xarl. – Térj a lényegre, tech-adeptus.

– Nostramói köznyelven szólva, a navigátor szétrázza a hajót. – Deltrian készenlétbe állította a holoasztalt. – A legegyszerűbben fogalmazom meg a helyzetet. Mind ez ideig a leleményre és a „szerencse” fiktív fogalmára támaszkodtunk. Ezek az erőforrások már nem elégségesek. A 3101-es rabszolga, preferált nevén Octavia, el fogja pusztítani a hajót a hozzá nem értésével, ha nem köt békét a gépszellemmel, és nem változtat a navigációs módszerein.

A raptor morogva vette a levegőt a sisakrácsán át.

Deltrian megemelte krómcsontokból álló kezét, hogy elejét vegye Lucoryphus megjegyzésének.

– Nem. Ne szakítsd félbe ezt a vokalizációt! Van még más is. El fogunk érni a céldokkhöz. Eshetőségekről és a jövőre vonatkozó aggályokról beszélek. Meg kell tanulnia sietősebben és ügyesebben navigálni, különben minden alkalommal, amikor az immatériumba vezet bennünket, újra megsebezheti a *Szövetséget*.

Talos nem szólt semmit.

– Ráadásul – folytatta Deltrian – az utunk felgyorsítja több létfontosságú rendszer leépülését. A szellőzését. A folyékony hulladékok újrahasznosítását. A bal oldali ütegeket ellátó töltőgenerátorokét. A lista hosszú és aggasztó. A hajónk olyan mértékű károkat szenvedett az elmúlt standard szoláris év során,

hogy a funkciók kevesebb mint harminc százaléka működik megbízható paramétereken belül. Ahogy a szervitorcsapataim az újjáépítési műveletek során egyre mélyebbre hatolnak a hajó szerkezetébe, új hibákat találnak, és felhívják rájuk a figyelmemet.

Talos bólintott, de hallgatott.

– Nincs meg a szaktudásom a természetes arckifejezések érzelmi jelzéseinek olvasásához – billentette oldalra a fejét Deltrian. – Úgy tűnik, érzelmi reakciót élsz át. Melyik az?

– Bosszantod – nyalogatta a fogát Uzas. – Sértegeted a háziállatát.

– Nem értem – vallotta be Deltrian. – Én csak realitásokban beszélek.

– Ne törődj vele! – bökött Talos lázasra. – Tech-adeptus, megértem az aggodalmadat, de azokkal az eszközökkel dolgozunk, amelyek rendelkezésre állnak.

Lucoryphus, aki percek óta hallgatott, sejtelmes kacajjal törte meg a csendet.

– Valóban így van, Lélekvadász?

Talos a raptor felé fordult.

– Van valami mondanivalód?

– Nem volt régebben ennek a bandériumnak egy harcosa, aki képes volt egy hajót átvezetni a hipertéren? – Lucoryphus összerándult, és újabb sziszegő nevetést adott ki. – Dehogynem. Ó, bizony volt.

– Ruven elment, a Hadúr kötötte pórázra, és nincs köztünk másik varázsló. Egyetlen vajákos sem ér fel egy navigátorral, testvér. Az egyiknek megvan a tudása, hogy átvezessen egy hajót a hipertéren. A másik pedig kizárólag erre született.

A raptor felhorkant.

– Halasker bajnoknak voltak varázslói. A Nyolcadik Légió számos bandériumában nagy becsben tartják őket. – Lucoryphus vagy élesen bólintott, vagy a megfelelő pillanatban rándult meg a nyaka. – Rólad beszélnek, Lélekvadász. Talosról, a Tizedikből, a harcosról, aki a primarcha ajándékával bír, anélkül, hogy valaha is a hipertér mélyébe bámult volna. Hány testvérünk van, aki csak azután mondhatja magáénak az atyai előrelátást, hogy elsajátította a hipertér titkait? De te nem. Nem, Talos a Tizedikből, te nem.

– Elég! – Talos a szemöldökét ráncolta. – Ennek semmi értelme.

– Nem értelmetlen. Igaz. Túl sokáig voltál távol a Nagy Szemtől, próféta. Keresett lélek vagy. Alakot kell adni a tehetségednek. A varázslat ugyanolyan fegyver ebben a háborúban, mint a kard, amit elloptál, és a bolter, amit megörököltél.

Talos nem válaszolt. Megborzongott, amikor az első karombeli testvérei mind rá szegezték a tekintetüket.

– Igaz ez? – kérdezte Xarl. – A Fekete Légió vajákosai Talost akarják?

– Igaz és igaz – közölte reszelős hangon Lucoryphus. A sisakja vérző szemei rendületlenül meredtek rájuk. – A prófétából csak úgy árad a lehetőség, sötét auraként övezi. Lélekvadász, nem akart Ruven kiképezni téged?

– Visszautasítottam – vont vállat Talos. – Ha a tárgyra tudnánk koncentrálni...

– Ott voltam, amikor megtette – mosolygott Cyrion. – És a fivérem védelmében mondhatom, hogy Ruven még a legjobb pillanataiban is egy húgyvívó, gunyoros kis kurvapecér volt. Fegyvert sem lettem volna hajlandó kölcsönözni neki, nemhogy megengedjem, hogy fegyvert faragjon belőlem.

Lucoryphus fémes karmokon járkált az asztal körül, billegő lépteire himbálózni kezdtek a hátán a hajtóművek. Néhány lépés erejéig két lábra emelkedett – olyan magas lett, mint a légión testvérei –, de láthatóan idegesítette a mozdulat. A leláncolt szarkofágok mellett ólálkodva zuhant vissza négykézlábra, és sziszegő hangon merengett tovább.

– És veletek mi van, első karom? Xarl? Mercutian? Uzas? Mi a véleményetek a próféta vonakodásáról? Hogyan látjátok őt most, ebben az új fényben?

Xarl kuncogott, de nem tett megjegyzést. Mercutian megőrizte a sztoikus csendet, a vonásai nem árulkodtak semmiről.

– Azt hiszem – nyögte elutasítóan Uzas –, vigyáznod kellene a szádra. A próféta megválasztotta a saját útját, ahogy mi mindnyájan, mint mindenki.

A többiek leplezetlen meglepetéssel néztek rá. Még Lucoryphus is.

– Elég – vicsorgott Talos. – Elég. Tisztelt tech-adeptus, kérlek, folytasd!

Deltrian nem tévesztett ütemet.

– .. és az elülső lézerüteget ellátó kiegészítő tápegységek működési rendellenességét negyvenhat perccel és tizenkét másodperccel ezelőtt észlelték és rögzítették, standard terrai idő szerint. Tizenöt másodperc. Tizenhat. Tizenhét.

Talos a tech-adeptushoz fordult.

– Azt hiszem, azt próbálok mondani, hogy eddig szerencsénk volt, hogy a hajó még nem hullott darabokra.

Deltrian gépi kód halk sziszegésével fejezte ki rosszallását.

– Soha nem vokalizálnám ezt ezekkel a szavakkal.

– Mennyi ideig tart a javítás? – kérdezte Xarl. – Az egész.

Deltrian csuklyája a harcos felé fordult. Smaragdzöld szemlencse és ezüstös mosoly csillant az árnyékban. Ismerte a pontos számításokat, de gyanította, hogy az Éjurak úgysem lennének hajlandók meghallgatni.

– Teljes legénységi létszámmal, nyolcvanszázalékos hatékonysággal: öt egész öt tized hónap. – Szinte fáj neki, hogy ilyen pontatlan, de a túlságosan is halandó intellektusuk kompromisszumot követelt. – A nyolcvanszázalékos hatékonyság számol a halandók betegségével, sérülésével, halálával és a javításokban tapasztalható inkompetenciával.

– Öt és fél hónap túl hosszú idő, hogy addig a Pokol Szemében rekedjünk – fintorgott Xarl. – Mi lenne, ha megalkudnánk a Vérontó dokklegénységének segítségére? Megfizetjük az anyagokat és a munkaerőt, ahelyett, hogy magunk foglalkoznánk a munkával.

– Vérontó... – Talos a hologramra figyelt, a hangja tétova lett a halántékában érzett fájdalomtól. – Nevetséges titulus.

Cyrion kuncogott.

– Milyen elmarasztaló kijelentés a harcostól, akit úgy hívnak, hogy Lélek vadász.

Talos a sebhelyes arcát vakargatva leplezte mosolyát.

– Folytasd, tech-adeptus.

– A Pokol Szemének munkáscsapataival a felújítás egy hónap alatt befejezhető.

– Bocsássatok meg, hogy én vagyok az, aki ezt kimondja, de ott nem vagyunk éppen közkedveltek – mutatott rá Mercutian. – Minden esély megvan

rá, hogy a Zsarnok azt is megtagadja, hogy kikössünk, nemhogy kölcsönadja nekünk a munkáscsapatok szolgálatát. És nem viszünk magunkkal értékes nyersanyagokat, amelyekkel cserekereskedelmet folytathatnánk. Mindenre szükségünk van, amit a Gangeszről szereztünk.

– Mondd csak ki, hogy loptunk – vigyorgott gúnyosan Xarl a másik harcosra. – Szereztünk? Mit jelent ez egyáltalán? Nyamvadt városszéliek, mindig szép szavakba öltöztetitek a dolgokat.

Mercutian haraggal a szemében viszonozta a pillantást.

– Csak a belvárosi csatornapatkányok lopnak. Mi háborút vívunk, nem egy sarki boltot fosztunk ki egy marék rézpénzért.

Xarl gonosz mosolya nem hervadt le.

– Szigorú szavak egy gazdag ficsúrtól. Könnyű szépen beszélni, a torony tetejéről, egy bünszövetkezet éléről, ahol mindig más végzi a piszkos munkát. Lelőttem pár városszéli ficsúrt, még régen, amikor lejöttek a szektorunkba, megmártózni a mocsokban. És minden percét élveztem.

Mercutian összeszorított foggal lihegett, és egy szót sem szólt.

A szünet pontosan 6,2113 másodpercig tartott. Deltrian tudta ezt, mert az idő múlásának érzékelése a számtani tökéletesség gyakorlata volt. Ő maga vetett véget a csendnek, ritka humoros kísérletet téve arra, hogy megtörje a lényegében érintőleges és bosszantó konfrontációt.

– Ha nem dokkolhatunk, az... a nostramói fordulattal élve, nagyon... balszerencsés lenne.

Tisztázatlannak és kínosnak érezte a szót. Azonnal azt kívánta, bárcsak ne vokalizálta volna, és kétféleképpen reagált. Az első egyfajta emberi szokás volt, az értelmetlen megnyugtató mozdulata, amit lenyűgözően halandó dolognak érzett: szorosabbra húzta a köntösét csontvázszerű teste körül, mintha fázna.

Természetesen nem fázott. Deltrian eltávolította a képességet, hogy a felhámfelületén regisztrálja a hőmérsékletet, és csak az ujjhegyeiben lévő hőérzékelők leválasztott méréseivel követte nyomon az ilyen eltéréseket.

A második reakció, amely a másodperc ugyanazon töredékében zajlott le, az volt, hogy egy kiszámított adattörléssel eltüntette a szót a rövid távú memóriájából.

Pedig bevált. Talos elmosolyodott a tech-adeptus próbálkozásán, és lágy szavakkal hallgattatta el a harcosokat.

– Testvérek, kérlek, legyen elég. Még a Gépisten tech-adeptusa is kínosnak érzi, hogy tanúja legyen egy újabb családi veszekedésnek.

– Ahogy óhajtod – tisztelgett Mercutian, öklét a szíve fölé téve. Xarl megjátszott érdeklődéssel szemlélte a hologramot, de a gúnyos mosoly az arcán maradt.

– Lucoryphus? – szólította meg Talos a raptort.

– Lélekvadász?

– Kérlek, ne hívj így.

A raptor kuncogott.

– Mit akarsz?

– Tájékoztasd a Magasztost a technopap becsült időbeosztásáról.

– Rendben – lihegte a másik, és már fordult is, hogy kikússzon a teremből.

– Nem kedvelem őt – merengett hangosan Cyron.

Talos nem törődött a testvére megjegyzésével.

– Le tudod másolni a javítás részleteit egy titkosított adattáblára? Gondoskodom róla, hogy minden a megfelelő ütemben haladjon, amint megérkezünk a dokkba.

– Vettem. – Deltrian habozott. – Ezzel azt akarod sugallni, hogy nem fogok partra szállni a Pokol Szemében?

– Akarnál? – Talos a homlokát ráncolta. – Bocsáss meg, de nem gondoltam erre. Amikor elhagyod a hajót, az első karom díszőrséggént fog kíséрни.

– Szeretném vokalizálva kifejezni a hálámat – mondta a tech-adeptus. – Az életbevágóan fontos nyelvi párbeszéd kiegészítéseként egy újabb kérdést teszek fel. A karod elfogadható mértékben működik?

Talos bólintott.

– Igen. Még egyszer köszönöm, tech-adeptus.

– Büszke vagyok erre a munkára – vigyorgott rá Deltrian. Persze Deltrian mindig vigyorgott.

MARUC ODA NÉZETT, ahol Septimus dolgozott. A lámpafény gyenge volt, és nem tett jót erőlködő szemének, de az elmúlt hetekben lassan hozzászokott.

– Mi ez? – emelt fel egy hüvelykujnyi fémtárgyat.

Septimus az idősebb jobbágyra pillantott. A közös műhelyben fúrófejek, reszelők és olajos rongyok sorakoztak rendetlenül Maruc asztalán. Egy félig összeszerelt boltpisztoly hevert szétszórva a munkafelületen. Septimus letette a gyűrött vázlatokat, amelyeket tanulmányozott.

– Egy függesztő. Mercutian nagyúr nehézbolteréhez.

A hajó ismét megremegett.

– Ez most...?

– Nem. – Septimus hátat fordított Maruc aggódó tekintetének, és némán reménykedett, hogy Octavia nyugodtabb vizek felé veszi az irányt. – Akármit is akartál kérdezni, nem az volt. Ne kérdezz, csak dolgozz!

– Figyelj, Septimus...

– Hallgatlak.

– Ez egy durva utazás. Durvább, mint a nagy teherhajókon, amiken eddig utaztam. Mi van, ha valami balul sül el?

Septimus csak bámult rá.

– Mit akarsz tenni? Kiszaladsz, és ipari ragasztóval foltozod meg a hajótestet? Persze, csak rajta! Milliós szörny várja, hogy feldarabolják a lelkedet, nekem pedig abban a kellemetlen örömben lesz részem, hogy valaki mást képezhetek ki.

– Hogyan lehetsz ilyen nyugodt? – Maruc megvakarta az arcát, olajfoltot hagyva a bőrén.

– Nyugodt maradok, mert semmit sem tehetek.

– Hallottam történeteket a hipertérben elveszett hajókról...

Septimus visszatért az olvasáshoz, bár egyik kesztyűs keze a pisztolytáskáján pihent.

– Hidd el, a mesék közelében sincsenek az igazságnak. A valóság sokkal rosszabb, mint a birodalmi tündérmeséitek. És tényleg nem most van itt az ideje, hogy ezen rágódjunk.

A hajó ismét megrázkódott, ezúttal elég erősen ahhoz, hogy mindkettőjüket kidobja a székből. A többi fedélzetről érkező kiáltások hátborzongató zűrzavarban visszhangoztak a hajóban.

– Megint leálltak a hiperhajtóművek – káromkodott Maruc, miközben megtapogatta vérző halántékát. Az asztal szélébe verte a fejét, amikor a földre

zuhant.

– *Sinthallia shar vor vall'velias* – sziszegte Septimus, miközben feltápáskodott a padlóról.

– Ez meg mit jelent?

A másik jobbágy kesztyűs kézzel a hajába túrt, hogy kisöpörje az arcából.

– Azt jelenti, a halálunk lesz az a nő.

OCTAVIA ELŐREHAJOLT A trónján, és összeszorította behunyt szemét. A homlokáról izzadság csöpögött a fedélzetre, szelíd eső lágy játékát idézve. Kiköpött, vér ízét érezte, és úgy döntött, nem néz oda. A homloka közepén nyíló szeme sajgott a túl hosszú bámulástól, és viszketett a sarkába csorgó izzadságtól.

Egy sóhajjal hátradőlt. Legalább a hajó abbahagyta a remegést. Ha az elmúlt néhány alkalomból következtetni lehetett, egy és három óra közötti pihenőideje volt, mielőtt a Magasztos megparancsolja neki, hogy vigye vissza a hajót a hipertérbe. Ez az utolsó, rázkódó kizuhanás a Lelkek Tengeréből messze a legrosszabb volt. Octavia érezte a lappangó kapcsolatot a hajóval, és ahogy a legénység szorongása átszivárog az acélcsonthai között. Ezúttal emberek sérültek meg. Túl hirtelen zuhant ki a hipertérből. Kitartott, amíg csak tudott, amíg szinte érezte, hogy forni kezd a vére.

– Úrnő? – hallott egy hangot.

Felismerte, és érezte, milyen közel van. Tudta, ha kinyitja a szemét, egy halott lányt lát majd, aki visszanéz rá.

– Nem vagy ott – suttozta.

A halott lány megszimogatta Octavia térdét. A navigátor megborzongott és összerándult az ülésben.

Elképesztően nehezen nyitotta ki az emberi szemét. Egy pillanatnyi, furcsán kellemes vonakodás előzte meg a harmadik szemének becsukódását, amikor a nem-színek lüktetése a hagyományos semmivé fakult. Emberi szeme némi erőlködéssel nyílt ki, könnyektől ragacsosan.

A Kopó térdelt a trónja előtt, bekötözött kezét a térdére téve.

– Úrnő? – kérdezte, szinte nyöszörögve.

Kopó. Ez csak a Kopó.

– Vízet – sikerült kinyögnie.

– Már van víz az úrnőnek – válaszolta a fickó. Benyúlt a szakadt köpenye alá, és előhúzott egy koszosnak tűnő kulacsot. – Meleg. Sajnálom.

A nő mosolyt erőltetett magára a szem nélküli torzszülött kedvéért.

– Jól van, Kopó. Köszönöm. – Az első korty olyan volt, mintha mézes nektárt inna. Szinte el tudta képzelni, ahogy az édes, meleg folyadék újra feltámasztja a fájo izmait. Otthon a Terrán kristálypohárból itta az import bort. Most szánalmasan hálás volt a ki tudja, miből visszanyert langyos vízért egy eretnek kezéből.

Túl fáradt volt a síráshoz.

– Úrnő?

Visszaadta neki a kulacsot. A meleg víz a gyomrában csobogott, de nem érdekelte.

– Mi az?

A Kopó összekulcsolt kezét tördelte, és vak szemmel figyelte a nőt.

– Küszködsz a repüléssel. Aggódom érted. Jobban izzadsz és nyögsz, mint Etrigius valaha, amikor a hajót a titkos hullámokba vezette.

Octavia mosolya őszintébb lett, ahogy megtörölte az arcát a kendőjével.

– Ő valószínűleg sokkal jobb lehetett ebben, mint én. És több gyakorlata is volt. Én a fényben szoktam hajózni, nem a sötétségen át.

Úgy tűnt, a Kopó megértette. Elszáradt, összevarrt szeme mintha egyenesen a nőre meredt volna.

– Minden rendben lesz? – kérdezte.

A nő tétovázott. A férfi aggodalma meghatotta, a szeme sarkában bizsergett. A hajó összes romlott lelke közül ez a bántalmazott, torz kis ember volt az, aki feltette neki a legkézenfekvőbb kérdést – azt, amit még Septimus is került, ostoba, makacs udvariasságból.

– Igen – mondta, visszanyelve a fenyegető könnyeket. – Jól...

A Magasztos parancsa vágott a szavába.

– *A teljes legénység maradjon az állomáshelyén. Immatérium-hajtóműveket a hipertérbe való visszatéréshez átkonfigurálni.*

A nő magában felsóhajtott, és újra lehunyta a szemét.

ÚGY ÉREZTE, NYILVÁNVALÓ, miért hívják Nyúzónak. Nem szerette ezt a nevet, de nem is vetette meg. A létezése oly sok más mozzanatához hasonlóan ez is egyszerűen olyasmi volt, ami vele történt, ami fölött nem volt hatalma.

A tekintete ellenszenves volt, általában semmiféle érzelmet nem mutatott a távolságtartó közömbösségen túl, és az arca olyan sovány, hogy már-már véznának hatott. A páncéljában dolgozott, és naponta többször is nekilátott, hogy megtisztítsa és újra felszentelje a réteges keramitot. A vér, amely véletlenszerű mintázatokban pompázott a páncélján, mindig vörösre festette a súrolókendőket, hiszen a feladata nem volt tiszta. A sisakja fehér volt, bár az állomás fedélzetén ritkán viselte.

– Nyúzó – ragadta meg a figyelmét egy gyenge hang. – Ne hagyj meghalni!

Variéi a műtőasztalon fekvő harcosra szegezte hideg tekintetét. A megégett bőr és a sült vér csipős pézsmaszaggal bűzlött, a harcos bronzsal szegett vörös keramitpáncélja pedig repedezett romhalmaznak tűnt. A Nyúzó néhány pillanatig figyelte, ahogy a fivére élete száz repedésből szivárog.

– Már halott vagy – közölte vele Variéi. – Csak a tested még nem nyugodott bele.

A harcos dacos kiáltásra tett kísérlete fojtott fuldoklássá változott. Még sikerült elkapnia Variéi zömök nartheciumkesztyűjét. Véres ujjai bepiszkolták

a gombokat és a letapogató kijelzőjét.

– Kérlek, ne érh hozzám – fejtette ki Variéi gyengéden a karját a haldokló harcos szorításából. – Nem szeretem, ha hozzám érnek.

– Nyúzó...

– És tartózkodj a könyörgéstől. Semmit sem érsz vele. – Variéi hagyta, hogy az alkarja a harcos repedt mellvértje fölött lebegjen. A véres narthecium kattogva végezte a számításokat. A letapogató kijelzője kétszer csilingelt. – Az egyik tüdőd és mindkét szíved jelentősen sérült. A vérfertőzés méreggel árasztotta el a keringésedet, és az összeomlásig megterhelte a szerveidet.

– Nyúzó... Kérlek... Én csak urunkat akarom szolgálni...

Variéi a harcos verejtékező halántéka mellett pihentette az öklét.

– Ismerlek téged, Kallas Yurlon. Semmit sem veszítünk, ha meghalsz. – Itt elhallgatott, de nem azért, hogy elmosolyodjon. Variéi képtelen volt felidézni, mikor mosolygott utoljára. Az elmúlt évtizedben biztosan nem. – Kéred a Császár békéjét?

– Hogy merészszel gúnyolódni rajtam?! – Kallas megpróbált felkelni. Vér csörgött a páncélja repedéseiből. – Beszélni... fogok... a Hullamesterrel...

– Nem – Variéi megszorította az öklét. – Aludj!

– Én...

A nartheciumból dugattyú zúgása hallatszott, és egy roppanással a harcos halántékába hajtotta az adamantiumfűrőt, egyenesen az agyába. Kallas Yurlon azonnal összezsugorlott és a Nyúzó gyengéd ölelésében hanyatlott vissza a műtőasztalra.

– Egyáltalán nem beszélsz Garreon nagyúrral. Ahogy mondtam, már halott vagy.

Variéi kinyitotta a kezét, és leemelte az ujjait a kesztyűje tenyerébe épített nyomólapról. A véres fűrőtüske visszahúzódott a tokjába az alkarján, és biztosan rögzült a sterilizáló folyadékkal teli hüvelyében.

A férfi beütött egy rövid parancsot az alkarvért billentyűzetén, ami beindított néhány hagyományosabb eszközt: egy lézerszikét, egy motoros csontfűrész és egy bordaterpesz ezüst karmait.

Ezután nekilátott a csontok égetésének, vágásának és fészegetésének, valamint a hús lehántásának. Most is teljes csendben dolgozott, mint mindig,

vonakodva szívta be az elhamvasztott izom és a feltárt szervek szagát. Az első sarjmirigy ragacos rándulással szabadult ki, a szigetelő nyálka tapadás szálai húzódtak a génmag és a tátongó üreg között.

Variéi tartósító oldatba ejtette a vérző szervet, aztán a halott harcos torkához emelte a narheciumot, és megismételte a kinyerési eljárást. Ezúttal gyorsabban dolgozott, szinte brutális hatékonysággal. A nyak oldalán ejtett függőleges vágáson át illesztette be az alkarvértjéből kinyúló megerősített csipeszt. A felhasított hús úgy szakadt, akár a bőr, még több vér távozott, és feltárta Kallas nyakát. A második sarjmirigy csomója könnyebben vált le az inakról, és néhány szakadt eret húzott maga után. Ugyanabba az oldatba tette a szervet, mint az első, és mindkettőt üveghengerbe zárta.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve újra aktiválta a karperecéből kinyújtott lézerszikét. Gyorsan végzett a boncolással, lehúzta a lehántott bőrt, és hagyta, hogy a holttest nyúzott arccal meredjen a plafonra.

Variéi vontatottan, hideg, változatlanul érzélemmentes tekintettel pillantott fel. A kötelessége végeztével elkalandozott a figyelme, és hagyta, hogy a környezete ismét beszűrődjön az érzékei közé. Körülötte zajos karnevál tombolt: kiáltások, sikolyok, eskük és káromkodás szállt a vérszag fölött.

Intett két medicae rabszolgának, közelebb hívta őket. A panteon csillagát durván az arcukba égették, és testnedvekkel bemocskolt kötényt viseltek. Beültetett végtagjaik révén hullaszállítókként szolgálhattak, akik képesek voltak a teljes csatapáncélba öltözött astartes harcosokat is odébb vonszolni.

– Vigyétek ezt a porhüvelyt a hamvasztóba – parancsolta nekik a Nyúzó. Miközben azt figyelte, hogyan hurcolják el a halott húst, becsúsztatta az értékes rakományt tároló üveghengert a combvértjére erősített kapszulába.

Végül többféle fertőtlenítő permittel megtisztította a narheciumát, mielőtt mély levegőt vett, hogy kimondjon egyetlen szót.

– Következő!

NÉHÁNY ÓRÁVAL KÉSŐBB jöttek érte. Előre tudta, hogy így lesz. Az egyetlen meglepetés az volt, hogy csak kelten voltak. Úgy tűnt, Kallas Yurlont nem szerették annyira a testvérei, mint ahogy Variéi gyanította.

– Legyetek üdvözölve – szólította meg őket. A hangja enyhén visszhangzott a folyosón, de nem szállt messzire. Jól választották meg a helyet, mert itt, az állomás egyik másodrendű gerincfolyosóján kevesen hallhatták a sikolyokat vagy a lövéseket.

– Nyúzó – morogta az első. – Kallasért jöttünk.

Variéi továbbra sem viselt sisakot. A két harcos sem, akikkel szembenézett, és akiknek skarlát-fekete keramitja az övé tükörképe volt. Sorban a szemükbe nézett, megfigyelte az arcukat elcsúfító rituális forradásokat. Mindketten a panteon bemetszett csillagával csonkították meg a húsukat.

Milyen árulkodó.

Variéi kitérte a karját, amivel akár a jóindulat szobrának tűnhetett volna, ha nem hiányzik a szeméből a melegség.

– Miben lehetek a szolgálatotokra, testvéreim?

Ekkor a második harcos lépett előre, kikapcsolt lánckardját az apotekárius torkának szegezve.

– Megmentheted volna Kallast – vicsorgott, és pislogás nélkül meredt rá bevérzett szemével.

– Nem, túlságosan megsérült – hazudta Variéi. – Megadtam neki a Császár Békéjét.

– Csaló – nevetett a harcos. – Áruló! Most pedig e szavakkal gúnyolod az árnyékát!

– Kallasért jöttünk – morogta újra az első astartes.

– Igen, azt hiszem, ezt már említetted. Nem vagyok süket.

– A szelleme minket űz, azt akarja, hogy bosszút álljunk a nevében.

– Valóban. – Variéi lassan mozdult, nem akarta támadásra ingerelni a testvéreit, és megkocogtatta a vállvédő– jére erősített száraz bőremléket. Kallas Yurlon lenyúzott, kifeszített arca szem nélkül bámult vissza rájuk. – Tessék, itt van. Nagyon örül, hogy láthat benneteket. Látjátok, hogy mosolyog?

– Te...

Ha volt valami, amit Variéi sosem értett sok testvérében, az a pózolásra való hajlamuk – sőt, szükségük – volt. Mintha mind a saját hőskölteménye bölcs főszereplőjének tartotta volna magát. A gyűlöletük mindennél többet jelentett;

minden adandó alkalommal beszélni kellett a dicsőségükről és az ellenük elkövetett sérelmekről.

Zavarba ejtő.

Amikor a fivére belekezdett volna egy újabb fenyegetésbe, Variéi a boltpisztolyáért nyúlt. Három lövés csapódott a harcos mellkasába, törmelékvihar robbant, és a falnak vágta az astartest. A repeszek a mennyezeti lámpába csapódtak, összetörték azt, és sötétségbe borították a szűk folyosót. Már futott, mire a lánckard beindult.

Variéi vakon tüzelt hátra abban a néhány másodpercben, amíg a génmódosított szeme alkalmazkodott. A robbanások szaggatott pislákolással szültek fényt, miközben a második sorozat célba ért. Futás közben töltött újra, teli tárat csattintott a helyére, és gyors egymásutánban három sarkon is befordult. Az utolsót megkerülve, nyúzókését előhúзва várakozott.

– Nyúzó! – üvöltött utána a második harcos. Futó csizma dübörgése közeledett minden szívdobbanással. Variéi szeme a sötétségbe meredt, fegyverei súlyosan húzták a kezét.

A fivére befordult a sarkon, ahol Variéi törével találkozott, amely a gallérjánál a puhább páncélba fúródott. A harcos eltűzött gurgulázással, a lendülettől hajtva bukott fel, és csikorgó keramit és zümmögő páncélizületek kupacában zuhant a fedélzetre.

Variéi közelebb ólálkodott, pisztolyát a testvére fejére szegezve. El kerekedett a szeme a látványtól. A harcos térdre küzdötte magát, és fájdalmas, néma lélegzettel húzta ki a kést a saját torkából. Milyen szívós!

– A hangszáraid tönkrementek – jegyezte meg Variéi. – Kérlek, ne próbálj tovább káromkodni. Elég kínos látvány.

A harcos megpróbált újra felállni. A pisztoly markolatának brutális ütése vetett véget a mozdulatnak, amely nedves reccsenéssel törte be a koponyáját. Variéi elesett testvére nyakának szegezte a boltere csövét.

– És szerencsére megmenekültem attól, hogy hallanom kelljen a nevetséges utolsó szavaidat.

Aztán savat köpött a testvére páncéljára, amely elkezdte felemészteni a Vörös Kalózok öklöbe szorított kéz ikonját.

– Biztosíthatlak, hogy nem volt szándékos a szimbolizmus – közölte a halálra ítélt harccsal, és meghúzta a ravaszt.

GARREON NAGYÚR OLYAN harcos volt, aki – a badabi kifejezéssel élve – mosolyogva viselte a sérüléseit. Az ő esetében távolról sem kellett szó szerint venni a kifejezést: nagyjából olyan gyakran mosolygott, mint a kedvenc tanítványa, mégis megtartotta a csaták okozta roncsolódást az arcán, ahelyett, hogy beültetésekkel újraépítette volna. Garreon ábrázata ütköző tektonikus lemezek romhalmazának sápadt mása volt, és az azt behálózó hegek is csak arra szolgáltak, hogy még jobban elrútsanak egy amúgy is csúf embert. Az arca jobb oldala feszesre húzódott a halántékánál és az ‘ orcáján – a merev, halott izmok heges, örökösen gúnyos mosolyt kölcsönöztek neki.

– Variéi, fiam. – A hangja kedvesebb volt az arcánál: nagyatyai tónusú, mely meghazudtolta az öregedő harcos keskeny ajkával elrendelt mészárlásokat.

Variéi nem fordult meg az üdvözlésre. Maradt, ahogy volt, és a megfigyelőkupolán át bámulta a füstös űrt és az alatt forgó világot. Az üveg mögött lidércek sodródtak, szinte csak alaktalan ködpamacsok, de a felsejlő kísértet- arcok és ujjak nem találtak fogást, ahogy elsuhantak mellettük. A Nyúzó könnyedén figyelmen kívül hagyta őket. Az elveszett lelkek siránkozása egyáltalán nem érdekelte.

– Üdvözlég, felséges uram – felelte.

– Ilyen ünnepélyesen? – Garreon közelebb lépett, a páncélján fiolák, csecsebecsék és talizmánok tömkelegé zörgött. Variéi jól ismerte a hangot. Az apotekárius nagyúr igazán kifejezte a káptalan hűségét a panteonhoz.

– Elkalandoznak a gondolataim – vallotta be a fiatalabb harcos.

– És hová vándorolnak? A lábunk alatt forgó földgolyóra? – Garreon megállt, hogy remegő nyelvvel megnedvesítse az ajkát. – Vagy a két holttestre a tizenegyes másodlagos gerincfolyosón?

Variéi szeme összeszűkülve meredt az üvegen túli fekete világra.

– Újvérűek voltak – felelte. – Gyengék. Értéktelenek.

– Úgy hagytad őket, begyűjtetlenül – mutatott rá a mentora. – Húron nagyúr nem lenne túlságosan elégedett.

– Semmi érdemleges nem veszett el – szögezte le Variéi. Elhúzódott a megfigyelőállás szélétől, átment a másik oldalra. Innen jobban látszott a viharos, felhős űr, és maga az állomás fémtömege, amely minden irányban kilométerekre nyúlt. Percekig figyelte a tucatnyi cirkáló jövés-menését, valamint az egyes hajókhoz szorosan tapadó kisebb élősködők úszó táncát. A hadihajók az állomás körül keringtek vagy a szélén horgonyoztak, a dokkban. Az űrsiklóforgalom fényei ide-oda száguldozó, pislákoló csillagokkal festették meg a mérgezett páráit.

– Lenyűgöző, nem igaz? – szólalt meg végül Garreon. – Ha belegondolok, hogy valaha egyetlen világ felett uralkodtunk. Most rendszerek garmadáját tartjuk a markunkban gyengéden. Több milliárd életet. Trilliókat. Így méri a hatalmat, fiam: lelkekben, amelyeket valaki a markában tart, és életekben, amelyeknek egy szóval véget vethet.

Variéi morgása teljesen közömbös volt.

– Úgy érzem, híreket hozol, mester.

– Bizony ám. Amelyek a te pazarló tetteidhez fűződnek. – Variéi tudta, hogy kioktatás élet hordozzák e szavak. – Urunk génmagokat kíván. Egy nagy génszüretet, hogy friss vérrel gyarapodjanak a soraink. Hamarosan elszánja magát az ostromra, a két éve készülődő csatára. Minden húskovácsát arra kéri, hogy álljanak készen.

Variéi a fejét rázta.

– Nehezen hiszem, hogy Húron nagyúr valóban elkötelezné magát erre. Nem áldozná fel ilyen könnyelműen a Kalózokat. – Az állomás körül sodródó cirkálóflottára mutatott. Sokan a Zsarnok Légiójának fekete-vörös páncélját viselték, míg mások egyéb, kegyvesztett Adeptus Astartes-rendházak színeit. Túlnyomó többségük a Birodalmi Haditengerészet hajója volt, melyeknek a panteon csillagával gyalázták és bélyegezték meg a testét. – Húron nagyúr csapatai a Szent Flotta bármelyik armadájának gerincét megtörhetnék – tette hozzá –, de ez kevés ahhoz, hogy ostrom alá vegyen egy kolostorerődöt. Amint pályára állnánk, abban a pillanatban elpusztulnánk. Képzeld el, mester, ahogy ezek a gyönyörű hajók égő roncsokká válnak, és sikoltva zuhannak le a légkörbe – horkant fel jottányi derű nélkül. – Micsoda temető lenne belőlük!

– Te nem vagy tábornok, fiam. Te csontfaragó vagy, hússzobrász. Ha a nagyúr kíváncsi lesz arra, hogyan látod a hadjáratait, biztos vagyok benne, hogy rá fog kérdezni. – Garreon gúnyos mosolya még jobban megfeszült. – De ne tartsd addig vissza a levegőt, amíg eljön az a nap.

Variéi meghajtotta a fejét, és végre a mestere szemébe nézett.

– Bocsáss meg nekem. Elég bizonytalan ma a hangulatom. Mit kívánsz tőlem, mester?

Garreon egy intéssel elhessegette a témát.

– Húron nagyúr még nem hívatott minket, de mi elmegyünk hozzá, mielőtt megtenné.

Variéi már azelőtt tudta, miért, hogy megkérdezte volna.

– Szenved?

– Mindig szenved – nyalta meg újra az ajkát Garreon. – Ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint én. De gyere, enyhítsük a szenvedését egy időre, ha tehetjük.

LUFGT HÚRON A díszes trónján ült, páncélozott öklével a karfát szorongatta. A hatalmas, gótikus terem üresen állt, csak maga a Zsarnok volt bent; minden udvaroncát, kísérőjét, testőrét és kérelmezőjét elküldte, míg az apotekáriusai a munkájukat végezték. Variéi már látta, hogy a tágas csarnokban egyszerre több száz harcos tartózkodott, annak ellenére, hogy ez a mélyúri állomás messze nem számított a Zsarnok legnagyobb vagy legpazarabb bástyájának. Most Húron szaggatott lélegzetvétele és a három renegát csatapáncéljának zümmögése visszhangzott odabent.

– Garruhhh... – nyáladzott a Zsarnok. – Garrelllmmnuh.

– Csitt, nagyságos úr – felelte a főapotekárius, miközben az ujjai Húron koponyájába mélyedtek. – Helyre tudom állítani a szinapsziscsatlakozókat – sóhajtott fel. – Megint.

Variéi a vastrón mellett guggolt, a szikéjével és a mikrocsipeszével a zsarnok torkát piszkálta. Minden recsegő lélegzetvételnél kattogott és zörgött a Húron nyakizmait helyettesítő merev hidraulika. Az a kevés hús, ami megmaradt, elsorvadt és szinte teljesen elhalt, a hegszövetek túlságosan leépültek ahhoz, hogy a szintetikus bőrhöz kötődjenek. A Zsarnok már régen

az elmúlás határára sodródott az elszenvedett sérülésektől, és a gépi megoldások, amelyek életben tartották, durvák, ocsmányak és hangosak voltak, de végső soron működőképesek.

Mindazonáltal szeszélyesek is.

Variéi memóriája, akárcsak a legtöbb, az Adeptus Astartes soraiba emelt emberé, olyan közel állt a fotográfikushoz, amennyire halandóé állhatott. Számításai szerint ez volt a hetvennyolcadik eset, amikor odahívták, hogy gondoskodjon a hűbérura beültetéseiről, és akkor nem számolta bele a kezdeti műtéteket, amelyeket Garreonnal és két technogárdistával együtt végzett, hogy megmentse a Zsarnok életét.

Az első alkalmak közelebb álltak a mérnöki munkához, mint a sebészihez. Huron testének egyharmada olvadt hússá és égett csonttá vált, és a roncsolt szövetek levágása során a halandó test még nagyobb részét kellett feláldozni, hogy előkészítsék a csatlakozókat a nagyszabású beültetésekhez. A testének jobb oldala már csak a gépkultusz leleményének zörgő csikorgásával létezett – csupa rostizomköteg, dugattyú-ízület és a harcos páncéljához forrasztott fémcsontról állt.

Variéi akkor látta a bioauspex-adatokat, ahogy azóta minden alkalommal. A Huron elméjében jelentkező fájdalom mértéke messze meghaladta az emberi tűrőképesség határait. Valahányszor Garreon nagyúr vagy a Nyúzó kiégette a szinapszisokat, ezzel tompítva a kín érzetét urukban, csupán hónapok kérdése volt, hogy a fejlesztett szervezet kompenzálja a sérülést, és eléggé helyreállítsa az idegeket ahhoz, hogy újra továbbítani tudják a fájdalmat. Az agresszív lobotómiai műtéten kívül, amely kockára tenné a maradék kevés agyszövetet is, a gyógyítói nem tudtak tartós megoldást kínálni.

Így hát tűrt. Kitartott, szenvedett, és véres ambícióiba csatornáztatta a gyötrelmet.

A Zsarnok torka és mellkasa most csupasz volt, levették a mellvértjét, feltárva a belső szerveket, amelyek jobban hasonlítottak egy motor mocskos, olajos belsejére, mint egy emberi lény testére. Huron arcának maradéka – a szürke, halott húsú részek, amelyeket nem cseréltek le beültetésekre – önkéntelenül megrándult a véletlen kisülésektől, ahogy Garreon az ura agyában dolgozott.

Huron sziszegve vett levegőt, és visszaszívta az ajkán csordogáló nyál egy részét.

– Jobb – morogta. – Már jobb, Garreon.

Variéi acélszikével lehámozott egy réteg érzéketlen, szétroncsolt bőrt, amely a Zsarnok torokbeültetéseinek vasszerkezetébe akadt. Türelemmel és hústömítővel illesztette össze újra a húslebenyt, és visszaragasztotta a helyére.

A tekintete felfelé villant, és megakadt, amikor látta, hogy Huron lefelé fordította a szemét, hogy az övébe nézzen. A Zsarnok tekintetében az ambíciója ereje lángolt: minden percét a kínok útján élte, és mindennap a téboly szívébe zárt birodalom felett uralkodott.

– Variéi – szólalt meg a nagyúr mély, dübörgő basszusa. – Hallottam, hogy K-Kallas Yurlon ma a t-te asztalodon halt meg. – Garreon szikéjének minden döfésére görcsösen elakadt a szava.

– Így van, nagyuram.

Huron kegyetlen mosollyal mutatta ki a fogait. Variéi visszanézett rá, és egy harcost látott, akinek már régen meg kellett volna halnia – egy teremtményt, akit legalább annyira tart össze a gyűlölet, mint a beültetések. Az efféle elképzelést bármely más élőlény esetében idétlen kísérletnek tartotta volna arra, hogy túlzó legendát koholjanak neki. De Lufgt Huronnak, Badab Zsarnokának, akit Feketeszív és Vérontó néven is ismertek, nem kellett segítség ahhoz, hogy a tettei legendává váljanak. A birodalom, amelyet irányított, garantálta a hírhedségét; a hódításai biztosították a helyét a történelemben; és a Nyúzó nehezen értette, hogy a Zsarnok – biológiai értelemben – hogyan kapaszkodhat még az életbe, arról nem beszélve, hogy milyen harci képességei vannak.

A válasz nehezen emészthető és egyben mitikus volt: az Asztrálkarmok csak azért maradtak életben, hogy aztán Vörös Kalózzokká váljanak, mert Huron eladta a lelküket a hipertér rejtőzködő urainak. A káptalan legsötétebb órájában az ismeretlen panteonnak ajánlotta őket, és felesküdt, hogy örökös hadjáratot folytatnak az Impérium ellen, amelyet egykor szolgáltak.

Miután a káptalan maradványai ide menekültek az Örvénybe, a mutáció és az instabilitás pusztító gyorsasággal kezdett beépülni a génjeikbe. Variéi tanulmányozta a változásokat, akárcsak Garreon nagyúr és a többi megmaradt

apotekárius. Alig néhány évszázad alatt sok Vörös Kalóz vált genetikai rendellenességek áldozatává, pont mint az Iszonyat Szemében évezredek óta élő áruló légiók.

154 I Aaron Dembski-Boivden

Micsoda paktum. Variéi most elgondolkodott. *Túlélés, rontás fejében.*

– Kallas közel állt ahhoz, hogy magára öltse a bajnok köpenyét. Megmenthetted volna, Variéi.

A Nyúzó nem vesztegette az időt arra, hogy megkérdezze, Húron honnan tudja az igazságot.

– Talán, nagyuram. Nem fogok hazudni, és azt mondani, hogy kedveltem őt, de megtettem a kötelességemet. Az életét összevetettem a többi, előttem álló munkával. Kallas életben tartása többórás, bonyolult műtétet tett volna szükségessé, ami más, sürgős kezelésre váró harcosok halálával járt volna.

A Zsarnok megremegett, ahogy Garreon újra lezárta a lemezeket a koponyáján.

– Köszönöm, mindkettőtöknek. Remek munkát végeztetek, mint mindig.

Mindkét apotekárius levonult az emelvényről, miközben Húron felállt. Díszes energiapáncélja zúgott és zümmögött, és a harcos elégedetten sóhajtott. A Zsarnok jobb kezeként szolgáló masszív energiakarom összecsukódott és kinyílt, és a pengéi ívesen nyúltak a terem hideg levegőjébe. Variéi észrevette, hogy a fegyver tenyerében a panteon csillagát vésték a karmazsin keramitba. Vonzotta a tekintetét, ahogy mindig.

– Három órával ezelőtt értesültem, hogy hívatlan vendégeink vannak az északi tartományban. – A rendszer távoli csillagának fénye visszatükröződött Húron koponyájának látható, krómozott részein, ahogy megfordult. – Egy légiós hajó. Bármennyire is csábító volt elrendelni, hogy az egyik flottánk pusztítsa el, úgy látom, hogy élve nagyobb hasznát veszem ezeknek a látogatóknak.

Garreon nagyúr gúnyos mosolya nem hagyott alább. Variéi hallgatott, azon tűnődve, hogy miért döntött úgy a Zsarnok, hogy előttük beszél ilyesmiről.

– Úgy tűnik – villantotta ki Húron a fémfogait –, hogy menedéket és segítséget kérnek. Javításokról és utánpótlásról szóló hosszú lista kísért a

kérésüket, hogy beléphessenek az ürterületünkre. Két héten belül ideérnek, és akkor majd megbeszéljük a segítségünk árát.

– Úgy tűnik, jól szórakozol, uram – mondta végül Variéi. – De nem értem, hogy miért.

Húron kuncogott, és nyál csörgött acélfogai között.

– Mert ez a *Vérszövetség*. És ha a Magasztos és a prófétája élve akar kijutni a Pokoli Szeméből, pláne a drága hadihajójukat megjavítva, akkor alaposan megnyalogathatják a csizmám talpát.

A *VÉRSZÖVETSÉG* a háborgó űrben sodródott. Többé nem verdestek a valódi hipertér hullámai, de még mindig reszketett a gyengébb áramlatokban, itt a...

Nos. Itt, legyenek bárhol. Octavia nem volt biztos benne. Felnyúlt, hogy ellenőrizze a kendőjét, mintha meg akarna győződni róla, hogy még mindig a helyén van, még mindig fedi a titkos szemét.

Egy navigátor vérvonal leányaként aligha volt ismeretlen számára, hogyan türemkedik át a Lelkek Tengere az anyagi világba. A hasadékok ritkák voltak ugyan, de mindegyik ocsmány, veszélyes heg – az űrhajózás fenyegető veszedelme, amelyet minden navigátor elkerül, aki épségben akarja tartani a józan eszt és egyben a hajóját. A valós és a hipertér ezeken a helyeken a fizikai törvényekkel dacolva olvad egymásba, mint az előbbi kísérteties, kifacsart tükörképe, az utóbbi ritkásabb változata.

Már több világ mellett is elhajóztak, három rendszer szívéen vágtak át. Az egyik bolygón még a pályáról is látszott, hogy felforrtak az óceánjai. Természetellenes viharok tomboltak a planéta felszínén, húgyot, savat és vért zúdítva az alant elterülő szárazföldre.

Maga az űr is megfertőződött. A nő a monitorok sorát figyelte maga előtt, és látta, ahogy a lila és a vörös ezernyi árnyalata feszül a külső lencséknek. A hajótesten kívül úgy kavargóit és örvénylett a szenny, mintha olaj és víz

taszítaná egymást; folyton összecsapva, sosem vegyülve keveredtek. Meredt tekintete folyékony ködnek látta a színes kavalkádot, amely elég sűrű volt ahhoz, hogy beleremegjen a hajó az érintésébe, de elég híg, hogy Játszódjanak mögötte a csillagok.

Ha elég sokáig bámult, sejtelmes arcokat és ujjakat vélt felfedezni a nyálkában, melyek sikoltoztak, felé nyúltak és feloldódtak. Néhányan mintha rajta gúnyolódtak volna őrijítő ismerősségükkel. Esküdni mert volna, hogy egyszer Kartan Syne-t látta, az utolsó kapitányt, akit szolgált. És a fodrozódó hullámok többször is a legidősebb bátyja, Lannic arcává váltak, aki hat évvel ezelőtt halt meg, miután a kereskedőhajója hipertörést szenvedett a Keleti Peremvidéken.

– Miért bámulod, úrnő? – kérdezte az egyik kísérője. A nő a nyomorultra pillantott, aki egészségtelenül magas és nemtelen volt, felöltöt viselt, és maszatos kötések mögé rejtette az arcát. Néhányan az ajtó közelében ólálkodtak és magukban sugdolóztak. Lehetetlen volt nem érezni az izzadságszagukat, a bűzös, vérfoltos kötéseiket és a beültetéseikből eredő avas, olajos vérszagot.

– Azért, mert olyan, mint a hipertér, de most... emberi szemmel látom – felelte a nő. Hogyan magyarázza meg a különbséget valakinek, aki nem egy navigátor vérvonalba született? Lehetetlen.

Az egyik kísérője közelebb tipegett.

– Úrnő – szólította meg a púpos alak.

– Helló, Kopó. Megszabadulnál a többiektől? – Nem mondta, hogy a bűz miatt. A Kopó maga sem tűnt éppen virágoskertnek, és arra sem tudott visszaemlékezni, ő mikor fürödhetett utoljára.

Miközben a kis fickó elzavarta a többi kísérőt a szobájából, Octavia visszanézett a kijelzőkre. A hajó egy felhőtlen bolygó mellett haladt, amely mintha rozsdás vasból állt volna. Akármilyen is volt a valódi alakja, az Örvény törmelékéből összeállt, őrlődő tektonikus lemezek látképévé torzította. Octavia a bolygó felszínébe mélyedő hatalmas kanyonokat bámulta, és azon tűnődött, milyen lehet egy ilyen világon járni.

– *Corshia sey* – szólalt meg mögötte egy női hang.

Egy szempillantás alatt felpattant a trónról, megpördült, pisztolyt rántott, és célba vette a...

– Ez aztán a különös fogadtatás – jegyezte meg Septimus. Kezét a fegyverővén pihentette, hüvelykujját a bőrszíjba akasztotta. – Felbosszantotalak valamivel, amiről nem tudok?

– Mióta állsz ott? – ráncolta a homlokát Octavia. – Mikor jöttél be?

– Kopó az imént engedett be. Kint van Maruckal és a *nishallitha-köröd* többi tagjával.

Ezt a szót még a nő is ismerte. *Nishallitha*. Mérgező.

Septimus közelebb lépett, és a nő hagyta, hogy kivegye a kezéből a fegyvert. Ilyen közel a férfi friss izzadságszagot árasztott, és a rezes olajét, amit az első karom a fegyverek karbantartásához használt. Miután letette a fegyvert a trónszékre, a sajátjába vette a kezét, és a kopott, ujjatlan bőrkesztyű elnyelte a piszkos, sápadt ujjakat.

– Mi a baj? – kérdezte. – Nagyon hideg a kezed.

A férfi egy fejjel magasabb volt nála. Octaviának fel kellett emelnie a fejét, hogy a szemébe nézhessen. A férfi haja nagyrészt eltakarta a krómozott beültetések az arcán és a halántékán.

– Az egész hajó hideg – válaszolta a nő. Nehéz volt nem érzékelni, milyen közel áll hozzá a másik. Hónapok óta nem került ennyire közel másik emberhez. Azóta nem, hogy Talos kihozta a börtönépületből. Az rideg megváltás volt, inkább csak megkönnyebbülés, mint valódi vigasz. Ez emberi kapcsolat, egy igazi ember meghitt melegsége, nem egy morajló páncélzatú, toronymagas fanatikussá vagy egy bevarrt szemű, púpos mutánsé.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi. Szőke borosta futott végig az állkapcsán, amelyet két napja nem borotvált. Aggodalom színezte a vonásait. A nő önkéntelenül újra arra gondolt: jóképű lenne, ha nem lenne eretnek, ha a hajó sötétsége nem folyna a vérben olyan sűrűn, mint az astartesekében.

– Nem szoktam hozzá, hogy megérintenek – billentette félre a fejét, és alig vette észre, hogy hirtelen milyen uralkodóinak tűnik. A Terra nemes ivadéka nem hagyta olyan messze maga mögött a neveltetését, mint hitte.

A férfi elengedte a kezét, de nem azonnal. Lassan bontotta ki az ujjait az övéből, és a melegség, amit hozott, elillant.

– Bocsáss meg – mondta. – Néha megfedkezem a különleges neveltetésedről.

– Ez az egyik oka annak, hogy elvisellek téged – mosolygott a nő. – Mit mondtál, amikor bejöttél?

Ez megtörte a pillanatot. Septimus jó szeme összeszűkül, az augmentikus lencse pedig kattogva és zümmögve próbálta leképezni a mozdulatot.

– Nem mondtam semmit. Beléptem és csak figyeltem. Kivételesen nyugodtnak tűntél. Nem akartalak megzavarni.

– *Corshia sey* – mondta halkán. – Ez mit jelent?

– Azt, hogy óvakodj – felelte Septimus. – Konkrétabban, egy szleng fenyegetés a légio szülőbolygójáról. Figyelmeztetés azoknak, akik hamarosan meghalnak, szó szerint annyit tesz, lélegezz most. Egyszerű célzás: lélegezz, amíg még tudsz.

– Igen, értem. – A nő mosolyt színlelt. – Bájos kultúra.

Septimus vállat vont, a kabátja zizegett.

– Nostramói csatornafenyegetőzés. A nagyurak gyakran emlegetik. A legénység egyik tagjától hallottad?

– Ne aggódj már – rázta a fejét a nő, és a legjobb, legmeggyőzőbb ingerült pillantását vetette a férfira. – És vedd le a kezed a fegyveredről. Nem vagyok gyerek, akit mindig meg kell védeni az iskolaudvaron, valahányszor meghallja, hogy valaki csúfolja.

A férfi hirtelen kínosan félrenézett.

– Nem akartam célozgatni semmire.

– Semmi baj – mondta a nő, de a hangja épp az ellenkezőjét sugallta. – Csak felejtsd el!

– Ahogy kívánod. – A férfi udvariasan meghajolt. – Érzem, hogy egyedül akarsz maradni, úgyhogy eleget teszek a kérésednek.

– *Várj!* – A férfi megállt, és a nő megköszönte a torkát. – Úgy értem, várj egy kicsit. Akartál valamit? Már nem jársz ide túl gyakran. – Igyekezett könnyeden kimondani az utolsó megjegyzést, a semlegesén túl minden tónust kiűzve belőle.

Nem sikerült teljesen. Láta a férfi szemében.

– A Magasztos elrendelte az elkülönítésedet – válaszolta.

– Én pedig a saját feladataimmal foglalkoztam. Ki kellett képeznem Marucot. Öt keramit csatapáncélt kellett helyreállítanunk, valamint az első karom fegyvereit.

Octavia félresöpörte a kifogásait.

– Szóval, akartál valamit?

A férfi a homlokát ráncolta.

– Bocsáss meg, nem biztos, hogy értem, miért vagy ma este ilyen zsémbes. Csak látni akartalak, semmi több. – Az egyik kezét a kabátzsebébe tette és ott hagyta. Egy kínos pillanat után megkérdezte. – Hogy érzed magad?

Szóval így. Tipikus. Ez volt az utolsó dolog, amire szüksége volt.

– Kérlek, nem tudnál lazítani? Most az egyszer? Nem biztos, hogy ma éjjel elviselem a formális modorodat, Septimus. Barátra van szükségem, nem egy újabb gondozóra. Dönts el, hogy melyik vagy, és maradj annál.

A férfi állkapcsa megfeszült, és a nő a győzelem büntudatos borzongását érezte. Ezzel célba talált.

– Ez nem formalitás – felelte. – Tiszteletnek hívják.

– Bármilyen is az, jobban szeretem, ha odakint hagyod. – A nő mosolyt erőltetett magára, és újra összefogta a copfját. – Kinéztél mostanában az ablakon? Képletesen szólva.

– Igyekszem elkerülni. Valószínűleg neked is ezt kellene tenned. – Ahelyett, hogy bővebben kifejtette volna, a férfi körbesétált a nő szobájában, átgázolt a ruhákon és a napló vezetésére tett számtalan sikertelen kísérletéből származó összegyűrt papírgalacsinokon. – Mikor takarítottál itt utoljára? Már megint úgy fest, hogy csatát vesztettél itt egy viharral szemben.

– Nem is olyan vészes.

– Igen, a rabszolgatelepek mércéjével mérve egy hercegnő palotája. – A férfi előhúzta a kezét a zsebéből, és odadobott neki valamit. – Ez a tiéd.

Octavia két kézzel kapta el. Egy aprócska csomag volt, nem nagyobb, mint a hüvelykujja, kék szövetbe bugyolálva. Az anyag mintha egy légiós rabszolga egyenruhájából szakadt volna le. Septimusra nézett, de az éppen azon volt, hogy egyesével kikapcsolja a két tucat monitort. Lassan kibontotta a rongyos szövetet.

Egy gyűrű hevert a tenyerében. Egy világos, krémszínű elefántcsontból készült karika, amelynek a felületére elegáns, aprócska nostramói rúnákat égettek.

– Ó – mondta, mert jobb nem jutott eszébe. Azt se tudta, hogy örüljön, megdöbbenjen vagy zavarba jöjjön. Csak abban lehetett biztos, hogy mindhármát érezte.

– Köszönetképpen. – Septimus kikapcsolta az utolsó kijelzőt. – A Crythe-ért. Amikor segítettél nekünk elmenekülni, ahelyett, hogy megöltél volna minket.

– Ó – mondta újra.

– Elcseréltem – mondta. – Persze a Feketepiacon. – A férfi visszament hozzá, és megállt a trónja mellett. – Ezek... nagyon ritkák. Nehéz az anyagból ékszer faragni. Csak olyanok tudják megtenni, akik hozzáférnek a gépekhez.

A nő a kezében forgatta, de képtelen volt elolvasni a pókhálós nostramói írást.

– Miből készül?

– Csontból. Egy Vérangyaléból. Az egyik ellenséges harcosból, aki a fedélzeten halt meg.

Octavia ismét felnézett a férfira.

– Egy birodalmi hős csontjából készült ajándékot vettél nekem. – Nem kérdés volt, és nem is mosolyogva hangzott el.

A férfi elmosolyodott.

– Ha így nézzük...

– Nem kell. – A nő visszanyújtotta neki. – Hihetetlen vagy. – A fejét rázta, amikor a férfi szemébe nézett. – Ráadásul egy idióta, és... eretnek.

A férfi nem vette vissza. Csak odébb sétált, és a csizmája oldalával megbökdösött egy kupac szemetet.

– Ezek a vádak mind helytállóak.

A harag kezdett úrrá lenni a nőn, de az hagyta, hogy elszivárogon, és határt szabott a meggondolatlan szavainak.

– Ezzel most le akartál nyűgözni?

Septimus tétozott.

– Lenyűgözni téged? Mi célból?

– Tudod te, hogy mi célból – fintorgott a nő.

A férfi nevetése még jobban felbosszantotta.

– Komolyan beszélsz – jegyezte meg, és ismét felnevetett.

– Kifelé – mosolygott a lány elkeskenyedő ajkakkal –, mielőtt lelőlek.

A férfi nem ment. Visszatért hozzá, megfogta a kezét, és lassan, óvatosan az ajkához emelte a piszkos ujjperceket. A csók olyan lágy volt, mint a szellő emléke.

– Ez nem így megy, Octavia. Ezen a hajón te vagy a legértékesebb halandó, és halálos ítélet leselkedik bárkire, aki feldühít, mert te vagy a légió kedvelt kincse. Gyönyörű vagy, az egyetlen szépség ezen a fénytelen világon. De eszembe sem jutott, hogy ne csak távolról figyeljelek téged. Miért is jutott volna? – A férfi mintha őszintén mulatott volna, és miközben beszélt, kézen fogta a nőt. – Nem vagyok az a fajta, aki megfoghatatlan prédát üldöz. Elég bonyolultak a szokásos feladataim is.

A nő még mindig fintorogva nézett fel rá, és ellenállt annak, hogy megnyalja kiszáradt ajkát. A férfi pillantása nem bosszantotta, de azt mondta magának, hogy mégis.

– Menned kéne – mondta neki. Elakadt a szava. A Trónra, milyen sötét a szeme! Legalábbis az egyik. A lencsét félig eltakarta a kócos haja.

– Különb is, hallottam egy mesét – halkította le a hangját a férfi –, hogy az ember belehal egy navigátor csókjába.

– Ez nekem mesebeszédnek tűnik – jegyezte meg a nő, és felnézett a férfira.

– De sosem tudhatod. – Félrebillentette a fejét, az ajka enyhén szétnyílt. – A navigátorok veszélyes teremtmények. Sosem bízatsz meg bennük.

A férfi végigsimított a nő állkapcsán, de nem szólt semmit. Octavia mély levegőt vett, és...

...megdermedt, amikor az ajtó csikorgó síneken félrecsúszott. A másodperc töredéke alatt, egy ügyetlen ugrással eltávolodott Septimustól, és háttal az íróasztalának ütközött. A Kopó döcögött be, Maruc a nyomában. Az idősebb férfi koldusnak tűnt zilált rabszolgaegyenruhájában. Szégyenlősen intett a nőnek, érzékelve, hogy megzavarta.

– Úrnő – mondta a kísérő. – Úrnő, bocsánat.

– Semmi baj. – Nem volt hajlandó Septimusra nézni.

– Semmi baj. Mi az, mi történt?

– Egy vendég, úrnő. Nem tagadhattam meg tőle a belépést.

A légió egyik harcosa jelent meg a szobában. Éjkék páncélja befogta a kevéske fényt, csillogó felületén villámok rajzolódtak ki, mint a keramiton végigfutó erek. Csupasz arca sovány volt, sebektől mentes, dús fekete szemében érzelmek tükröződtek. Mosolygott, bár csak halványan.

– Cyrion nagyúr – hajolt meg Septimus.

– Septimus – köszöntötte a harcos. – Ma este kikötünk. Szükség van rád az előkészítőben. – Az Éjúr hörgő üzenetekkel mutatott Marucra. – Rád is, Nonus. A kemény munka izgalmai várnak rátok, kedves mesterembereim.

Amint az emberek kivonultak a szobából, Cyrion a kipirult navigátorra pillantott. A nőt látszólag az íróasztalán heverő papírfecnik érdekelték, és gondosan kerülte, hogy bárki másra ránézzen.

– Szóval – fordult a férfi Octaviához. – Hogy vagy?

A POKOL SZEME két órával később, nem kevés pózolással fogadta őket. A fregattok, amelyek a Vérontó flottájának előőrseként jelentkeztek be, alakzatba álltak a vánszorgó *Szövetséggel*, és közelebb kísérték a nagyobb cirkálót az állomáshoz. A hídon a Magasztos a trónján ült, oldalán Garadon és Malek az Atramentarból, ormótlan terminátorpáncélban. Az emberi legénység körülöttük serénykedett, a matematikai problémákon dolgozva vezették a masszív hadihajót a kikötőbe.

– Ideértünk – közölte kásás hangon a lény.

Malek doromboló páncélizületekkel hajtotta meg a fejét. Agyaras sisakja az ura felé fordult.

– Most jön a neheze: életben maradni, amíg el nem indulunk.

A Magasztos egyetértően felnyögött, miközben a Pokol Szeme egyre nagyobbra nőtt az occuluson. Bosszantotta, hogy csodálja a látványt, de a Zsarnok erőforrásainak számosságát és erejét csak a Megrontóé multa felül. A Pokol Szeme sajátos féltékenységet ébresztett a daemon szívében, éppúgy a múltja miatt, mint azért, amit most képviselt. A kikötő a szakadár akciók gócpontja volt, és messze nem a legnagyobb csomópont a Zsarnok birodalmában. Maga az állomás egykor a *Canaan Szeme*, egy Ramilies

osztályú ürerőd volt, az Asztrálkarmok Adeptus Astartes-rendház ellenőrzése alatt álló mélyűrben. Amikor évszázadokkal azelőtt, a badabi hadjárat idején gyalázat és árulás söpört végig a térségen, az erőd is azon erőforrások közé került, amelyeket a lázadók magukhoz ragadtak a törekvéseik során, hogy elszakadjanak az Impériumtól. A birodalmi levéltárakban a *Canaan Szeme* úgy szerepelt, mint amelyet a Vezér osztályú cirkáló, a *Sasorr* által vezetett hadiflotta elpusztított. A terrai feljegyzésekből azonban kimaradt, hogy az Asztrálkarmok leverése után feltűnő renegát kalózok ezt követően visszafoglalták és az Örvény hipertérhasadékba vontatták a Ramilies roncsát.

Az évszázados portyázások csak tovább növelték az újjáépített állomás méretét. Az Yrukhal halott, hiperfertőzött bolygója körül burjánzott az űrben, fémcsarnokai több tízezer léleknek adtak otthont, és hajók százait szolgálták kikötőként.

– Megborzongat, hogy vissza kell térjek ide – vallotta be Malek.

– Túl sok a hajó – jegyezte meg Garadon. – Még a Pokol Szeméhez képest is túl sok.

A Magasztos bólintott, de a tekintete nem tágitott az occulusról. Hatalmas cirkálók szívták az állomás üzemanyagcsöveit, miközben kisebb rombolók és fregattok hajóztak a környékén.

Egy acélkontinens, amelyet dögevők népesítettek be.

– Maga Húron is itt van. Nincs más magyarázat arra, hogy miért van itt ennyi hadihajó a színeiben.

Malek felmordult.

– Ez nem fogja megkönnyíteni a dolgunkat.

A Magasztos a fogát csikorgatta.

– Auspexmester, fésüld át a flottát!

– Igenis, nagyuram – felelte egy emberi tiszt.

A parancsnoki fedélzet ajtaja zörögve kinyílt, és beengedte a légió két újabb harcosát. Talos és Lucoryphus volt az – az előbbi hüvelybe dugott fegyverekkel lépdelt, az utóbbi pedig egy vízköpő szörnyű kecsességével surrant be.

– A légió vérére! – káromkodott Talos, amikor meglátta az occulust. – Mibe hajóztunk bele?

– Cápákkal teli tengerbe – sziszegte Lucoryphus. – Ez nem jó. Nagyon nem jó.

Talos késve tisztelgett az Atramentar-harcosok előtt a Magasztos emelvényén. Lucoryphus nem is törődött ezzel. Körbeosont a hídon, és a halandó legénységet bámulva, zavarba ejtette őket. Festett, síró arclemeze pislogás nélkül, mereven figyelt.

– Üdvözetem – sandított az egyik tisztre. Lucoryphus még négykézláb, görnyedten is olyan magas volt, mint egy halandó ember, és a hátára szerelt hajtóművekkel kiegészített csatapáncélban négyszer olyan terjedelmes.

– Üdvözlöm, nagyuram – felelte a tiszt. Tüzér volt, a Birodalmi Haditengerészet jelvényeitől megfosztott, megfakult egyenruhában, deres haja már ritkulni kezdett a feje tetején. Hiába töltötték a fél életüket a légió szolgálatában – sőt, a Magasztos mellett –, még a legnyüzottabbakat is megviselte, ha felkeltették egy mester közvetlen figyelmét.

– Lucoryphus vagyok – károgta a raptor –, a Vérző Szemekből.

– Én... tudom, ki maga, nagyuram.

A harcos közelebb csusszant, könnyező szemlencséiben valahogy hideg gyönyör éledezett. A tiszt ösztönösen hátrált.

– Ne menekülj! Nem lenne bölcs dolog. Csúnya dolgok történnek azokkal, akik hátat fordítanak nekem.

A tiszt nagyot nyelt.

– Hogyan szolgálhatom, nagyúr?

– Te nem az anyabolygóról vagy. A szemed nem tiszta.

– Elraboltak – köszörmelte meg a torkát a tiszt –, évekkal ezelőtt, egy rajtaütés során. Hűségesen szolgálók, nagyuram.

– Te nem az anyabolygóról vagy – sziszegte Lucoryphus. – Szóval még sosem hallottad a nostramói kondorkeselyű vadászkiáltását. – A raptor nyaka megrándult, felhördültek a szervók az ízületeiben.

Egy második, magasabb árnyék borult a halandó arcára. Sikerült tisztelgynie, és a *Talos nagyúr* szavak hagyták el az ajkát.

Lucoryphus megpördült karmos lábán. Talos mögötte állt, páncélját koponyák és Vérangyal-sisakok díszítették.

– Lélek vadász?

– Kérlek, ne hívj így. – Talos a tisztre mutatott. – Ezt az embert Antionnak hívják. Huszonhárom szabvány éve szolgál minket, pontosan nyolcvanhét birodalmi hajó megsemmisítésében és több rajtaütésben vett részt, mint amennyit fel akarok idézni. Nem így van, Antion Kaséi tűzértiszt?

A tiszt ismét tisztelgett.

– Így igaz, nagyuram.

Talos bólintott és visszanézett Lucoryphusra.

– Nem játszadozunk azok életével, akik minket szolgálnak, raptor. – A kesztyűje Malcharion bolterén pihent. – Az nem lenne célravezető.

– Én csak beszélgettem a halandóval. – Lucoryphus hangjában mosoly bujkált a daemoni maszk alatt.

– A halandónak feladata van. Ha tüzet kell nyitnunk, jobb szeretném, ha az összes tűzértisztünk megtehetné, ahelyett, hogy a beszélgetéssel elvonnád a figyelmüket.

Lucoryphus felhorkant és hörgő páncélízületekkel odébb mászott.

– Köszönöm, nagyuram – mondta halkán a tiszt, és ismét tisztelgett.

Köszönöm. Megint ez a szó. Másodszor egy év alatt. Talos majdnem elmosolyodott a gondolatra.

– Vissza a feladatodhoz, Kaséi – lépett távolabb, és visszatért a Magasztos emelvényéhez. Egy rúna villant fel a retinakijelzőjén. Beérkező üzenet. A névrúna Maleket mutatta, az Atramentarból. Talos az ikonra pislogott, hogy aktiválja azt.

– Szép munka – üzenté a bajnok.

– Raptorok – felelte Talos. – Pórázra kellene fogni mindet.

– És szájkosarat tenni rájuk – értett egyet Malek. – Testvér, csak egy figyelmeztetés: a Magasztos nyugtalan. Húron itt van a Pokol Szemén.

– Vettem. – Talos bontotta a kapcsolatot, és megállt a trónhoz vezető lépcsőn. Csak az Atramentar és maga a Magasztos léphetett az emelvény tetejére.

– Végeztünk a letapogatással – szólt a vox mestere.

A Magasztos szeme csukva volt. Érzékeit a nehéz, hideg burkolaton túlra nyújtotta, és érezte a libbenő hiperszelet, ahogy a *Szövetség* az irányító

fűvókák segítségével igazította ki a pályáját. A kísérő fregattok bontották az alakzatot, eltávolodtak és újra csatlakoztak az őrzárató flottához.

Van ott valami... a Magasztos érzékelte odakint. *Valami ismerős...*

– Beszélj! – parancsolta a lény. Fekete szeme felpattant. – Ne törődj az egyes hajók nevével és osztályával. Csak azt mondd, ami lényeges.

– Nagyuram, az ellenséges flotta...

– Ők nem az ellenségeink – vágott vissza a Magasztos.

– Még nem. Folytasd.

– A Kalózok hadereje jelentős, de a flotta felépítése rendhagyó. Sok cirkálónak nincs kísérőhajója, számos fregatt és romboló pedig mintha nem mutatna különösebb összetartást. Ez több flottilla mustrája, legalább kilenc hűségjelzés látszik a különféle hajókon. Úgy tűnik, hogy renegát Adeptus Astartes-rendházak és a Birodalmi Haditengerészet dezertált járművei.

– Nem – morogta a Magasztos. – Itt valami más van a háttérben. – A daemon az oculusra meredt, karmai a trónja karfáján található billentyűkön kattogtak, a külső nézetek között váltogatva. – Ott – vakkantotta, a fogait kivillantva. – Az a hajó nem a Vörös Kalózoké, bármit is állítanak a színei.

– A jelzései szerint az a *Mérgező Örökség*.

A Magasztos ismét megrázta szarvas, agyaras fejét.

– Nem. Szondázd meg mélyebben! Hámozd le az auspexmegtévesztés rétegeit!

– Fókuszált letapogatás, nagyúr!

A Magasztos résnyire húzta csillogó szemét, képtelen volt elszakítani a tekintetét. A hajó egy cifra, gótikus szépségű fegyver volt, a *Vérszövetség* testvére, ugyanazon tervezés és kivitelezés szülötte. Míg a *Szövetség* hajóteste a Nagy Hadjárat legkorábbi szakaszából származott, még a marsi Szabvány Gyártmánysablonok segítségével végrehajtott teljes egységesítés előtt, addig a Kalózok flottájának túlnyomó részét a Marson az elmúlt tíz évezredben bevezetett, szabályozottabb gyártási elvek alapján építették.

A *Mérgező Örökség* nem tartotta be ezeket a szigorú előírásokat. Csakis a Nagy Hadjárat naivan virágzó évszázadaiban vagy Hórusz lázadásának véres, gyűlölettől fűtött évtizedében születhetett. Bármelyikről is legyen szó, a

gyökerei egy olyan korszakba nyúltak vissza, amikor a flotta többi része még nem is létezett.

– Nagyuram? – A tiszt nyugtalannak tűnt.

– Beszélj!

– A hajó azonosító kódját megváltoztatták. Kódolási hibajeleket találtam az azonosító adásban.

– Törd fel! Azonnal!

– Igenis, nagyúr!

A Magasztos ismét lehunyta a szemét, és kinyújtotta rejtett érzékeit. Megtévesztően gyengéd simogatással vezette végig éteri csápjait a hadihajó burkolatán, pszi érzetét a páncélozott kontúrokra illesztve. Igen, a hajó öreg volt – sőt, ősi –, sokkal régibb, mint a többi. A származása nemes, és a Nagy Árulás óta, tízezer éve szelte a csillagközi űrt.

Üdvözöllek, űrvadász – súgta a Magasztos a hajónak. Te nem a hígvérű Kalózkod fegyvere vagy. Idősebb, nagyobb, és valaha sokkal több voltál.

A hajóban valami, az intelligencia hideg tűző magja, egy ragadozó vicsorgásával válaszolt. Olyan volt, mint Góliát, az érzelmei túl idegenek ahhoz, hogy emberi vagy akár daemoni elme magába fogadhassa. Mégis, a mérhetetlensége dacára, csupán másodpercnyi figyelmet szentelt a pszi-behatolásnak.

Távozz, kis húszé – követelte a roppant szíve.

A másodpercnyi kapcsolat is elég volt. A Magasztos visszazuhan a testbe, amit viselt, és a szemét kinyitva ismét a hidat látta.

– Kezdetleges titkosítás volt, nagyuram. Sikerült áthatolnom rajta, és a hajó...

– Tudom, mi az – morogta a Magasztos. – Vagy inkább azt, hogy mi volt. Kiderítetted a korábbi nevét?

– Igenis, nagyuram!

– Mondd ki, hogy mindenki hallja!

– Az eredeti azonosítója a *Kárhozat Visszhangja*.

Az Atramentar harcosai megfeszültek a trón oldalán, és Lucoryphus sziszegő nostramói szitkok áradatát engedte ki magából. A Magasztos nedves,

csikorgó kuncogást hallatott, érezve, hogy a név Vandred szellemét is felrázta odabent.

– Igen – nyögte ki. – Íme, testvéreim, az igazság, amely mutatja, milyen hullazabálókkl van dolgunk. A Kalózok a Nyolcadik Légio egyik hadihajóját is megszerezték a végtelen terjeszkedésük során. Nézzétek meg, és mondjátok, mire gondoltok!

Talos szólalt meg.

– Vannak bűnök, amiket nem hagyunk annyiban.

– Szembefordult a Magasztossal, és a szavaiban még a sisak voxszóráinak recsegésén át is lángolt a meggyőződés. – Ez a mi hajónk – csikorgatta a fogát a próféta az arclemeze alatt. – És addig nem megyünk el, amíg vissza nem szerezzük.

AZ ÖRVÉNY HULLÁMAI még a dokkban is a *Szövetség* törzsét nyaldosták, szelíd morajlásukat a valós tér jeges űrjében megfagyott éteri energiák adták. A legénység nem tudta nem hallani, ahogy a szennyezett napszél a hadihajó burkolatát simogatja, és hiába látott és hallott annyit az elmúlt tíz évben, Septimus feje zsongani kezdett tőle. Megvizsgálta a pisztolyait, és a löszerrúnákat tapogatta, hogy ellenőrizze az energiasejteket.

– Nonus – szólalt meg.

Maruc csettintett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ezt meg tudom szokni.

– Biztosíthatlak, hogy nem olyan nehéz – adta át neki Septimus az egyik pisztolyt. – Lőttél már valaha ilyennel?

Az idősebb férfi megvakarta borotvátlan állkapcsát, amely jó úton haladt, hogy viszkető, szürke szakáll temesse maga alá.

– Persze hogy nem.

– Így kell csinálni. – Septimus felemelte a pisztolyt, eljátszotta, hogy élesíti, és háromszor tüzelt szárazon. – Nem nehéz. Ezeket a Birodalmi Gárdának tervezték, szóval egyáltalán nem bonyolultak.

– Hé!

Septimus felvonta a szemöldökét.

– Igen?

– Ne gúnyolódj a Gárdával, fiam! Ők egytől egyig hősök. Septimus elmosolyodott.

– Hajlamos megváltozni a nézőpontod, ha az uraid minden egyes összecsapásuk után hónapokig a Birodalmi Gárdisták koponyáival díszítik a páncéljukat.

– Tudod, én is gárdista akartam lenni.

– Ahogy mondtam, tartsd mindig magadnál ezt a fegyvert – hagyta rá Septimus a dolgot. – A Pokol Szeme kifejezetten kellemetlen kikötő.

Maruc, aki továbbra sem tudott Nonus néven gondolni magára, kétszer is pislogott.

– Partra szállunk?

– Természetesen. – Septimus a lábszárára szíjazta a bozótvágót. – Feladatunk van. Ez a hely veszélyes, de ha óvatosan járunk, nem esik bántódásunk.

– Octavia is jön?

Septimus kemény pillantást vetett rá.

– Ő navigátor. A légió nem kockáztathatja, hogy belépjen egy ilyen pokoli helyre.

– De téged és engem kockáztathat?

A rabszolga elvigyorodott.

– Megteheti és meg is teszi. Gyere, essünk túl rajta!

AZ ELSŐ KAROM átkelt az állomás köldökfolyosóján, ahol szembetalálkoztak a Zsarnok harcosainak egy csoportjával, akik az útjukat állták. Vörös, fekete és bronzszínű csatapáncéljuk élénk ellentétben állt az Éjurak által viselt éjkék és csontszínű vértékkel.

– Senki ne mondjon semmi ostobaságot – figyelmeztette Talos az első karmot voxon.

– Mintha valaha is tennénk ilyet – válaszolta Cyrion.

Mind jól látható helyen, kézben és készenlétben tartották a fegyvereiket, az előttük álló Vörös Kalózok testtartását tükrözve.

– Állj! – parancsolta a szakaszvezető. Szarvas sisakja sorra szemügyre vette az Éjurakat. – Mi szél hozott benneteket a Pokol Szemébe?

Xarl felhorkant, hatalmas lánckardját a vállára támasztva.

– Nekem is lenne egy kérdésem. Miért nem hajtotok térdet az első légiók harcosai előtt, hígvérű korcsok?

Talos mély levegőt vett.

– Tagadhatatlan a tehetséged a diplomáciához, testvérem.

Xarl válaszul csak morgott.

– Ezt most humorosnak szántad? – kérdezte a Kalózok vezére.

Talos figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Javításokra van szükségünk. A parancsnokom megbízott, hogy beszéljek Húron nagyúrral.

A Kalózok összenéztek. A legtöbben nem viseltek a sisakot, így megmutatkozott sebhelyes, rút arcuk. Talos észrevette a hatalmak arcbőrbe vágott és égetett jelvényeit. Micsoda odaadás. Milyen lelkes, lázas áhítat.

– Ismerem a hajótokat – közölte a Kalózok vezére. – Emlékszem a *Vérszövetségre*, és rád is, *próféta*. Amikor legutóbb itt jártál, a tetteid nem szereztek neked barátokat.

– Ha ismeresz minket, akkor felesleges a további bemutatkozás – szögezte le Talos. – Most pedig engedjétek át minket!

– Én vagyok ennek a dokknak a kapuőre – morogta a Kalóz a sisakja voxrácsán keresztül. – Bölcsőbb lenne, ha mutatnátok egy kis tiszteletet.

– Mi pedig már több ezer évvel a születésed előtt is a Hosszú Háborút vívtuk – mutatott rá Mercutian. – Mindkét félnek kijár a tisztelet, renegát.

A Kalózok felhördültek, és szorosabban markolták a fegyvereiket.

– Hol volt ez a nagyra becsült tisztelet, amikor utoljára a mi területünkön jártatok? A harcosaim egy része máig viseli az utolsó találkozásunk sebhelyeit. Mi van, ha úgy döntök, hogy visszaküldelek titeket a roncsvadászra, amivel érkeztetek?

– Az nem lenne bölcs dolog. Húron nagyúr már vár minket. – Talos a gallérjához nyúlt, hogy kioldja a zárat, és sziszegő levegő kíséretében levette a sisakját. A folyosó áporodott testek és páncélolaj bűzét árasztotta, és valami gyenge kénes szagot. Fekete szemével sorban végignézett a Kalózokon.

– Méltányolom a büszkeségeketek ért csapást – jelentette ki. – Nem voltunk túl udvarias vendégek, amikor legutóbb erre jártunk. De az uratok már

világossá tette a szándékát azzal, hogy a dokkba kísértetett minket. Látni kíván bennünket. Úgyhogy, ha eltekinthetnénk a pöffeszkedéstől, ezúttal senkinek sem kellene meghalnia. Vagy mellettetek megyünk el, vagy rajtatok keresztül.

A Kalózok egy emberként emelték meg a fegyvereiket, a boltterek tusa a vállvérteken koppant. Az első karom hasonlóképpen válaszolt, a láncpengék felpörögtek, a pisztolyok együtt emelkedtek fel. Talos egyik kezében Malcharion bolterét tartotta, és mindkét csövet a Kalózok vezetőjének arclemézére szegezte.

Cyrion felkuncogott a voxban.

– Újabb meleg fogadtatás.

– Le a fegyvereket! – parancsolta a Kalóz.

– Kapuőr... – figyelmeztette Talos. – Nem kell hogy ez így történjen.

– Le a fegyvereket! – ismételte meg az.

– Talos – hallatszott egy másik hang üdvözlése. Egy újabb, a bukott rendház páncélját viselő harcos tolakodott át a Kalózok osztagán. Azok elismeréssel biccentettek az alaknak, de az nem viszonozta.

A Kalóz a két szakasz közé állt, elzárva a tűzvonalát. Talos azonnal leeresztette a bolterét. Xarl, Mercutian és Uzas csak vonakodva tette ugyanezt.

– Testvér – mondta a Kalóz, és kezet nyújtott a prófétának. A páncéljuk koppant, ahogy egy pillanatra megfogták egymás csuklóját, a harcosok ősidők óta hagyományos üdvözléseként.

– Jó látni téged – mondta a próféta. – Reméltem, hogy itt leszel.

A Kalóz a fejét rázta.

– Én azt reméltem, hogy te nem. Mérgező az időzítésed, Talos, mint mindig. – A mögötte álló harcosokhoz fordult. – Fegyvert le!

Azok engedelmeskedtek és tisztelegtek. A vezér vonakodva felmordult.

– Ahogy óhajtod, Nyúzó.

– Kövessetek! – fordult Variéi hideg tekintete az első karomra. – Elvezetlek benneteket Húron nagyúrhoz.

– VELÜNK JÖTTÖK a Vilamusra.

– *Tudtam, hogy túl jól mennek a dolgok* – szólalt meg Cyrion zárt csatornán. Talos nem törődött vele.

– Ez az ára a segítségemnek – tette hozzá az ülő alak. – Amikor ostrom alá vesszük a Vilamust, a csapataitok az első vonalban küzdenek majd.

Húron nagyúr trónterme a Pokol Szemében egy cseppet sem engedett a finomkodásnak. Az állomás hadműveleti termét alakították át az uralkodó helyiségévé, ahol egy magasított trónus és a mennyezetről lógó hadjáratok lobogók sorakoztak. A falak mentén testőrök, kérvényezők és esdeklők sorakoztak: emberek, astartesek és a Káosz imádatának hódoló, változó állapotú teremtmények. A fedélzet mosatlan büszkeséggel mutogatta foltjait – vért, égésnyomokat és szürkés nyálkát –, miközben a levegőben valami kénes bűz terjengett, ami az összegyűlt harcosok leheletéből szállt fel.

Mindez csak fokozta a próféta koponyájában zúgó fájdalmas lüktetést.

– *Semminek sincs olyan bűze, mint a Vörös Kalózok kikötőjének* – szólt a voxba halkan Mercutian.

Talos az állomásra lépve visszatette a sisakját.

– *Bele kell egyeznünk a kérésébe. Ha megtagadjuk, Húron nem enged el minket élve.*

– *A kérése öngyilkosság* – mutatott rá Cyrion. – *Ezzel mind tisztában vagyunk.*

– *Egyeztetniünk kellene a Magasztossal* – vetette fel Mercutian.

– *Igen* – mosolygott Xarl az arclemeze alatt. – *Biztos vagyok benne, hogy ez megfog történni. Egyezz csak bele, Talos. Ennek a helynek a bűze a páncélomba is beszivárog.*

– Nos? – kérdezte a trónon ülő alak.

Húron nagyúr szétroncsolt arcvonásai elragadtatott figyelemmel meredtek rá. Ez nem az az ember volt, aki el akarja rejteni az érzelmeit, és az emberi arca megmaradt része gunyoros mosolyra görbült, amelyből csak úgy sugárzott a fölényesség. Már azelőtt tudta, hogy győzött, mielőtt a Nyolcadik Légión söpredéke elébe állt volna könyörögni, és nem érzett büntudatot, amiért brutális arcán megmutatkozott a diadal. Ám még a szörnyű fennhéjázásban is alig látszott kicsinyesség. Úgy tűnt, mintha csak valami viccen osztozna az első karommal.

Talos felemelkedett fél térdről. Mögötte az első karom ugyanígy tett. Variéi oldalt állt, az arcára a szenvtelen unalom óvatos maszkja ült ki.

– Úgy lesz, Húron nagyúr – jelentette ki Talos. – Elfogadjuk a feltételeidet. Mikor indulunk?

Húron hátradőlt a csontrónon, mint egy ősi, ízléstelen hadúr.

– Amint a munkáscsapataim feltámasztották a megtört *Vérszövetségeket*. Egy hónap múlva, vagy talán hamarabb. Ti biztosítjátok az anyagokat?

Talos bólintott.

– A gangeszi rajtaütés felettébb eredményes volt, nagyuram.

– Á, de hiszen elmenekültetek a Kóbor Gárdisták elől. Nem volt olyan gyümölcsöző a vállalkozás, mint amilyen egyébként lehetett volna, mi?

– Nem, nagyúr. – A próféta a hadvezért figyelte, és azt kívánta, bárcsak könnyebb lenne nem kedvelni Húron lefegyverző kötetlenségét. Furcsa, kelletlen karizma sugárzott a Kalózok urának sérült testéből.

– Tudod, végignéztam, ahogy a *Szövetség* besodródik – mondta. – Gyanítom, szép történet, hogy miként hagytatok egy ilyen nagyszerű hajót így tönkremenni.

– Az, felséges uram – ismerte el Talos. – Szívesen beszélnék róla egy alkalmasabb időpontban.

Húron száraz szemmel pislogott. Vidámság elevenedett meg a tekintetében, és a vállvértje megzörrent a visszafojtott nevetéstől.

– Ez egy tökéletes alkalomnak tűnik, Éjúr. – A teremben légiósok morajló kuncogása zengett. – Halljuk most a történetet.

Talos nagyot nyelt, az elméje kínok közt zakatolt. Húron társalgási csapdája éppoly egyszerű és nyers volt, mint amilyen elkerülhetetlen. Egy ostoba pillanatban majdnem ösztönösen Varielre pillantott.

– Nagyuram – hajtott fejet a próféta –, úgy vélem, már ismered a Crythe-nál elszenvedett megpróbáltatásaink alapvető eseményeit. Az enyémnél költőibb elmére van szükség ahhoz, hogy méltóképp idézze fel a történetet.

Húron megnyalta hullaszerű ajkát.

– A kedvemért. Meséld el nekem, hogyan árultátok el a Fekete Légiót, és hogyan menekültetek el a Vérangyalok elől.

Újabb nevetés söpört át a felfegyverzett közönségen.

– *Átok a Magasztosra, amiért minket küldött erre a feladatra* – sóhajtott Cyron.

– *Csak hergel minket* – hallatszott Xarl mély, hideg hangja.

A próféta nem volt olyan biztos ebben. Színpadiásán meghajolt, úgy tett, mintha szerepet játszana az első karom kárára zajló mulatságban.

– Bocsáss meg, Húron nagyúr, elfelejtettem, milyen nehéz lehet számodra tiszta információkat kapni az első légiók által viselt háborúkról. Mi, akik valaha a primarchák mellett jártunk, hajlamosak vagyunk megfélekedezni arról, milyen távolinak és elszigeteltnek érezhetik magukat a kisebb, renegát astartes csoportosulások. Természetesen beszámolok neked Abaddon előkészületeiről a közelgő hadjáratra, és benne az Éjurak helyéről. Bízom benne, te is felvilágosítasz minket arról, hogy te és a Kalózaid milyen játékokat űztök ilyen távol a háború frontvonalaitól.

Miközben Talos szavai koppanva hulltak a néma terembe, Uzas gyerekként kuncogott a voxban.

– *És még te dorgáld Xarlt a diplomáciai érzékeért?* – Mercurian hangja döbrentnek tűnt. – *Mindnyájunkat megöltél, próféta!*

Talos nem szólt semmit. Csak figyelte a trónon ülő hadvezért. Vörös Kalózok sorai álltak vigyázban, és várták a tűzparancsot. Egy csonka, nem emberi lény cikázott a páncélos csizmáik között, és magában kacarászott.

Húron, az Örvény és a galaxis keleti részének legnagyobb kalóz hadiflottájának ura végül hagyta, hogy mosolyra húzódjon az arca. Nyilvánvaló erőfeszítésébe került a kifejezés, a rángatózó izmokból és remegő, idegtelen ajkából formálódó vigyor.

– Szívesen léptem volna a Nostramóra – közölte végül a Zsarnok. – Úgy tapasztalom, hogy a fiainak szórakoztató a humorérzéke – dobolt páncélos karmaival a trónja karfáján Húron, és egy gurgulázáshoz közelebb álló nevetést eresztett meg.

– Örülök, hogy felderítelek, uram, mint mindig. – Talos maga is mosolygott.

– Tudod, hogy még mindig elvakítja a lelked a túlzott magabiztosság.

– Ez egy átok – értett egyet a próféta. A hadvezér újabb bömbölő, torokhangú kacajt hallatott, a sérült tüdőben rekedt, ki nem köpött epe hangját. Vékony dugattyúk préselődtek össze kattogva, ami a hadvezér foltos torkán át is látszott.

– És mi lett volna, ha nem kérlek fel erre a kis feladatra, légiós? Akkor mi lenne?

– Akkor szívjóságból segítettél volna nekünk, nagyuram.

– Már értem, miért utál téged a Magasztos. – A Kalózok ura ismét elvigyorodott.

A teremből savanyú lehelettel távozott a feszültség. Húron felállt és túlméretezett fémkarmával intett az Éjuraknak. A mozdulatra a teremben tébláboló lény – egy szőrtelen, nyomorult kis négylábú, vézna, torz végtagokkal – odasompolygott a hadvezérhez, és göcsörtös karmaival felmászott Húron páncélzatára. Az űrgárdista nem törődött vele, ahogy a hátára szerelt erőművébe kapaszkodott. Dülledt szemmel meredt az Éjurakra, csorba fogai zörögve csattantak össze.

– *Mi... a... pokol... az...?* – zihálta Cyrion.

Talos suttogva válaszolt.

– *Nem biztos, hogy tudni akarom.*

– *Úgy néz ki, mintha valaki megnyúzta volna egy majom és egy kutya fattyát. Azt hiszem, egyikőtöknek meg kellene mondania a Vérontónak, hogy egy ocsmányság mászkál a hátán.*

– *Szerintem tudja, Cy.*

Húron ismét intett nekik. A karmai csikorgó ízületekkel moccantak.

– Gyertek, első légiók harcosai! Van nálam valami, amit talán látni akartok.

A POKOL SZEMÉNEK fedélzetein nyüzsgött az élet, de a Zsarnok díszőrsége az űrerőd egy egész szintjét elkülönítette a Kalózoknak. Itt, Húron legügyesebb harcosainak őrizetében, dolgozták ki a Vörös Kalózok vezérkarának terveit az Impérium elleni támadásra. És itt, a rendház elitjének figyelő tekintetének fókuszában tartotta fogva a Zsarnok a hívatlan vendégeket.

Miközben a csendesebb folyosókon haladtak, a fedélzeten csattogó csizmával, Talos hagyta, hogy a pillantása a meggyalázott fémfalakra kalandozzon. Mindegyiken egy egész kötetre való káromló szitok és varázsigé állt, tintával és tűzzel vitték fel a csupasz acélra.

Húron gesztusai többször is felkeltették a próféta figyelmét. A Vörös Kalózok ura meggyötört teremtmény volt, de a sántasága ellenére minden rángatózó mozdulatában elfojtott erő rejtett. Most, hogy ilyen közelről látta – elég közelről ahhoz, hogy a betegesen pislákoló fény megcsillanjon a kopottas páncélzaton –, egyáltalán nem okozott gondot felismerni, miért maradt életben Badab egykori zsarnoka. Néhány harcos túl makacs ahhoz, hogy elhalálozzon.

Talos gyanította, hogy ha halandó lenne, Húron pusztá jelenléte is elég volna ahhoz, hogy engedelmességre kényszerítse. Kevés más hadvezér árasztott ilyen visszataszító, fenyegető aurát, amely a tönkretett arcból, a szenvedő mosolyból és a páncél ízületeibe épített rostkötegek kábelezésének morgásából fakadt. De hát kevés más hadvezér irányított szeparatista birodalmat, nemhogy egy ilyen hatalmas méretű és erejű űrkirályságot.

– Valami érdekes van az arcomon, próféta?

– A sebeid, nagyuram. Nagyon kínoznak?

Húron a fogait vicsorította a kíváncsi kérdésre. Mindkét harcos kiterjedt, aprólékos ősi genetikai manipuláció és biosebészeti beavatkozások terméke

volt, és a két szívvel, három tüdővel és a savköpés szokásával megáldott posztthumán harcosok számára a fájdalom relatív fogalom volt.

– Meglehetősen – felelte a Kalózok ura, és ennyiben hagyta a kérdést.

Az első karom mögött Vörös Kalóz terminátorok nehézkes alakjai töltötték meg a folyosót, akik makacsul araszoltak, mint a páncélosok. A szőrtelen kis mutáns a sarkukban loholt. Cyrion folyton visszanézett rá.

– Mielőtt átadnám neked ezt az ajándékot – nedvesítette meg Húron újra repedezett ajkát a nyelvével –, áruld el, Éjúr: miért kockáztattad meg azt a röhejes tréfát velem szemben a trónteremben?

A sisak voxszóróiból azonnal érkezett a válasz.

– A birodalmad egy rákos daganat, amely átszövi az Impérium szívét, és azt mondják, annyi harcosnak parancsolsz, mint bármelyik légió ura, kivéve magát a Hadurat. – Talos oldalra fordult, hogy Huronra pillantson, mire célkereszt rajzolódott ki a hadvezér széttroncsolt arcvonásaira. – Nem tudom, hogy ez igaz-e, Húron nagyúr, de kétlem, hogy egy ilyen ember olyan kicsinyes vagy kegyetlen lenne, hogy néhány kimondott szó miatt szabadjára engedné a haragját.

Húron válasza csupán a vérekes szemében csillanó derű volt.

– *Kell nekünk egyáltalán ez az ajándék?* – üzenté Xarl voxon a többieknek.

– *Nem, ha az, amire gondolok* – jött Cyrion válasza, kissé zavartan. – *Az a kis izé még mindig követ minket. Lehet, hogy lelövöm.*

– *Ezhejkjai grugull shivriek vagh skr* – jelentette be Húron, mindnyájukat megtorpanásra készítve.

– Nem beszélek egyetlen badabi dialektust sem – vallotta be Talos.

A hadvezér válaszul egy lezárt zsilipajtóra mutatott hatalmas energiakarmával. Az ívelt pengéket régen ugyanolyan vörösre festették, mint a páncélját, de a csata lassan szétzilálta a fegyver külsejét, amit lángok perzseltek feketére. A Zsarnok meghajtotta a fejét az Éjurak felé, és a lumenek fénye visszatükröződött csupasz koponyájának krómozott részeiről.

– Itt van, amit mutatni akartam nektek – közölte. – Hasznos és szórakoztató volt a kínzása, de gyanítom, nektek is örömet okozna, ha látnátok. Tekintsétek a látványt a hálám jelének, amiért elfogadtátok az ajánlatomat.

A válaszfal emelkedni kezdett, és Talos ellenállt a készítésnek, hogy fegyvert rántson.

– Tartsátok magatokon a sisakot – figyelmeztette őket a Zsarnok.

NEM TUDTA MEGMONDANI, meddig várt vakon, egyedül, az arcán végigfutó könnycseppeket érezve. A béklyókat egyáltalán nem érezte büntetésnek, annak ellenére, hogy a falhoz szorították a csuklóját. Hasonlóképpen, a kezdődő éhezés is olyan kín volt, amit le kellett győzni, amit figyelmen kívül kellett hagyni – a maró, reménytelen szomjúsággal együtt, amely homokként kaparta az ereit.

A nyakörv, amely pórázra kötötte – az már büntetés volt, de csak a gyengébbik fajta. Nem látta a hideg fémbe vésett rúnaírást, de képtelenség volt nem érezni a kisugárzását. Folyton a nyakában lüktetett, egy begyulladt fog lankadatlan sajgásával. Az, hogy megtagadták tőle a hangját és a hatalmat, amely az elsuttogott szavaiban rejtett... megalázó volt, de ettől még nem több mint újabb gyalázat, amelyet oly sok másik mellé sorakoztattak fel.

Nem. Ennek ellen tudott állni, és ezután is képes lesz rá. Még azt is elviselte, hogy más elmék furakodnak a sajátjába, hogy hanyag, láthatatlan szondáik olyan könnyedséggel zúzzák szét a mentális védelmét, mint a papírt tépkedő idióta gyerekek. Fájt gondolkodni; fájt emlékezni; fájt bármit is tenni, azon kívül, hogy elméjét a meditáció ürességébe kényszeríti.

De még ezt is túl tudta élni, reszkető koncentrációval épségben tartva a tudatát.

A fény azonban más volt. Tudta, hogy sikoltozott egy darabig, de azt nem, hogy meddig. A sikoly után ringatózott, fejét a csupasz mellkasára hajtotta, savas nyál csörgött az összeszorított fogain át. A feloldódó fém klóros bűze csak fokozta az émelygését, ahogy a nyála a padlóba marta magát.

Végül elhagyta az ereje. Hetek – hónapok? – után, most széttárt karokkal térdelt, a mögötte álló falhoz kötözött csuklóval, a sajgó nyakán lazán lógó fejjel, a szeméből csorgó könnyekkel, amelyek mégsem tudták megnedvesíteni. A fény maró célzattal vetült csukott szemhéjára, a ködös fehérség nyomása pedig elegendő volt ahhoz, hogy könnyeket csaljon ki egy olyan lélek szeméből, aki amúgy túl van a bánaton.

A fájdalom ködén és gondolatai zavaros homályán át a rab meghallotta, hogy a cellája ajtaja ismét kinyílik. Három lassú lélegzetet vett, mintha ezzel ki tudná üzni a fájdalmat a testéből, és kiejtette a szavakat, amelyek kimondására vértelen keresztre feszítésének egész ideje alatt várt.

– Amikor kiszabadulok – köpte a szavakat nyálcsíkok közepette –, mindegyikötöket megöllek.

Az egyik kíznója közelebb lépett. Hallotta a páncél ízületeinek dorombolásából, a gépezet izmainak halk csikorgásából.

– *Athrillay, vylas* – suttogta egy halott nyelven, egy halott világból. Pedig a fogvatartói nem ismerték ezt a nyelvet.

A fogoly felemelte a fejét, vakon meredt előre, és visszamondta a szavakat.

– Üdvözöllek, testvér.

TALOS NEM AKARTA elképzelni a fogoly fájdalmát – még a retinakijelzője is nehezen tompította a helyiség fényeinek szörnyű erejét, és még az arclemeze alatt is érezte, hogy könnyek csíplik a szemét a bosszantó fényesség miatt.

Páncélos ujjait a fogoly fésületlen, zsíros hajába fűzte, és hátrarántotta a fejét, feltárva az izzadt torkát. A szavai csupán nostramói sziszegés voltak, mély zöngék, hogy elkerüljék az avatatlan füleket.

– Megesküdtem, hogy megöllek, amikor legközelebb találkozunk.

– Emlékszem rá. – Ruven a fájdalom ellenére elvigyorodott. – Most itt a lehetőség, Talos.

A próféta előhúzta a gladiusát, és a fogoly arcához szorította az élet.

– Egyetlen okot mondj, hogy miért ne hámozzam le a bőrt az álnok csontjaidról!

Ruven fojtottan nevetett. Ahogy a fejét rázta, a kard végigsúrolta a bőrét, és sekély vágást ejtett rajta.

– Nincs mentségem, amit felhozhatnék. Kímélj meg mindkettőnket attól az elképzeléstől, hogy könnyörogni fogok az életemért, és csak tedd, amit akarsz.

Talos visszahúzta a pengét. Egy pillanatig csak a vér– csepp nedves, lassú útját figyelte az acélon.

– Hogyan kaptak el?

– A Hadúr eltaszított. A Crythe-nál elkövetett hibáim miatt. – Ruven nagyot nyelt.

– És ide menekültél? – Talos nem tudta visszatartani ferde vigyorát.

– Hát persze. Hova máshova? Milyen más menedék van a fajtánknak, amelyik ilyen jelentős? És ennyi lehetőséget kínál? Az egyetlen értelmes válasz az Örvény volt. – A fogoly arca vicsorba torzult. – Nem is tudtam, hogy néhány egykori testvérem ennyire lerontotta a Nyolcadik Légió hírnevét a Kalózoknál.

Talos még mindig a lecsorgó vért figyelte.

– Kevés barátot szereztünk, amikor legutóbb erre jártunk – mondta. – De Húron nem ezért ejtett foglyul, ugye? Lehet, hogy ezek az utolsó szavaid, testvér. Nincs helye a hazugságnak egy búcsúbeszédben.

Ruven egy ideig nem szólt semmit. Aztán sziszegve suttogott.

– Nézz rám!

Talos megtette. Bioadatok áradata villant át a kijelzőjén.

– Úgy kiszáradtál, hogy már a szövetek is károsodtak – jegyezte meg.

A fogoly felnyögött.

– Valóban? Apotekáriusnak kellene menned.

– Az igazat, Ruven.

– *Igazság.* Bár ilyen egyszerű lenne. Húron megengedte, hogy a Pokol Szemében maradjak, ha kiadom a titkokat, amelyeket évtizedeken át gyűjtöttem a hipertérből. Először belementem. Aztán volt egy... szóváltás... – Ruven androgén vonásaira száraz mosoly ült ki. – Három Kalóz meghalt, miközben a hipertér olyan lakóit idézték meg, akik sokkal erősebbek voltak, mint amivel meg tudtak volna birkózni. Tragikus, Talos. Nagyon tragikus. Persze a dilettáns bolondokat ígéretes jelölteknek tartották Húron Librariumába.

A próféta egy ideig a varázslóra meredt.

– Még mindig ott vagy, testvér – jegyezte meg Ruven. – Hallak.

– Még mindig itt vagyok – erősítette meg Talos. – Próbálom kiszűrni az igazságot a hazugságaidból.

– Elmondtam neked az igazat. Mi célt szolgálna a hazugság? Úgy érzem, mintha hónapok óta ide láncoltak volna, hogy fénnel árásszák el a szememet.

Nem látok. Nem tudok mozogni. Abaddon eltaszított magától, megfosztott a Fekete Légióban betöltött szerepemtől. Miért hazudnék neked?

– Ezt akarom kideríteni – válaszolta Talos, és felállt. – Mert ismerlek, Ruven. Az igazság anatómia a te szádnak.

– ÁLNOK EGY préda, ugye? – kérdezte Húron nagyúr. – Már majdnem végeztem vele, mert többé nem szórakoztat, és azt hiszem, már csak kevés információt tart vissza a varázslóim elől. Már minden szükséges tudást kihámoztak az elméjéből.

– Mi a bűne? – Talos visszapillantott egykori testvére ragyogó fényben fürdő, térdelő alakjára.

– Három beavatott halálát okozta, és nem volt hajlandó megosztani a tudását. Más eszközökkel kellett... bátorítani. – A Vérontó halotti arcvonásai mosolyra húzódtak. – Már az is kihívás volt, hogy legyűrjük. A nyakörvvel nem jelent veszélyt. Nem suttozhat a hipertérnek, hogy előhívja a hatalmát. Az első óvintézkedésem az volt, hogy megkötöttem a varázserejét, mielőtt megvakítottam volna.

– *Ezt óvatosan játszd meg* – hangzott Cyrion figyelmeztetése. – *Ez egy ígéret, hogy mi lesz a sorsunk, ha eláruljuk a Kalózat.*

– Ha? – válaszolta voxon Talos. – Náluk van a *Kárhozat Visszhangja*. Anélkül nem megyek el.

– *Jól van. Amikor eláruljuk őket.*

Talos egy nyugtázó kattanással válaszolt csupán.

– Hadd rohadjon meg itt – mondta a próféta a Kalózok urának. – Mi lesz a fegyvereivel és a páncéljával?

Húron felhasadt ajka mosolyra görbült.

– Nálam van a fegyverzete. Vedd a jóakarát újabb gesztusának, hogy visszaadom neked.

Ruven eleresztett egy nyögést, amely feloldódott, amint elhagyta ernyedtt állkapcsát. Láncok csörögtek, ahogy hetek óta először próbára tette a béklyóit.

– Ne hagyjatok itt...

– Ég a hipertérben, áruló – kuncogott vissza Xarl.

– Köszönöm az ajándékot – fordult Talos Huronhoz. - Mindig öröm látni, amikor az árulók elnyerik jutalmukat. Öld meg, ha akarod. Nekünk mindegy.

– Talos. – Ruven először suttogva ejtette ki a nevet, de a második próbálkozásra sikoly lett belőle. – Talos!

A próféta a fogoly felé fordult, retinakijelzője újfent ellensúlyozta az örülten vakító fényt. Ruven most őt bámulta. A vér kettős könnycsíkban csörgött az arcán, ahogy a fény a szeme mögötti érzékeny szövetet égette.

– Azt hittem, azt mondtad, hogy nem fogsz az életedért könyörögni – közölte a próféta.

A zsilipkapu becsapódott, mielőtt Ruven válaszolhatott volna, és bezárta őt a cellába a saját sikolyaival.

SEPTIMUS BELEKORTYOLT AZ italba, és kényszerítette magát, hogy végigcsinálja a nyelés hirtelen nehéznek bizonyuló rituáléját. Olyan érzés volt, mintha motorolajból desztillálták volna az italt.

A bár, már ha annak hívhatták, csak egy volt a sok közül a Pokol Szeme fedélzetén, és semmiben sem különbözött a másik száz hasonlóan mocskos helytől. Nyomorult férfiak és nők vegyültek a homályban, és förtelmes italokat ittak, miközben tucatnyi különböző nyelven nevettek, vitatkoztak és kiabáltak.

– Ó, a Trónra – suttogta Maruc.

Septimus rosszallóan fintorgott.

– Itt ne mondj ilyet, ha élve akarsz távozni!

Az idősebb férfi egy karcsú, fiatal nőre mutatott a terem túloldalán, aki asztalról asztalra járt. A haja hibátlanul, selymes fehérén omlott végig meztelen hátán, miközben minden lépésnél eltúlzott nőiességgel billentette meg karcsú csípőjét.

– Ne beszélj ahhoz! – ingatta a fejét Septimus. Maruc egy pillanatra mosolyt vélt felfedezni a másik szolga arcán.

Ahhoz? Ne beszélj ahhoz?

De a nő észrevette Maruc érdeklődését.

– *Friksh sarkarr* – dorombolta, miközben közelebb lépett, és kopott bőrdarabkákból összeállított ruhája susogva simult tejszerű bőréhez. Porcelánfehér ujjakkal simogatta meg a férfi borotvátlan arcát. Aztán bólintott magában, mintha helyeselne valamit. – *Vrikaj ghu sneghrah?* – Gyermeki hangja volt, egy hajadonkorba lépő leányé.

– Én... Én nem...

A nő fakó ujjhegyét a kiszáradt ajkára téve csitította a férfit.

– *Vrikaj ghu sneghrah... sijakh...*

– Septimus... – Maruc nagyot nyelt. A nő szeme tágra nyílt, és olyan zöld volt, mint az erdők dús mélye, amelyet eddig csak holofelvételeken látott. Az ujjhegyének felismerhetetlen, fűszeres íze volt.

Septimus megköszörülte a torkát. A fiatal nő kísérteties kecsességgel megfordult, villás nyelvvel megnedvesítette az ajkát.

– *Trijakh mu sekh?*

A rabszolga hátrahúzta a kabátját, felfedve a derekára tett pisztolytáskát. Lassan, hangsúlyosan rázta a fejét, és egy másik asztal felé mutatott.

A nő a csizmája mellé köpött a padlóra, és a csipőjét ringatva eloldalgott.

– Nem semmi... – Maruc a távolodó nőt és a szabadon hagyott idomokat figyelte.

– Bőreváltó – fintorgott Septimus az itala ízét érezve. Többet nem nyelt le belőle, de még ahhoz is elég groteszk volt, hogy úgy tegyen, pedig csak az ajkát érte. – Látod a varrást a bőrön, amit visel?

– Igen.

– Az nem állati bőr.

Maruc figyelte a nőt, aki a körmével óvatosan végigsimított egy durva külsejű férfi nyakán.

– Nem hiszem, hogy sokáig bírom itt – jegyezte meg. – Annak a kövér izének a szoba túloldalán túl sok a szeme. Az meg egy gyönyörű, kígyónyelvű lány, aki emberi bőrbe öltözve sétálgat. Itt mindenki állig fel van fegyverkezve, és az a szerencsétlen fattyú a szomszéd asztal alatt úgy néz ki, mintha két napja halott lenne.

– Nyugodj meg. – Septimus szigorúan figyelte. – Nyugodj meg! Biztonságban vagyunk mindaddig, amíg nem hívjuk fel magunkra a figyelmet.

Ha engedsz a pániknak, meghalunk, mielőtt az első kiáltás elhagyná az ajkadat.

– Nem lesz semmi bajom – nyugtatta magát Maruc a saját italába kortyolva.

Kellemesen égette a nyelőcsövét. – Ez jó anyag.

Septimus hagyta, hogy az arckifejezése beszéljen helyette.

– Mi az? – kérdezte Maruc.

– Akár desztillált rágsálóhúgy is lehet. Próbálj meg nem túl sokat inni belőle.

– Jól van. Persze. – A férfi még egyszer óvatosan végigpásztázta a szobát. A többi vendég közül az egyik túl kicsinek tűnt a saját csontvázához képest: minden ízületénél csontok türemkedtek ki a húsból, még a gerince mentén és a feszülő arcbőre alatt is. – Tudod, az uradnak igaza volt.

– Milyen értelemben?

– Kikötéskor, amikor menekülésről beszélt. Rosszabb lenne itt ragadni, mint a *Szövetségen* maradni. A Trónra...

Septimus összerezte.

– Ne mondogasd!

– Bocsánat. Nézd, megmondták neked egyáltalán, hogy mibe egyezett bele a légió?

Septimus csak vállat vont.

– Az első karom kötelezettséget vállalt, hogy megostromoljunk valamit. Amit *Vilamusnak* hívnak.

– Az egy világ? Egy ellenséges flotta? Egy bolyvár?

– Még nem volt alkalmam megkérdezni.

Maruc tekintete visszatévedt a gyönyörű lányra.

– Sok ilyen... fajta van?

Septimus bólintott.

– Sok kultuszban a nyúzás az egyik legelterjedtebb hagyomány. Jusson eszedbe, hogy még a légio is üzi. Uzas nagyúr szertartásos köpenye valaha valami jelentéktelen világ királyi családja volt, amelyet a *Szövetség* kifosztott.

– Úgy érted, hogy egykor ők viselték?

– Nem. Ők voltak a köpeny. És nem állatbőrből van. A bőreváltók elég gyakori kultusz. Többnyire mutánsok. Mindenképpen kerüld őket.

– Azt hittem, azt akarta...

– Azt akarta. – Septimus emberi szeme az ajtó felé villant, és megigazított egy ezüstgyűrűt az ujján. – De utána megnyűzott volna. Gyerünk.

Maruc követte a másik férfit, aki az ajtóhoz vezette. A fiatalabb rabszolga hátranyúlt, hogy meglazítsa rövid copfját, és hagyta, hogy kócos haja az álláig hulljon, félig eltakarva a finom beültetéseit.

– Tartsd kéznél a fegyveredet – mondta. – Soha nem tudhatod, mikor sértődik meg valaki ránk.

– Még mindig nem mondtad meg, hogy miért vagyunk itt – suttogta Maruc.

– Mindjárt megtudod.

OCTAVIA FELSÓHAJTOTT – azzal a fajta sóhajjal, amelytől úgy érezte, hogy lefogyott, amint elhagyta az ajkát. Mikor kifújta a levegőt, a hónapok óta tartó feszültséget eresztette ki, és csukott szemmel hajtotta hátra a fejét.

A meleg víz az arcára zúdult, a szemhéját csiklandozta, és jóleső patakokban folyt végig az ajkán és az állán. Szappanja nem volt, de még ez sem szegte kedvét. Durva szivaccsal dörzsölte a testét, és szinte érezte, ahogy az elhanyagoltság hónapjainak szennye lepereg a bőréről.

Miután a *Szövetség* dokkolt, friss vízkészletet vett fel, és a feltöltött tartályok tehermentesítették a kimerült újrahasznosító rendszereket.

Megkockáztatott egy pillantást a testére, bár meglepő bátorság kellett hozzá. Jóllehet, messze nem volt az a lesóványodott üdére, akire számított, a bőre sápadt volt, és alatta halványan kirajzolódtak a kék erek. Mégis be kellett vallania, hogy egészségtelenebbnek érezte magát, mint amilyennek látszott. Nyilvánvaló, hogy a tápanyagokban gazdag zabkása, amely a hajó fedélzetén ételként szolgált, táplálóbb volt, mint azt a homokhoz hasonló íze sugallta.

Az orrát ráncolva kipiszkált a köldökéből egy kis pelyhet, amely éjkék volt, mint a légiós rabszolgaruha. *Eltaladó.*

Halk nevetéssel pöccintette arrébb.

– Úrnő? Hívtál?

Octavia riadtan felnézett, és a kezével takarta el magát. Még megvoltak benne a hétköznapi emberi ösztönök maradványai, ahogy igyekezett elfedni a meztelenségét egy idegen szeme elől. Míg az egyik keze a csupasz bőréhez emelkedett, a másik a homlokához, és mindent eltakart a hajvonala alatt.

Egy villanásig azonban meglátta egy ember vagy valami ahhoz közeli dolog árnyékát a genetikai adottsága által kínált zavaros látomásban. Megpillantotta foltos, sokszínű lelkét, mint egy lenyomatot a körülötte forrongó, gyötrődő hipertérben.

Ránézett valakire a legigazabb szemével, egyenesen, még ha csak egy szívdobbanásnyi időre is.

A kísérője, aki a közös mosdóhelyiség szélén állt, fojtottan öklendezett. Remegő kézzel nyúlt a torkához, fojtogatta a levegő, amit többé nem tudott beszívni. Sötétség suhant át a bekötözött arcon: nedves, burjánzó sötétség, amely a kísérő fekete szeméből és nyitott szájából áradt. A vér pillanatok alatt megfestette a piszkos szövetet, búzló vörössel áztatva el a kötést.

A férfi a mögötte álló falnak dőlt, görcsök között, a tarkóját az acélhoz csapkodva. Gézbe tekert kézzel kaparta a fejét, lerángatta a kötést, egy merőben emberi, de a fulladástól lilára színeződött arcot felfedve. Véres hányás tört fel az öregember szájából bűzös áradatban, és a kamra nedves padlójára fröccsent.

Nyögve, rángatózva, véresen feküdt ott, miközben a meleg víz még mindig a nőre zúdult.

Octavia nagyot nyelt. Meredten bámult emberi szemével, miközben egy másik, púpos kísérője igyekezett befelé. Nem is pillantott rá, csak kezében egy ütött-kopott sörétes puskával a haldokló öreghez bicegett. A lefűrészelt csövet az idősebb kísérő tátott szájába helyezte, és meghúzta a ravaszt. A teremben néhány másodpercig a lövés visszhangzott. Az öregember teste – a nyaka fölött szinte semmi sem maradt belőle – mozdulatlanul esett össze.

– Nem az én hibám volt – nyögte ki Octavia a döbbenet, a düh és a szégyen között ingadozva a szavakat.

– Tudom – mondta a Kopó. Az úrnője felé fordult, rászegezve vak tekintetét. A nő még mindig furcsa vonakodást érzett, hogy leeressze a kezét. Bármelyiket.

– Mondtam, hogy várjatok odakint.

– Ezt is tudom. – A Kopó éles kattanással töltött be egy újabb löszert. Az elhasznált töltényhüvely csilingelve gurult a koszos fedélzeten, és füstölögve

pihent meg a fal tövében. – Telemachnak komoly fájdalmai voltak. Csak azért jöttem be, hogy véget vessek neki. Most elmegyek, úrnő.

– Azt hiszem, már végeztem... – Octavia hátat fordított a fej nélküli testnek és a fémfalra kenődött maradványoknak.

De nem ment a Kopóval. A helyiségben maradt a holttesttel, kezét a zuhanyzó falának támasztva, fejét a vízsugárba hajtva. A haja, amely most már majdnem a könyökéig ért, fekete bársonyfüggönyként lógott lefelé.

Még sosem ölt a szemével. Az egyetlen alkalom, amikor megpróbálta, kudarcba fulladt – akkor, amikor fogságba esett, hónapokkal ezelőtt, amikor Talos a torkára tett kézzel rángatta őt az új életébe. Az összes történet, amit az évek során hallott, keserédes rohamban tért vissza hozzá: tengerészlegendák, amelyeket Kartan Syne legénysége suttogott, amikor azt hitték, hogy nem hallja őket; a figyelmeztető történetek, amelyeket a Navis Nobilite minden sarja hallott a hosszú oktatás éveiben; a dolgok, amelyeket a tanárai sosem tanítottak meg neki, de amiket a régi családi naplókát olvasva mégis elhitt.

Egy navigátor nem ölhet következmények nélkül. Minden történet így szólt.

Vérem vére, ne hagyj, hogy megfertőzze a lelkedet egy ilyen cselekedet. Az apja szavai.

És egy feljegyzés egy ősi Mervallion-naplóban, mely minden másnál elítélőbb volt: *Minden gyilkos pillantás jelzőfény a sosemszületetteknek, fény a sötétségükben.*

Nem nézett a holttestre. Nem is kellett – a hanyatt dőlt testhelyzet beleégett az emlékezetébe, groteszk véglegességgel vésődött a tudatába.

A torka bizsergése volt minden figyelmeztetés, amire szüksége volt – néhány másodperccel később Octavia térdre rogyott, és a rozsdás csatornarácsba hányta az aznapi zabkását. A könnyei a lezúduló vízbe vegyültek, a felhőszakadásba vesztek és mindenki előtt titokban maradtak, kivéve saját magát.

A KALÓZOK APOTEKÁRIUMÁBAN nagy volt a nyüzsgés. A műtőasztalok közül sokon a Pokol Szemén vég nélkül zajló becsületepárbajok és heves nézeteltérések áldozatai heverték. A legtöbben emberek voltak, és mások, akik az ismert természetes fajok listáján saját mutációs helyet foglaltak el.

Deltrian átvonult a káoszon, a csuklya alól vigyorogva figyelt mindent, amit látott. Talos mögötte haladt, akárcsak Variéi; a két harcos elvben kísérőként szolgált. A tech-adeptus röviden megállt, hogy egy újabb, mennyezetre szerelt automata műtőegységre mutasson, amelynek mehadendritjei görbén lógtak, mint egy döglött pók lábai.

– Szükségünk van egy ilyenre a sztereotaxiás beavatkozásokhoz, az A, D és F foglalatú végtagok esetében.

Egy tompa tekintetű szolgál, aki a Deltrianéhoz hasonló köntöst viselt, követte őket. Nyálát csorgatva nyugtázta a dolgot, és egy belső adatbázisban rögzítette gazdája kívánságait.

Deltrian ismét megállt, és felvett egy ezüst műszert.

– Tyndaller. Hétnek elégnek kell lennie. Ugyanennyi ilyen okkludálóra lesz szükség.

A szolgál újabb megerősítést motyogott.

Variéi megfeszült, amikor egy Kalóz a medicae alkarvértje után nyúlt. Szikár vonásaira keserű fintor ült ki.

– Ne érj hozzám. Hamarosan ellátják a sebeidet. – Könnyedén kiszabadult és ellenállt a késztetésnek, hogy büntetésből levágja a harcos ujjait. Egy pillanattal később újra Taloshoz lépett. – Gyakorlatilag szinte teljesen használhatatlanok lehetnek a *Szövetség* létesítményei, ha ennyi mindent kértek tőlünk.

– Nem tévedsz. A harc és a kihasználatlanság szinte mindent tönkretett, amink van. A legutóbbi csatánk során elvesztettük az egyik szakaszunkat, miközben Vérangyalok egy behatoló csapatát üztük ki az apotekáriumból, ahová bevették magukat. El sem tudod képzelni, mekkora kárt okoztak a vörösbe öltözött bolondok, nem is beszélve a halott karomról, ami nem tudta megölni őket.

– Egy kriótóma – szakította félbe Deltrian. – Érdekes.

Variéi nem vett róla tudomást.

– A *Szövetség* egy romhalmaz, Talos, amelyet a szerencse tart össze. És te is kezdesz arra hasonlítani.

Talos elment egy másik asztal mellett, és megállt, hogy elvágja az oda szíjazott rabszolga torkát, hogy gyorsabban végezzen vele, mintha a saját

vérébe fulladna. Az Éjúr lenyalta a vért a gladiusáról, rövid időre egy másik elme emlékeinek viliódzó utóképeivel kivilágítva az érzékeit.

Egy terem, rendetlen, a biztonság melege; egy lövészárók, ahol sár és repeszek záporoznak, szablyát markol hideg kezében; a kétség, a félelem, a gyengeség émelyítően halandó érzései, ahogy a vérével együtt minden ereje kifolyik a végtagjaiból... Hogyan tudnak ezek az emberek ilyen kusza elmével létezni és cselekedni?

Csak egy kóstolót vett magához, többet nem, és a felismerések ködösek maradtak, csupán könnyedén érintették meg az érzékeit, mielőtt gyorsan elhalványultak volna.

– A hegeim? – kérdezte Variéit, miután ismét hüvelybe tette a gladiusát, és kesztyűs ujjhegyével végigsimította az arcán húzódó fakó hegszövetet.

– Nem. A bőr szépen regenerálódott és összeforrt az elszenvedett sérülésekből, és a jelek egyre halványulnak. Én a fájdalom nyomaira gondolok az arcvonásaidban, amelyek a képzetlen szem számára kevésbé észrevehetőek.

Variéi közelebb emelte a kesztyűjét Talos arcához, de túl előrelátó volt ahhoz, hogy megkockáztassa a másik harcos megérintését. Az ujjai félhold alakba görbültek, mintha egy gömböt tartana az Éjúr halántéka fölé.

– Itt – jelentette ki. – Innen ered a kín, a pulzusod ütemében száguld a bőrod alatt, az ereidben, melyek bejáratként szolgálnak a koponyád többi részébe.

Talos a fejét rázta, de nem ellenkezett.

– Te jobb apotekárius vagy, mint én valaha is voltam.

– Bizonyos szempontból szinte biztosan. – Variéi visszahúzta a kezét. – Ha jól emlékszem, kevés a türelmed.

Talos nem vitatkozott. Néhány pillanatig Deltriant figyelte, amint a technopap egy vergődő embert néz, láthatóan kíváncsian szemlélve a vizsgáloasztalt, amelyen a sebesült feküdt.

– Egyre erősebb a fejfájás, ugye? – kérdezte tőle Variéi.

– Miből gondolod?

– A bal szemed gyulladt, a könnycsatornák milliméterekkel jobban kitágultak, mint a másokban. A szem vizenyője is kezd zavarossá válni,

vérszemcsék kezdenek megjelenni benne. Ezek a hibák halandó szem előtt egyelőre rejtve maradnak, de a jelek ott vannak.

– A szolgák újjáépítették a koponyámat a Dal Karusszal és a harmadik karommal történt összecsapás után.

– Boltlövédék?

Talos bólintott.

– A sisakomba csapódott. Lemetszett egy darabot a fejemből. – Vágó mozdulatot tett a halántéka mentén. – Az azt követő első órában fájdalomcsillapítókkal és adrenalininjekciókkal boldogultam. Utána három éjszakán át voltam öntudatlan, amíg a medicae szolgák a rekonstrukción dolgoztak.

Variéi gúnyos fintora olyan közel állt a mosolyhoz, amennyire csak bírt.

– Tökéletlen munkát végeztek, testvér. De megérttem, hogy a körülmények aligha kedveztek neked.

Az Éjúr késztetést érzett arra, hogy bosszúsan vállat vonjon.

– Még élek – közölte.

– Valóban. Egyelőre.

Talos az apotekáriusra meredt.

– Folytasd csak...

– A fájdalom, amit érzel, az agyadra nehezedő nyomás, amit a leépülő erek okoznak, amelyek közül néhány duzzadt, míg mások valószínűleg az elszakadás határán vannak. Az agykoponya új alakja is hozzájárul ehhez, és ha a nyomás tovább növekszik, akkor valószínű, hogy vérzés fog jelentkezni a látóüregben, ami azután következik be, hogy a növekvő feszültség kitolja a szemgolyódat az üregéből. Valószínűleg bizonyos fokú nekrozis is beáll az agyadban és a szomszédos szövetekben található leépülő erekben, miközben újabb agyi érgörcsök alakulnak ki. Én azonban, ha akarod, helyre tudom hozni a szervitorok hibás... fércmunkáját.

Talos felvonta fekete szemöldökét, arca még a szokásosnál is sápadtabb volt.

– A saját szakaszomból sem bíznék meg senkiben, hogy a páncélomba segítsen, pedig ők mind a Nostramo szárnyas koponyáját viselik. Miért bízám

rá egy harcosra, akinek Húron karma van a vállán, hogy az agyamban turkáljon?

Varielnek csak a szemében látszott derű.

– A Fygra miatt, Talos. Mert még mindig tartozom neked.

– Köszönöm az ajánlatot. Megfontolom.

Variéi beütött egy parancsot a nartheciumkesztyűjébe.

– Tedd meg. Ha a becslésem helyes, a visszautasítás azt jelenti, hogy a napévvégére halott leszel.

Talos válaszát Deltrian szakította félbe, amikor lágyan doromboló beültetésekkel és susogó köntőssel visszatért hozzájuk.

– Összegyűjtöttem a szükséges adatokat – jelentette ki büszke bádoghangan.

Varié az öklét a mellvértjére téve tisztelgett.

– Elviszem az adatokat az uramnak. Garreon nagyúr felügyeli a hajótok utánpótlását.

Talos azon kapta magát, hogy a halántékát dörgöli. Ingerült morranással tette vissza a sisakját, lezárta, és a páncélzat autoérzékeinek meleg zúgásában fürdette az arcát.

– Visszakísérlek a *Szövetségre*, tech-adeptus. Nekem is jelentést kell tennem a Magasztosnak.

– Gondold át, amit mondtam, testvér – szólt utána Variéi. Talos bólintott, de nem válaszolt.

MARUC NEHEZEBBEN VÁGOTT át a zsúfolt folyosón, de utolérte Septimust. Nem tudta teljesen elrejtetni az arcára kiülő undort, mert némelyik járókelő arcátlanul nyíltan mutogatta a mutációit. Majdnem összeütközött egy szikár, fekete bőrű nővel, aki ernyedtt, olvadt faggyúként hullámló arccal szidalmazta. Hanyag bocsánatkérést motyogott, és továbbsietett. Bármerre fordult, az izzadság fűszeres bűze vegyült a kiömlött vér rezes szagával. Emberek és kváziemberek kiabáltak, morogtak, lökdösődtek és röhögtek mindenfelé.

Septimus kinyújtotta a kezét, hogy megragadja egy másik járókelő vállát, megállítva a fiatal nőt. Az megfordult, és egy üres műanyag vödört szorított pufók hasához.

– *Jigrash kul kukh?* – kérdezte tőle a jobbágy.

A nő a fejét rázta.

– Alsógót? – kísérletezett Septimus.

A nő megint a fejét rázta, és tágra nyílt szemmel nézte a drága beültetést, amely éppen csak látszott a férfi haja alatt. Odanyúlt, hogy félresöpörje a férfi haját, és megérintse a szerkezetet, de az gyengéden elütötte a kezét.

– *Operor vos agnosco?* – kérdezte.

A nő összehúzta a szemét, és kurtán biccentett.

Csodálatos – gondolta Septimus. A felsógót valami isten háta mögötti változata, egy olyan nyelvé, amelyet amúgy is alig ismert.

Óvatosan a tágas folyosó szélére vezette a nőt, aki különféle kiselejtezett birodalmi egyenruhákból összeollózott öltözetet viselt. Percekig tartott, amíg elmagyarázta, mire van szüksége. Az akadozó magyarázat végén a nő ismét bólintott.

– *Mihi inzizta* – mondta, és intett a férfinak, hogy kövesse.

– Végre – morogta Septimus az orra alatt. Maruc ismét követte. Ahogy a nő vödrére pillantott, rájött, hogy az nem teljesen üres. Három, apró barna almákhoz hasonlító gyümölcs gubbasztott az alján.

– Gyümölcsárust akartál? – kérdezte Septimustól, és az arckifejezésén látszott, hogy mire gondol. Arra, hogy a másik jobbágy megőrült.

– Többek között igen. – Septimus fojtott hangon beszélt a tömegben.

– Megmondanád, miért?

A másik lekicsinylő pillantást vetett rá a válla fölött.

– Te vak vagy? Ez a nő állapotos.

Maruc eltátotta a száját.

– Nem. Ezt nem mondhatod komolyan.

– Szerinted a légió hogyan szerez új harcosokat? – sziszegte Septimus. – Gyerekekből. Érintetlen gyerekekből.

– Kérlek, mondd, hogy nem fogod...

– Itt hagylak, Maruc. – Septimus hangja fagyos lett. – Esküszöm, ha a kelleténél jobban megnehezítet a helyzetet, itt hagylak.

Elindultak egy szomszédos folyosón, a nő vezette őket, még mindig a vödört szorongatva. Kevésbé volt zsúfolt, de még mindig túl sok volt a

szemtanú. Septimus kívárta a megfelelő pillanatot.

– Mit mondtál neki? – kérdezte végül Maruc.

– Hogy több gyümölcsöt szeretnék vásárolni. Egy másik kereskedőhöz visz minket. – A hangja megenyhült, ahogy újra az idősebb férfira pillantott. – Nem mi vagyunk az egyetlenek, akik ezt csinálják. Az állomás túloldalán a karmokhoz hű jobbágyok ugyanezt a játékot játsszák. Ez... valami, amit meg kell tenni.

– Csináltál már ilyet korábban is?

– Nem. És úgy tervezem, hogy jól csinálom, hogy ne kelljen egyhamar megint megtennem.

Maruc nem szólt semmit. Még néhány percig gyalogoltak, aztán elmentek egy kisebb, sötétebb mellékfolyosó mellett.

Septimus tekintete, az emberi és a beültetett is, lassan végigsöpört a folyosó bejáratán. Hacsak nem tévedt el durván ebben a förtelmes labirintusban, ez az átjáró gyorsabban visszaviszi őket a hajóhoz, mintha azon mennének, amin jöttek.

– Légy készen – súgta Marucnak, és ismét megkocogtatta a nő vállát. Az ujjára húzott ezüstgyűrű a nyakát súrolta. A nő megállt és megfordult.

– *Quis?* – Zavarodottnak tűnt. A tömeg még mindig mellettük hullámozott, és védekezően a hasa elé emelte a vödröt.

Septimus hallgatott, és figyelte, hogy mikor ernyed el a nő szemhéja. Amint kezdett fennakadni a szeme, egy sima mozdulattal elkapta és állva tartotta. Minden megfigyelőnek – annak a kevésnek, aki egyáltalán figyelt rá, miközben a saját dolgával törődött – úgy tűnhetett, mintha hirtelen átölelné a nőt.

– Segíts – parancsolta Marucnak. – Vissza kell vinnünk a hajóra, mielőtt magához térne.

Maruc elkapta a vödröt, amely kicsúszott a nő ernyedt ujjai közül. A folyosó szélén hagyták, ahogy a vállukra vetett karral magukkal cipelték a nőt. A bakancsa gépiesen mozgott, a szeme mámorosán forgott az arcában, miközben az elrablót kísérte az új életébe a *Vérszövetség* rabszolgaszállításán.

OCTAVIA A KABÁTJÁT szorongatva távozott a közös mosdóhelyiségből. A halandó légénységből többen a folyosón ácsorogtak, a fegyveres kísérei távol tartották őket, és várták, hogy sorra kerüljenek az újratöltött tisztálkodó rekeszekben. Érthető okokból neki egyedül kellett fürödni. Bár a légénység tisztában volt ezzel, úgy tűnt, csak növelte az iránta érzett ellenszenvüket.

A legtöbben lesütötték a szemüket, amikor Octavia a folyosóra lépett. Többen babonásan intettek, hogy távol tartsák a gonoszt, amit a lány bizarrnak talált, figyelembe véve, hogy hol élnek ezek az emberek. Csendben megkérte két kísérőjét, hogy hozzák ki Telemach holttestét a helyiségből, és gondoskodjanak róla, ahogyan csak akarnak.

Nostramói mormolás követte, amikor elment. Magányos életében még sosem érezte magát ilyen egyedül. A *Csillagok Leányán* legalább a légénység nem gyűlölte őt. Természetesen félték tőle, mert a félelem egy navigátor jelenlétében ugyanolyan tagadhatatlan öröksége volt a vérvonalának, mint az alfaj harmadik szeme. De itt másképp volt. Gyűlölték őt. Még a hajó is megvetette.

A Kopó a nyomában loholt. Egy darabig csendben sétáltak. A nőt nem érdekelte, hová megy.

– Most nagyon nőies szagod van – jegyezte meg a Kopó, ami nem segített. A nő meg sem kérdezte, hogy mit jelent ez. Valószínűleg semmit, csak egy újabb, sokkolóan nyilvánvaló észrevétel volt.

– Nem hiszem, hogy így akarok tovább élni – jelentette ki a férfi feje fölött, és menet közben a falakat bámulta.

– Nincs más választás, úrnő. Nincs más lehetőség az életre.

A Trónra, sajgott a szeme! A kendő alatt egyre erősebb lett a maró viszketés. Rendkívüli erőfeszítésébe került, hogy ne kaparja a bőrt a csukott szem körül, hogy a körmével csillapítsa az égő érzést.

Octavia továbbsétált, véletlenszerűen fordult jobbra vagy balra. Kész volt elismerni, hogy önsajnálata merül, de úgy érezte, mostanában kiérdemelte.

Halk sikolyt hallott a távolból – női hangnak tűnt, bár túl gyorsan elhallgatott ahhoz, hogy biztos lehessen benne. Valahol a közelben kalapácsok vagy hasonló eszközök dübörögtek tompa ipari ritmusban, amit a sűrű fémfalak elfojtottak.

A szeme ismét szédítően lüktetett. Már émelyegni kezdett a fájdalomtól.

– Kopó? – Megtorpant.

– Igen, úrnő.

– Csukd be a szem... Nem érdekes.

– Igen, úrnő. – A férfi akadozó léptei megtorpantak, és körülnézett, amikor Octavia levette a kendőjét. A homloka ragacsos volt az izzadságtól, szinte lángolt a bőre. Ha fújt egyet felfelé, azzal csak annyit ért el, hogy felborzolt néhány nedves hajtincset, és bolondnak érezte magát. Az biztos, hogy nem hűsítette.

Az izzadság az orrára csöpögött. Megtörölte, és sötét foltot pillantott meg az ujjain.

– Az Istencsászár Trónjára! – káromkodott, ahogy lenézett a kezére. A Kopó megborzongott a szitok hallatán.

– Úrnő?

– A szemem – mondta, és a kabátjába törölte a kezét. – Vérzik a szemem. – A kalapálás egyre hangosabban csengett, ahogy a szavai megültek a levegőben.

A homlokához érve összerezzen, de a sajgó bőrre tapasztotta a kendőt. Valójában nem vérzett a szeme. Csak könnyezett. Vértököket hullatott.

– Hol vagyunk? – kérdezte remegő hangon, miközben a lélegzete párásán szállt az arca előtt.

A Kopó szipogott.

– Az apotekáriumban.

– Miért van ilyen hideg?

A púpos rabszolga előhúzta rongyai alól az ütött-kopott sörétes puskáját.

– Nem tudom, úrnő. Én is fázom.

A nő újra felkötötte a kendőt, miközben a Kopó a végeláthatatlan árnyékok közé célzott.

Előttük csikorgó, nehéz fogaskerekeken táruult fel az apotekáriumba vezető masszív zsilipajtó. A kalapálás erősebben, tisztábban csendült odabent.

– Kopó? – A nő hangja most már csak suttogás volt.

– Igen, úrnő?

– Halkabban...

– Sajnálom, úrnő – suttogta a fickó. Tömpe orrú puskája a nyitott ajtóra és a mögötte feltáruuló látványra szegeződött. Csupasz, néma műtőasztalok sorakoztak a sötétben.

– Ha meglátod odabent az úrben születettet, azt akarom, hogy lódd le.

– Az úrben született meghalt, úrnő. – A fickó hátranézett a vállá fölött, csonka arca görcsbe rándult az aggodalomtól.

Octavia érezte, hogy a vér most már az orrán csorog, az ajkát csiklandozza útközben, aztán lecsöpög az álláról. A kendő nem volt akadály, csupán gyenge kötés. Már így is átázott, és semmit sem segített a lassú csöpögés ellen.

Előhúzta a saját pisztolyát, aztán megközelítette a nyitott ajtót.

– Úrnő.

A Kopóra pillantott.

– Én megyek be először – jelentette ki a férfi. A választ meg sem várva, megindult befelé, a púpossága miatt alacsonyan, a puskát vak szemével egy magasságba emelve.

A nő célra tartott pisztollyal követte.

A szoba üres volt. Minden műtőasztal csupasz. Az elhagyatott gépek nem adtak zajt, és nem is moccantak. Octavia pislogott emberi szemével, hogy megszabaduljon a csípős vértől. Nem sokat segített.

Fém koppant fémén, szinte fülsiketítőén hangosan a fagyos kamrában. A távoli fal felé pördült, és tíz lezárt páncélajtót vett célba, amelyek mind akkorák voltak, mint egy ember. Az egyik a mögüle hallatszó kalapálás ütemére remegett. Bármilyen is volt benne, ki akart jönni.

– Tűnjünk innen a fenébe – dadogta.

A Kopó kevésbé akart elmenekülni.

– Bánthat minket, úrnő?

– Ez csak egy visszhang – ellenőrizte a nő a pisztolya tárját. – Csak egy visszhang. Mint a lány. Csak egy visszhang. A visszhang nem árthat senkinek.

A Kopónak nem volt alkalma egyetérteni. A páncélterem ajtaja nyikorgó zsanérokön lendült kifelé. Valami sápadt mozgott odabent a sötétségben.

– ...*ne Malcharion bolterével*... – Síri hangja, tónus nélküli, mégis éles, metszette a hideg levegőt. – ...*csatlakozni akarok az első karomhoz*...

Octavia tágra nyílt szemmel hátrált, és mormogva szólt a Kopónak, hogy kövesse.

Egy másik alak állta el az ajtót. Magas körvonalai kirajzolódtak a homályban, vörös szemlencsái némán követték a nő mozdulatait.

– Talos! – mondta ki zihálva a nevet, és megkönnyebbülés áradt szét benne.

– Nem, navigátor – lépett be a terembe az Éjúr, és fegyvert rántott. – Nem Talos.

VISSZATÉRT, AHOGY VARIEL várta. A Nyúzó biccentéssel nyugtázta, és kikapcsolta a hololitikus szöveget, amit tanulmányozott.

Talos nem egyedül jött. Cyrion, Xarl és Mercutian állt mögötte, páncélban, sisakban és némán, az ízületek hörgését leszámítva.

– Amikor alszom, álmodom. – A próféta mintha szégyenkezett volna. – Az izmaim reagálnak, de nem ébredek fel. Ha elszakítom a szíjakat, amelyek az asztalhoz kötnek, a testvéreim lefognak, amíg te elvégzed a műtétet.

– Egyikük nincs itt – jegyezte meg Variel.

– Uzas gyakran dönt úgy, hogy nem hallgat a hívásunkra – válaszolta Cyrion –, hacsak nem fenyeget háború.

– Rendben. – A Kalózok apotekáriusa a privát szobájában álló magányos asztalhoz lépett. – Kezdjünk hozzá.

A TESTVÉREI HANGJA tompa, könnyű megfeledezni róla, a savanyú szagok, kínzó gondolatok és sajgó izmok világához tartozik. Ha a szavaikra koncentrálna, az azzal fenyegeti, hogy kiszakítja az álomból, és visszarántja egy fagyos terembe, ahol a teste egy asztalon vergődik, a hibás élettani folyamatok rabszolgájaként.

A próféta eloldja a pányvát, ami ehhez a világhoz köti, és máshol keres menedéket.

A testvérei már nincsenek ott, amikor...

...KINYITOTTA A SZEMÉT. Újabb akna csapódott be a közelben, megrázta a csizmája alatt a szürke sáncokat.

– Talos – hallatszott a kapitány hangja. – Indulunk.

– Betakarítás – jelentette összeszorított foggal. A keze gépies rutinnal dolgozott, tört, vágott, fűrészelt, kinyert. Valami meghibásodott hajtóművekkel sívított a fejük fölött. Megkockáztatott egy pillantást, és látta, hogy a Vasharcosok egyik ágyúnaszádja halálos dugóhúzóban, lángoló fűvókákkal, nyüsztve száll. A génmagtartály éppen abban a pillanatban húzódott vissza egy csattanással a kesztyűjébe, amikor a szürke Mennykőszólyom belevágódott egy toronyba a szából. A sáncok ismét szörnyen megremegetek.

– Talos – szólt a kapitány hangja sürgetően recsegtve. – Hol vagy?

– Végeztem. – Felállt, magához vette a bolterét, futásnak eredt, és ott hagyta az egyik légiótestvérének holttestét a kövön.

– *Visszamegyek érte* – közölte a csatornán az egyik szakasztársa.

– *Igyekeztek!* – A kapitány érthető okokból zord hangulatban volt.

Az apotekárius látása elhomályosult, ahogy a sisakja igyekezett kiszűrni az újabb ágyúlövések érzékszerveire mért támadását. A tornyok tetejére helyezett ütegek tá– tott, mennydörgő pofával zúdították az égbe a tölteteket. Egy újabb széles sánc húzódott előttük, ahol a testvérei rövid úton megszabadultak a lövészcsapatoktól. Az ízekre szaggatott embereket áthajították a védművek falán, hogy aztán groteszk jégesőként több száz métert zuhanjanak.

Hatalmas súly csapott le rá hátulról, elég erősen ahhoz, hogy négykézlábra rogyjon. Egy pillanatra értelmetlen statikus zörej villant a retinakijelzőjén. Talos pislogott, és a talajhoz verte a homlokát. Azonnal kitisztult a kép. Megfordult a földön, és abban a pillanatban tüzet nyitott, ahogy a boltere vízszintbe került.

– Öklök – szólt a voxba. – Mögöttünk.

Mindenféle alakzatot megtörve rohantak, arany kezükben boltért szorongatva. A távolság ellenére újabb boltlövédék pattant le a vállvértjéről, repeszekkel terítve be a sáncot.

A felkelésre tett kísérletéért a mellkasát ért boltlövédék volt a jutalma, amely a mellvértjén robbant, és szétzúzta rajta a légió jelvényét. Elakadó lélegzettel, nyögve zuhant vissza a talajra.

– Maradj lent! – parancsolta az egyik testvére. A kijelzőn névrúna villant, az őrmestere neve. Fekete kesztyű csattant Talos páncélgallérján, megragadta a keramitot. – Tüzelj tovább! – parancsolta az őrmester. – Fedezz minket, vagy mindketten halottak vagyunk!

Talos újratöltött, helyére csattintotta a tárat, majd újból tüzet nyitott. A testvére mögötte guggolt, és pisztollyal lövöldözött, miközben hátrahúzta az apotekáriust.

Az őrmester elengedte, amint mindketten fedezékbe értek egy laza törmelékhalom mögött.

– Köszönöm, testvér – szólalt meg Talos.

Vandred újratöltötte a pisztolyát.

– Semmiség.

– FOGJÁTOK LE!

Tessék. Ismét a testvérei hangja, tisztábban, mint azelőtt.

– Azon vagyok. – Xarl. Ingerült. Ugyanaz a reszelős bosszúság, ami mindig a hangját színezte, már fiatalkorában is.

A próféta érzi, hogy a bütykei az asztalt verik, a rángatózó ujjak szülte ritmust. Visszatérnek az érzékek, és velük együtt a fájdalom is. Levegő ront a tüdejébe, ördögien hideg.

– A fenébe! – Variéi hangja. Nem vér, hanem eskü szerinti testvére. – Magánál van vagy teljesen kába? Az adatok alapján egyszerre mindkettő.

A próféta – már nem az apotekárius a Terra bástyám – nyálás szavakat motyog.

– Látomása van. – Cyrion. Ez Cyrion. – Van ilyen. Ne törődj vele!

– Befolyásolja az alvását, és anomáliákat generál. A panteon vérére, a kataleptikus csomója talán soha többé nem fog működni ezután. A teste megpróbálja kilökní a beültetést.

– A mije?

– Nem viccelek. Lázad a teste, és elutasít minden, az agyához csatolt beültetést. Biztosan így van minden látomásnál, a sebei csak felerősítik a dolgot. Bármí legyen is ez az álom, nem a génmag természetes mellékterméke.

– Úgy érted, hogy megfertőződött? Megérintette a hipertér?

– Nem. Ez nem mutáció, hanem... astartes fejlődés. Sok beavatottnál a génmag nem épül be. Biztosan mindannyian láttatok már ilyet.

– De az övé megmaradt. Beépült.

– Igen, de szívósan, nem pedig elegánsan. Nézzétek! Figyeljétek meg a vérképet, ezt a két jelölőt! Nézzétek, mit csinálnak a beültetései az emberi szerveivel! A saját génmagja is gyűlöli őt. A vegyületek, amelyeket kamaszkorában juttattak belé, hogy közénk tartozzon, még mindig nem nyugszanak a vérében. Még most is megpróbálják megváltoztatni, továbbfejleszteni. Hozzánk hasonlóan ő sem fejlődhet tovább az astartes állapotnál. De a teste még mindig próbálkozik. Ennek eredménye ez a...

látomásos állapot. Talos teste túl agresszívan dolgozza fel a primarcha véréét. A génjei állandó változásban vannak.

A próféta azon tűnődik, hogy vajon ez volt-e az atyja átká. A génatyjájé – a valódié – a primarchájé, Curze nagyúr. Vajon a Császár genetikai mesterkedései sosem ülepettek le az atyja csontjaiban? Vajon abból eredt Curze hatalma, ahogy a gyengébb test a Császár vérére reagált?

Megpróbál mosolyogni, de nyál fröccsen az ajkáról.

– Fogd le! – Variéi nem dühös, sosem haragszik, de határozottan elégedetlen. – Akkor is elég nehéz, ha görcsöl, de most súlyos agykárosodást kockáztatunk.

– Kérlek, Kalóz, csak tedd meg, amit tudsz.

Mercutian. A gazdag emberfia, a városszéli szindikátus örököse. Nagyon udvarias. A próféta mosolya hasadó, rángatózó vicsorban jelenik meg az arcán, amelyet nem a derű, hanem az összehúzó izomzat feszülése diktál.

– Szívrogtaszavara van. Mindkét szívben. Talos. Talos!

– Nem hall téged. Senkit sem hall, amikor ez a dolog eluralkodik rajta.

– Csoda, hogy túléli. – Variéi elhallgat, és vörös kín villanásai döfnek a próféta fejébe, skarlátvörös fénnel ragyognak vak szeme előtt. – Be kell... indítanom... a Sus-an membránját, hogy stabilizáljam a túlterhelt alapvető szerveit... Most...

...HAZAÉRT.

Otthon volt, és a tudat, hogy ez csak egy álom, mit sem rontott a borzongató megnyugvás érzésén. Emlék volt. Korábban történt az egész.

Nem a Nostramón, dehogy. És nem a Szövetségen. Ez itt a Tsagualsa volt, a menedék, az erődjük az úr peremvidékén.

A Sikoly Galériájának kapuja tárva-nyitva állt, az Atramentar örök csak a primarcha kiválasztottjait engedték be. Dacos büszkeséggel álltak, hiszen ők ugyan nem léphettek be, de az ajtót ők őrizték a betolakodóktól. A légio terminátor elitje azokon az éjszakákon emelt fővel járt; az, hogy megtagadták az új első kapitány szolgálatát, gennyes seb volt, mellyel azonban valamelyest tovább nőtt a tekintélyük. Miután Sevatar meghalt, és egy terrait neveztek ki a helyére, a korábbi első kapitány elit harcosai vadászcsapatokra oszlottak, és

inkább azokhoz a századparancsnokokhoz csatlakoztak, akiket tiszteltek, mintsem hogy egy új, nem a szülőbolygójukról származó parancsnok alatt, együtt maradjanak.

Az egyik terminátor Malek volt, akinek még nem volt agyaras a sisakja, vörös szemlencséin fényesen ragyogtak a célkeresztek. Talos tisztelgett a két Atramentarnak, mielőtt az előszobába lépett.

A falakat, mint a légió erődjének sok más részén, itt is fekete kőből faragták, és a kínzás különböző jeleneit ábrázolták. Kicsavarodott hátú emberek tekeregtek és vonaglottak mozdulatlanul, a legnagyobb agónia pillanataiban megörökítve. Tágra nyílt szemüket és sikoltó szájukat szadista odaadással formálták meg.

Megformálták. Nem faragták. Talos megtorpant az ajtóban, ujjai végigsimítottak egy leánygyermek nyitott szemén, aki egy idősebb férfi, talán az apja védelmező – és mit sem érő – ölelése után nyúlt. Ki lehetett a lány, mielőtt a légió lerohanta a világot? Mit csinált röpke életében, mielőtt bénító szert adtak neki, és sziklabetonnal kenték be? Milyen álmokat oltott ki, amikor egy primarcha belső szentélyének megkeményedő falába zárták?

Vagy talán a haldokló elméjének valami pánikba esett, állatias rétegében tudta, hogy a halálban valami olyan dolog részese lesz, ami jelentősebb, mint bármi, amit életében elért?

Biztosan rég meghalt a kőben. A világra meredő maszk a fiatalság naiv tökéletességében örökítette meg őt. Az idő nem hagyott nyomot az arcán; nem voltak forradásai a harcoktól, egy olyan birodalom ellen, amely többé nem érdemelte meg, hogy fennmaradjon.

A férfi visszahúzta a kezét a lány megdermedt arcáról. A belső ajtó kinyílt, és a terem melegében fürdette.

A Sikoly Galériája ma este remek hangot adott – basszus nyögések, átható kiáltások és a zokogás hullámszó zengése a bánat más hangjaiba simulva, operaként szólt.

Talos végigsétált a központi útvonalon, csizmája a fekete kőn kopogott, miközben a járda két oldalán képlékeny emberi kifejezésektől hullámszó és feszült a padló. Szemek, orrok, fogak és nyitott szájából kidugott nyelvek... A talaj összeollózott arcok hússzőnyege volt, amelyet groteszk, barokkos

vérszűrők és szervszimulátorok tartottak életben a padló alatt. Apotekáriusként Talos jól ismerte a berendezést: ő is azon kevesek közé tartozott, akiknek az volt a feladata, hogy karbantartsák a Sikoly Galériájában uralkodó ocsmány légkört. Kizárólag erre a feladatra rendelt, köntöst viselő szervitorok permeteztek gyengéd párákat a padlót borító pislogó szemekbe, hogy nedvesen tartsák őket.

A primarcha néhány kiválasztottja már összegyűlt. Hellath, a minden korábbinál hűségesebb, természetfeletti tehetségű vívó, akinek az arclemezőre karmazsin csíkokkal festették a koponyát. Sahaal, a nemrég első kapitánynak kinevezett terrai – a kevés külvilági egyike, akit beengedtek ide –, akit az ereiben csörgedező büszke fagy miatt legalább annyira megvetettek a testvérei, mint amennyire hallgattak rá. Yash Kur, rángatózó, görcsbe görbülő ujjakkal, nyitott szájjal, halk, reszelős hangon kifújva a levegőt, ami kiszivárgott a sisak voxszórójából. Tyridal, akinek a csatapáncélján koponyák zörögtek, miközben végighúzta a gladiusán a fenőkövet. Kesztyűit a bűnösök vörösére festették – a légió eliteltjeinek jelképe volt, azoké a harcosoké, akik a saját testvéreik ellen elkövetett vétkeik miatt vártak arra, hogy a primarcha a saját kezével végezze ki őket. Tyridal feje fölött halálos ítélet lebegett, amelyet csak akkor hajtanak végre, amikor Curze nagyúr úgy dönt, hogy véget ért a hasznossága.

Malcharion oldalt állt, karját keresztbe fonta a mellkasán. A Sikoly Galériájában nem voltak rangok. Talos csupán halkán köszöntötte a kapitányát, ami a padlóról szálló jajveszékelésbe veszett.

A primarcha mindenféle sallang nélkül lépett be. Curze belökte a Csonttrón mögött álló kétszárnyú ajtót, pusztá keze fakón feszült a kovácsoltvason. A légió ura minden bevezető vagy szertartásos köszöntés nélkül elfoglalta a trónját.

– Ilyen kevesen vagyunk? – kérdezte. Keskeny ajka cápamosolyra húzódott. A hadvezér összes fogát tühegyesre reszelték. – Hol van Jakr? És Fal Kata? Acerbus? Nadigrath?

Malcharion megköszönte a torkát.

– Úton az Anseladon szektorba, nagyúr.

Curze a tizedik kapitány felé fordította hullaarcát. Sötét szemében vérfagyasztó derengés éledt, ami valamilyen mélyről fakadó betegségre utalt.

– Anseladon. – A primarcha megnyalta hullaszerű ajkát. – Miért?

– Mert te odarendelted őket, nagyuram.

Curze mintha elmélázott volna ezen, tekintete megenyhült, a palotája falán túlra pillantva. A padló jajgatása mit sem csillapodott eközben.

– Igen – mondta. – Anseladon. Az Ultragárdisták elővéd flottája.

– Igen, nagyúr.

A haja valaha fekete volt, nostramói fekete – mint azoké, akik valódi napfény híján nőnek fel. Mostanra megfakult a fénye, szürke foltok tarkították a halántékát. A fehér bőre alatt kanyargó erek elég határozottan kirajzolódtak ahhoz, hogy tisztán láthatóvá tegyék az arca biológiai térképét. Bukott herceg volt, aki sírba szállt, és akit olyan erős gyűlölet lúgozott ki, hogy képtelen volt lefeküdni és meghalni.

– Harmincegy különböző erejű flottám munkálkodik atyám birodalmában. Azt hiszem, végre eléggé magunkra vontuk az Impérium haragját ahhoz, hogy a Terrának ne legyen más választása, mint fellépni ellenünk. De nem fogják ostrom alá venni a Tsagualsát. Nem fogom hagyni. Ehelyett gondoskodom róla, hogy atyám bosszúja elegánsabb formát öltjön.

Miközben beszélt, Curze a torkán éktelenkedő régi hegeket piszkálta – a keserű sebhelyeket, amelyeket a fivéréől, az Oroszlántól kapott.

– És mit fogtok tenni, ha én már nem leszek, fiaim? Szétszóródtok, mint a napfelkelte elől menekülő férgek? A légio arra született, hogy leckét adjon, és meg is fogjuk tanítani a leckét. Nézzetek magatokra! Az életeteknek már így is kevés értelme van. Mikor végül lecsap a penge, semmi sem marad belőletek.

A kiválasztottak egyre nyugtalanabban néztek egymásra. Talos előrelépett.

– Atyám?

A primarcha kuncogott, a nevetése olyan volt, mint a kavicsoson súrlódó hullám.

– Egy Lélek Vadásza. Beszélj!

– A légio tudni szeretné, hogy mikor vezetsz minket újra háborúba.

Curze elgondolkodva sóhajtott, és hátradőlt a ronda, alaktalan, olvadt emberi csontokból készült trónon. A karcolások, horpadások és vájatok barázdáival teli csatapáncélja halkán morgott.

– Szóval ezt kérdezi a légio?

– Igen, atyám.

– A légiónak már nincs szüksége arra, hogy a vállán tartsam a kezem, mert már kiforrott. Hamarosan kipukkad és szétszéled a csillagok között. – A primarcha kissé lehajtotta a fejét, körmei az elefántcsont karfát kaparták. – Mind évekig öltetek kedvetekre. Miközben a Nostramo ismét anarchiába zuhant, a légio is így tett. Ez csak még gyorsabban fog terjedni. Ez a dolgok rendje. Az emberi élet mindent beszennyez, amihez hozzáér, ha irányítás nélkül terjeszkedik. A Nostramo fiai sem kivételek. Igazság szerint ők a legrosszabbak ezen a téren. A vérükben van a zűrzavar.

Elmosolyodott.

– De ezt te is tudod, ugye, Lélekvadász? És te, harcos bölcs? Ti mind, napfénytelen világ szülöttei? Végignéztétek, ahogy a világotok elég, mert a népe hibái megfertőzték az Éjurakat. És milyen gyönyörű volt, ahogy felgyújtottátok azt a bűngolyót! Milyen igazságosnak éreztétek, azt híván, hogy ez tényleg változtat a mérgezett légión!

Az utolsó szóra felhorkant.

– Milyen naivak vagyok.

A primarcha néhány hosszú másodpercig a kezébe temette az arcát. A válla lassú, megfontolt lélegzetvételekkel emelkedett és süllyedt a fiai tekintete alatt.

– Nagyúr? – kérdezték egyszerre többen is. Talán az aggodalmuk hallatán emelte fel a fejét. A primarcha remegő kézzel kötötte össze hosszú haját, hogy a sötét tincsek ne lógnak az arcába.

– Ma este lángra lobbantak a gondolataim – vallotta be. A szemében égő beteges csillogás némileg elhalványult, ahogy ismét hátradőlt, és csökkent az intenzitása. – Hogy áll a sereg, amelyet az Anseladushoz küldtünk?

– Egy héten belül megérkeznek, nagyúr – felelte Yash Kur.

– Kitűnő. Kellemetlen meglepetés lesz Guillimannek – mutatott Curze a trónja mögött álló két szervitorra. A köpenyük alatt mindkettőt nagymértékben átalakították, ipari emelőlapátokat szereltek az alkarjuk helyére. Mindkettő fegyvert tartott védelmező ölelésben: egy-egy karcos, elhasznált keramitból készült, túlméretes kesztyűt, melyen deaktivált fémkarmok voltak. Mindkét megerősített szervitor egyszerre közeledett, és tiszteletteljes lassúsággal emelték meg fogaskerekeken mozgó karjukat. Mint a régi idők

fegyverhordozói, térdre borultak a lovag előtt, úgy ajánlották fel szolgálataikat a gazdájuknak.

Curze is felemelkedett, és a teremben lévő többi élő fölé tornyosult. Az állandó jajveszékelés valóságos sikolyokká változott.

– Sevatar – szavalta a primarcha. – Lépj elő!

Hellath szólalt meg.

– Sevatar meghalt, hercegem.

A hadvezér tétovázott, fakó keze közel volt a rá váró keramikakesztyűkhöz.

– Tessék?

– Hercegem. – Hellath mélyen meghajolt. – Sevatar első kapitány már rég halott.

Curze beledugta a kezét a kesztyűbe, összekapcsolva azt a páncéljával. Az aktív csatapáncél zúgása egyre hangosabb lett, és a görbe karmok imbolyogva töltődtek fel. A szervitorok hátráltak, vakon tapostak a zokogó arcokra, orrokat és fogakat törtek súlyos lépteikkel.

– Sevatar halott? – hörögte a primarcha, növekvő haraggal. – Mikor? Hogyan? – Mielőtt Hellath válaszolhatott volna, életre keltek a generátorok Curze kesztyűjében, és elektromos hullámokat csorgattak a pengék élére.

– Hercegem... – Hellath újra megpróbálta. – Meghalt a háborúban.

Curze elfordította a fejét, mint aki olyan hangra figyel, amelyet egyik fia sem hallhat.

– Igen. Most már emlékszem rá. – A karmok lekapcsoltak, levetették a mesterséges villámburkot. A primarcha körbepillantott a Sikoly Galériáján, a belső konfliktusa e nem túl árnyalt megnyilvánulásában.

– Elég volt a múltból. Gyűjtsétek össze a rendszerben megmaradt századokat! Fel kell készülnünk...

– ...A **GÖRCSÖKRE.**

– *Csak le kell zárnom a bőrt. Még a különlegesen szintetizált érzéstelenítőt is bosszantó gyorsasággal bontja le. Fogjátok!*

A próféta érzi, hogy beszél, érzi, ahogy a szavak kikapaszkodnak a még nem teljesen zsibbadt ajkán. De nincs értelmük. Próbál mesélni a testvéreinek az

otthonról, a Tsagualsáról, arról, milyen érzés volt az atyjuk végnapjainak sötétedő fényében állni.

– A...

...A HARCOS BÖLCS kihúzta a kardját a haldokló Vérangyal torkából, és belerúgott a harcos mellvértjébe, hogy visszalökje a terembe.

– Tovább! – üvöltötte Malcharion kapitány a sisakja voxrácsán keresztül. – *Napfénytelen világ fiai! Tovább!*

Megtépázott szakaszai előrenyomultak és egy újabb réteggel mélyebbre hatoltak a kontinensnyi palotában. A terem, egy festményekkel és szobrokkal teli galéria mennyezetéről vakolatdarabok záporoztak az Éjurakra. Por és törmelék kopogott az apotekárius vállvértjén.

Xarl Talos mellé húzódott, véres csizmájuk a márványon és a mozaikokon ropogott.

– Átok az Angyalokra, mi? Legalább annyit osztanak, mint amennyit kapnak. – Harctól kifulladt hangja nyersebb volt, mint valaha. Hús tömítette el a meghosszabbított lánckardja lassan járó fogait.

Talos érezte a génmagos tartályok súlyát a páncéljára erősített rekeszekben.

– A győzelemért harcolunk. Ők a túlélésért. Sokkal többet kapunk tőlük, mint amennyit mi adtunk nekik, testvér. Higgy nekem.

– Ha te mondd. – A másik Éjúr megállt, hogy a birodalmi aquilát ábrázoló domborműves mozaikra taposson. Talos figyelte, ahogy a szimbólum összetörik, és érezte, ahogy a nyálmirigyei köpési ingertől bizseregnek.

– Tartsátok ezt a helyet! – kiáltott hátra a kapitány. – Barikádot felállítani, erősítsétek meg ezt a termet! Védőállásba!

– Vérangyalok! – kiáltotta az egyik harcos a terem kijáratának boltívénél. Az Éjurak oszlopokat és szobrokat döntöttek le, hogy rögtönzött fedezéknek használják a felbecsülhetetlen értékű kőfaragványokat a közelgő tűzharcban.

– Apotekárius! – kiáltotta az egyik őrmester. – Talos, ide!

– Hív a kötelesség – vigyorgott Xarl az arclemeze alatt. Talos bólintott, és a fedezékből kitörve oda rohant, ahol Malcharion egy másik szakasza egy kidőlt oszlop árnyékában keresett menedéket.

– Uram – fordult Uzas őrmesterhez a negyedik karomból.

Uzas nem viselt sisakot, éles szeme még mindig az Angyalok érkezését leste. A mellvértjéhez szorított boltét kiváló munka volt – ajándék, amit Malcharion kapitány megbízására készítettek a légió fegyvertárában, a negyedik karom thramasi hadjáratban aratott győzelmeinek emlékére.

– Három harcost vesztettem – vallotta be az őrmester.

– A vérvonaluk tovább fog élni – felelte az apotekárius, a bal kezét ökölbe szorítva, és kiugratta a sebésztüskét a nartheciumkesztyűjéből. – Mindegyiket begyűjtöttem.

– Tudom, testvér, de vigyázz magadra! Az ellenségeink is látják a felelősséget, amit a karodon viselsz, és majdnem ugyanannyira célpontnak tekintenek, mint amennyire el akarják intézni a harcos bölcset.

– *A Császárért!* – hangzott az elkerülhetetlen kiáltás a terem bejáratából.

Talos a negyedik karommal együtt emelkedett fel, célra tartott az oszlop fölött, és tüzet nyitott az Angyalokra. Két tölténye a boltív keretén robbant; a Vérangyalok túl okosak voltak ahhoz, hogy megkockáztassák a frontális támadást.

– Igencsak reménykedtem abban – töltött újra Uzas sima mozdulattal –, hogy a vérszomj a tűzvonalunkba kergeti őket.

Talos visszahúzódott az oszlop mögé.

– Az ő fedezékük jobb, mint a miénk. Nekünk szobraink vannak. Nekik falaik.

Az Éjurak egy másik csoportja is a roppant oszlop mögé húzódott. Vandred és Xarl is köztük volt.

– Ennyit a szakaszok kohéziójáról – morogta Talos.

– Ó, észrevetted? – kuncogott Vandred, és megkocogtatta törött sisakját. Az egyik szemlencse közepén hajszálrepedés volt. – Nem működik a voxom. Uzas?

A másik őrmester a fejét rázta.

– Még a légió csatornáit is zavarosak. A Harmincegyedik Század csatornáján csak sikoltozás hallatszik. Bármilyen történik velük, nem élvezik.

– Azt hittem, ez csak voxzavarás – jegyezte meg Vandred.

– Jó tudni, hogy mind ugyanúgy szenvedünk.

Az egyik közeli Éjúr felemelkedett a fedezékből, hogy újabb sortüzet küldjön az Angyalokra. Egyetlen boltlövődék csapódott a sisakjába, és egy erőteljes repeszrobbanással letépte azt a fejről. Átkozódva guggolt le újra, és letörölte a vért és a savas nyálat az arcáról.

– Elvétik valaha ezek a rohadékok?

Talos szemügyre vette a teremben szétszóródott, kimerült Tizedik Századot.

– Nem elég gyakran.

A harcos, Hann Vei, vakon tüzelt a kidőlt oszlop fölött. A boltere még a harmadik lövés előtt felrobbant, és magával vitte az Éjúr kezét. Hann Vei, aki a Vérangyalok lövészeinek áldozata lett, egy részeg kába haragjával üvöltött, és a megmaradt kezével az égett csonkot dédelgette.

Aztán bizarrul elegáns ékesszólással káromkodott.

– Pokolba ezekkel a vörösbe öltözött kurafikkal!

Fájdalmasnak tűnik – gondolta Talos, de ferde vigyorát nem lehetett látni a sisakja alatt. A hipertér vigye el Hann Veit, a harcos a legjobb pillanatban is bolond volt.

– Kapitány – szólt a voxba Uzas. – Kapitány, itt Uzas.

A harcos bölcs válasza reszelősen csikorgott a statikus zörejek reszelős hullámain.

– Igen?

– Három szakasz rohamra, a többiek tűztámogatásra?

– Én is pont erre gondoltam, másképp nem tudunk kitörni ebből a tetves veremből. *Első, negyedik és kilencedik, készüljetek a rohamra!*

– Micsoda szerencse – mosolygott Uzas a többiekre. Előhúzta a gladiusát, és a fejét felemelve felkiáltott. – A Hadúrért! Halál a Hamis Császárra!

A többiek is átvették a kiáltást, harcosról harcosra, szakaszról szakaszra üvöltötték gyűlöletüket a Vérangyalokra.

Talos összeszorított foggal káromkodott...

...AHOGY A IELENET elhalványult. A legfontosabb ostrom, a számtalan óra, amit azzal töltött, ahogy akkor régen teremről teremre haladt a Birodalmi Palotában, ismét az emlékek homályába veszett.

– Meddig tartanak ezek a rohamok? – kérdezte Variéi.

– *Amilyen hosszan csak kell – felelte Cyrion.*

Ő...

...NÉZTE, AHOGY HULLÁMZÓ, lágy áramlással mozdul. Csak a legtávolabbi értelemben volt ember, mintha valaki csak a legpontatlanabb leírások alapján képzelné el az emberi fajt. Két kar nőtt a felsőtestéből. Két láb lendítette előre, visszaszítóan folyékony tántorgással. Minden végtagja egyetlen ízületekből és az erezett bőr alatt megcsavarodott csontokból álló torz valami volt.

Uzas fejszéje a lénynek csapódott, füstölgő húst tépett és gőzölgő folyadékot fakasztott belőle lucskos csomókban. Fehér bőrét köd lepte – szoborszerű pára tapadt a testére, amelynek párolgó hullámai egy astartes páncéljának beteges látszatát keltették.

A feje helyén kavargó homályos fátyol ugyanilyen ködös mutatóvannal, egy Éjúr sisakjának alakját öltötte.

Körülötte, mögötte Talos a *Szövetség* elhagyott apotekáriumának sötét fémfalait látta. Octavia két kézzel szorongatta a pisztolyát, és lézersugarakat lött, miközben a lény eloldalgott előle. Ismétlődő, dübörgő zaj hallatszott a nő mellől, ahogy a kis kísérő, akit kedvelt, elsütötte a puskáját.

Uzas ismét felpörgette a láncfejszékét.

TALOS KINYITOTTA A SZEMÉT, és látta, hogy csak Variéi maradt a kis szobában. Az apotekárius egyedül dolgozott, immár páncél nélkül, és egy sor szétszerelt pisztoly alkatrészeit zsírozta.

– Uzas – szólalt meg a próféta, de nyikorgó hangja megtört a néven. Nyelt egyet, és újra megpróbálta kimondani.

Variéi szeme feszült és vérekes volt a kimerültségtől.

– Tudják. A testvéreid tudják. Hallották a motyogásodat, miközben... álmodtál.

– Mennyi ideje? – A próféta sajgó izmokkal kelt fel. – Mikor mentek el?

A Kalóz apotekárius az arcát vakargatta.

– Négy órán keresztül építettem újra a koponyádat és az agyadat, nem kevesebb mint tizenhárom különböző eszközzel, és közben megmentettem az

ép elmédet és az életedet. De nyugodtan hagyd ezt a tényt figyelmen kívül az oktanul túlzásba vitt idegeskedés kedvéért.

– Variéi. – Talos nem szólt többet. A tekintete elmondta, amit a szavai nem.

A Nyúzó felsóhajtott.

– A Nostramo hálátlan fiakat nevelt, nem igaz? Hát legyen. Mit akarsz tudni?

– Csak mondd el, mi történt.

– EZ EGY hipertérviszhang – harsant Uzas hangja a sisakból. Gúnyosan nézett a lényre. – Egy fantom. Semmi.

– Ezt nálad jobban tudom – mondta a nő az ajtónál állva, felemelt lézerpisztollyal. – Ezért futottam el.

Az Éjúr mintha meg sem hallotta volna.

– És te vagy a hibás azért, hogy itt van. – Elfordult a pánceleteremtől, ahol a fehér bőrrű, bűzös ködből formált teremtmény egy halva született ember keserves rekonstrukciójaként reszketve kászálódott ki egy halottas kamrából. Uzas vörös szemlencségi Octaviára szegeződtek. – Te tetted ezt.

A nő nem engedte le a pisztolyát.

– Nem akartam.

Az Éjúr visszafordult a lény felé. Az remegő végtagokkal húzta ki magát. A test már hetek óta halott volt, de a hűtés távol tartotta tőle a bomlás sötét foltjait. Meztelen volt, fej nélkül, karomként görbülő kezében nem szorongatott fegyvert. De a kiléte nem lehetett kétséges.

– Halott vagy, Dal Katus – gúnyolódott Uzas a hipertér teremtményével.

– .. *csatlakozni akarok az első karomhoz...* – A lény hangja szélben sodródó jég volt.

Uzas válaszul megnyomta a rúnát a láncfegyver markolatán. A fejszefogak torokhangú, sivító nyüszítést hallattak, csalódottan, amiért csak a híg levegőből lakmározhatnak.

– *...ne Malcharion bolterével...*

Octavia nem szégyellte, hogy határtalanul bátrabbnak érzi magát úgy, hogy egy légiós közé és a rosszindulatú üdére közé állt – még ha ez a bizonyos légiós is az. Három lövést adott le Uzas elé magasodó teste mellett, a Kopó

pedig vette a lapot, és vele együtt tüzelt. Üres töltényhüvelyek zörögtek a fedélzeten.

A Dal Karus testén nyílt sebek füstölgő, tejszerű folyadékot eregettek, de torz, esetlen tántorgással jött tovább. A sisakját alkotó köd a három alakot bámulta maga előtt, miközben csupasz lába minden egyes lépésnél a hideg padlón csattant.

– Nincs vér, amit kínálna. Nincs drága koponya. – Az Éjúr hangja kásás, a szavai félig artikulálatlanok és lucskosak voltak. – Nincs vér. Nincs koponya. Pazarlás. Micsoda pazarlás. – A láncfejsze hangosabban üvöltött. – Dögölj meg másodszor is, Dal Karus! Dögölj meg másodszor is!

Uzas minden kecsesség nélkül támadott, finomkodás nélkül harcolt. Szélesen megglendítette a fejszét, súlyos csapásokkal sújtott le, miközben a másik kezében tartott gladiuszal döfött és hasított. A csapkodása akár nevetséges is lehetett volna, ha nem egy közel háromméteres harcos hajtotta volna végre, akinek a fegyvere darabokra szaggatta a lidércet. Gőzölgő folyadék fröccsent a közeli asztalokra. A füstölgő húsdarabok kénköves töcsákká oldódtak, mohón sziszegve falták a fedélzetet.

A harc, már ha annak lehetett nevezni, pillanatok alatt véget ért.

– Huh – mondta Uzas utána. Undorodva dobta el a fegyvereit, hagyta, hogy a padlóra hulljanak. – Nincs vér. Nincs koponya. Nincs génmag, amit megehetnék. Csak a levegőbe olvadó nyálkás hüvely.

– Uzas? – szólította nevén Octavia.

Az Éjúr szembefordult vele.

– Te csinálod ezt. Magadhoz hívod a sosemszületetteket. Ismerem a történeteket. Gyilkoltál a mutáns szemeddel. Tudom. Szóval a sosemszületettek eljönnek. A gyengék. Könnyű préda. Megölni őket, mielőtt megerősödnek. Ezúttal. Navigátor szerencsés. Ezúttal.

– Köszönöm. – A nő nem tudta, hogy a férfi hallja-e egyáltalán, vagy hogy érdekelné-e, ha hallaná. – Köszönöm, hogy megölted, amíg még... gyenge volt.

A harcos ott hagyta a fegyvereit, ahol hevertek.

– A *Szövetség* nem hajózhat nélküled. – Uzas tétovázott és visszaneézett a páncélteremre. Az egyik rekesz nyitva állt, ajtaja szélesen, sötétben tátongott,

hiányzó fog volt a sorban. – Visszatér a fájdalom. Megölök egy húgyos kis daemont, és a fájdalom visszatér. Nincs vér. Nincs koponya. Nincs mit felajánlani, nincs semmi, ami bizonyítaná, hogy a tett megtörtént. És a lény túl gyenge volt, hogy számítsen. Nem is igazi daemon. Elveszett lélek. Fantom. De már mondtam, ugye? Megöltem az ostoba kis szellemedet. Még mások is üldöznek, nem igaz? Ölj a szemeddel, és erősebbek lesznek. Történetek a navigátorokról. Sokat hallottam már.

A nő bólintott, és megborzongott a férfi elkalandozó szavaitól. Ő sem jobb, mint a hipertérvisszhang, bár büntudata támadt, amiért ezt gondolja.

– Octavia. A Nyolcadik.

– Tessék... nagyúr.

– Septimus. A Hetedik. Nem hajlandó megjavítani a páncélomat, hacsak Talos nem parancsolja. A Hetedik olyan, mint a testvéreim. Rám néz, és egy törött holmit lát.

A nő nem tudta, mit mondjon.

– Most már erősebb vagyok – közölte a férfi, és halk kacajt hallatott. – De még jobban fáj. Látni az igazságot. Ellopni az erőt. Egy fegyvert. Nem a hitet. De nehéz egyben maradni, amikor a gondolatok szétszóródnak.

Mindhárman megfordultak, amikor az ajtó újra kinyílt. A halvány fényben három Éjúr állt felemelt fegyverrel.

– Uzas. – Xarl szinte köpte a nevet. – Mi történt itt? Az Éjúr felvette nedves fegyvereit.

– Semmi.

– Válaszolj nekünk! – figyelmeztette Mercutian. A kezében tartott nehézbolter, a súlyos, fekete vasból készített fegyver többször is végigsöpört a terem közepén kuporgó alakon.

– El az utamból – morogta Uzas. – Vagy melletted megyek el, vagy rajtad keresztül.

Xarl kuncogása őszinte volt, recsegve távozott a sisakjából.

– Elég élénk a képzelőerőd, testvér.

– Hagyd elmenni – állt félre Cyrion. – Octavia, jól vagy?

A navigátor bólintott, és figyelte, ahogy Uzas kivonul a teremből.

– En... Igen. Jól vagyok.

Néhány pillanat késéssel tette hozzá, hogy nagyúr, de legalább most az egyszer hozzátette.

VÉRZŐ SZEMŰ LUCORYPHUS egy olajos ronggyal törölgette a lánckardja fogait. Csak ritkán kerítette hatalmába az unalom, amiért hálás volt. A ritka alkalmakkor, amikor eluralkodott rajta, nehezen viselte a tétlenséggel járó bágyadt lelkiállapotot.

A *Szövetség* úgy üzemelt egy semleges dokkban, mint bármely más légiós hajó, vagyis legénységet és ellátmányt szívtak fel, ellopták, amit nem tudtak elcserélni, miközben profitot okádtak. És mindezt a burkolaton csörömpölő szerelőkalapácsok halotti dallamára.

Vorasha, az egyik legjobbjá, besurrant a raktérbe, amelyet a Vérző Szemek elfoglaltak maguknak. A raptor négykézláb haladt, azzal a gyors kúszással, amelyet a legtöbb fajtársa megszokott, fémkarmai horpadásokat, sőt egyenesen lyukakat hagytak a fedélzetten.

– Sok hét a dokkban, igen-igen.

Lucoryphus válaszul csak fűjt egyet a hangmodulátorán át. Vorasha beszéde folyton az idegeire ment: a másik raptor már alig képzett teljes értékű szavakat, a mondandóját kattogásokkal és sziszegésekkel tarkított degenerált nyelven adta át. A kijelentéseket gyakran szinte infantilis megerősítéssel kísérte. *Igen-igen*, lihegte újra meg újra. *Igenigen*. Ha Vorasha nem lenne ilyen ügyes, Lucoryphus már régen lekaszabolta volna.

– Muszáj szárnyalni – hangoztatta Vorasha. – Igenigen. – A hátán lévő hajtóműburok a repülést hiányolva köhögött, és füstöt eregetett. A visszafojtott tolóerő szenes bűze töltötte meg a levegőt.

Lucoryphus pengeéles károgaással vezette fel a szavait, ezzel mutatta ki haragját az érzelemmentes maszk mögött.

– Nincs mire vadászni. Nyugalom, falkatestvér!

– Sok a vadászni való – vigyorgott Vorasha. – Vadászhatnak Kalózokra. Feltörhetnek páncélok. Ihatnak híg vért a felhasított ereikből.

– Később. – Lucoryphus ritka emberi gesztussal rázta a fejét. – A próféta beleegyezett, hogy a Vérontót szolgáljuk. Szövetséges... legalábbis egyelőre. Az árulás később jön. – Visszatért a zsigerelő kard fogközeinek tisztogatásához, bár ettől is csak elment a kedve. A vértelen kardot nem kellett tisztogatni, és ebben rejlett a probléma.

A raptorok vezére körbepillantott a raktérben, nyaki kábelelei gépi dorombolással feszültek meg. Legalább annyi eldobált fegyvert látott, mint bútort, és a legtávolabbi sarokban a légió köntösbe öltözött jobbágyainak egy csoportja beszélgetett halkán.

– Hol vannak a Vérző Szemek?

– Néhányan az állomáson. Néhányan a hajón. Igenigen. Mind a Vilamusra várnak.

Lucoryphus zörögve valami nevetésszerűt hallatott. *Á, igen. A Vilamus.*

TALOS ÉS MALEK az asztal szemközti oldalán álltak, akaratlanul is tükrözve az álláspontjukat a vitában.

– Ki kell hajóznunk a Kalózokkal – ismételte meg a próféta. – Nem az ellen érvelek, hogy eleget tegyünk a Huronnal szembeni adósságunknak. De a *Szövetség* felér a flottájuk bármelyik két cirkálójával. Amint Huron flottája szétszóródik a Vilamusnál, a *Szövetség* képes lesz feltartóztatni egy támadást, amíg csak szükséges. Akkor kell ellenük fordulnunk. Gyorsan visszavonulunk a Vilamusról, amíg Húron csapatai még harcban állnak. Aztán visszavesszük a *Kárhozat Visszhangját*.

– Ez ostobaság. – Malek a trónján ülő Magasztos felé fordította zord vonásait. – Nagyuram, nem veheted fontolóra a próféta tervét!

A lény nagylelkűen intett nekik a karmával.

– Á, pedig nekem tetszik. Osztozom a szenvedélyében a vér iránt, amit ki kell ontanunk, és én sem vagyok hajlandó elfogadni, hogy a *Kárhozat Visszhangját* olyasvalaki vezényelje, aki nem a Nostramo szülötte.

– Túl sok mindent bízunk a véletlenre, nagyúr. A *Szövetség* valószínűleg jelentős károkat fog szenvedni, még ha sikerrel járunk is. És mi van, ha átszállnak a fedélzetre, miközben a próféta terve miatt üresen marad?

– Akkor a legénység és a légió fedélzeten maradt tagjai meghalnak. – A daemon csontos teste nehézkesen, nyikorgó páncélizületekkel emelkedett fel a trónról. – Próféta.

– Uram?

– Egy dologban túlzottan előreszaladtál. Mielőtt visszafoglaljuk a *Kárhozat Visszhangját*, segítenünk kell Huronnak a Vilamus elfoglalásában. Mekkora lesz ott a veszteségünk? Ha a szerencse a kezünkre játszik, nulla. És mi van, ha másik dalt játszik, ahogy mindig szokta? Minden harcos, aki meghal a Vilamuson, csökkenti azok számát, akik lerohanhatják veled a *Visszhangot*.

Talos beütött egy rövid kódot az asztal hololitikus pultjába. A fő vetítőgenerátorok életre keltek, és egy hamis látványt sugároztak eléjük. A Vörös Kalózok csapásmérő cirkálója, a *Mérgező Örökség* remegő, forgó alakját.

– Csak a Vérző Szemeket add nekem – mondta. – Az első karommal együtt viszem be őket. Elfoglaljuk a *Kárhozat Visszhangját*, miközben elhajózunk a Vilamusról.

A daemon fekete nyelvével végignyalta a pofáját.

– Sokat kérsz. A legjobb szakaszomat és az újonnan szerzett raptorkultuszomat. Ezek az erőforrások drágák nekem.

– Nem hagyom cserben a légiót – bólított Talos a holomás felé. – Te kerestél meg engem, Vandred. Te akartad, hogy újrakovácsoljuk magunkat. Add nekem, amire szükségem van, és egy másik hadihajóval térek vissza.

A Magasztos hosszan nézett a prófétára. Oly ritkán látta a meggyőződés, a buzgalom ragyogását a harcos szemében.

– Bízom benned – jelentette ki a daemon. – Testvér. Megkapod a szükséges csapatokat, és feltartóztatom a Vérontó flottáját, amíg megvalósítod a tervedet.

Egyetlen valódi hibát látok a gondolatmenetében.

– Nevezd meg, uram.

– Ha megrohamozod a hajót, és elfoglalod, a navigátora megtagadhatja, hogy téged szolgáljon. Rosszabb esetben visszaugrik a hajóval a Pokol Szeméhez.

– Meg fogom ölni az *Örökség* navigátorát – vallotta be Talos. – Az árulás valószínűsége már megfordult a fejemben.

A daemon félrebillentette a fejét.

– Akkor hogyan akarod az új hajódat a hipertérbe terelni?

A próféta habozott. *Á* – gondolta a Magasztos –, *ez nem fog tetszeni.*

– Octavia – szólt a daemon. – Úgy tervezed, hogy őt is magaddal viszed.

– Igen. Magammal viszem a rohamra. Ő ugrik majd a hajóval, ha már elfoglaltuk.

A Magasztos a nevetés förtelmes imitációjával morgott.

– Es a *Szövetségi* Ki fog átvezetni minket a hipertéren, amíg te elrohansz, és otthagysz minket Húron fegyvereivel szemben?

Talos ismét habozott.

– Van egy... ötletem. Még tökéletesíteni kell, de azt hiszem, működhet. Csak akkor hajtom végre a következő lépést, ha a kirakós minden darabja a helyére kerül. A szavamat adom.

– Rendben van. Akkor megadom az engedélyt. De szeretném, ha az első problémánkra koncentrálnál. Túl kell élnünk a Huronnal kötött megállapodásunkat, mielőtt elárulhatnánk őt.

Malek mély levegőt vett, öszülő borostáját haragos fintor szelte ketté.

– A Vilamust.

– Bizony – morogta a lény. – Először is túl kell élnünk a Vilamust.

TELTEK A HETEK, és a nő bosszúsága csak nőtt. A légio gyakorlatozott és edzett, a harcosok olyan csatára készültek, amelyről senki sem tájékoztatta őt. Az első karomból senki sem látogatta meg – nem mintha számított volna rá, de az unalom elkeserítette.

A halandó legénységből csak Septimust, Marucot és a Kopót ismerte. A listán az első... Nos, pillanatnyilag amúgy sem vágyott rá, hogy lássa. A

legutóbbi találkozásuk rendkívül kínos volt. Szinte örült, hogy Cyrion félbeszakította őket, nem mintha tisztában lett volna vele, hogy egyáltalán mit zavart meg.

A második név a listán általában Septimusszal volt, a hajón kívül, és valami aljas tevékenységet végzett, amit egyikük sem akart megmagyarázni. Így maradt neki a Kopó, aki – hogy őszinte legyen – aligha volt a legműveltebb társalgó. Lehet, hogy a relatív alacsonyabb származása révén felhígult benne az uralkodói vér, de még mindig terrai nemes volt, és többször is vendégül látta a trónvilág vezető társadalmi rétegének tagjait. A kísérője fő beszédtemája maga az úrnője volt. Úgy tűnt, más nemigen érdekli, bár arra jó volt, hogy segítsen neki a nostramói jobb elsajátításában. A viperaszerű nyelv jobban eltért az esetleges gót gyökerektől, mint bármely más emberi nyelv, amellyel találkozott, de miután felhagyott a hasonlóságok keresésével, könnyebb volt tiszta fejjel újrakezdeni. Az unalom azonban ott leselkedett a válla fölött. A navigátorok nem arra születtek, hogy tétlenül üljenek.

A Kopón kívül csak a végtelen karbantartási munkákról szóló jelentésekkel tudta elterelni a figyelmét, de most, hogy a *Szövetség* készen állt a kihajózásra, még ezek is elapadtak.

Újra megszólalt az ajtó közelségérzékelője. Octavia azon kapta magát, hogy félúton járt ahhoz, hogy ellenőrizze a kendőjét. Néhány szokást nem szabadna felvenni, és ez kezdett ráragadni. Túl gyakran érezte, hogy megrándul a keze, amikor a Kopó megszólította, és minden egyes hangos zajra, ami a felsőbb fedélzetekről visszhangzott, megérintette letakart szemét.

A Kopó végigbotorkált a rendetlen szobáján, arcát a válaszfal melletti kijelző felé billentette.

– Septimus az – mondta. – Egyedül van.

A navigátor fontoskodva szemlélte a személyes, a trónja karfájára szerelt monitorját. Tervrajzok, esszék és naplóbejegyzések suhantak át rajta, miközben átpörgette a *Szövetség* adatmagját. A Pokol Szeméből érkező naprakész adatfolyam felduzzasztotta a hajó fedélzeti tudástárát az alszektorokra vonatkozó legújabb ismeretekkel.

– Úrnő?

– Hallottam. – Octavia a homlokát ráncolva nézte a fénylő kijelzőt, és harmadszor is beírta a VILAMUS-t, finomítva a keresést.

– Engedélyezzem neki a belépést, úrnő?

A nő a fejét rázta.

– Nem, köszönöm. Tudod, mi az a Vilamus?

– Nem, úrnő. – A Kopó távolabb lépett az ajtótól, visszatért a helyére, és háttal a falnak leült.

A fekete háttér előtt agresszív, zöld betűkkel villogott az ADATMAG EGYEZÉS kifejezés. A nő aktiválta a bejegyzést, megnyitva a legördülő szöveg- és számfolyamot.

– Hasznos lenne, ha tudnám olvasni a badabit – sóhajtott fel.

Elmosódott orbitális felvételek kísérték az archív adatokat. A navigátor kifújta a levegőt a meglepetéstől, amikor a felvételek kiélesedtek, és egy olyan világot mutattak, amely, egyetlen hihetetlen kivétellel, semmiben sem különbözött ezer másiktól.

– Nem értem, miért vagyunk... Ó. Ó, az Istencsászár Trónjára... nem gondolhatják, hogy ezt támadják meg!

Octavia felnézett a kísérőjére, aki éppen egy csuklókötés laza végével játszadozott.

– Kopó – szólította meg. – Azt hiszem, tudom, mi az a Vilamus.

SEPTIMUS A FEKETETIAC felé vette az irányt, eltökélten, hogy nem hagyja, hogy a rosszkedve eluralkodjon rajta. Octavia még a legnyugodtabb pillanataiban is szeszélyes teremtés volt. Megpróbálni őt megérteni olybá tűnt, mintha a csillagokat próbálná megszámlálni.

A kereskedők közül többen biccentéssel, néhányan gúnyos fintorral, mások pedig mosolyogva üdvözölték. A hatalmas teremben nagy volt a nyüzsgés, az új portékát azonnal áruba bocsátották, amint a fedélzetre csempészték a Pokol Szeméről. Több standnál rosszarcú testőrök álltak, hogy megvédjék a feltehetően értékes árut. A jobbágy felvonta a szemöldökét, amikor elhaladt egy asztal mellett, amelyen láthatóan a Birodalmi Gárdától zsákmányolt fegyverek heverték – még egy emberi kézre méretezett lánckard is akadt ott. De nem az vonta magára a tekintetét.

Septimus egy hosszú, zömök lézerpuskára mutatott. A váza és a tusa egyszerű, kopottas fémből készült. A karcolások és égésnyomok régebbi használat és újabb gyalázat jeleit mutatták, valószínűleg az összes birodalmi aquilát eltávolították.

– *Vulusha?* – kérdezte az öregedő, rongyos légios egyenruhát viselő kereskedőtől. – *Vulusha sethrishan?*

A férfi nyíltan hamis kacajjal válaszolt, és egy hercegi vagyonnal felérő csereárut nevezett meg.

Septimus mosolya ugyanolyan álságos volt.

– Ez aztán az ár. Ez egy puska, barátom. Nem egy feleség.

A kereskedő felkapta a lánckardot, bütykös ujjai látványosan feszültek a markolatra, de egy valódi harcban pillanatok alatt lefegyverezték volna. Ügyetlenül néhányszor a levegőbe hasított.

– Több portékám van, mint a többieknek. Mit szólnál ehhez a kardhoz? Jobb, mint az a húsvágó bárd, amit a lábszáradra szíjazva tartasz, ugye? És nézd, tökéletes az egyensúlya. Látod? Ez egykor egy hős fegyvere volt.

– Ez egy lánckard, Melash. Egyetlen lánckardnak sincs tökéletes egyensúlya. Egyáltalán nem kiegyensúlyozottak.

– Miért jöttél ide? Hogy zaklass engem, he?

– Mert a puskát akarom.

Melash a sebet nyalogatta az ajkán.

– Jól van. De a puska is egy hős fegyvere volt. Tudod, hogy soha nem hazudnék neked.

– Már megint tévedsz. – Septimus kinyújtotta a kezét, hogy megtapogassa a puskatusán a Munitorum stencilezett, kifakult számkódját. – Nekem úgy tűnik, mintha szabványos gárdista felszerelés lenne. Mi jön ezután, öregem? Azt mondod, hogy etetned kell a családodat?

A kereskedő felsóhajtott.

– Megbántasz.

– Biztos vagyok benne, hogy igen. – Septimus félreállt, amikor egy kisebb rabszolgatömeg vonult el mellette. A Feketepiac soha nem tűnt még ilyen forgalmasnak. Szinte zavarba ejtő volt ennyi ember között lenni, mint egy

valódi városi éjjeli piacon. Fáklyák világították meg ismeretlen arcok tucatjait.

– Csak add el nekem azt az átkozott puskát, Melash. Mit akarsz cserébe?

A másik férfi az alsó ajkát szívta.

– Tudsz nekem akkumulátort szerezni? Energiacellákra van szükségem, Septimus. Mindenki lámpást hoz magával a fedélzetre, de néhány héttel azután, hogy kihajózunk, fogytán lesznek az energiacellák. És koffeinre. Tudsz nekem koffeinport hozni az állomásról?

Septimus alaposan végignézett a férfin.

– Most pedig mondd el, mit akarsz valójában, és ne kerülgesd tovább, hátha visszautasítom.

Az öregember őszintébben, de kínosabban mosolygott.

– Munkacsere?

Septimus felvonta a szemöldökét. A bionikus szeme kattogott és dorombolt, ahogy igyekezett visszaadni a kifejezést.

– Mondd tovább!

Melash megvakargatta kopasz fejbúbját.

– Van egy kis gond egy alsó fedélzeti bandával. Hokroy legényeivel, egy új falkával a Gangeszről. Sok új vér, még nem tanulták meg a törvényeket. Loptak tőlem. Nem sokat, de nem is volt sok. Némi pénzt, a pisztolyomat, a feleségem pár ékszerét... Ő meghalt, az Angyalok támadásban, de... Szeretném visszakapni, ha el tudod intézni.

Septimus kinyújtotta a kezét. Melash a tenyerébe köpött, és a jobbágyéba csapott, majd megrázta.

– Úgy értettem, add ide a puskát, Melash.

– Óh. Á, értem. – A férfi az egyenruhája nadrágjába törölte a kezét. Septimus összerezsent, és ugyanezt tette.

– Csodálatos – motyogta. – Szereztél szíjat, amikor elloptad a puskát?

– Szíjat?

– Igen, szíjat, hogy vállra lehessen venni.

– Azt mondja, szíjat. Én nem a birodalmi ellátmányraktár vagyok, fiam. – A kereskedő átnyújtotta neki a lézerpuskát. – Nafta kell bele, ha már itt tartunk. Még nem töltöttem fel a tápegységét. Jó vadászatot odalent.

Septimus visszatért a tömegbe, és elment Arkiah bódéja mellett. Az özvegy asztala, egykor a Feketepiac központja, a hurrikán középpontjában állt: csend volt a körülötte tomboló káoszban.

Megállt a kopár stand előtt.

– Hol van Arkiah? – kérdezte egy közeli nőtől.

– Septimus – köszöntötte az félénk mosollyal. Noha elég idős volt ahhoz, hogy a nagyanyja legyen, felnyúlt, hogy rendbe szedje kusza, ősz haját. – Még nem hallottad? Arkiah elhagyott minket.

– Elhagyott? – Egy pillanatra végigpásztázta a tömeget. – Hogy az állomáson éljen? Vagy hogy mélyebbre költözzön a hajón?

– Ő... – tétovázott az asszony, amint meglátta a puskát a férfi kesztyűs markában. – Néhány éjszakával azután ölték meg, hogy a légiós nagyúr idejött, hogy megfenyítse őt.

– Az hetekkel ezelőtt volt. Senki sem szólt nekem.

A vállrándítás már-már álszent volt.

– Elfoglalt voltál, Septimus. A navigátor nyomában kajtattál és a légiónak gyűjtögetél, ahogy hallom. Gyerekek és anyák... Hányat hoztál a fedélzetre? Mikor engedik ki őket a rabszolgaketrecekből?

A férfi elhárította a kérdéseket.

– Mesélj nekem Arkiah-ról!

Az öregasszony grimaszt vágott, ahogy a hideg levegő megcirógatta egyik rothadó fogát.

– Amikor a légiós nagyúr eljött, Arkiah a következő éjszakára páriává vált. Az emberek balszerencsének tartották a közelébe menni, nehogy azt kockáztassák, hogy kiérdemlik a légió nemtetszését, ahogy ő tette. Onnantól kezdve a helyzet csak rosszabb lett. Elkezdte bizonygatni, hogy újra látja a lányát, a Feketepiacon túli folyosókon. Ezután folyton egyedül volt. Egy héttel később találtuk meg a holttestét.

A nő nem igyekezett elrejtetni az érzéseit a férfi elől, sem a szemében látható fájdalmat. Az emberi legénység által elkövetett gyilkosságok az élet velejárói voltak a *Szövetség* fedélzetén, elég gyakoriak ahhoz, hogy szegyenbe hozzák egy birodalmi bolyváros bűnözési statisztikáit. Elég rendszeresen bukkantak fel összevert és leszúrt holttestek ahhoz, hogy kevés halandónak

rebbenjen a szeme, hacsak nem egy ismerőséről volt szó. De hát Arkiah-t mindenki ismerte, ha csak a lánya miatt is.

– Hogyan halt meg? Milyen nyomokat találtak rajta?

– Kibelezték. Az egyik magtárban találtunk rá, a falnak támasztva. A szeme nyitva, a szája csukva, a lánya egyik hajdísze a kezében. Kiontották a belét, az ölében és a padlón szórták szét.

Uzas. A gondolat kéretlenül tört fel, és Septimus küzdött, hogy ne jusson el az ajkáig. Az öregasszonynak azonban nem kellett hallania. Láta a férfi szemében.

– Tudod, ki tette ezt – nézett rá a nő. – Ugye? Talán valaki a légióból. Talán maga a gazdád.

A férfi megjátszott közömbösséggel vont vállat.

– Talos megnyúzta és felakasztotta volna a Feketepiacon, ahogy ígérte. Ezt tudnod kellene, hiszen már korábban is megtette. Ha ez egy légiós műve volt, akkor valaki másé.

Uzas.

Bármelyikük lehetett, de a név úgy tapadt hozzá, mint egy parazita, amint az eszébe jutott. *Uzas.*

– Mennem kell – erőltetett ki egy mosolyt. – Köszönöm, Shalla.

NEM TARTOTTA MAGÁT gyilkosnak, bár az istenek a háború mindkét oldalán tudták, hogy sokszoros gyilkos. Hívta a kötelesség, és ez a szolgálat gyakran a zárt térben eldördülő lövések ficelénbüzét vagy a húsba csapódó macséta roppanását hozta. Kellemetlen bizsergés kúszott végig a jobb keze ujjain, valahányszor felidézte a húsba mélyedő kés pengéjének undok csikorgását, amit csak a csont állított meg. Ő csak egy ember volt – gyakran volt szükség második vagy harmadik próbálkozásra ahhoz, hogy átvágja valaki karját, különösen, ha az illető hadonászott vele, és az arcát próbálta kaparni.

De még mindig nem tartotta magát gyilkosnak. Nem igazán.

Amellett, hogy úgy ragaszkodott ehhez a tagadáshoz, mintha valamiféle oltalmat nyújtana, enyhén hátborzongató büszkeséggel töltötte el az a tény, hogy soha nem élvezte, ha bárkit is megölhet. Legalábbis eddig még nem. A

legtöbb ember, aki az elmúlt évtizedben a keze által halt meg, így vagy úgy, de szabad préda volt, mert egyszerűen az ellenség oldalán harcolt.

Még a legújabb emberrablások kapcsán is meg tudta nyugtatni a lelkiismeretét, azt mondogatva magának – és az áldozatainak –, hogy az élet a *Szövetség* fedélzetén mérhetetlenül jobb, mint az a Kalóz-pokol, ahonnan elhurcolta őket.

De ez most más volt. Valahogy az előre megfontolt szándék volt a legkevesebb. Az egész vállalkozástól kirázta a hideg, a beleegyezéstől a megkezdésig.

Octavia. Túl sokáig volt a közelében. Túl sok órát töltött vele ülve, megvitatva az életet a *Szövetség* fedélzetén, arra kényszerülve, hogy megvizsgálja és kielemezze a létezését, ahelyett, hogy tovább folytatta volna, elébe vágva a büntudatnak, a megszokott tagadással védve.

Egyszer, nem is olyan régen, megkérdezte tőle a nevét.

– Nem a Septimusra gondolok. – Nevetett, amikor a férfi kimondta. – Mi volt a neved azelőtt?

Nem mondta meg neki, mert már nem számított. Ő Septimus volt, a hetedik, a nő pedig Octavia, a nyolcadik. Az ő korábbi neve sem számított. Eurüdiké Mervallion halott volt. Számítottak bármit is a családi kötelékei? Számított még valamit a vérvonala vagyona? És mi a helyzet a jó modorral, amit a terrai arisztokrácia sarjaként tanítottak neki?

Most a *Szövetség* formálta őket. Septimus e fekete folyosók szüleménye volt, egy fakó alak, aki árulóknak dolgozik, két pisztolyt szorongatva, és gyilkos szándékkal jár egy istenkáromló hajó sötét gyomrában. Kalóz volt, pilóta, mesterember... és eretnek, ugyanolyan, mint azok, akiket szolgált.

Nem az volt a baj, hogy olyan savanyúak a gondolatai, hanem az, hogy egyáltalán gondol rájuk. Pokolba azzal a nővel! Miért tette ezt vele? Tudta egyáltalán, hogy csinálja? Hetek óta nem volt hajlandó találkozni vele. Mi a fenét csinált rosszul? A nő volt az, akinek a kérdései olyan iszapban turkáltak, amit jobb lett volna érintetlenül hagyni.

Az első karom fegyvertárának ajtaja olajozott hidraulikával nyílt meg előtte. Lenézett a kezében tartott lézerfegyverre, még utoljára ellenőrizte, mielőtt átadta volna az új tulajdonosának.

– Maruc, hoztam valamit... Nagyuram?

Talos a fegyverállványa mellett állt, miközben Maruc egy kézi fúróval ügyködött, és a fogazott szerszámmal megdolgozta az Éjúr vállvértjének oldalát. Mivel nem volt valami magas, zsámolyra kellett állnia, hogy elérje.

– Kisebb sérülés – közölte Talos. Sisak nélkül volt, és fekete szemét Septimusra szegezte. – Xarlal vívtam. Hol szereztél Kantrael típusú birodalmi gárdista lézerpuskát?

– A Feketepiacon. Ez... ajándék Marucnak.

Talos félrebillentette a fejét, egy keselyűéhez hasonlított a pillantása.

– Hogy áll a betakarítás?

– A rabszolgaketrecek ismét gyarapodnak, nagyuram. Romlatlan gyerekeket találni azonban kihívást jelent. Rengeteg a mutáns a Pokol Szemén.

Az Éjúr egyetértően morgott.

– Ez igaz. De mi a baj? Nyugtalan vagy. Ne vesztegesd az idődet azzal, hogy hazudsz nekem, az arcodra és a hangodba van írva.

Septimus már régóta hozzászokott a mestere nyers, közvetlen őszinteségéhez. Talossal csak úgy lehetett szembenézni, ha ő is így válaszol.

– Arkiah halott. Kibelezték és egy magtárban hagyták.

Az Éjúr nem mozdult. Maruc folytatta a munkát.

– Az űrben született apját? – kérdezte Talos.

– Igen.

– Ki ölte meg?

Septimus csak a fejét rázta, mást nem mondott.

– Értem – jelentette ki Talos halkán. Újra beállt a csend, csak Maruc fúrójának fémes reszelése hallatszott, ahogy a páncél hibáit kapargatja. Feltehetően fogalma sem volt, miről beszélnek, mert egy szót sem beszélt nostramói nyelven. – Még valami?

Septimus a lézerpuskát Maruc munkapadjára tette. Amikor ismét Talos szemébe nézett, összehúzta a fél szemét, és a bionikus testrészt szimpatikus egységben nyílt tágra.

– Honnan tudad, hogy van még más is, nagyúr?

– Csak találgattam. Most pedig beszélj!

– Meg kell ölnöm néhány embert. A legénységből. Senki fontosat.

Talos bólintott, de az arckifejezése nem mutatta jelét annak, hogy elfogadná a dolgot.

– Miért kell meghalniuk?

– Egy kereskedelmi megállapodás miatt, amit a Feketepiacon kötöttem. Gangeszi legénység, és néhány újvérű túlságosan is lubickol a törvénytelen alsó fedélzeteken.

– Mondd meg a nevüket.

– A bandavezér Hokroy. Csak ennyit tudok.

Talos még mindig bámult.

– És azt hitted, csak úgy hagyom, hogy megtedd? Hogy egyedül bolyongj az alsó fedélzeteken, és a legénység többi tagját gyilkold?

– Nem... gondoltam, hogy hibát találsz benne, nagyúr.

– Rendes körülmények között nem is találnék. – Az Éjúr morogva figyelte a vállvédője javításait. – Elég, köszönöm. – Maruc lekászálódott a zsámolyról. – Nem a legénység dolga, hogy igazságot szolgáltatson, Septimus. Nem az ő dolguk volt megölni Arkiah-t, és nem a tiéd, hogy levadássz egy csapat tolvajt. Az idők változnak, és nekünk is változnunk kell. Az új legénységnek, a gangeszieknek szembe kell nézniük a törvénytelenység következményeivel. A Magasztos döntése, hogy nem vesz tudomást a halandók tetteiről a fedélzeten, többé nem kivitelezhető. Túl sok új ember járja a folyosókat, és túl sok régi szokott hozzá, hogy következmények nélkül éljen.

Talos egy pillanatra elhallgatott, és odalépett a sisakjához, mely Septimus munkaasztalán hevert.

– Úgy vélem, itt az ideje, hogy a légió nagyobb ellenőrzést gyakoroljon az alattvalói felett, és visszaállítsa a vasszigort. Nem adhatjuk a rabszolgáknak a királyság kulcsait. Annak anarchia lesz a vége. – A mosolya ferde volt, és igencsak keserédes. – Hidd el, láttam már ilyet.

– A Nostramón?

– Igen. A Nostramón. – A harcos a helyére tette a sisakját. Septimus hallgatta a galléron szorosan záródó pecsétek kigyóyszerű sziszegését. – Majd én intézkedek, ahogyan már hetekkel ezelőtt is kellett volna tennem.

– Nagyuram, én...

– Nem. Semmit sem szabad tenned. Ez a légió dolga, Septimus, nem a tiéd. Most pedig készülj fel a közelgő ostromra. Pár nap múlva indulunk a Vilamusra.

A jobbágy a gazdájára nézett.

– Igaz, amit az állomáson beszélnek?

Talos halkán felhorkant.

– Az attól függ, hogy mit beszélnek az állomáson.

– Hogy a Vilamus az Adeptus Astartes egy kolostorerődje. Hogy a Vérontó teljes flottája ostrom alá veszi az Impérium egyik lejobbiban védett világát.

Talos ellenőrizte a fegyvereit, mielőtt a páncéljához csatolta őket, a boltért a combjára, a kardot a hátára.

– Igen – felelte. – Ez mind igaz.

– Nem aggódsz a lehetséges veszteségek miatt, nagyúr?

A légiós leheletnyit vállat vont. Ettől megzörrentek a koponyák a páncélján, állkapocs nélkül, kattogva beszéltek egymáshoz.

– Nem. Nekünk csak annyi a dolgunk, hogy életben maradjunk, mert az igazi csata csak utána következik. Akkor fog folyni a vérünk, Septimus. Amikor visszafoglaljuk a *Kárhozat Visszhangját*.

A FEKETEPIACON A szokásosnál is nyomottabb volt a hangulat, és nem kellett sokáig várnia, hogy rájöjjön, miért. Az ok – a hét nyúzott ok – a fejek fölött lógott a mennyezetről, rozsdás láncokon.

Amikor a Kopó bement, belelépett egy vértócsába, ami motyogó zsörtölődést váltott ki belőle.

– A légió megleckézteti a legénységet – mondta, nem törődve azzal, hogy megtisztítsa szakadt csizmáját.

A lecke nedves volt. Mind a hét holttestből bőven folyt, legalábbis a foltok szerint, a fedélzeten. Az emberek még mindig vérnyomokat róttak Feketepiacszerte, és a bűz még egy eretnek hajóhoz képest is egészen rendkívüli volt. Octavia figyelte, ahogy remegés járja át a *Szövetséget*, amint a gépház legénysége újabb próbagyújtást végez. A láncra akasztott testek imbolyogtak a függesztéseiken, és az egyik felnyitott gyomrából valami hosszú és bűzös dolog buggyant ki. Úgy csapódott a padlóra, mint egy nyálkás, kövér, csillogó, húsos kötél.

A Kopó látta a nő meredt tekintetét, és az arcára kiülő undort zavarodottságnak hitte.

– Belek – közölte.

– Köszönöm, sejtettem.

– Nem kellene megenned őket. – A tapasztalás bölcsességével mondta ki a szavakat.

– Nem is akartam.

– Jó.

Octavia visszafordította a tekintetét a tömegre. Egy pillanatnál hosszabban senki sem nézett rá. Azelőtt néhányan kíváncsiak voltak rá, mások csak nem törődtek vele. Most mind elkerülték, a legidősebbtől a legfiatalabbig, és elfordították a fejüket, ha csak rájuk nézett.

Persze tudta, hogy miért. A történet elterjedt azóta, hogy néhány hete megölte a kísérőjét. Máris úgy érezte, hogy hiba volt elhagyni a szobáját, de az, hogy magában üljön és az unalomba rejtőzzön, már nem volt megoldás. A magányban ugyanúgy megbolondulna, mintha újra megkockáztatja, hogy a hajó folyosóit járja.

Egy légiós vonult át a Feketepiacon, sisakban és fegyverrel. Laza lépteiből ítélve rutinszerű őrzáron volt, bár a nő még sosem látott itt légióst, aki nem konkrét ügyben jött volna.

– Navigátor – köszöntötte az Éjúr, és biccentett neki, amikor elhaladt mellette.

A sisakjából stilizált címer gyanánt magasodtak a hátracsapott szárnyak, olyanok, mint egy denevéré vagy egy daemoné a szentírás lapjairól.

A nő nem ismerte fel a harcost – egy másik karomból lehetett –, ezért egy halk *nagyúr* köszöntéssel felelt, és ennyiben hagyta a dolgot.

A harcos elhagyta a Feketepiacot, a hajó mélyére tartott.

– Ez megmagyarázná azt is, miért viselkedik így mindenki – töprengett.

A nyúzott testek a légió hídon függő harci lobogóinak morbid visszhangjaként lengedeztek, a légszűrő rendszer fuvallatában. Egy megnyúzott kéz lógott nem messze az arcától, amíg végignézte az egyik asztalon kínált bádog csecsebecséket. A kereskedő gyorsan elfordult, miután üres mosolyra húzta a száját.

Octavia továbbsétált. Amikor Arkiah asztalához ért, az ujjaival végigsimított a csupasz fafelületen, és körülnézett, hátha talál valami magyarázatot a férfi távollétére. Senki sem nézett a szemébe elég sokáig ahhoz, hogy megkérdezze. Ellenőrizte a kendőjét, pedig tudta, hogy a helyén

van, és döntött. Ideje eltűnni innen. Máshol is sétálhatott, talán a megfigyelőfedélzeten.

Megfordult és egyenesen nekiment valakinek. Az arca a férfi mellkasának ütközött, a feje hátracsapódott, és könnyező szemmel, sajgó hátsóval huppant le a véráztatta fedélzetre.

– Ó, *hogy az a...* – nyögte, eltakarva a száját és az orrát. Vér csöpögött az ujjai között.

– Bocsáss meg – nyújtotta a kezét Septimus. – Nem számítottam arra, hogy lefejelsz.

A nő elfogadta a felkínált segítséget, és felállt. A Kopó egy rongydarabot nyújtott neki, amelyet látszólag arra használt, hogy letörölje a koszt a teste azon részeiről, amelyeket jobb, ha eltakar. A nő a fejét rázta, és inkább az ingujját használta. Véres csík maszatolta be a sötét anyagot. O, ha látná most az apja!

– Eltört? – ráncolta az orrát.

– Nem.

– Úgy csíp, mintha eltört volna.

– Ahogy mondtam, bocsánatot kérek. Már kerestelek. Az első karom gyülekezik, és mindkettőnket hívtak.

Ez nem hangzott jól.

– Rendben van. Csak utánad.

– HOGY MIT akarsz, mit tegyek? – kérdezte Octavia. Nem nevetett. Szeretett volna, de nem volt rá képes.

Az első karom a fegyvertárában gyülekezett, de nem voltak egyedül. Octavia Septimusszal és a Kopóval együtt lépett be, és már ott találták Marucot, ami nem volt meglepő. A technopap egészen más ügy volt. Úgy tűnt, nemigen törődik az Éjurakkal, azzal foglalatoskodott, hogy különlegességeket és a páncéljuk pótalkatrészeit vizsgálgatva bolyongott a szentélyükben, mint egy suttogó, köntösbe öltözött vasgúl.

– Még soha nem nyertem bebocsátást a Legiones Astartes fegyvertárába – állapította meg kongó, érdeklődő hangon. – Milyen érdekes rendetlenség. – A tech-adeptus ugyanolyan magas volt, mint a harcosok, de hozzájuk képest

karóvékony. Maruc asztala fölé hajolt, és látszólag lefoglalta, hogy egy kézi hőmérőt tologat a fán, ahogy egy gyerek bökdös egy halott háziállatot, hogy lássa, lélegzik-e még.

– Ez elromlott – jegyezte meg Deltrian a többieknek a teremben. Amikor senki sem válaszolt, az ujjperceibe épített mikroszerszámokat vetett be, és elkezdte megjavítani.

– Hogy mit akarsz, mit tegyek? – kérdezte újra Octavia. Még mindig hitetlenség árnyalta a hangját, kilúgozva belőle minden tiszteletet. – Nem értem.

Talos halkan, nyugodtan beszélt, ahogy sisak nélkül mindig tette.

– Amikor a Vilamus ostroma véget ér, meg akarjuk támadni a Vörös Kalózok egy hajóját, az egyik zászlóshajót, amely a *Mérgezõ Örökség* nevet viseli. Velünk együtt indulsz bevetésre egy átszállókapszulában. Amint biztosítottuk a hajót, a *Vérszövetséggel* együtt a hipertérbe vezeted, és a Nagy Szem felé vesszük az irányt, az Obscurus Segmentumban.

A Kopó, akárcsak a névrokona, morogni kezdett a torka mélyén. Octavia pislogni is alig tudott.

– Hogyan fog ugrani nélkülem a *Szövetség*.

– Majd én elintézem – felelte Talos.

– És hogyan fogunk elfoglalni egy egész ellenséges hadihajót?

– Azt is megoldom.

A nő a fejét rázta.

– Nem akarok tiszteletlen lenni, de... tisztességes harcban...

Talos ezúttal felnevetett.

– Nem lesz tisztességes küzdelem. Ezért fogunk győzni. A Nyolcadik Légión nem ragaszkodik a tisztességes harchoz.

– Azokat el szoktuk veszíteni – jegyezte meg Cyrion bölcselkedve.

– Mi majd elintézzük a vérontást. – Xarl hangja morgás volt a voxban, de valahogy még így is közvetítette állandó buzgalmát. – Ne törd ezen a törékeny kis fejedet.

– De... hogyan fogjátok megtenni? – kérdezte Octavia.

– Árulással – billentette félre a fejét Talos. – Hogyan másképp? A részletek lényegtelenek. Csak annyit kell tudnod, hogy mire visszatérünk a Vilamusról,

legyél felfegyverkezve és készenlétben. Csatlakozol hozzánk egy átszállókapszulában, és mi megvédünk téged, miközben átkelünk az ellenséges fedélzeteken. Az *Örökség* navigátorának gyorsan meg kell halnia, nehogy ugorjon a hajóval, míg mi a fedélzeten vagyunk. Megöljük, téged teszünk a helyére, és átvesszük az ellenséges híd irányítását.

Octavia tekintete Deltrianra vándorolt.

– És... a tisztelt tech-adeptus?

– Ő is velünk jön – bólintott Cyrion.

A technopap gépcsuklók kecses zümmögésével fordult meg.

– A kérésnek megfelelően átalakítottam a szervitoraimat, és a tervezett eshetőségek okán többcélúvá tettem őket.

Septimusra pillantott, aki kínos mosollyal nézett rá.

– Én is jövők. Maruc is.

Maruc morgott.

– Büntetés a számos vétkemért. – Nagyot nyelt, és elhallgatott, amint Uzas felé fordult.

– Én is jövők – jelentette be a Kopó. Csend fogadta a kijelentését. – Én is – erősködött, és vak szemét Octaviára fordította. – Úrnő?

– Rendben – kuncogott Cyrion. – Hozd a kis patkányt.

– *Kapót* – tiltakozott a fickó, szinte duzzogva. Most, hogy már volt neve, makacsul ragaszkodott hozzá.

– Tudom, mi a Vilamus – mondta nekik a nő. – És ezért nem tudom elhinni, hogy ennyire bíztok a túlélésben. Egy kolostorerőd? Egy Adeptus Astartes-világ?

Cyrion Taloshoz fordult.

– Miért nem mondja soha, hogy nagyúr, amikor megszólít minket? Régebben szigorúbb kézzel képezted ki ezeket a halandókat, testvér.

Talos nem vett róla tudomást.

– Egyikünk sem fog meghalni a Vilamuson – szögezte le. – Nagyon határozottnak tűnsz... nagyúr.

A próféta bólintott.

– Biztos vagyok benne. Nem veszünk részt a fő ostromban. Húron valami mással fog megbízni minket. Ha igazam van, akkor mióta a fedélzetre jöttél,

most először fogunk a saját módszerünkkel háborúzni.

– És azokat nem szoktuk elveszíteni – tette hozzá Cyrion. Most az egyszer a derű árnyéka sem érződött a hangjában.

VARIEL KINYITOTTA A SZEMÉT.

– Lépj be!

Az ajtó hangosan, elégedetlenül nyikorgó síneken emelkedett fel. Az apotekárius utálta, amikor a rendháza a Pokol Szemén pihent meg. Lehetett az állomás egy katonai csoda, de ezernyi bántó módon volt mocskos és lepusztult.

– Variel – köszöntötte Talos, a szobába lépve.

Variel nem kelt fel a padló közepéről, ahol ült. A meditatív ellenőrzés, amelyet a teste felett gyakorolt, meglazult, ahogy visszatért a való világ érzékelése. A fő szíve, amely szinte teljes nyugalmi állapotba került, újra felvette a szokásos ütemet, és ismét érezte a páncél interfésztüskéinek tolakodó melegét a testében.

– Sejtettem, hogy önreflexióba merülsz – szólalt meg Talos a sisakrácon át. – De ez nem várhat tovább.

Variel az egyik falnak támasztott műtőasztal felé mutatott.

– Egyik műtét utáni vizsgálatod sem mutatott ki hibát a munkámban, sem a gyógyulási folyamataidban.

Talos a fejét rázta.

– Nem azért jöttem, hogy erről beszéljünk.

– Akkor mi járatban vagy?

– Azért jöttem, hogy beszéljek veled, Variel, mint testvér a testvérral. Úgy, hogy sem a légióm, sem a rendházad nem hallja.

A Kalóz érzelemmentes szeme résnyire szűkült.

– És mégis itt állsz... hogyan is mondjátok? Éjbe öltözöttek? A Nostramo szárnyas koponyája bámul rám a páncéldról, olyan biztosan, mint ahogy Húron karma a saját csatapáncélomon ökölbe szorul.

– Ez megfigyelés – mosolygott Talos a koponyamaszk alatt – vagy figyelmeztetés?

Variel nem válaszolt.

– Még az arcodat sem mutatod.

– Túl világos van itt.

– Akkor beszélj!

– Az első karom testvére vagy. A Fryga teremtette ezt a köteléket, és két évtizeden át megmaradt. Mielőtt tovább beszélnék, tudnom kell, hogy szándékodban áll-e megtartani az esküt, amit aznap éjjel tettél.

Variel nem sokat pislogott. Talos már korábban is észrevette ezt, és gyanította, hogy ez a szokás rendkívül nyugtalanítóan hat az emberekre. Kíváncsi volt, hogy vajon Variel fejlesztette-e ki az idők során, vagy természetes hajlam, amely a génmag beültetése után még jobban kiütközött.

– A Fryga számomra majdnem harminc évvel ezelőtt történt. Azt mondd, neked csak húsz volt? Érdekes. A hipertérnek nagyszerű humorérzéke van.

– Az eskü, Variel – erősködött Talos.

– Én nem esküt tettem a Frygán. Hanem ígéretet. Van különbség.

Talos kivonta a kardját, és a fegyver visszaverte az erős fény szikráit a zord falakra.

– Ez még mindig az egyik legkitűnőbb penge, amit valaha láttam – mondta szinte sóhajtva Variel.

– Ez mentette meg az életedet – felelte a próféta.

– És én is megmentettem a tiédet, alig néhány hete. Mondhatni, kvittek vagyunk, és beváltottam az ígéretemet. Mondd, még mindig az eldáról álmodsz?

Talos bólintott, de erről nem mondott többet.

– Akár megmentetted az életemet, akár nem, szükségem van a segítségedre.

Variel végre felállt és a munkaasztala végéhez lépett, egy steril mosdótálhoz, amelyet szerszámokkal és folyadékokkal teli állványok vettek körül. Gondosan lecsatolta és levette a kesztyűjét, mielőtt rendkívül lassan megmosta a kezét, amely már így is tökéletesen tiszta volt.

– Azt akarod, hogy eláruljam a rendházamat, ugye?

– Nem. Azt akarom, hogy áruld el, lopd meg és hagyd el őket.

Variel pislogott, lassan, mint egy sütkérező gyík.

– Elhagyni őket. Érdekes.

– Ennél többről van szó. Azt akarom, hogy csatlakozz az első karomhoz. Velünk kellene tartanod, hogy a Nyolcadik Légiónak részéül vívd meg ezt a

háborút.

Variel egy makulátlan törlőkendővel szárította meg a kezét.

– Térj a lényegre, testvér. Mit tervezel?

Talos elővett egy auspexet az övtáskájából. A kézi letapogató szebb napokat is látott, megkopott az évtizedek óta tartó használat során, de elég jól működött, amikor aktiválta. A kis kijelzőn kétdimenziós térkép bontakozott ki, és Variel rögtön felismerte, mit ábrázol.

– A *Mérgezõ Örökség* – jelentette ki az apotekárius. Felnézett, és először próbált a próféta szemébe nézni. Ez még a másik szemlencséjén keresztül is sikerült. – Kíváncsi voltam, vajon felfedezed-e valaha az örökségét, vagy egyáltalán érdekel-e, ha felismered.

– Érdekel. – Talos kikapcsolta az auspexet. – Ez a mi hajónk, és a Vilamus után újra a Nyolcadik Légiónak lesz. De szükségem van a segítségedre, hogy visszaszerezsem.

Kallas Yurlon kifeszített arca szemrebbenés nélkül meredt Variel vállvédőjéről az Éjúrra. A panteon csillaga még mindig büszkén díszelgett a bőrön, feketén a lenyűzött trófea fakó barackszínéhez képest.

– És ha beleegyeznék... Mit kérnél tőlem? – kérdezte Variel.

– Nem rohanhatunk le egy Vörös Kalózzal teli cirkálót. A javunkra kell fordítanunk az esélyeket, még mielőtt az átszállóegységek lecsapnának.

– Tudod, a legénység túlnyomó része még mindig nostramói. – Variel nem nézett Talosra, miközben beszélt. – Túlélők. Megfiatalított tisztek, akiket nagyra értékelnek a szakértelmük miatt. Az elveszett világok első generációs száműzöttjeinek gyermekei. Bár az Éjurak aligha számítanak áldott jó gazdának, gyanítom, hogy sokan inkább a Nyolcadik Légiónak fegyelmének hideg ölelését választanák a Vörös Kalózsok rabszolgahajcsárainak ostorcsapásai helyett.

Felhorkant.

– Ők talán segítenek majd visszaszerezni a hajótokat. A navigátor azonban nem. Ezmarellda határozottan Húron egyik kreatúrája.

Talos nem engedett a csalinak.

– Szükségem van a segítségedre, testvér.

Az apotekárius egy időre lehunyta a szemét, lehajtott fejjel támaszkodott a munkaasztalára. Mély lélegzetek áramlottak a csatapáncéljában, amitől a válla az aktív páncélzat zúgásával emelkedett és süllyedt.

Valami hangot hallatott, és megborzongott. Talos majdnem megkérdezte, mi a gond, de Variel remegő vállal újra kiadta a hangot. Amikor az apotekárius odébb lépett az asztaltól, a szeme ragyogott, az ajka egy mosoly halotti paródiájába görbült. Folytatta a hang kiadását, amely a lihegő morgás és egy halk kiáltás között volt félúton.

Évtizedek óta először, a Nyúzó kacagott.

FELEMELTE A FEJÉT, amikor az ajtó megint kinyílt, ahhoz azonban, hogy megszólaljon, többször kellett próbálkoznia.

– A heti egy korty víz? – gúnyolódott gót nyelven.

A hang, amely válaszolt, nostramói volt.

– Látom, még mindig pórázon tartanak, mint egy drága szajhát.

Ruven visszafogott meglepetéssel morgott.

– Azért jöttél, hogy másodszor is kigúnyolj, testvér?

Talos páncélja dorombolt, ahogy leguggolt a fogoly mellé.

– Nem egészen. Beszéltem a sorsodról a Kalózzokkal. Hamarosan ki akarnak végezni, mert többet nem tudnak kitépni az elmédből.

Ruven lassan kifújta a levegőt.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ki tudom-e még valaha nyitni a szemem. A szemhéjam nem állja útját a fénynek, úgy érzem, összeforrt. – A láncoknak feszült, de ez csupán gyenge, bosszús mozdulat volt. – Ne hagyd, hogy ők végezzenek velem, Talos. Inkább hálnék meg a légió kardja által.

– Nem tartozom neked semmivel.

Ruven elmosolyodott, repedezett ajka visszahúzódott sajgó fogairól.

– Igen, ez így igaz. Akkor miért jöttél?

– Tudni akartam valamit, mielőtt meghalsz, Ruven. Mit nyertél azzal az első áruházzal? Miért fordítottál hátat a Nyolcadik Légiónak, és miért viseled Hórusz Fiainak színeit?

– Mindnyájan Hórusz fiai vagyunk. Mind magunkban hordozzuk az örökségét. – Ruven nem tudta megállni, hogy szenvedély szivárogon a

hangjába. – Abaddon az Impérium Átka, testvér. Trillió rémült lélek suttoja a nevét. Hallottad a legendákat? Az Impérium egyenesen azt hiszi, hogy ő Hórusz klónozott fia. És okkal táplálja ezt a legendát. Az Impérium el fog bukni. Talán nem ebben a században, és talán nem is a következőben. De el fog bukni, és Abaddon ott lesz, csizmáját a Császár vértelen tetemének torkára szorítva. Abaddon ott lesz aznap éjjel, amikor az Astronomican meghal, és az Impérium végre sötétségbe borul.

– Még mindig hiszel abban, hogy megnyerhetjük ezt a háborút? – Talos habozott, mert erre egyszerűen nem számított. – Ha Hórusz kudarcot vallott, milyen esélye van a fiának?

– Minden esélye megvan, mert mindegy, hogy te vagy én mit mondunk, a csillagokba íratott ez a sors. Mennyivel nagyobb erők állomásoznak most a Szemben, mint azoké, akik elsőként menekültek el a Terra sikertelen ostroma után? Hány milliárd ember, hány ezer hajó gyűlt össze a Hadúr zászlaja alá tíz évezred alatt? Abaddon hatalma mindent felülmúl, aminek Hórusz valaha is parancsolt. Te is tudod ezt. Ha elég hosszan megállnánk, hogy egymást gyilkoljuk, akkor már az Impérium hullájára hugyoznánk.

Talos nem hagyta annyiban.

– A primarchák is elbuktak. A Terra leégett, de újra felemelkedett. Kudarcot vallottak, testvér.

Ruven a próféta felé fordította az arcát, és nyelt, hogy enyhítse a beszéd fájdalmát.

– Ezért vagy továbbra is vak a sorsunkra, Talos. Még mindig bálványozod őket. Miért?

– Ők voltak a legjobbak közülünk. – A próféta hangjából világosan kiderült Ruvennek, hogy az még csak nem is gondolt a kérdésre korábban.

– Nem. Ez az imádat hangja, és nem engedheted meg magadnak, hogy ilyen naiv légy, testvér. A primarchák az emberiség voltak, felnagyítva, annak legjobb tulajdonságaival, amit a legnagyobb hibái ellensúlyoztak. Minden egyes diadalra, a természetfeletti zsenialitás minden villanására jutott egy megsemmisítő vereség vagy egy újabb lépés az örületbe süllyedő úton. És most hol vannak? Akik még léteznek, távoli avatárok, akik felesküdték az istenekre, akiket képviselnek, és felemelkedtek, hogy életüket a Nagy

Játszmának szenteljék. Gondolj a Küklopszra, aki egyetlen mérgezett szemével egyszerre mered minden lehetséges örökkévalóságba, miközben a két lábon járó holtakból álló légioja néhány túlélő gyermeke parancsait teljesíti. Gondolj csak Fulgrimra, akit annyira elbűvölt a Káosz dicsősége, hogy azt sem látja, hogy a saját légioja évezredekkel ezelőtt összeomlott. Gondolj a saját atyánkra, aki az életét egy zavarodott bolondként végezte. Az egyik pillanatban még annak szentelte magát, hogy valami nagyszerű, idealista leckét adjon a Császárnak, a következőben pedig nem tett mást, mint hogy minden elérhető közelségben lévő rabszolga szívét felzabálja, miközben a Sikoly Galériájában ülve, nevetve hallgatja a kárhozottak jajveszékelését.

– Nem válaszolsz a kérdésekre, Ruven.

– De igen, Talos. – Újra nyelt egyet. – Válaszoltam. A Nyolcadik Légio egy gyenge, kiegyensúlyozatlan valami, megtört szövetség, amely a saját szadista élvezetének hódol. Nincs magasabb célja a vérontásnál. Nincsenek nagyobb ambíciói a túlélésnél és a mészárlásnál. Ez nem titok. Már nem vagyok Éjúr, de még mindig nostramói vagyok. Azt hiszed, élveztem, hogy Abaddon előtt térdelek? Azt hiszed, élveztem, hogy a Hadúr nem az én légiómból, hanem egy másiktól emelkedett ki? Megvettem Abaddont, mégis tiszteltem őt, mert megteszi azt, amire más nem képes. Az istenek megjelölték, kiválasztották őt, hogy az anyagi világban maradjon, és tegye azt, amire a primarchák soha nem voltak képesek.

Ruven reszketve vett levegőt, és láthatóan elgyengült, mire befejezte.

– Azt kérdezted, miért csatlakoztam a Kifosztóhoz, és a válasz a primarchák sorsában rejlik. Sosem voltak hivatottak arra, hogy e birodalom örökösei legyenek. A sorsuk már a születésükkel megpecsételődött, amit a felemelkedésük csak megerősített. Ők visszhangok, szinte eltűntek a galaxisból, a halandó szemektől távol bonyolódnak a Káosz Nagy Játszmájába. A birodalom a miénk, mert mi még mindig itt vagyunk. Mi vagyunk a harcosok, akik hátramaradtak.

Talosnak kellett néhány másodperc, mire válaszolt.

– Te tényleg elhiszed, amit mondasz. Látom rajtad. Ruven leverten felnevetett.

– Mindenki elhiszi, Talos, mert ez az igazság. Azért léptem ki a légióból, mert elutasítom a céltalan mészárlást, és azt a naiv, haszontalan reményt, hogy egyszerűen túléljük ezt a háborút. A túlélés nekem nem volt elég. Győzni akartam.

A fogoly megroskadt a láncain. Ahelyett, hogy ernyedten lógott volna, előrebukott és a hideg fedélzetre zuhant. Először meg sem tudott mozdulni, túl nagy volt a döbbenet, ahogy az eséstől megviselt izmok újjáéledésének fájdalma is.

– Én... szabad vagyok – lihegte.

– Igen, testvér. Szabad vagy. – Talos felültette a remegő varázslót. – Kell még néhány perc, mire újra használni tudod a lábadat, de gyorsan kell cselekednünk. Egyelőre tessék, idd meg ezt.

Ruven kinyújtotta a kezét, ujjai a felkínált pohár köré tekeredtek. A bádog meleg volt zsibbadt ujjai között. Máris kezdett visszatérni az érzés a végtagjaiba.

– Semmit sem értek. Mi folyik itt?

– Elcseréltem a génmagkészetünk egy részét a Vérontóval az életedre. – Talos hagyta, hogy felfogja, milyen hatalmas vagyont jelent egy ilyen ajánlat. – És aztán eljöttem, hogy kiszabadítsalak, vagy elvágjam a torkodat – ismerte be a próféta. – A sorsod attól függött, hogy mit mondasz. És egy dologban egyetérték veled, testvér. Én is belefáradtam már abba, hogy csak túléljem ezt a háborút. El akarom kezdeni megnyerni.

– Szükségem van a páncélmra. És a fegyvereimre.

– Már az első karom fegyvertárában vannak.

Ruven megmarkolta a torkát övező vasgallért.

– És ez. Le kell venni. Nem tudom előhívni a hatalmam.

– Septimus majd leveszi.

A varázsló kuncogott. Kifejezetten egészségtelenül hangzott.

– Most már Septimusnál tartasz? Amikor legutóbb a *Szövetség* folyosóit jártam, Quintus szolgált téged.

– Quintus meghalt. Fel tudsz már állni? Támogatlak, de rövid az idő, és még a sisakomon át is kezd fájdalmat okozni a fény.

– Megpróbálom. De tudnom kell, miért szabadítottál ki. Te nem vagy egy jóteknő lélek, Talos. Az ellenségeiddel nem. Mondd meg az igazat!

A próféta talpra rántotta egykori testvérét, magára véve Ruven súlyának nagy részét.

– Szeretném, ha megtennél valamit, cserébe azért, hogy megmentettem az életed.

– Megteszem. Mondd meg, mi az.

– Nemsokára a *Szövetségnek* navigátor nélkül kell repülnie. – A próféta hangja lehalkult és ellágyult. – Levesszük a nyakörvet, és visszaadjuk a hatalmadat, mert nincs más, aki megtehetné, Ruven. Azt akarom, hogy ugorj a hajóval.

HARMADIK
RÉS Z

A KÁRHOZAT VISSZAHANGJA

TAREENA A HÜVELYKUJJÁVAL dörgölte fáradt szemét. Elég erősen nyomta, hogy színes foltokat lásson. Miután meggyőződött róla, hogy teljesen megszűnt a viszketés, megigazította a fülére erősített voxmikrofont, és kétszer megkocogtatta, ellenőrizve, hogy ugyanolyan használhatatlan, mint az elmúlt hetekben.

Az auspexe mostanában nem csilingelt, inkább gurgulázott, ritmikus pásztázó hangja szabálytalan, hallható statikus zörejekre töredezett fel. A kijelző olyan üresnek látszott, mint amilyennek a letapogató hangzott, és a rajta megjelenő elmosódott zavar senkinek sem jelentett semmit.

Tudta, mi a zavar oka. Mind tudták. Ez azonban nem segített a kezelésében. Tareena megfordult ültében.

– Primaris őrző? – kiáltott át a termen.

Mataska Shul, a primaris őrző közelebb lépett, magával hozva a szigorú csendet. Tareena érezte, hogy hamarosan megrovást kap majd, amiért felemelte a hangját.

– Igen, nővér – szólalt meg az öregasszony túlzó műgonddal.

Tareena beütött egy újrahangolási kódot, ami semmit sem változtatott a letapogató kijelzőjén.

– Primaris őrző, bocsássa meg, hogy megzavartam. Csak azt szerettem volna tudni, hogy az érzékelők pontosították-e a becsléseiket az interferencia időtartamára vonatkozóan.

Az idősebb nő keskeny mosollyal ajándékozta meg.

– Mindnyájunkat zavar a napvihar, nővér. A primaris tanács a harmadik elmélkedésre szólító harangszót követően ül össze a tizedik kapitánnyal. Addig is bízz magadban és a műszereidben, bármennyire nem látnak semmit.

Tareena megköszönte a felettesének, és visszatért a pultjához. A Vila csillag a Vilamus rendszer szívében temperamentumos jótevő volt, ehhez nem férhetett kétség. Tareena még csak most kezdte a hetedik évét a Vilamus Őrzői között, és ez volt a Vila ötödik kitörése. Egyik sem tartott azonban ilyen sokáig. A szoláris labilitás korábbi incidensei néhány nap után véget értek. Ez a mostani már a harmadik hetében járt, és semmi jele nem volt annak, hogy enyhülne.

Végignézte az archivált felvételeket a rendszer közepén ragyogó büszke tűzszívről. Több picten, amelyeket a kolostorerőd megfigyelő műholdjai utoljára rögzítettek, mielőtt megszakadt a kapcsolatuk a felszínnel, látszott, hogy a csillag nagy, ködös plazmaíveket lövell ki a felszínéről – messze a jellemző napkitörési tevékenységen túl.

Tareena szakértelme a csillagközi műveletekre összpontosult, hogy a kolostorerőd parancsnoki strategiumába kerülhessen. Tudta, hogy mit lát, s bár a napvihar elég pontos kifejezés, nem ez volt a jelenség valódi megnevezése.

Koronakidobódás. Természetes, és nem annyira ritka az olyan agresszív csillagoknál, mint a Vila. Mégis, pokoli hatással volt a kolostor érzékenyebb elektronikájára, és ő inkább nem akart megerősített sugárvédelmi ruha nélkül a bolygó felszínén ragadni.

Nem mintha bármi is lenne odakint. A Vilamus, a Kóbor Gárdisták kolostorerődjé volt az élet egyetlen gócpontja az egész világon. Itt született, itt fog meghalni, ahogy a szülei és a gyermekei is.

– Tareena nővér – szólalt meg egy hang a központi pult távolabbi részén. Megfordult, és meglátta, hogy Jekris őt nézi. A férfi csuklyája le volt eresztve, ami felfedte az évek óta tartó aggodalomtól és a sok mosolygástól elnyűtt

arcát. Már közel járt az ötvenhez, és még mindig nem volt házas. Kedvelte a férfit, az atyai arcát.

– Jekris testvér – felelte halkán, tudatában annak, hogy a primaris őrző a közelben ácsorog.

– Nővér, arra kérek, hogy célozz egy specifikus fürkésző impulzust kelet felé, az alábbi koordinátákra.

Megnézte a koordinátákat, amelyeket a férfi a monitorára küldött, majd a fejét rázta.

– A műszereim cserben hagynak, testvér. A tiéd nem ugyanezt teszi?

– Kérlek – mondta a férfi. – Tedd meg a kedvemért.

A nő beütötte a számokat, és fókuszált auspexnyalábot indított a megjelölt földterületre. Majdnem egy percig tartott, mert az erőd tornyaira telepített radartányéroknek időre volt szükségük, hogy megforduljanak és újra beálljanak. Amikor a KÉSZ jel felvillant, beütötte a személyes kódját.

A felvételek értelmetlen maszlag elmosódott foltját mutatták. A grafikonok még érthetlenebbek voltak.

– Nem látok semmit a viharon keresztül – mondta a férfinak. – Sajnálom, testvér.

– Kérlek – kérte újra a férfi, szelíd hangjában különös élel. – Próbáld meg ismét, ha nem probléma.

A nő engedett – amúgy sem volt más dolga –, és néhány pillanatig az ugyanolyan zavaros eredményekkel teli, visszakapott táblázatot nézte.

– Nem látok semmit, testvér.

– Megvizsgálád az eredményeimet?

A nő pislogott.

– Persze.

Jekris több pictet is átküldött a másodlagos monitorjára, amelyeket sorban végigböngészett.

– Látod? – kérdezte a férfi.

A nő nem volt biztos benne. Többön is látszott valamilyen építmény a pusztaságban, de az interferencia minden esélyét elvette annak, hogy felmérje a méretét, arról nem is beszélve, hogy valóban ott van-e. Alig több mint

hüvelykujjnyi folt jelentkezett több felvétel közepén, szinte teljesen a torzító zavarba veszve.

– Nem igazán hiszem – ismerte el a nő. Tareena átvitte a picteket a fő monitorra, és elindította a mintázatanalízist. Nem volt találat. – Ez egy szkennerszellem, testvér. Biztos vagyok benne. – Azért vetett egy pillantást a primaris őrzőre. Az ilyesmit jelenteni kellett, hátha meghibásodott az auspex.

Jekris bólintott, és felemelt kézzel odahívta a rangidóst.

Tareena újabb letapogatást irányzott a helyszínre, a legkisebbre szorítva az auspexfrekvenciát. Ennek eredménye nem volt tisztább, mint azok, amelyeket az elmúlt hetekben készített, a szellemképnek pedig nyoma sem volt. Mint a jelenlévő rangidős fürkésző, kezdeményezte a korábbi adatok törlését a letapogató gyorsítótárából, és egyenkénti futtatásra állította az átfogó fürkészés egyes elemeit. Mozgás; hő; biojelek; minden. Egymás után érkeztek a negatív eredmények.

Kivéve az utolsót.

– Én... észlelést rögzítettem – jelentette be. – Vasnyomokat észleltem, az erőd falától kétszázhatvan kilométerre, keletre.

– Tömegészlelés? – A primaris őrző hirtelen érezhetően éberebb lett.

– Nincs tömeg – rázta a fejét Tareena. – A torzulás nem teszi lehetővé a részletes letapogatást.

– Ez egy leszállókapszula – mondta Jekris. – Nézd az alakját.

Tareena halk „Áh...” hangot hallatott, miközben visszanézett Jekris felvételeire. Nem, ez nem lehetett igaz.

– A Kóbor Gárdisták nem tartanak csapatokat orbitális pályán – tiltakozott a nő. – Honnan jöhettek volna?

– Fogalmunk sincs, hogy mit tartanak a Kóbor Gárdisták bolygó körüli pályán, vagy mit nem, nővér. – Jekris szégyenlősen elmosolyodott, csak vonakodva ellenkezett a nővel. – Hiszen nem láthatjuk, mi van odafent.

– Valószínűleg az egyik műholdunk. Egy megfigyelő vagy egy rakétaplatform. Egy ilyen intenzitású koronakidobódás esetén szinte biztos, hogy több is meghibásodik és lezuhan orbitális pályáról.

– Ilyen hamar?

– Sok függ a műholdaktól és a meghibásodás jellegétől. De igen, ilyen hamar.

Jekris a primaris őrzőre nézett, és már csak a rangidőst próbálta meggyőzni.

– Ez egy leszállókapszula, asszonyom. Biztos vagyok benne.

Tareena ismét a picteket bámulta, és a fogát szívtá. De végül bólintott.

– Nem tudom megmondani, bármelyik lehet. Műhold vagy leszállókapszula is.

A primaris őrző bólintott.

– Azonnal értesítem a Kóbor Gárdistákat. Ők biztosan úgy döntenek majd, hogy kivizsgálják a helyzetet.

A SUGÁRZÁS KEGYETLEN volt, ezért Tárást és Morthaud-t küldték. Az astartes felderítők a jelentős átalakítások ellenére is megszenvedték volna a kietlen pusztaságban a rendszerben tomboló napvihart, ezért a feladatot a tapasztalt űrgárdistákra bízták. Tárás és Morthaud azonnal jelentkeztek.

Mindketten büszkén viselték a Nyolcadik Század jelvényét és a páncéljukon díszelgő szakaszjelzésüket. Mindketten viselték a sisakjukat, amelyet fehérre és kékre festettek, középen kettéosztva. És mint mindig, most is vitatkoztak.

– Ez téves riasztás lesz – jelentette ki Morthaud. – Figyeld csak meg, egy lezuhant szikladarabot kergetünk, vagy ami még rosszabb, egy auspexszellemet. – A Land sikló lövészüléséből tette ezt a kijelentést, miközben a nehézbolter markolatát szorongatta.

Tárás a siklót vezette, teljes gázzal suhant át a csipkézett táj fölött. Sziklapor zavaros fellege szállt mögöttük, amelybe az égő, üvöltő hajtóművek füstös formákat rajzoltak.

Voxon beszélgettek, a két páncél közötti közvetlen kapcsolaton át, így nem zavarta őket az égen zajló csillagközi felfordulás. Bár a vértjük kétségtelenül gépi csodának számított a tágabb Impérium számára, ennek ellenére a viszonylagos egyszerűsége és a korlátozott érzékelő rendszerek miatt az Adeptus Astartes rendházainak csatapáncéljai védettek voltak az olyan zavaró hatásokkal szemben, amelyek az érzékenyebb és bonyolultabb rendszereket tönkretették.

– Majd meglátod – fejezte be Morthaud makacs eszmefuttatását. A sikló bedőlt, amikor kikerültek egy simára koptatott kőkiszögellést, és mindkét harcos nagyot zötytyent az ülésben. Tárás nem pillantott a testvére; figyelmét teljes egészében az elsuhanó pusztaságra összpontosította.

– Nem lenne ez jobb, mint az alternatíva?

Morthaud felhorkantott, miközben az ágyú célkeresztjébe nézett.

– Aligha ez lenne az első eset, hogy műholdak mennek tönkre és csapódnak a felszínbe.

– Nem – mondta Tárás. – A másik alternatíva.

– Miért tenné az egyik hajónk...

– Nem a mi hajóinkról beszélek. Tudod, hogy nem, ne légy már ilyen csökönyös. A beavatottak talán mulatságosnak találják, de én nem.

Morthaud, akárcsak a testvére, rendíthetetlen elszántsággal tartotta magát a kötelességéhez. Bármerre nézett, a nehézbolter kövér torkolata követte.

– Lehetetlen, amit most mondasz.

Tárás néhány pillanatig nem szólt semmit.

– A rendházak anyabolygói sem immunisak a támadásokkal szemben – dünnyögte.

– Talán. De messze vagyunk azoktól az esztelen xenó fajtáktól, amelyek a múltban ilyesmivel próbálkoztak. Ugyan, testvér, komolyan! Mi ez a bizarr melankólia?

Tárás élesen megkerült egy magas sziklaormot, és figyelte, ahogy a táj egyre zordabbá válik, és annál mélyebb szakadékok nyílnak benne, minél mélyebbre jutnak a pusztaságban.

– Túl sokáig voltunk helyőrségben. Ennyi az egész. Vágyom rá, hogy újra hadjáratra induljak. – Úgy tűnt, többet is mondana, de nem tette. – Várj – szólalt meg fojtott hangon. A sikló hajtóműveinek hosszan tartó bömbölése csillapodott és fojtott nyüszítésé csendesedett. A pusztaság most csupán gyorsan száguldott el alattuk, ahelyett, hogy végtelen, színtelen homályban villant volna, amit szinte lehetetlen érzékelni.

– Közel járunk – közölte Tárás. – A következő hegygerinc mögött lesz.

MORTHAUD VÉGIGSIMÍTOTT A sebhelyes hőpajzson, és lesöpörte róla a légköri behatolás kormos hamuját. Kétségkívül egy leszállókapszulát találtak. És kétségkívül nem a sajátjukat.

Mielőtt megközelítették volna, megpróbálták voxon elérni a Vilamust, de a hiábavaló kísérlet a várt eredményt hozta. Tárás vezetésével alaposan átfésülték a környéket, mielőtt leszálltak és lementek a kanyonba. Még a szakaszuk távollétében is minden mozdulatukon megmutatkozott az egységűség visszhangja – míg az egyikük leereszkedett egy stabil falszakaszhoz, addig a testvére fedezte, boltért szegezve az alatta húzódó kanyonba.

Lent szétváltak, külön-külön haladtak, és közben folyamatosan tájékoztatták egymást voxon. A két Kóbor Gárdista a lezuhant kapszulánál találkozott újra, amint megbizonyosodtak róla, hogy tiszta a levegő.

– Egyetlen kapszula, a vihar közepén. – Tárás szemügyre vette az üres rögzítő trónokat a nyitott fülkében. – És ebben a szakadékban... Csoda, hogy a fűrészeknek egyáltalán sikerült bemérniük.

Morthaud a kapszula megperzselt burkolata fölé emelte a kézi auspexét.

– A szenesedés nyomai frissek. Legfeljebb egy hete ért földet.

– Keress rajta hűségjelzést! – Míg a fivére a letapogatást végezte, Tárás készenlétben tartotta a bolterét, és az ellenség nyomát kereste. – Légy gyors! Vissza kell térnünk az erődbe.

Morthaud kikapcsolta a szkennert, és még több salakos port söpört félre a kapszula páncélzatáról. Erőfeszítése nyomán felbukkant egy megfakult jelkép: egy szarvas koponya, mögötte széttárt daemoni szárnyakkal.

– Látsz valamit? – üzenté voxon Tárás.

– Igen. – Morthaud a jelképre meredt, és érezte, hogy megborzong. – Árulók.

AZT MONDTÁK, A kudarc nem szégyen. Még mindig hasznos volt. Még mindig szerepe volt a rendház szent feladataiban. Sőt, a kudarc némi keserédes diadallal járt, mert egy sikertelen próbát túlélni is olyan bravúr, amit több ezer vállalkozó közül is csak keveseknek sikerül elérni. A dicstelen halottak névsora

hosszú volt, nevüket szinte csak véletlenül, inkább a teljesség, mint az emlékezés kedvéért sorolták fel.

Mégis ember volt, még mindig kiszolgáltatta az érzelmeinek. Valahányszor meghajolt valamelyik ura előtt, le kellett nyelnie a megbánás és a féltékenység görcsös rándulásait. Mindig ugyanazok a kérdések bugyogtak fel a mélyből. Mi lett volna, ha jobban igyekszik? Mi lett volna, ha még néhány pillanatig kibírja? Most ő állna áldott kerámitban, míg alantas emberek hajlongnak és kuporognak előtte?

– *Szolgálni annyi, mint megismerni a tisztaságot.* – Ezt írták a jobbágyok hálótermébe vezető boltívek fölé. Természetesen nagyon büszke volt a munkájára. Az összes őrző büszke volt. A szerepük létfontosságú volt, és a szorgalmuk megkérdőjelezhetetlen. A legalantasabb szervitorprogramozótól a legtekintélyesebb mesteremberig, az őrzők nagy becsben tartották pótolhatatlan helyüket a rendház központjában.

Ez a kettősség egyesek szívébe jobban befért, mint másokéba. A megbánásáról való beszélgetés során azonban inkább az óvatosság felé hajlott. Úgy tűnt, hogy sok palástos fivére és nővére mind csak örömet lel a kötelességében, buzgón szolgálva a rendházat, nem törődve azzal, hogy mi lett volna, ha.

Yeshic a fejébe húzta a csuklyáját a nagy csarnokokat átható állandó hideg ellen. Még előtte állt az éjszakai feladat – egy hosszú műszak a Meritoriumban, ahol a Kóbor Gárdisták tetteit írta tekercsekre és a szent páncélra szánt tisztasági pecsétekre. Nehéz munka volt, mert az írásnak pontosnak és tökéletesen kimunkálnak kellett lennie. Néhány esetben a tettek olyan terjedelmesek voltak, hogy a betűk szabad szemmel olvashatatlanok lettek a tisztasági pecsét pergamenjén. Yeshic jó munkát végzett, és ezt ő is tudta. Egyszer maga a harmadik kapitány küldött neki írásbeli dicséretet, amiért elegáns költőiséggel fogalmazta meg a tiszt cselekedeteit. Miután elvitte a dicséretet a primaris őrzőnek, abban a megtiszteltetésben részesült, hogy az alkarjába égették a rendház szent jelképét, a hullócsillagot.

A Meritorium Secundusba lépve, amely a kisebbik volt az efféle munkára fenntartott két terem közül, tucatnyi foglalt íróasztal mellett haladt el, és üdvözlésképpen biccentett a többi írónak. A saját tintáit a hónap alatt tartott

fadobozban tárolta, amelyet az asztala szélére, egy várakozó bemélyedésbe helyezett. Yeshic aprólékos gondossággal készítette elő a tintákat, a tollait és a betűk száradásának elősegítésére használt homokkal teli edényeket.

Éppen az első pergamenjéért nyúlt, amikor meghallotta a zajt az előszobából.

– Hallottad ezt? – kérdezte Lisseltől, a szomszéd asztalnál ülő fiatal nőtől. A nő elkomorult, amikor megzavarták, de a tolla nem hagyott fel a folytonos kaparászással. Itt ritkán tört meg a csend. Lissel a fejét rázta, de nem nézett fel a munkájából.

Már megint megtörtént. Egy tompa, kurta csattanás, ahogy a fém fémhez ütődik.

Hátranézett a válla fölött, az előszobába vezető ajtóra.

– Semmiség – motyogta Lissel. – Csak Cadry rak rendet a raktárban. Pár perccel azelőtt ment be, hogy megérkeztél.

Yeshic azért csak felállt a helyéről, a zárt ajtóhoz lépett, és beütötte a nyitó kódot. Miután az ajtó csendes zsanérokon kinyílt, kutató tekintetével semmi rendelleneset nem tapasztalt. A Meritorium Secundusnak hatalmas raktárterme volt, pergamenállványokat, tekercstartó csöveket, tintás fiolákat és pigmentkeverő eszközöket rejtő polcerdővel.

Belépett, és becsukta az ajtót, hogy a többieket ne zavarja, ahogy halkan Cadry nevét mondja.

Az ínye viszketni kezdett a levegőben sodródó irritáló zúgástól, bár nem tudta megfejtetni a forrását. Kétségtelenül gépi zörej volt. Talán a daráló hibásodott meg, ami korántsem volt példa nélküli esemény. Yeshic mélyebbre lépett a polcsorok között. Egyre erősebben érezte a statikus elektromosságot a szájában. A zümmögés is egyre hangosabb lett. Majdnem olyan volt, mint a Császár nevében felszentelt, ébredező keramit morgása. De a Kóbor Gárdisták soha nem jöttek az erődnek ebbe a szárnyába. Yeshic már a gondolatra is elmosolyodott; egy úrgárdista már az ajtón is nehezen férne be itt.

– Cadry? Cad... Uh. – Az öreg az automata köszörűgép fölé görnyedve ült, miközben a gép tétlenül állt a helyén, egy munkapadon. A súrlódó zúgás már mindenütt ott volt, inkább tolakodó, mint igazán hangos. Körülnézett, hátha

valami nyomát látja a közelben a Kóbor Gárdistáknak, de nem talált semmit. Minden a legnagyobb rendben volt, Cadry laza testtartását leszámítva.

– Cadry? Jól vagy? – Megérintette az öregember vállát. Az arccal előre, erőtlően bukott a padra.

Szóval szívroham. Szegény vén bolond. Yeshic ellenőrizte a nyakát, hogy van-e pulzusa, de nem érzett semmit. A bőre azonban még mindig meleg volt. A fiatalabb írnok imát mormolt, de nem igazán tudta, mit is mondjon. Cadry hét évtizeden át szolgált becsülettel. Az őrzők közül sokan részt vettek volna a temetési szertartásban, sőt, talán egy-egy Kóbor Gárdista is, azok közül, akik a Vilamuson maradtak.

Yeshic megfordította a testet, hogy megnézze az idős férfi arcát, és lezárja a szemét, mielőtt a temetkezési segédek megérkeznek.

Az öregember mellkasát vér festette. A szemei eltűntek. Üreges szemgödörök sírtak és bámultak a helyükön, megfeketedve, nedvesen.

Yeshic megfordult, de csak egyetlen lépést futott, mielőtt a torka felé lendített kézbe ütközött. A vasbőrű és megdöbbenően hideg marok erősen megszorult, és csak arra hagyott lehetőséget, hogy rebbenő ajakkal, hangtalanul köpködjön.

Felnézett, követve az őt megragadó kart. Támadója a mennyezetről lógott le, díszes, ősi keramitpáncélban, amelyet a jobbágy még sosem látott. A Kóbor Gárdista egyik keze egy karbantartó akna peremét szorította, a másik pedig minden nehézség nélkül rántotta fel a vonagló jobbágyot a padlóról, akárhogy is prűszkölt az ember.

Yeshic szívének három dobbanása alatt a Kóbor Gárdista felhúzta magát a karbantartó aknába, magával rántva a jobbágyot.

Nem Kóbor nem Kóbor nem Kóbor nem Kóbor nem Kóbor.

– Ne imádkozz a Császároddhoz – suttogta a harcos kongó, recsegő voxhangon, miközben vörös szemlencséivel gúnyosan nézte őt. – Vagy még lassabban halsz meg.

Nem egy Kóbor... Hogyan... Ki...

– Ki...

A harcos újra megszorította, megakasztva a lélegzetét.

– És ne tegyél fel ostoba kérdéseket, különben megetetem veled a saját szemedet.

Cadry képe villant fel a száguldó gondolatai között. A kövér vénemberé, akit megvakítottak és megcsonkítottak, ahogy a szemét kihúzták a fejéből, és a nyelvére helyezték. Talán meg is fulladt, mielőtt lenyelte volna őket...

– Köszönöm – suttogta a harcos. – Az engedelmességed megkímélt téged attól az utolsó vacsorától, amit a barátod élvezhetett.

A *nem-Kóbor* leguggolt, és egy ezüst pengét húzott elő, melynek hegyét Yeshic álla alá támasztotta.

– Várj – sírt a jobbágy. – Kérlek!

A harcos mintha sóhajtott volna, majd háromszavas vallomást tett a nyöszörgő embernek.

– Utálok a könyörgést.

Felfelé lökte a pengét, és félig átdöfte a nyelvén, a szájpadról, a koponyáján és az agyán. Yeshic görcsösen megrándult, karjai halk csattogással feszültek a járat oldalának.

Végül a Meritorium írnoka mozdulatlanra dermedt. A harcos gyorsan dolgozott, harci késének markolatával megrepesztette a szegycsontot, és néhány vágással átfűrészelte a bordakosarat. Miután a bordák eltörték, és kitért szárnyként nyíltak szét, hogy felfedjék a dús belsőségeket, a harcos lerúgta a holttestet a karbantartó alagútból, és hagyta, hogy nedves loccsanással a padlóra essen. A belsőségek kezdtek kifolyni a testből. Ahogy a szag is.

Végignézte az elsietett művét: a szem nélküli öregembert, a felboncolt fiatalabbat; a kilencedik és a tizedik gyilkosságát, mióta alig egy órája megérkezett. Milyen szép felfedezés lenne belőlük valami önfeledt szolgának!

A harcos csak azért tartott szünetet, hogy megtisztítsa a pengéjét, és hüvelybe dugja a sípcsontján. A szirénák ebben a pillanatban kezdtek rá.

Talos kíváncsian visszanézett a hátrahagyott ajándékra, de a testek érintetlenek voltak. A szirénák tovább zúgtak. Úgy hangzott, mintha az egész kolostor riadtan kiáltozna, ami bizonyos értelemben pontosan így is volt. Ebben a hatalmas erődtérben valahol felfedezték vagy az ő, vagy a testvérei korábbi munkáját.

HÚRON TERVÉT KÖNNYŰ volt csodálni, ahogy a szenvedélyt is, amellyel előadta. A Zsarnok meglepő alázatot és tiszteletet tanúsítva a száz harcos iránt, akiket potenciális öngyilkosságra küldött, minimális díszőrséggel lépett a *Vérszövetség* fedélzetére, hogy maga mondjon beszédet. A Kalózok ura a *Szövetség* hídján, két terminátor huscarljával karöltve ismertette a tervét, kiemelve az Éjurak lehetséges támadási útvonalait. Még azt is elismerte, hogy a Nyolcadik Légió érkezése végső soron szerencsés fordulat volt. Az ő harcosaik sokkal alkalmasabbak voltak az invázió első fázisára, s bár rájuk bízta az eredményt, tudta, hogy a győzelem kivívására a saját módszereik nyújtják a legnagyobb esélyt.

Talos mindezt végignézte, az első karommal közösen gyülekeztek laza csoportban a holoasztal körül. A többi karom ugyanígy tett. Csak egy Éjúr állt egyedül, frissen újrafestett páncélban, elszigetelten, mégis büszkén. Ruvennek nem volt karma, mert mind visszautasították. A Magasztos és az Atramentar reagált a leghevesebben, harsányan ígérték meg, hogy megölik az árulót, ha az elég bolond, és akár csak egyszer is megsérti őket.

A beszéd felénél a Vérontó előhívta a Vilamus kolostorerőd hololitikus vetületét. Még a durva, viliódzó kivetítés is egyfajta irigységet lobbantott Talos rezzenéstelen tekintetében. Egyetlen kolostorerőd sem hasonlított a többihez,

és a Vilamus úgy magaslott, mint az Eklézsia egy katedrálisa, gótikus bástyaként erődítve, lépcsőzetes sáncokkal, többszintes pártázattal, leszállóplatformokkal és a legmagasabb szinteken dokkokkal az alsó orbitális pálya alá sodródó hadihajóknak, amelyeket a rendház szentélyében javítottak éppen.

– Akár bele is vezethetnénk a *Szövetséget* – tűnődött Xarl –, annak sem lenne rajta nyoma. – A hóna alatt cipelte a sisakját. Talos nem tudta megfejtetni, miért, de mióta megérkezett a Pokol Szemébe, Xarl a díszsisakját viselte. Az ékei a légió jelvényét idézték, két elegáns taréjba emelkedő, karcsú denevérszárnnyban.

– Miért hordod ezt? – kérdezte Talos halkán az eligazítása közben.

Xarl a hóna alá csapott sisakra pillantott, majd fintorogva a prófétára nézett.

– Egy kis kevésység nem árt, testvér.

Talos elengedte a dolgot. Talán Xarlnak igaza volt.

Húron szünetet tartott, hogy kitisztítsa az epét a torkából. Fogaskerekek recsegték a nyakában és a mellkasában, miközben nyelt.

– Egy kolostorerőd semmi máshoz nem hasonlítható védőbástya. Ezt mind tudjátok. De még az ilyen erődöknek is vannak különböző fokozatai. A Vilamus nem provinciális kastély az Impérium peremén. A holoszimulációk még abban az esetben is komor kilátást vetítenek előre, ha a teljes Kalóz-armada támadna orbitális pályáról. Biztosíthatlak, hogy még az egész flottánkkal sem szereznénk sok dicsőséget egy ilyen csatában.

Az összegyűlt harcosok közül többen kuncogtak.

– Joggal kérdezitek, miért használlak titeket ilyen kíméletlenül – ismerte el Húron. – Azért teszem, mert ha a légiótok nem tudja egyedül végrehajtani az invázió első lépéseit, akkor az ostromnak reménye sem lehet a sikerre. Kihasználalak titeket, de nem úgy, ahogy egy gazda használja a rabszolgáját. Úgy teszem, ahogy egy hadvezér bánik a fegyvereivel.

– Mi hasznunk van belőle? – kiáltotta az egyik Vértő Szem. A kérdés sziszegő kuncogást váltott ki a többiek–ből. Összesen harmincán voltak, a legtöbben guggoltak, hogy kényelembe helyezték karmos lábukat, bár néhányan, akik a legkevésbé változtak meg közülük, egyenes derékkal álltak.

Húron nem mosolygott. Meghajtotta a fejét, mintha tudomásul venné a kérdés bölcsességét.

– Egyesek szerint elég jutalom, ha megengedem, hogy a hajótok belépjen a dokkomba. De én nem vagyok önző a hadizsákmánnyal. Tudjátok, mit akarok ettől a támadástól. A Nyolcadik Légió szabadon fosztogathat, amit csak akar, amíg a Kóbor Gárdisták génmagkészlete érintetlen marad. Vigyétek a páncélokat, ereklyéket, foglyokat, engem egyik sem érdekel. De ha a génraktárakat kifosztva találom, megvonom az amnesztiát. Nem csupán rálövünk a Szövetségre, hogy elűzzük a Kalóz-űrből, mint legutóbb, amikor a türelmemet... feszegettétek. El fogjuk pusztítani.

A Magasztos előre vonszolta páncélozott testét, apró rezdüléseket keltve a fedélzetben. Hatalmas karmok pihentek az asztal lapján, és daganatos, félig lehunytt fekete szemek háritották a holovetítők vérszegény fényét is.

– Minden karom részt vesz a felszíni támadásban. Kizárólag az Atramentar harcosai maradnak a hajón. – A lény szünetet tartott, hogy a fogain keresztül szívja be a levegőt és a nyálat. – Minden karmot leszálló kapszulában fogok bevetni.

– És hogyan törjük át az orbitális védelmet? – Karsha, a második karom vezetője nem a Magasztoshoz, hanem Huronhoz intézte a kérdését. – Feltételezem, nem akarsz mindnyájunkat feláldozni a sors oltárán, abban a reményben, hogy egy maroknyi túlélő teljesíti a parancsodat.

Húron ismét bólintott.

– Megértem a kételkedésedet, de már évek óta tervezzük ezt az offenzívát. Portyázó flották járnak összehangoltan az alszektor évek óta, egyre tágabb járőrútvonalakra kényszerítve a Kóbor Gárdistákat. A rendház majdnem egy évtizede nyújtja egyre messzebbre a kezét az erődjüktől, hadiflottái a sebezhető birodalmi hajóutak őrzésének szentelték magukat. Számos hajót áldoztam fel, hogy megteremtsem ezt a lehetőséget, és több harcost küldtem korai sírba, mint amennyit hajlandó lennék beismerni. A kolostorerődöt legfeljebb egyetlen századnyi birodalmi űrgárdista védi. A flottájuk elment, szétszóródott az alszektorban. Csak az orbitális védőplatformok maradtak, s bár ezek félelmetesek, még soha a Vörös Kalózok történelmében nem volt ekkora zsákmány, amit el lehetett volna rabolni.

Húron vigyora pont olyan ragadozószerű volt, mint bármelyik Éjúr.

– Azt hiszitek, hogy olyan óvatlan lennék, hogy egyszerűen harcosokat dobáljak a világra, és ezzel tönkretegyem az egyetlen esélyünket a tiszta támadásra? Nem. Mi a neved, légios?

– Karsha. – Az Éjúr nem tisztelgett. – Karsha, az Esketetlen.

– Karsha. – Húron a holosztalra mutatott túlméretezett energiakarmaival. A hatalmas, görbe penge az erődre erősített radartányérokra hatolt át, az erőd keleti falán. – Láncreakciót indítunk be a Vila koronájában, hogy hatalmas kitöréseket eregessen az űrbe. A napszél és a mágneses mező zavaró hullámai máris a Vilamus rendszereibe hatolnak. Amikor az áradat átcsap a rendszer világain, mindegyiken geomágneses viharok törnek ki, sarki fényt gyűjtva a bolygók pólusain, és...

Karsha vonakodó csodálattal morgott.

– És minden voxot és auspexet kiiktatnak a felszínen.

– És orbitális pályán is – egészítette ki Húron. – A mágneses interferencia az egész rendszerben megakaszt minden letapogatást és adást. A vihar gyakorlatilag a mi rohamunkat is megvakítja, mert nem támaszkodhatunk a saját műszereinkre, amikor elkötelezzük magunkat az ostrom mellett. Nektek nem lesz kihívás beszivárogni a Vilamusra. Az első fázis egyáltalán nem okozhat gondot. A másodikban azonban bonyodalmak merülnek fel. Ezt később megbeszélhetjük.

Talos előlépett.

– Hogyan fogjátok aktiválni a csillagot, hogy koronakidobódás induljon be?

– Bár a kérdést Huronhoz intézte, a tekintete a tömeg szélén álló Ruvenre tévedt. – Az ilyesmit nem lehet mesterségesen előidézni.

Ruven nem nézett a szemébe, de Húron igen.

– Semmi sem lehetetlen, próféta. A hipertérbűvölőim többre képesek, mint hinnéd. – A férfi dicsekvés nélkül mondta ezt, pusztán tényként közölte. – Igazság szerint nem nagy dolog a csillag szívébe férkőzni, és begyűjtani a fűziót. Az embereim ismerik a feladatukat, és inkább meghalnak, mint hogy cserben hagyjanak.

– Ha képesek vagytok megvakítani a Kóbor Gárdisták kolostorerődjét – erősítette meg Karsha –, akkor nem fogunk kudarcot vallani. – Hörgés és

egyetértő mormogás futott végig a sorokon. Xarl vigyorgott; Mercurian magában motyogott; míg Uzas a semmibe meredt, kába és fókuszálatlan tekintettel. Cyrian Talos szemébe nézett.

– Ahogy mondtad – értett egyet. – Ezt a harcot a magunk módján vívjuk meg.

A próféta bólintott, de nem felelt.

A *Vérszövetség* még aznap éjjel kidokkolt és a Vila rendszer felé indulva belépett a hipertérbe.

A leszállókapszulák kilenc nap múlva hulltak le.

MIKÖZBEN A KARBANTARTÓ alagutak és szellőzőaknáknak labirintusában haladt, egyetlen gondolat lebegett a szeme előtt: ragadozóként volt esélyük, zsákmányként viszont egyetlen éjszakáig sem bírnák.

Az első karom leszállókapszulája az erődtől keletre ért földet, egy szakadékban pihent meg a szaggyalagúton. Az erózióknak és a tektonikának évezredek álltak rendelkezésére, hogy kifejtsék hatásukat, és sebhelyes, ellenséges arcot adjanak a világ pusztaságainak. Miután megmászták a kanyon falát, nyugat felé indultak, és néhány irritált búcsú után szétszóródtak az elhagyatott fennsíkokon.

Közel kétszáz kilométernyi élettelen, víztelen, kopár tájat kellett bejárniuk, és Talos három nappal azután ért a kolostorerőd falaihoz, hogy elhagyták a kanyont. Kesztyűjével és csizmájával mart kapaszkodókat az erőd falába, és egy tágas hőcsérelő szellőzőalagúton át jutott be. A lángnyelvek hatalmasak voltak – valódi tűz, nem pedig a lángszórók maró, tapadós rémálma –, és ő büntetlenül sétált át a lobogó narancsszín hőségén, hagyva, hogy az megperzselje a páncélját és a rajta lógó koponyákat.

A testvérei sorsáról fogalma sem volt.

A teljes lopakodás sosem volt járható út a támadás első fázisában. Egy astartes csatapáncélja aligha tette lehetővé, hogy valaki tökéletes, lenyomozhatatlan bérgyilkossá váljon, úgy nem, hogy olyan hangosan zúg, mint egy motor alapjáraton, közel három méter magas, és még a legegyszerűbb auspexek számára is érzékelhető energiajelet bocsát ki magából. Amikor a Nyolcadik Légiónál indult, nem a titoktartás fátyla és a láthatatlanság

téves reménye mellett tette. Az efféle gyáva vadászatokat meghagyták azoknak a lelketlen szukáknak, amiket a Callidus templom keltető medencéiben hoztak létre.

Vetett egy pillantást a retinakronójára. Két perc telt el azóta, hogy a szirénák viharos jajgatásba kezdtek. A próféta a bal szemlencséjén ellenőrizte az archív holotervrajzot, miközben görnyedten futott a karbantartó alagútban. Egy nagy terem várta, szinte biztosan a rendház jobbágynak központja ezen a szinten. Ha néhány sikoltozó, menekülő túlélő kivételével mindenkit megölt ott, azzal biztosan feltűnést kelthet.

Már nincs messze.

LUCORYPHUS NEM VALLOTTA magáról, hogy a génatya kiváltságos kedvence lenne, és az sem érdekelte, hogy más harcosok a primarcha belső körének tagjaként magasztalják magukat. A legtöbb testvéréhez hasonlóan, a Curze halála óta eltelt nemzedékek során az ő látásmódja is más irányba fejlődött. Elsősorban raptor volt, másodsorban Vértő Szemű. Harmadsorban, távolról nézve, Éjúr. Nem dobta félre a légióhoz fűződő kötelékét, de nem is öltötte magára a Nostramo szárnyas koponyájának ikonjait.

Végül is az csak egy bolygó volt. A légió egy jelentős kisebbsége nem is onnan származott. Terraik voltak, a trónvilágon születtek, közvetlenül az egész emberi fajt szülő vérvonalakból származtak.

Vorasha, a daemonarcú páncéljában, a vérkönnyes szemével és az idegesítő kacarászásával együtt, földi volt. Ez sem számított semmit. Lucoryphus tudta, hogy Vorasha úgy gondolkodik, mint ő: raptor először, Vértő Szemek másodszor, az ősi légióhoz fűződő hűség utoljára. Egyáltalán, mi az a szülővilág? Az ilyen apróságok nem számítottak. Megőriztette, hogy mások annyit adnak rá; mindig a múltba tekintenek, és nem hajlandók szembenézni a jelen dicsőségével és a jövő hódításaival.

A próféta volt a legrosszabb mind közül. A primarcháról alkotott groteszk, torz képétől felfordult Lucoryphus gyomra. Curze azért ölt, mert ölni akart. Romlott lelke volt. Halálával igazolta az idióta leckéjét: hogy a faj gonoszai megérdemlik, hogy elpusztítsák őket.

Ahányszor csak eszébe jutott, a raptor reszelős kacajt hallatott. Ha a lecke olyan létfontosságú, olyan tiszta, olyan szükséges volt, akkor Curze miért hagyta, hogy gyilkosok légiója hajózzon a csillagok között az ő nevében? Megtörtén halt meg, önmaga héjaként, és a gyűlölet maradt az egyetlen erős érzelem, amely képes volt áthatolni saját zavarodottságán. Azért halt meg, hogy leckét adjon egy már legyilkolt apának; hogy rámutasson egy igazságra, amelyet már minden lélek ismert a birodalomban. Ez nem igazságtétel volt, hanem ostobaság. Büszke, vak és eltévelyedett.

Primarchák. Legszívesebben kiköpött volna a gondolatra. Haszontalan, selejtes teremtmények. Hadd porladjanak a holtak költői szövegekben a történelem lapjain! Hadd lakozzanak a túlélők az immatérium legmagasabb odúiban, és énekeljék az örült istenek éteri dicséretét! Meg kellett nyernie egy háborút, nem hagyhatta, hogy egy legendás kor kudarcai bilincsbe verjék.

A Magasztos sokat kért tőle, és Lucoryphus készségesen letette a sikert ígérő véreskút. A Vérző Szemek közé tartozni szent kötelék volt; népes testvériség voltak, több szektorban szétszóródva és számtalan bandériummal szövetségben. Lucoryphus büszke volt harcosai hírnevére mint a szétszakadt szekta legjobbjai és legkiválóbbjai. Harmincukat vezette, akik közül sokan elviselhetetlen nyomorultak voltak, akik kitépnék a torkát, ha azt hinnék, hogy átvehetik a helyét, de amikor a vér hívta őket, falkaként válaszoltak.

A Vilamust behálózó karbantartó labirintus a szervitor– csapatoknak épült, hogy a javítási munkák során haladhassanak rajtuk. Könnyedén végigkúszott rajtuk, egy leopárd gyors léptével, a fémbe maró karmokkal. Nem törődött a zajjal, amit csapott. Jöjjön csak az ellenség! A földhöz ragadt és lassú mászásra kényszerített karmokkal ellentétben minden Vérző Szemű a Vilamus középső szintjeire ért, az ugrórakétáik segítségével lovagolták meg a szelet, hogy bejussanak.

A hajtóművekkel a hátán Lucoryphus nem férhetett hozzá a kisebb szellőzőjáratokhoz, így korlátozottak voltak a lehetőségei. Az óvatosság még mindig fontos szerepet játszott, ahogy a tervezett célpontja is. A jobb szeme előtt az erőd vázlatos alaprajza viliódzott, és ahogy a kolostor felsőbb szintjeire ért, újrafókuszált és elfordult. A térkép gyakran hitvány statikus zörejben tűnt el, mire a raptor ingerült morgást hallatott a voxrácsán át. Ők legalább nem

vallottak kudarcot, de a koronavihar anélkül rombolt, hogy tekintettel lett volna áldozatai hovatarozására.

A szirénák már percek óta szóltak. Valószínűleg az egyik karom kezdett jól szórakozni az alsóbb szinteken. Lucoryphus továbbblopakodott, ferde arcmaszkja jobbra– balra vicsorgott a díszes gótikus építőelemekre. Még ezeket a bekötőalagutakat is irdatlan odaadással és szakértelemmel dolgozták ki.

Egyszer csak teljesen megdermedt. Mozdulatlanul, feszülő izmokkal várt. Néhány másodpercig az egyetlen hang a fő szíve dobogása és a lélegzete szellős ritmusa volt. De ott, éppen csak hallhatóan...

Vad futásnak eredt, a méltatlan kúszáson kesergett, és alig várta, hogy szárnyalhasson. Az alagút végén fény, hangok és az emberi hús izzadságszaga várta...

Zsákmány.

Lucoryphus kilőtt az alagút szájából, egy kondorkeselyű rikoltásával vágódott keresztül a vékony vasrácsra. Hallották, hogy jön – erről gondoskodott –, és készenlétben álltak, használhatatlan fegyvereiket biztos kézzel szorongatva. Semmi félelem nem volt a lelkes védőkben, egyáltalán semmi, és miért is lett volna? Mi rémítette volna meg őket egész, fenyegetésmentes életükben, egy ilyen bevehetetlen bástya szívében? Meg kellett nekik tanítani a félelmet.

Lézertűz perzselte a páncélját haszontalan csókjaival, de a raptor elfordult, ahogy zuhant, hogy megvédje sebezhető páncélizületeit. Az érkezésébe beleremegett a padló, a karmai alatt repedések jelentek meg a kövön a súlyától. Két másodperc leforgása alatt három újabb lézersugár érte a vállvértjét, és ő bemérte mind a négy, köntösbe öltözött védőt; a célkeresztek jelezték, milyen fegyvert markolnak, és tompán közvetítették az emberek szívritmusát.

Lucoryphus abban a pillanatban felmérte a távolságukat, amint ezek a részletek felvillantak a szeme előtt. Az emberek túl messze voltak a hatékony ugráshoz és a könnyű öléshez.

Bosszantó.

A fal felé fordult, ugrott, miközben a hajtóművei beindultak – a testtartása egyáltalán nem tűnt emberinek, inkább egy gyík széttárt lábú ugrásához

hasonlított. A kezével és a lábával csapódott a falnak, és egy pillanatra ott ragadt, mint egy ízléstelen, gyíkszerű paródia. Aztán égő izmokkal, hörgő ízületekkel mozgásba lendült. Karmok martak a kőbe ropogva, ahogy mászott, és rángatózó, hullószerű mozgása távolabb vitte az ellenséges tűztől, amely lentől csapott le rá. Amint elég magasra kapaszkodott, lerúgta magát a díszes kőfalról, és hagyta, hogy a gravitáció és a páncélja súlya visszahúzza lefelé.

Jobb.

A raptor lezuhant, a sisakvoxa visított, kinyújtott karmai még mindig sziklapporral voltak bemocskolva.

Bár a jobbágyok tapasztalatlanok voltak, de nem képzetlenek. Büszkeség és odaadás hajtotta őket, tovább tüzeltek a lézerfegyvereikkel, ahol a gyengébb – vagy kevésbé képzett – lelkek talán elmenekültek volna. Lucoryphus nagy csodálójá volt a bátorságnak és annak, amit az elérhetett, azokban a ritka pillanatokban, amikor a sors és az emberi szellem találkozik, hogy valami különlegeset hozzon létre. A legtöbb esetben a bátorság nem hozott mást, mint hogy néhány másodperccel gyorsabban véget vetett az életeknek, mint a gyávaság. Ha a fehér köpenyes jobbágyok elfutottak volna, neki kellett volna üldözőbe vennie őket. Ehelyett kitarítottak és cserébe meghaltak. Gyors halállal, de egyikük sem fájdalommentesen.

Miután végzett, Lucoryphus leguggolt és négykéz- lábra állt. Fegyverei még mindig hüvelyben lapultak, de a karmai vöröslöttek. Türelmetlen nyögéssel megrázta a bokáját, hogy kilökjön egy húsdarabot a karmos lábujjai közül. A folyosó ruhafoszlányokkal tarkított vágóhíd lett. Ha jobban odafigyelt, közeledő halandók zaját hallotta; túl könnyű volt a léptük ahhoz, hogy mások legyenek. A vérben kuporogva, a várakozástól dermedten, a kielégületlen vágótól remegő végtagokkal, fellobbant benne a vadászszenvedély.

– Ragadozólátás – mondta ki, de a szó pont úgy hagyta el a sisak voxszóróját, mint az ajkát: vicsorgó, nedvesen kattogó torokhangon. Amikor a raptor mérges volt, azt az ő nostramóija is úgy megszenvedte, mint Vorasháé. Érezte, hogy sűrű és ragacsos nyál csordogál a nyelve és a szájpadrása között.

A tágas folyosó remegő szürkék világává homályosuk a ragadozólátáson át. Még a körülötte lévő testekről is eltűntek a részletek, alig voltak többek

homályos formáknál a színtelen árnyékban. Csak akkor villant élet és mozgás a szemlencsén, amikor az ellenség befordult a sarkon, szaggatott fehér villanások jelentek meg a tompa háttérben. A Nyolcadik Légióból sokan úgy állították be a sisakjukat, hogy a hőnyomokat kövessék, vagy a mozgásra összpontosítsanak. Vérző Szemű Lucoryphus inkább a maga módján csinálta a dolgokat. Ő a hangok vizuális érzékelésével látott. A szeme elé rajzolódó humanoid villanások a lépések és szívdobbanások üteméből alakultak ki, amelyeket a hangok és a fegyverropogás erősített meg.

Rikoltó rohammal fogadta őket, és előrántotta a fegyvereit, miközben a hajtóművei felemelték a padlóról.

TALOS A HAJÁNÁL fogva felkapta a levágott fejet, nem törődve az abból csörgő folyadékkal. A csapása nem volt elég tiszta, nem égette ki a csonkot az energiakard pengéje – amikor a nő feje lefordult a helyéről, még mindig vérzett. Az áldozat testéből csak a padlón elterülő, barnára sült húsból és összegyűrt köntösből álló, kusza szőnyeg maradt.

Nem értett az ilyesmihez – és a halott nő ernyedt álla, kifordult szemű arca aligha könnyítette meg az ítéletalkotást –, de úgy tűnt, vonzó lehetett. A mementót a hajánál fogva az egyik láncra erősítette a derekán. A fej koppanva ütközött a már odakötözött koponyáknak. Még több vér csordult végig az Éjúr comb- és térdvértjén. Nem törődött vele.

A csizmája szélével megfordított egy másik holttestet. A fiatalember a plafonra meredt, egyenesen át a gyilkosán. Talos éppen elfordult, amikor a retinakijelzője éppen csak felvillant. Félrebillentette a fejét, és visszanézett a halott férfira. Egy szívdobbanás?

Vérbuborék pukkadt ki a jobbágy zárt ajkának sarkán. Á, tehát még mindig lélegzik. Mégsem halt meg.

– Te – mondta neki Talos –, kiemelt helyet érdemeltél ki magadnak. – A bokájánál fogva átvonszolta a haldoklót a szobán, csillogó artériás vérfoltot hagyva a nyomukban a kőpadlón. A szolgák megölése kevés örömet nyújtott, legalábbis a prófeta számára, már a sikeres vadászat pillanatnyi izgalmán túl, valahányszor megtisztított egy újabb termet vagy folyosót a lüktető élettől.

Ismét azon tűnődött, vajon hogyan boldogulnak a testvérei, amikor a terem előtt léptek dobbanása vontá magára a figyelmét.

Talos megpördült, boltért emelt, és az ajtóra célzott. Uzas leeresztette a saját fegyvereit – a gladius és a láncfejsze egyaránt csillogó vörösen fénylett.

– Testvér – köszöntötte Uzas. – Micsoda vadászat! Micsoda préda! A vérszag majdnem elég ahhoz, hogy elfojtsa az érzékeket.

Talos leeresztette a fegyverét, bár nem azonnal.

– Mit akarsz ezzel kezdeni? – mutatott Uzas a fejszéjével a haldokló felé.

– Éppen segíteni akart nekem, hogy véres sast csináljak.

– Már csak kevesen vannak életben ebben az alkörzetben...

– Uzas kissé megbillent, bár Talos kételkedett benne, hogy a fivére észrevette volna. – Nincs értelme véres sast csinálni. Sokakat megöltem, és Cyrion is. Senki sem maradt életben, hogy lássa.

Talos elengedte a bokát. A figyelmetlenségből fakadó szelídséggel összezúzta a férfi torkát a sarkával. Közben végig Uzaszt figyelte az ajtóban.

– Hol van Cyrion?

Uzas nem felelt.

– Hol van Cyrion?

– Elment. Nincs itt. Korábban láttam.

– Milyen régen?

– Egy ideig együtt öltünk. Aztán elment, magában. Gyűlöl engem. Láttam, ahogy fojtogat, szel, és megeszi a halottakat. Aztán elment, magában.

Talos felhorkant, egy felhergelt ragadozó lihegő, morgó kihívásával.

– Kérdeznem kell valamit – mondta. – Valami fontosat. Szeretném, ha a szavaimra koncentrálnál, testvér.

Uzas abbahagyta a billegést. Láncfejszéje véletlenszerű időközönként megakadt, ahogy az Éjúr ujja meg-megrándult a kioldón.

– Kérdezz!

– Az űrben született apja. A legénység holtan találta. Az elmúlt hetekben azt hittem, hogy a régi legénység nevenincs tagjai tették. De nem ők voltak, ugye?

Uzas felugatott, mintha köhögne. Bárhogy is volt, választ nem adott.

– Miért tetted, Uzas?

– Mit miért tettem?

Talos hangjában sem harag, sem beletörődés nem volt. Olyan semleges és egyszerű volt a hangszíne, mint az anyabolygójuk holt sziklamaradványai.

– Tudom, hogy hallasz engem. Tudom, hogy odabent vagy.

Uzas néhány másodpercig hagyta, hogy a láncfejsze zúgjon. Végül megrázta a fejét.

– A halandók néha meghalnak. Nem mindig én vagyok a hibás. – Megfordult, hogy végignézzon a folyosón. – Megyek vadászni. – És így is tett, minden további szó nélkül.

A szirénák még mindig rivalltak. A karmok kezdték mészárszékké változtatni a kolostorerőd legalsó termeit, rikoltozva, üvöltve, bőmbőlve tettek meg mindent, hogy felhívják magukra a figyelmet.

Talos néhány másodpercig az üres ajtónyílást bámulta, és próbálta eldönteni, hogy vége van-e az Uzasszal folytatott beszélgetésnek.

Gyilkos vigyorral úgy döntött, hogy nincs.

XARL NEM OSZTOZOTT a testvérei idétlen örömében, amiért ilyen dicsőség nélküli feladattal bízták meg. Az erőd alsó szintjeit járni és lemészárolni a bérabszolgákat egy dolog volt – valakinek meg kellett kapnia ezt a siralmas feladatot –, de az, hogy az első karomnak adták parancsba, egészen más.

Ezen töprengett, miközben egy húscsimbókot piszkált ki a lánc kardjából. Ez a mostani elég nagy volt ahhoz, hogy az átkozott fegyvert elakadjon, de figyelembe véve, hogy mennyi életet aratott, várható volt. A rendház tizenhét jobbágya hevert darabokban, szétszóródva a folyosón. Xarl képtelen volt felfogni a gondolkodásmódot, amely rávett egy beültetések nélküli embert, hogy mindössze pisztollyal és késsel támadjon rá, de könnyen együtt tudott élni ezzel a tudatlansággal. Úgy tűnik, azok, akik képesek voltak megérteni az ilyesmit, egyszerűen holtan végezték. Valóban, nem a leghasznosabb tudás.

Elterelés. Már maga a szó is szinte káromkodás volt. *A karmok szétszélednek az egész kolostorerődben* – rendelte el a Magasztos azon a nagyképű, nyúlós hangján – *hogy figyelemelterelésként szolgáljanak, és lehetővé tegyék a Vérző Szemeknek, hogy beszivárogyanak a generatorumba.*

Talos pedig csak úgy elfogadta. Ott állt, és bólogatott, miközben a Vérző Szemek kapták a feladatot, hogy megszerezzék a zsákmányt.

Xarl a fejét rázta az emlékre.

– Nem tetszik ez nekem – mondta ki fennhangon.

Mercutian lemondott a nehézbolteréről egy egyszerű lánckard kedvéért.

– Már vagy negyvenedszer mondod ezt.

Akkor keresztezték egymás útját, mielőtt megszólalt a riadó, miközben embereket kergettek ennek a hatalmas és undorító erődnek a katakombáiban. Mercurian bevallotta, hogy követte Xarl ámokfutását a folyosókon át, remélve, hogy Taloshoz csatlakozhat.

Xarl pengéje újraindult, vért fröcskölve nedves fogairól.

– Általában te vagy a szenvedő. Nem jellemző rád, hogy ennyire derűlátó lennél.

– Távol áll tőlem a jókedv, de bármi jobb, mint a hajón maradni. És itt legalább halljuk a sikolyokat. – Valahogy úgy tűnt, mintha zavarba ejtené a vallomás. – Túl régóta nem voltunk csatában. Szükségem volt erre. Tudnom kellett, hogy még mindig harcolunk a háborúban.

Xarl kétkeszes kardja lelassult és készenlétben dohogott.

– *Harcolunk a háborúban.* Úgy beszélsz, mint Talos.

Mercutian finom, árulkodó módon reagált Xarl tónusára. A kardja enyhén felemelkedett, és lejjebb eresztette a sisakját.

– És akkor mi van?

A másik harcos kuncogott.

– Már az is elég baj, hogy a letűnt dicsőségről és a légió pusztulásáról nyafog. Ha átveszed a téveszméit egy soha meg nem történt nemes múltról, akkor a könyörület nevében én magam öllek meg.

Xarl végigmerészkedett a folyosón, a mennyezetig érő, sötét bazaltból készült csontvázszerű boltívek alatt. Mercurian nyugtalanul követte. Fontolóra vette, bár csak rövid ideig, hogy Xarl nyakába döfje a kardját. Az ilyen árulás méltóságán aluli volt, de a kísértés nem. Xarl gonosz lélek volt, hiába bízott benne Talos. A próféta a legmegbízhatóbb testvérének tartotta, de Mercurian mindig is úgy vélte, hogy Xarl büzlik a még el nem követett árulástól.

A testvére meggyilkolásának gondolata egy még borúsabbat váltott ki belőle: hányszor gondolt Xarl arra, hogy ugyanezt tegye vele? Tudta, hogy nem tetszene neki a válasz. Néhány kérdést nem volt szabad feltenni.

Ahogy haladtak, a szirénák folytatták körülöttük a panaszos vonyítást, és izgalomról daloltak a magasabb szinteken.

Xarl elkomorodott, ahogy elhaladt az üres imatermek mellett, ahol kevés bútorzat és még kevesebb zsákmány akadt.

– Válaszolj meg nekem valamit! – kezdte minden felvezetés nélkül.

Mercutian folyton hátranézett, hogy figyelje, nem közeledik-e valaki mögülük. A folyosó, tele megcsonkított lakóival, néma maradt, mint a sír, amit ők csináltak belőle.

– Ahogy akarod – mondta halkan.

– Mikor is volt az a nagyszerű és nemes korszak, amelyet Talos említett? Én is ott voltam, ahogy te is. Harcoltam a thramasi hadjáratban, véresre verekedtem magam a Fekete Angyalok ellen. Ott voltam, amikor levertük a 66:12-t. Ott voltam, amikor Malcharion kivégeztette annak az elmaradott pöcegödörnek, a Ryle-nak a királyát, és mi három nap és három éjjel közvetítettük a lánya sikolyait, amíg a serege le nem tette a fegyvert. Nem emlékszem semmire a dicsőségből. A dicsőség a Terra utáni évtizedekben következett, amikor végre levetettük az Impérium pórázát. Atyánk akkor őszinte volt. Hadjáratot folytattunk, mert mi erősek voltunk, az ellenség pedig gyenge. A félelmük ízletes volt, és a galaxis vérzett, amikor lecsaptunk. Szóval mikor, testvér? Mikor volt az aranykor?

Mercutian visszanézett a másik Éjúrra.

– Ez egy nézőpont, Xarl. Mi bajod? A hangodban bujkáló bosszúság már-már a haraggal határos.

– *Talos.* – Xarl marón szúrta közbe a szót. – Mostanában azon tűnődöm, vajon milyen mélyen képes a saját tudatlanságába süllyedni. Fáraszt. Ha hazudni akar magának, akkor megteheti, de én nem bírok ki még egy előadást egy soha nem létezett nemes légióról.

– Nem értem, miért most tör felszínre ez a harag. – Mercurian megállt. Xarl megfordult, lassan, a hangja elmélyült a rút indulattól.

– Mert ezután az idióta ostrom után megvívjuk azt a csatát, ami számít: a *Kárhozat Visszhangjáért*. És akkor mi lesz? Talos hozzálát az új feladataihoz. A Magasztos fel akarja duzzasztani az erőinket. Ki fogja irányítani ezt a fokozatos feltámadást? Talos. Ki fogja beavatni az újjvérűeket, miután beléjük

ültette a génmagot? Talos. Ki fogja savanyú hazugságokkal megtölteni az elméjüket arról, hogy a Császár hogyan követelte, hogy mi, a nagy és dicsőséges Nyolcadik Légión, a félelem birodalmi fegyverévé váljunk, amilyen egyetlen más légión sem mert lenni? *Talos*.

Xarl rá nem jellemző módon felsóhajtott.

– Bolondok nemzedékét fogja kinevelni, akik osztoznak a téveszméiben. Olyan ügyet fognak képviselni, ami sosem létezett, egy olyan örökséget, ami sosem volt valódi.

Mercutian nem szólt semmit. Xarl rápillantott.

– Te is úgy érzel, mint ő, ugye?

– Én is ott voltam, Xarl. Mi voltunk a fegyver, amire az emberiségnek szüksége volt. Nagy becsben tartom azokat az emlékeket, amikor egész világok adták meg magukat abban a pillanatban, amikor megtudták, hogy a Nyolcadik Légión kering a bolygójuk körül. Hogy a Császár követelte-e ezt a primarchától, talán sosem tudjuk meg. De mi voltunk az a fegyver, testvér. Büszke vagyok rá.

Xarl a fejét csóválta, és továbbindult.

– Bolondok vesznek körül.

A MAGASZTOS HÁTRADÓLT a trónján, és a stratégiám hangjaira figyelt, amelyek átszűrődtek a zavart gondolatok fátylán. Körülötte az emberi lét beteges zenekara játszott a maga teljességében: a nedvességgel telített légzés groteszk, vizenyős hangja; a ruhák zizegő súrlódása a bőrön; a suttogva kiejtett szavak sziszegő szárazsága, amelyeket abban az állandó tévhitben mondtak ki, hogy a légió urai nem hallják.

Vandred ismét áldott csendbe burkolózott, és magával vitte a visszamaradt érzelmeket. A Magasztos csak azért imádkozott, hogy ezúttal tartós feledésbe merüljön, de kevés reményt fűzött egy ilyen jótékony hatáshoz. A gazdatest egykori lelke valószínűleg magába zárkózott és a közös elméjük legmélyebb zugaiban rejtőzött el, abban a hiábavaló reményben, hogy újabb támadást intézhet.

Micsoda kétségbeesés!

A Magasztos hagyta a tekintetét az occulusra siklani, ahol egy metánóceánokkal teli, viharos hold forgott az űrben. A hold pajzs volt, védelem a kolostorerőd gyengén működő letapogatói ellen, nehogy mégiscsak sikerüljön valahogy észlelni őket a pályájukon. Ahelyett, hogy a légkör felső rétegében időztek volna, és kockáztatták volna a felfedezésüket, a Magasztos

inkább az óvatosság mellett döntött, és a légio leszállókapuszuláinak kilövése után biztonságos távolságba vonták a *Szövetséget*.

A vihar előtti csendben merengve a daemon elmerült a saját elméjében, emlék-szagokat keresve, amelyek Vandredhez vezethetnék. Amikor nem talált semmit, még a nyomok szellemét sem, szórakozott érzékeit visszafordította a lenti világra.

Ez sokkal bonyolultabb üzenet volt, hosszadalmas, fájdalmas összpontosítást igényelt. A Magasztos kitátotta agyaras pofáját, ínyről savas nyál csörgött.

Lucoryphus – zúgta.

MARUC GYAKORLOTT KÖNNYEDSÉGGEL tisztogatta a puskát, és csak távolról hallgatta, ahogy Septimus Octavia vég nélküli kérdéseire válaszol.

Ami az ajándékot illeti, a lézerpuska figyelmes választás volt; egy gárdista fegyvere, valakinek, aki mindig is a gárdában szeretett volna szolgálni, de nem volt benne biztos, hogy Septimus pontosan mit is vár tőle. Rossz volt a szeme, és ennél többet nem is kellett mondani. Kétkelkedett benne, hogy húsz méternél messzebről bármit is el tudna találni, és nem is akart egyhamar mesterlövész kitüntetést szerezni.

A Kopó közel ült Maruchoz, egy koszos sörétes puskát szorongatott az ölében, a kezét még koszosabb kötszerekbe tekerte. Az egykori állomásmunkás nem tudta pontosan megmondani, hogy hova *néz*, de ha az arc szögéből lehetett következtetni, a kis vak fickó Septimust és Octaviát figyelte, nyíltan szemlélve azt, ami iránt Maruc megjátszotta az érdektelenséget.

Eközben Septimus és Octavia azt tették, amiben mindig is a legjobbak voltak.

Talos hetedik rabszolgája fel sem nézett a munkájából, miközben Mercutian nagyúr nehézbolterének vésett elemeit ápolta. A kezében tartott reszelő halk, sercegő hangokat adott ki, ahogy a fémbe mart íves rúnákról letisztította az enyhe rozsdásodást.

– A mi karmaink csupán figyelemelterelésül szolgálnak, a legalsó szintekről haladnak felfelé. – A reszelő tovább sercegett. – A Vilamusnak több ezer emberi védelmezője van, de a karmok átvágnak rajtuk, mint cápák a tengeren.

Az egyetlen aggodalmunk az, hogy még mindig van egy Kóbor Gárdista vázörtség. Bár felkészületlenül érheti őket egy csapás a szülőbolygójuk szívére, mégiscsak birodalmi ürgárdisták, és a halálukig fogják védeni a kolostorukat. Ahhoz, hogy sikerrel járjunk, el kell őket távolítani a fő célpontoktól. Itt jönnek képbe a karmok. Legázolják a kolostor lakosságát, magukra vonva a Kóbor Gárdisták haragját.

Octavia, akinek semmi dolga nem volt, mióta megérkeztek a Vila rendszerbe, Maruc és Septimus műhelye körül lézengett. Egy hitvány nostramói rézpénzt pöckölt át a helyiségen. A Kopó érte csoszogott, hogy felvegye és visszaadja neki.

Elég gyakran játszotta ezt a játékot. Úgy tűnt, a Kopót nem zavarja.

– Mi van azokkal, akik sziszegnek és köpködnek? – kérdezte. – A... – A nő karomba görbítette az ujjait.

Septimus megállt, hogy belekortyoljon egy csésze langyos vízbe.

– A Vérző Szemekre gondolsz. Az egyetlen fontos dolog a másodlagos generátor leállítása. Erre kaptak parancsot a Vérző Szemek. Amint ezt kiiktatják, lekapcsolnak az orbitális védőütegek. Akkor támadunk. A *Szövetség* és Húron flottájának többi része a légkörbe lép. Az ostrom megkezdődhet.

– Mi van, ha a Kóbor Gárdisták a Vérző Szemeket támadják meg, és nem a karmokat?

– Nem fogják. – A férfi felnézett, hogy lássa a nő arc kifejezését, és ellenőrizze, hogy nem csak kifogásokat keres, és akadékoskodik-e ezzel a faggatózással. A nő a maga részéről elég kíváncsinak tűnt, de nem lehetett biztos benne. – Nem fogják – folytatta a férfi –, mert a karmok feltűnést keltenek, míg a Vérző Szemek észrevétlenül lopakodnak be. Láttad a holotervrajz méretét? Ennél már kisebb bolyvárosokat is láttam. Nem valószínű, hogy az ostrom második fázisa előtt bármelyik harcosunk is találkozik birodalmi ürgárdistával. Valószínűleg még a figyelemelterelés is felesleges, de Talos próbál óvatos lenni. Mindenkinek túl kell élnie azért, ami utána következik.

Octavia néhány pillanatig töprengett.

– Szinte büntudatom van – ismerte be. – Ha könnyebben vezethető lenne a hajó, nem tettem volna tönkre a hipertér hullámaiban, és nem kellett volna

részt vennünk ebben az örületben.

Septimus egy másik reszelőre váltott, és másik rúnát kezdett csiszolni.

– A karmokat ez nem érdekli. Az ostrom értelmetlen, és a lehető legkevesebbet fogják tenni, amíg odalent vannak. Figyeld meg, hogyan viselkedik majd a *Szövetség* az ostrom alatt. A Magasztos a hajó szinte minden löszerét félreteszi arra, ami utána következik. Talos nem törődik semmivel, csak a *Kárhozat Visszhangjának* visszafoglalásával.

– De hiszen csak most sikerült elég nagy legénységet verbuválnunk egy hajó működtetéséhez. Miért akarnak kettőt?

– Miért akarnak bármit is? – Septimus vállat vont, és a nőre nézett. – Koponyáért. Azért, mert szórakoztatónak találják az ellenség vérének ontását. Az egyszerű bosszúvágyért, az árral és a következményekkel mit sem törődve. Engedelmeskedem nekik, Octavia. Nem próbálom megérteni őket.

Octavia annyiban hagyta a témát. Ármányok az ármányokban, figyelemelterelések a figyelemelterelésekben... Semmi sem volt egyszerű, amit a Nyolcadik Légiónak tett. Kivéve, amikor elmenekültek.

Újra eldobta az érmét, és a Kopó kötelességtudóan odabotorkált érte. Ahogy az ajtó mellett guggolt, betekert kezével küszködve, hogy felkapja az érmét a padlóról, a zsilipkapu zörögve kinyílt. A Kopó hátratántorodott és odabicegett az úrnőjéhez. Az emberek egy hatalmas alakot pillantottak meg, amely kitöltötte az ajtónyílást, a sisakja jobbra-balra pásztázott, és sorra megvizsgálta őket.

A légión belépett a terembe. A páncélja szinte minden hivalkodástól mentes volt, egyetlen koponya vagy a keramitra kötött eskütekeres sem volt rajta. Mivel az Atramentar kivételével minden Éjúr a felszínre vonult, Septimus tudta, ki lehet ez.

Nem tisztelgett. Nem volt *hajlandó* tisztelni.

A harcos némán nézte négyüket, a páncélja hangját leszámítva, amely minden egyes mozdulatára felzúgott. Egyik kezében fekete botot szorongatott, amelynek tetején egy lény groteszk fogakkal teli koponyája ült.

– Ez a terem – morogta gót nyelven. – Bűzlik a párástól.

Maruc a homlokát ráncolta zavarában. Nem volt biztos benne, hogy jól hallotta. A Kopó vakon Octavia és Septimus felé nézett, és ez volt az egyetlen

jel, amire az Éjúrnak szüksége volt.

– Ah. Nem párzás. Vágy. A szag az egymás iránti biológiai vonzalmatok. Az illatok szövettanilag kompatibilis. – Az Éjúr felhorkant, mint egy állat, amely egy kellemetlen szagot szuszog ki az orrából. – Az emberi természet egy újabb csúf hibája. Ha nem a félelemtől bűzlesz, akkor a bujaságtól.

Octavia már a monológ elején összehúzta a szemét. Fogalma sem volt róla, hogy ki ez, de felbátorította, hogy milyen értéket képvisel.

– Nem vagyok ember – közölte, csattanósabban, mint ahogyan szándékában állt.

A harcos erre felkacagott.

– A rabszolga, aki az egyetlen megmaradt szemében vágyakozással bámul rád, jól tenné, ha nem felejtene el ezt a tényt. A *Homo sapiens* és a *Homo navigo* soha nem volt hivatott arra, hogy bármiféle elegáns genetikai fúzióval keveredjen. Furcsa a feromonjaid egyensúlya. Meglep, hogy nem taszítjátok egymást.

Septimus nem rejtette véka alá a hangja fagyosságát.

– Mit akarsz, Ruven?

– Szóval ismersz engem. – A légiós ferde szemlencségei a mesteremberre szegeződtek. – Biztos te vagy a hetedik.

– Az vagyok.

– Akkor több tisztelettel kellene bánnod velem, nehogy ugyanarra a sorsra juss, mint a második. – Ruven ismét felkuncogott, halk bariton hangon. – Láttad már valaha, ahogy a lelket kiszakítják a húsházából? Van egy pillanat, mindössze egyetlen, gyönyörű pillanat, amikor a test talpon marad, és minden ideg elektromos tüzet továbbít a külső agyból. Maga a lélek tehetetlen, még mindig elég szorosan a testéhez kötve ahhoz, hogy osztozzon a szétrobbanó idegrendszer gyötrelmeiben, de csak arra képes, hogy az éteri áramlatokban vergődjön. – Ruven elégedetten sóhajtott. – Őszintén szólva, ritkán láttam az elemi iszonyat tökéletesebb megjelenését. Megköszöntem a másodiknak a halála ajándékát, mert azon az éjjelen sokat tanultam a hipertétről és a saját hatalmamról.

– Te ölted meg Secundust. – Septimus pislogott. – Te ölted meg őt.

Az álarcos harcos udvariasan meghajolt.

– Bizony.

– Nem. – Septimus nagyot nyelt, és megpróbálta rávenni a gondolatait, hogy működjenek. – Talos végzett volna veled.

– Megpróbálta. – Ruven körbejárt a fegyvertárban, és Septimus mesterségének eszközeit vizsgálta. Megállt, amikor a Kopóhoz ért. – És te mi vagy, kis nyomorult? – Az ürgárdista a csizmája oldalával bökte meg a szolgát, és ezzel felrázta a helyéről. – Etrigius navigátor rosszul bánt a rabszolgáival, nem igaz? – Octaviára nézett. – Te örökölted a mocskot, kislány.

A Kopó a padlóról vicsorgott fel rá, de Ruven máris továbbindult.

– Septimus, te jócskán túlbecsüled az urad képességeit, és az óvatosságát is, ha azt hiszed, hogy Talos valaha is képes lenne megölni engem. Secundus után valóban megpróbálta, és én minden alkalommal dicsértem a lelkesedését. Végül, bár sosem bocsátott meg nekem, felhagyott a bosszúállás fárasztó kísérleteivel. Azt hiszem, belefáradt a kudarcba.

Octavia felvonta a szemöldökét. Felhagyott a bosszúval? Ez nem vallott Talosra.

Septimus kevésbé volt hajlandó tartani a száját.

– Ezt te tetted az arcommal – mondta. – A börtönvilágon, a Crythe rendszerben.

Ruven lenézett a halandóra, szemügre véve a drága, finom augmentikai munkát a halántékán és a szemgöd్రén.

– Á, szóval te voltál a Mennykősőlyom pilótája. Milyen jól képzett rágeszáló vagy, fiacskám.

Septimus összeszorította a fogát, és ökölbe zárta a kezét, hogy leküzdje a mindent elsöprő késztetést, hogy a pisztolyáért nyúljon.

– Te küldted azokat a foglyokat, hogy megöljenek minket a Vigaszon.

Octavia önbizalma mostanra elpárolgott. Míg Septimust halottnak hitték a Vigaszon, megcsonkítva hagyták a Mennykősőlyom pilótafülkéjében, őt majdnem eszméletlenre verték a túlélők, és a hajánál fogva vonszolták a börtönkomplexum gyomrába.

– Te voltál az? Te küldted őket? Négy óra – suttogetta. – Lent voltam a sötétségben, azokkal az... állatokkal... *Négy. Egész. Óráig.*

Ruven a fejét rázta, elhessegetve melodramatikus emberi ostobaságaikat.

- Elég volt ebből a nyafogásból. A páncéлом karbantartást igényel.
- Nem vagyok a mesterembered. – Septimus majdnem felnevetett.
- Te gondozod az első karom fegyvereit és páncéljait, nem igaz?
- Igen, én. És te nem vagy az első karom tagja.
- Valaha az voltam. És újra az leszek.

– Akkor majd, ha az első karom valaha is újra befogad téged, utasíthatsz, hogy gondozzam a páncélot, és én akkor is visszautasítom. Addig is, tűnj el!

Ruven sorban végignézett rajtuk.

- Mit mondtál az előbb?

– Kifelé. – Septimus felállt. Nem nyúlt a fegyvereihez, mert tudta, hogy egy ilyen gesztus semmit sem ér. A légiós egy szempillantás alatt lemészárolhatná mindnyájukat, ha úgy akarná. – Kifelé az uram fegyvertárából. Ez az első karom és a szolgálatában állók területe.

Ruven szenvtelenül hallgatott. Erre egyszerűen nem számított. A kíváncsiság és a csodálkozás messze felülmúlta minden haragját.

– Kifelé. – Octavia, Septimusszal ellentétben, pisztolyt rántott. A varázsló szarvas sisakjára célzott vele.

A Kopó követte a példáját, mocskos puskája előbukkant a rongyai egyik hasadékából.

- Az úrnő azt mondja, menj.

Maruc volt az utolsó, aki célra emelte fényezett lézerpuskáját.

- A hölgy arra kért, hogy távozz.

Ruven még mindig nem mozdult.

– Talos sokkal színvonalasabban szokta kiképezni a rabszolgáit – jegyezte meg.

Most már Septimus is elővette a pisztolyait, és mindkettőt az Éjúr arcára fogta. Értelmetlen gesztus ide vagy oda, a rabszolgák egységesen szembeszálltak vele.

- Azt mondtam, kifelé – ismételte meg.

– Ugye nem hiszed komolyan, hogy ez a mutatvány tényleg fenyegető? – Ruven tett egy lépést előre. A bal szemlencse fölött kettős vörös pont hullámozott, ahogy Septimus kibiztosította a fegyvereit. A légiós a fejét rázta. – Csak azért élsz, mert értékes vagy a légiónak.

– Nem – nézett rá Septimus, egyik szeme sötét és emberi, a másik üveges és mesterséges. – Azért élünk, mert egyedül vagy ezen a hajón, és mindenki utál, aki rajta utazik. Az uram sok mindent megoszt velem. Tudom, hogy a Magasztos csak a legapróbb, legcsekélyebb okot keresi, hogy kivégezzon téged. Tudom, hogy az első karom megölne, mielőtt újra megbízna benned. Nincs jogod az életünkhöz. Nem azért élünk, mert értékesek vagyunk, hanem azért, mert te vagy értéktelen.

Mielőtt Ruven válaszolhatott volna, Octavia a szabad kezével a kendőjéhez nyúlt, ujjait a szövet alá akasztva.

– Kifelé. – A pisztoly megremegett a másik kezében. – Kifelé!

Ruven fejet hajtott, megadta magát.

– Ez igen tanulságos volt, rabszolgák. Köszönöm nektek.

Azzal megfordult és kísértelt a szobából. A válaszfal bezárult mögötte.

– Ki a fene volt ez? – kérdezte Maruc.

– Egy gonosz lélek – vicsorgott a Kopó. A szokásosnál is erősebben szorította összevarrt szemét. – Egy nagyon gonosz lélek.

Septimus eltette a fegyvereit. Három lépéssel átkelt a szobán, és a karjába vette Octaviát. Maruc félrenézett, hirtelen kínos érzés bizsergette a bőrét. Ez volt a legtöbb érintés, amit tőlük látott, és elég jól ismerte Septimust ahhoz, hogy úgy ítélje meg, hogy a mesterembernek minden bátorságára szüksége volt ahhoz, hogy ilyen merész legyen. Könnyedén fegyvert fogott egy félistenre, de alig tudta összeszedni a bátorságát, hogy egy kis vigaszt nyújtson valakinek, akit szeret.

A nő szinte azonnal kibújt az öleléséből.

– Ne... érj hozzám! Ne most! – Octavia megremegett, ahogy kicsúszott a karjaiból, de a keze remegése azután sem szűnt meg, hogy kiszabadult. – Menjünk, Kopó! – A hangja az egyszerű parancs kiadása közben is reszketett.

– Igen, úrnő.

Miután az ajtó ismét bezárult, a két férfi egyedül maradt. Maruc visszatette a puskáját a munkapadra.

– Hát ez izgalmas volt.

Septimus még mindig a csukott ajtót nézte.

– Megyek utána – mondta.

Maruc a barátja kedvéért elmosolyodott, annak ellenére, hogy a szíve még mindig hevesen dobogott a légióssal történt konfrontáció nyomán.

– Rossz időpontot választottál, hogy gerincet növessz. Hagyd őt békén. Amit mondott, arról, hogy a Vigaszon elhurcolták a rabok... igaz?

Septimus bólintott.

– Akkor az utolsó dolog, amire most szüksége van, az egy férfi ölelése – mutatott rá Maruc.

Septimus előredőlve, a karját a térdére támasztva, a fejét lehajtva roskadt le a székére. Hamuszőke haja előrehullott, eltakarva sápadt arcvonásait. Sötét szeme pislogott, a kék lencse kattogott és zümmögött.

– Gyűlölöm ezt a hajót.

– Pontosan ezt mondja ő is.

Septimus a fejét rázta.

– Sokkal könnyebb volt, mielőtt csatlakozott a legénységhez. Mentem, ha hívtak; tettem a kötelességemet; ismertem az értékemet. Nem kérdeztem semmit, mert nem volt kinek felelnem. – Mély levegőt vett, próbálta keretbe foglalni a gondolatait, de nem jutott semmire.

– Mikor volt utoljára, hogy emberi mércével ítélted meg magad? – Maruc hangja szelíd maradt. – Nem úgy, mint rabszolga, akinek nincs választási lehetősége, hanem mint ember, aki félig-meddig az egyetlen életet éli, amit kapott?

Septimus felemelte a fejét, Maruc szemébe nézett.

– Hogy érted ezt?

– A Trónra, hideg van ezen a hajón! Sajognak a csontjaim. – Olajtól megfeketedett kezével a tarkóját dörögölte. – Tudod, mire gondolok. Octavia előtt mindezt úgy csináltad, hogy soha nem kellett magadra nézned. Azért tetted, amit tettél, mert nem volt más választásod, és soha nem ítélted meg egyik cselekedetedet sem, mert nem volt senki más, aki látta volna. De most itt van ő, és itt vagyok én. És hirtelen úgy érzed magad, mint egy eretnek rohadék, ugye?

Septimus nem szólt semmit.

– Jól van. – Maruc elmosolyodott, de inkább könyörületesen, mint gúnyosan. – Érezd csak annak magad, mert az vagy. Annyi éven át tagadtad

magad előtt, de most már mások szeme is figyel téged.

Septimus már a sípcsontjára csatolta a macsétáját, az első karom hüvelyébe zárt gladiusainak durva visszhangjaként.

– Mész valahová? – kérdezte Maruc.

– Szükségem van egy kis gondolkodási időre. Megyek, megnézem az ágyúnaszádomat.

– Az ágyúnaszádomat? A *te* ágyúnaszádomat?

Septimus megigazította megviselt kabátját, mielőtt az ajtóhoz indult.

– Jól hallottad.

CYRION A TESTVÉREI hozzáállásán töprengett, ahogyan azt időnként szokta. Miután felment egy újabb csigalépcsőn, átvágta magát néhány egymásba nyíló termen, amelyeket a katedrálisok szigorú hidegségével és minimális díszítésével rendeztek be, és kezdett azon tűnődni, vajon hol rejtőzködnek ezen a szinten a jobbágyok.

Már ha egyáltalán használták ezt a szintet.

Időnként elkőborlókra bukkant, de ezek fegyvertelen, rémült alakok voltak, és kételkedett benne, hogy a megölésükkel különösebb feltűnést keltene. Mégis, a legtöbbet levágta, és gondosan ügyelt rá, hogy egy maroknyit hagyjon sikoltozva elmenekülni.

Remélhetőleg lehozzák ide a Kóbor Gárdistákat, így a Vértő Szemek befejezhetik kegyetlenül egyszerű küldetésüket, és a karmok végre itt hagyhatják az ostromot.

Cyrion kevésbé volt elragadtatva a tervtől, mint a többi testvére. Nem érdekelte, hogy a Vértő Szemek maguknak követelték a jogot, hogy elpusztítsák a másodlagos generátort – hadd játsszák a játékukat, és vonják magukat dicsfénybe, ha úgy akarják. Nem, Cyrionnak egy sokkal egyszerűbb, sokkal kevésbé kellemes elképzelés akadt a torkán.

Ahogy a testvérei, úgy ő sem törődött a Vilamusszal.

Az Impérium kétségtelenül nagy csapásnak tartaná, és az írástudók biztosan tengernyi tintát pazarolnának arra, hogy részletesen leírják, milyen tragikus veszteséget jelentett. Húron nagyúr is sokat nyerne az ostromból, amit a

történelem egyik legmerészebb, legkockázatosabb portyájaként jegyeznének fel.

A nap, amikor a Kóbor Gárdisták lassú, méltatlan pusztulásra ítéltettek. Az éjszaka, amikor az Adeptus Astartes egy rendháza kihalt.

És ez volt az, ami aggasztotta. Közreműködni készültek abban, hogy kegyetlen sebet ejtsenek az Impériumon, de ez sem őt, sem a testvéreit nem érdekelte.

Minden tekintet a valódi zsákmányra szegeződött: a *Kárhozat Visszhangjára*. Talos, Xarl, a Magasztos; mind arra a csatára éheztek, amelyet áruló társaik ellen akartak vívni. Inkább a saját szövetségeseiket akarták kivéreztetni, mint hogy az Impérium megsebzésére koncentráljanak.

Ez a hozzáállás nem volt újdonság: Cyrion számtalanszor merészkedett az Iszonyat Szemébe, szemtanúja volt azoknak a brutális hadjáratoknak, amelyeket a légiók maradványai vívtak egymás ellen. Testvér a testvér, bandérium a bandérium ellen – lelkek milliói ontották vérüket választott haduruk nevében.

Ő maga is harcolt ezekben a háborúkban; légiósok hordái ellen, akik a hatalomért, a hitért, a hódításért vagy pusztán a düh tiszta felszabadításáért harcoltak, és hagyták, hogy úgy áradjon belőlük a harag, mint felfakasztott kelésből a genny. Többször is tüzet nyitott más Éjurakra, lelőtte testvéreit, akiknek nem volt több bűne, mint hogy más lobogót választottak.

A legnagyobb ellenségük az volt, hogy kiemelkedő vezető híján képtelenek voltak összefogni. Kevés harcosnak akadt elég ereje és ravaszsága ahhoz, hogy valóban összetartsa a Szem szétszórt seregeit. Ehelyett a legalacsonyabb szinteken esküdtek hűséget, és azokból alakultak a hadseregek, akik a közös túlélés és portyázás reményében egyesültek. Az árulás életforma volt; hiszen e hadak minden egyes tagja volt már egyszer áruló. Mit számított még egy köpönyegfordítás, ha már egyszer feladták az emberiség birodalmának tett esküjüket?

Cyrion, minden hibája ellenére, nem volt ostoba. Ismerte ezeket az alapvető igazságokat, és elfogadta őket.

De még sosem látta, hogy ez így játszódna le. A múltban, még a Crythe-nál is, mindent megelőzött az, hogy kárt okozzanak az Impériumnak. Ez volt az

egyetlen cél, ami garantáltan arra kényszerítette a csapatokat, hogy egyesüljenek, még ha csak egy időre is.

Mégsem törődött egyikük sem a Vilamusszal. Egyiküket sem érdekelte, hogy kitepjk ezt az értéktelen, jelentéktelen rendházat a történelem lapjairól. Leginkább annyi szenvedéllyel törölték el a galaxis színéről, mintha vért törölgetnének a csizmájukról.

Így kezdődött minden? Ez volt az út, amely Uzasszal végződött, aki viczorog, ahelyett, hogy beszélne, vakon a gyűlölettől minden iránt, ami él és lélegzik? Talán így kezdődött minden rontás... a csendes pillanatokban, szembesülve azzal, hogy a múlt bűneinek megtorlása fontosabb, mint a jövőbe vetett remény?

És itt volt a lényeg. Mit tennének, ha megnyernék a háborút? Cyrion vigyorogva sétált, és kiélvezte a megválaszolhatatlan kérdés távlatát.

El kellett ismernie, hogy a Vilamus a fenséges, sivár szépség bástyája, és őt vonzotta az ilyesmi. Bizonyos értelemben a Tsagualsára emlékeztette, ami felszította a régóta szunnyadó melankólia gyenge parazsát. A Tsagualsa kísértetiesen szép volt – egy szavakkal leírhatatlan bástya, amelyet rabszolgamunkások ezrei emeltek, akik az életüket a kopár világ porába örlték.

Cyrion visszatette a sisakját, még mindig a három utolsó megölt jobbagy vérét ízlelgetve. A szemében viliódzó utóképek táncoltak, amelyek semmi érdemlegeset nem mutattak. Életük nagy érzelmekkel teli pillanatai... öröm, rémület, fájdalom... Mind értelmetlen.

Visszhangzó léptekkel hagyta el a termet, visszament a labirintusszerű folyosókra, amelyek összekötötték ennek a hatalmas, zavarba ejtő kolostornak az aleggységeit. Nagyszerű lenne egy ilyen erődítményt menedéknek és otthonnak vallani, a *Szövetség* nyirkos fedélzete, vagy ami még rosszabb, a légio által a Szemben elfoglalt világok helyett – de a mérhetetlensége fegyver volt a betolakodók ellen. Egy ideje már nem működött a retinatérképe, és nem tanulmányozta eleget ahhoz, hogy az egészet elraktározza az emlékezetében.

Eltévedve bolyongani és tehetetlen rendházszolgákat lemészárolni nagyon szórakoztató volt, de...

A folyosó túlsó végében egy csapat felfegyverzett, egyenruhás rendhátszolgá fordult be, akik kibiztosították a lézerfegyverüket, és tüzelőállást foglaltak el. Cyron hallotta, ahogy a tiszt parancsokat kiabál. Ez volt messze a legszervezettebb védelem, amivel eddig találkozott. Végre a Vilamus is reagált, a védők a betolakodókra vadásztak. Majdnem rájuk rontott, annyira hívogatta az ösztön, annak ellenére, hogy egyre többen töltötték meg a folyosó végét. Ezernyi lépés koppant a kőpadlón.

Igazság szerint eddig élvezte a könnyű mészárlást, de a dolgok hamarosan egy fokkal nehezebbé válnak.

Cyron megfordult és futásnak eredt, vidám hajszára vezetve lomha üldözőit. Már hallotta, ahogy újabb rokonaikért kiáltanak, és más osztagokat hívnak, hogy vágjanak elébe.

Hadd jöjjenek! Minél többen érkeznek, annál kevesebben maradnak a felsőbb szintek védelmére.

BREKASH A SZÁJRÁCSÁN keresztül, ciripelő sziszegéssel adta ki a dühét. Mindenki hallhatta a nyelvi nűánszokat ebben a sziszegő hangban, de csak a Vértő Szemeknek volt esélyük arra, hogy felfogják a jelentését.

Lucoryphus túlságosan is jól értette. A másik raptor felé pördült, karmai sistergése a saját bosszúságát tükrözte.

– Ne akard, hogy megöljelek – figyelmeztette a másikat.

Brekash a nyöszörgő generátorra mutatott, amely legalább akkora volt, mint egy Land Rabló harckocsi. Újabb artikulálatlan csaholás hagyta el a voxszóróját.

– Ennek semmi értelme – erősködött. – Hány ilyen semmisítettünk már meg? Hányat?

Lucoryphus egy kondorkeselyű rikoltásával válaszolt, egy csúcsragadozó kiáltásával, amely megelőlegezte a szavait.

– Ostobaságokat beszélsz, és kezd elfogyni a türelmem. Semmisítsd meg, és lépünk tovább.

Brekash azon kevés harcos közé tartozott a falkában, aki szívesebben állt a megváltozott karom-lábain. Most is így tett, és lenézett guggoló vezérére.

– Bolondságba vezetsz minket. Hol vannak a Kóbor Gárdisták? Nem jönnek, hogy megvédjék ezeket, mert nem érnek semmit.

Lucoryphus sisakja vadul megrándult. A hátuljáról lógó energiakábelek és hajlékony csövek közül, melyek gépi rasztaként díszítették, több is remegett, ahogy a raptor görcsösen összerezsent.

– Azért nem láttunk egyetlen Kóbor Gárdistát sem, mert ez a kolostor akkora, mint egy bolyváros, te barom! Alig százan maradtak a bolygón. Ha a birodalmiaknak egyáltalán volt idejük reagálni az erőd védelmében, akkor az alsó szinteket védik a karmok ellen. – Lucoryphus agresszív morgással hangsúlyozta a szavait.

Breakash nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Mindegy, hányat pusztítunk el itt, nem számít. Már kilenc gépet lezúztunk. Semmi sem változott.

Lucoryphus utasított kettőt a többiek közül, hogy hagyják abba a halott jobbagyok testével való játszadozást.

– Urith, Krail, semmisítsétek meg a generátort!

A raptorok engedelmeskedtek, íves ugrásokkal szelték át a termet, a hátirakéták tolóerejének köhögése kísérte őket. Minden kifinomultság nélkül estek a rázkódó gépezetnek a karmukkal és az öklükkel, horpadásokat ütöttek bele, és acéldarabokat téptek le róla. Miután több nyílást is szakítottak a generátor belsejébe, a két raptor egy maréknyi gránátot dobott a gép magjába.

– Negyven másodperc, nagyúr – sziszegte Krail.

Lucoryphus bólintott, de nem távozott. Visszafordult Breakash felé.

– Ez az erőd egy város, és mi a gyomrában állunk; északra és délre kúszunk, fel és le, és a szerveket piszkáljuk. Gondolj egy légiós szívére, testvér! – A Raptor kinyújtotta az egyik karját, mintha egy emberi szívet tartana a tenyerében. – Ez egy réteges gyümölcs, kamrákkal és befelé és kifelé vezető járatokkal. Vágd el az egyik összeköttetést, és a test talán meghal, talán életben marad. Vágj el sok összeköttetést, és nem marad kétség.

Lucoryphus a zörgő generátor felé billentette rasztás sisakját.

– Ez a Vilamus egyik szívkamrája. Elvágtuk néhány összeköttetését. Ha kell, még többet elvágunk. Így a szív csödöt mond, és a test meghal.

Breakash tisztelgett, karmos öklét a szíve fölé tartva.

– Engedelmeskedem.

A raptor vezér vérző lencsái újra a fivérére fókuszáltak.

– Akkor indulunk.

A MAGASZTOS DUZZADT, fekete szeme ismét az occulusra fordult.

A lény érzékei egy túlfeszített zsinór ostorecsapásszerű rándulásával pattantak vissza a saját elméjébe. Beletelt néhány émelyítő pillanatba, mire Lucoryphus érzetei elhalványultak – a túlságosan is emberi hús undorító érzése; a visszataszító tapasztalás, hogy az anyagi világban kovácsolt szemekkel bámul, vakon az éteri árnyalatok apró rezdüléseire.

– A Vérző Szemek közel járnak a sikerhez – morogta a lény.

– Parancsok, nagyuram? – kérdezte az ügyeletes tiszt.

A daemon előrehajolt a trónján, a páncélja morgott, de nem elég hangosan ahhoz, hogy elnyomja az embertelen inak borzalmas nyikorgását és recsegését.

– Kétharmad sebességgel előre.

– Igenis, nagyúr.

A Magasztos feszülten figyelte az occulust, aztán beütött néhány beállítást a hololitikus rendszer kijelzőjén.

– Közelítsétek meg oldalról az első védőplatformot. Indítsatok Mennykőszólymokat, hogy visszahozzuk a leszállókapszuláinkat, mielőtt a Kalózok megérkeznek.

– Ahogy óhajtja, nagyúr.

– És készítsétek elő a hiperhajtóművet. Hívjátok Huron flottáját, amint a Mennykőszólymaink közelednek a dokkoláshoz.

CYRION CSATLAKOZOTT HOZZÁJUK utolsóként. Bolterrel a kezében csörtetett be a szobába, és szinte csúszva állt meg a litániákkal televéselt kőpadlón. Léptek csattogtak nem sokkal a háta mögött a folyosón – rengeteg lépés.

– Eltévedtem – ismerte be.

Xarl és Talos gyakorlott könnyedséggel mozdultak, egymáshoz igazodva foglalták el a helyüket a széles ajtó két oldalán, ahol Cyrion az imént belépett.

– Úgy hangzik, barátokat is hoztál magaddal – jegyezte meg a próféta. – Mennyit?

Cyrion Mercutian mellett állt, és mindketten készenlétbe helyezték a bolterüket. Uzas nem törődött a testvéreivel, bár sisakos feje egy vadászkutya buzgalmával fordult, amikor meghallotta a közeledő lépéseket.

– Eleget – felelte Cyrion. – Több tucatot. De csak embereket. Még egyetlen Kóbor Gárdistát sem láttam. – A harcos először pillantott körbe, és észrevette, hogy minden holttestet, padot és díszes asztalt a terem szélére vonszoltak, és szabadon hagyták a hatalmas, kör alakú terem közepét. – Szorgosak voltatok – jegyezte meg. A többiek nem vettek tudomást a megjegyzéséről, ami nem bosszantotta és nem is lepte meg.

Talos recsegő kardpengével csapott a kőfalra, hogy felkeltse Uzas figyelmét. Égett nyomot hagyott maga után.

– Bolter – mondta.

– Tessék?

– Használd a boltért, testvér. Védelmi pozíciót foglalunk el a teremben. Túl sok az ellenség a támadáshoz.

Uzas habozott, talán nem értette. Lenézett a kezében tartott fejszére és gladiusra.

– *Használd a bolteredet!* – csattant fel Xarl. – Nézz ránk a fal mellett, te torzszülött! Úgy néz ki, mintha támadnánk?

Uzas végre hüvelybe dugta a fegyvereit, és lecsatolta a bolterét. A próféta szeme megakadt rajta, ahogy maró emlékeket idézett; ez volt az erekleje, amelyet Malcharion azért rendelt, hogy egy szebb, jobb korban Uzas tettei előtt tisztelegjen.

– Uzas – szólalt meg.

– He?

Talos hallotta, ahogy a csizmás léptek közelednek, és a szakasz tisztjei esküvel vegyes biztatást kiabálnak.

– Testvér, emlékszem, amikor megkaptad azt a fegyvert. És te?

– I... Igen – Uzas erősebben szorította a boltért.

A próféta bólintott.

– Használd megfelelően! Itt vannak.

– Hallom őket – szólalt meg egy emberi hang, törékeny és vékony a légiósok dübörgő morgásához képest.

Talos bólintott Xarlnek, és egy emberként léptek ki a sarok mögül. Sötét kezükben dörögni kezdtek a bolterek, és remegve köpték a lövedékeket a folyosóra. Mindkét harcos visszatért fedezékbe, mielőtt az első lézersugarak válaszoltak volna az ajtónyíláson át.

– Láttad, amelyiket arcon találtad két tölténnyel is? – kuncogott Xarl. – A feje vörös párává porlott. Hallom, ahogy az emberei fuldokolnak benne.

Talos újratöltött, elkapva és éltévé a kiürült tárat.

– Koncentrálj!

Megzörrentek a páncéljára erősített láncok a keramiton, pedig nem mozdult meg. Xarl egy pillantást vetett a saját páncéljára, ahol úgy ugráltak a láncra fűzött koponyák, mintha a szél fújná őket.

– Épp ideje volt – dünnyögte Mercutian.

Az első karom elfordította a tekintetét a terem közepéről, amint kezdett megjelenni a fény. Forrás nélküli szél rohant a páncéljuknak, egy kifordított örvény, hideg levegőt fújva a hajthatatlan keramitra. A vértjük élein enyhe jegesedés képződött, miközben az erősödő orkánban összegyűrődtek és csapkodtak a teremben szétszóródott holttestek vérfoltos ruhái.

– Micsoda dráma! – vicsorgott Cyrion az arclemeze alatt.

A megsebzett levegő hangrobbanása több felborított asztalt is összetört, a falhoz lökve a roncsaikat.

A fény elhalványult, visszahullott a semmibe, ahonnan érkezett.

Öt alak állt a terem közepén: öt alak, meggyalázott, talizmánokkal és bronzsín rúnákkal televesett páncélban. Négy közülük az ötödiket fogta körül – hatalmas terminátorpáncéljukból torokhangú vicsorgás hallatszott, miközben ide-oda forduló agyaras sisakjukkal a környezetüket szemlélték.

Az ötödik fedetlen fővel érkezett, s bár termetre eltörpült a többiek mellett, mégis szórakozott, ocsmány magabiztosság sugárzott belőle, a szeme csillogásától kezdve a határozott vigyoráig.

– Jól csináltátok – vigyorgott Húron nagyúr a Vörös Kalózoktól.

VARIEL NYUGODT, SZENVTELEN merengéssel tartott a folyosókon a megfigyelőszint felé. Ideje volt számot vetni, és közeledett az idő, amikor döntést kell hoznia. Ennek érdekében az apotekárius azon kevés helyek egyike felé vette az irányt, ahol biztos lehetett a nyugalomban. Mindig úgy érezte, hogy a gondolatai akkor folynak a legtisztábban, amikor az úr alázatot keltő távlataiba mered.

Az első fázis befejeződött, az Éjurak minden jel szerint sikerrel lekapcsolták az egyik másodlagos energiaforrást a Vilamus falai között. Húron jól választotta meg a célpontját – azzal, hogy kiiktatták az alkörzet generátorát, a kolostorerőd egy, az orbitális csapás relatív barbarizmusánál sokkal alattomosabb támadással szemben is kiszolgáltatottá vált.

Ahelyett, hogy megkövetelte volna, hogy a felesketett bérencei mártírrá váljanak az ügyéért, Húron csupán annyit kért tőlük, hogy hatástalanítsák a teleportálást megakadályozó külső pajzsokat, és néhány teremben

szabadítsanak fel elég helyet ahhoz, hogy a saját szakaszai közvetlenül az erődben materializálódhassanak. Így kezdődött a második fázis, és ha Húron erői a várt ütemben haladnak, még mindig csak jelentéktelen ellenállásba ütköznek.

A terv nem nélkülözte az eleganciát, és azért választották, mert kevés másnak volt reménye a sikerre. Ha nem mágikus fortéllyal támadnak meg egy Adeptus Astartes– kolostorerődöt, az kudarcra van ítélve. A tény, hogy ezt a rohamot ilyen döntőnek és kockázatmentesnek ítélték, a Nyúzó szerint csodával határos volt. Már-már el tudta képzelni, hogy a birodalmi levéltárak még évszázadok múlva is utalnak erre a vereségre, arra hivatkozva, hogy milyen veszélyekkel jár, ha egy rendház szentélyét ilyen szánalmasan védtelenül hagyják.

Miután a külső védelmet hatástalanították, küszöbön állt a Vilamus valódi inváziója.

Húron a teleportálás varázslatos rejtelsei révén a felszínre dobja a terminátorait, akik a Nyolcadik Légió beszívárgói által megtisztított, előre megadott koordinátákon jelennek meg. Onnantól kezdve minden szakasz azon lesz, hogy a kolostor magjának mélyén, a fő energiaátviteli állomás felé menet összeálljanak. A terminátorok előrenyomulása, bár nehézkes, mindent megtör, ami elébük kerül. Variéi kételkedett benne, hogy a felbecsülhetetlen értékű csatapáncélt viselő ötven kiválasztott elit katonával, akiket a *Szövetség* nyolc karma támogat, Huronnak bármi oka lenne az aggodalomra.

A belső szentély lerombolása feltehetően megnyitja a végjátékot. Egyelőre a Vilamus még a megvakított és magatehetetlen orbitális platformjaival és a lekapcsolt védőpajzsaival együtt is megközelíthetetlen bástya maradt, amely képes megsemmisíteni minden szárazföldi erőt, amely ostrom alá meri venni lenyűgöző falait. Minden leszállási kísérletet a pártázaton sorakozó lövegtornyok és rakétasilók légiójának megsemmisítő tüze fogadott volna.

Variéi a kilátószintre érve az egyik üvegfalhoz lépett, és lenézett a kopár sziklavilágra. Orbitális pályáról szinte pathhelyzetnek tűnt az egész. A bolygóhoz közeledő portyázó flotta nem tudott támogató harcosokat lerakni. Az ágyúnaszádok és a leszállókapszulák a raketekben vesztegeltek, tele lelkes harcosokkal, akik nem tudtak harcba szállni.

A Vilamus még szabad szemmel is látható volt ebből a magasságból, de a Nyúzó gondolataiban csak megvetést ébresztett. Hatalmas, fantáziátlan, vörös kőből épült torony volt, amelyből hamarosan mindent kipucolnak, ami csak távolról is értékes.

A Zsarnok terminátor elitje odalent munkálkodott, utat vágva a fő energiaátviteli szektor felé, készen arra, hogy a Vilamus végső védelméből is elapasszák a tüzeléshez szükséges energiát.

Variéi némán bámulta a világot, a voxcsatornáktól elvágva, hogy megússza a csata előtti fárasztó élményt, ahogy a testvérei esküt tesznek a hatalmakra, amelyeket alig értenek. Időre volt szüksége, hogy gondolkodjon, hiába nem tett mást az elmúlt hetekben.

A második fázis befejezésének küszöbén cselekednie kell, így vagy úgy. A legjobb becslése szerint kevesebb mint egy órája maradt a döntésre.

A ZSARNOK VÁLLVÉRTJÉBE kapaszkodó teremtmény Talosra meredt. A férfi kísértést érzett, hogy kardlappal a rút kis lényre sújtson, és kioltsa az idegen tüzet a bogószemében. A szikár, bordáin és ormóttan ízületein túlbujánzó, kiálló csontokkal megátkozott külsejű xenó nyomoronc a hadvezér páncélján lovagolt, és időnként grimaszba torzította a vonásait.

Húron figyelme másfelé irányult. Miután üdvözölte a Nyolcadik Légio harcosait, azonnal nekilátott, hogy meginduljon a folyosókon. Minden lépésére márvány- és ónixburkolat roppant a csizmája alatt, és a leterhelt voxhálózatot próbálgatta, hogy kapcsolatot teremtsen a többi szakaszával. A terminátorok keramitburkot alkotva állták körül urukat menetelés közben, még a legszélesebb folyosókat is kitöltve.

Mögöttük az első karom viszonylagos csendben haladt, leengedett fegyverekkel, és mind a sisakjukba zárták a gondolataikat.

Az a néhány egyenruhás rend házszolga, aki nem menekült el azonnal, a terminátorok rohamboltereinek kepelése nyomán vészett oda. A horda többször is olyan területen vonult át, ahol gránát szaggatta testekből származó szerves pép borította vastagon a talajt. A Kalózokon látszólag nem változott semmi, de az első karom lábszárközépig gázolt a vörösben.

Talos felismerte a levegőben sűrűsödő szagot, azt a fűszeres, kénes-rezes bűzt, ami a széttépett emberi húsból áradt minden csatatéren, amire csak emlékezett. Legutóbb azonban a Pokol Szemének megrontott fedélzetén volt a legdúsabb. A szag még Húron előőrsének fémtestét is átjárta, és minden bizonnyal az Örvény mérgezett szeleiből szívárgott be. Nem csoda, hogy elterjedt a mutáció.

– *Mi ez az ízé?* – szólalt meg Xarl a voxban. Közvetlen közelben működött a kommunikáció, bár csak sercegeve, gyengén, félszívvel.

– *Egyszer megkérdeztem Variéit.* – Talos nem tudta megállni, hogy a kis szörnyetegre bámuljon. – *Húron hamadryának hívja. Ez egy pszi-lény, ami a Zsarnokhoz kötötte a tudatát.*

Xarl az ajkát biggyesztette.

– *Legszívesebben lecsapnám a hátáról, és beletaposnék a kéjes pofájába.*

– *Ahogy én is, testvér.*

Húron felemelt kézzel megállította a menetet.

– Állj. – A Kalóz szeme, amely máris vérekes volt és összeszűkülött az újjáépített állapotban való létezés okozta fájdalomtól, megrándult, ahogy koncentrált. A hátán gubbasztó lény viszkózus, ezüstös nyálkát csorgatott csámcsogó pofájából. Ahová cseppent, ott megfakult a festék Húron páncélján.

– Közel járunk. És a rokonaink több csapata is közeledik. Gyertek, testvéreim! A zsákmány már majdnem a miénk, és akkor kezdődhet az ostrom igazán.

– Várjatok – szólalt meg Uzas. – Hallok valamit.

LEKICSINYLŐ LENNE AZT mondani, hogy rendezett alakzatban érkeztek, mert a harcosok összetartása messze meghaladta mindazt, ami a Vérontó támadó csapataiban tapasztalható volt. Az ősi terrai lovagok felezett címerét idéző, makulátlan kék és fehér keramitban egyetlen harcos csapat vetette magát fedezékbe a folyosó túlsó végén. Mozdulataik takarékosak voltak, könyörtelenül, katonás pontossággal, teljes csendben foglalták el a pozíciókat, csak a páncélok morgása és a bolterek tusának koppanása hallatszott a vállvédőkön, ahogy célra tartottak.

A vezetőjük nem viselt sisakot, szigorú arcvonásai a teljes elszántság maszkjába merevedtek. Talos messziről is felismerte ezt a tekintetet, és emlékezett rá, amikor ő maga viselte. A próféta megborzongott a harcos tekintetéből áradó dactól. Ez az ember hitt az ügyében. Nem érzett kétséget, nem habozott, nem esett kísértésbe, hogy az esküdt kötelesség hiábavaló megkérdőjelezésén töprengjen. Az ő életét nem homályosították el a megszegett eskük és a bizalmatlanság és a zűrzavar öröksége, amely minden árulás nyomában ott terjengett.

Talos mindezt annyi idő alatt befogadta, amíg a harcos felemelte a lánckardját – egyetlen másodperc alatt felismerte a szemében, hogy a saját, régen feladott meggyőződése szerint éli az életét.

Hallotta, ahogy Mercutian ritka nostramói csatornadialektusban szólal meg.
– *Ó, a francba!*

A próféta és a testvérei maguk is egységben mozdultak, annak ellenére, hogy egyikük sem adott jelet a többieknek. Fegyverüket szorosan a mellkasukhoz szorítva, az első karom a terminátorok ormóttan árnyékába lépett.

– Öljétek meg őket! – vicsorgott Húron, és máris akadozó, billegő léptekkel haladt előre. Terminátorai nehézkes futásba dőlve trappoltak, tartották a lépést, és körülvették urukat, páncélozott testükkel védve őt. A lépteikre ritmustalan lüktetés járta át a padlót.

Előttük az őrmester testvér üvöltő láncpengével hasította a levegőt, a Kóbor Gárdisták pedig boltlövédékek megsemmisítő jégesőjével töltötték meg a folyosót.

Detonáló lövedékek robbantak a réteges keramiton, repeszek szemcsés zápora pattogott a falakon. A Kalózok a páncéljuk védelmében is morgolódtak és káromkodtak.

Az első karom a terminátorok nyomában maradt, árnyékként követték a lépteiket, és hagyták, hogy a Kalózok elitje átgázoljon az ellenséges tűzön. Xarl kuncogása hallatszott a voxban, és Talos érezte, hogy elvigyorodik.

– Jól csináljátok, testvérek – gúnyolódott Cyrion a Kalózokkal a szakasz biztonságos voxcsatornáján. A vér illata mostanra eltűnt, elfedte az elsütött boltterek vegyszeres aromája és a ficelénpor büze.

– Harcoljatok! – morogta az egyik terminátor színtelen voxhangon. – Harcoljatok, ti gerinctelen nostramói fattyak! – Az első karom nem válaszolt, bár a sisakjuk finom kattogást hallatott, amely titkos nevetésről árulkodott. Miközben a Kalóz harcos újratöltötte a rohambolterét, egy lövedék a sisakjának csapódott, összetörve mindkét agyarárt, és fájdalmas nyögést váltott ki belőle.

A rengeteg becsapódó boltlövedék hangja olyan volt, mintha záporoső verdesne egy hullámlemezről. készült tetőn. A zajban Talos hallotta, ahogy a Kóbor Gárdisták őrmestere az ősi kiáltást hallatja.

– A Császárért!

Ah, a nosztalgia suttogó csápjai! A próféta ismét elmosolyodott, miközben az előtte álló harcos meggörnyedt és térdre rogyott, ahogy végül végzett vele a tömeges boltértűz. Talos abban a pillanatban megmozdult és átcusszant egy másik terminátor árnyékába, megosztva az élő, átkozódó fedezéket Mercutiannal.

– *Roham!* – Húron két hangon ordította a parancsot, amikor a torkába épített hangképző átvette a sérült hangszálak feladatát. A harcosai előrelendültek, leengedték a boltereiket, és energiával feltöltött buzogányokat emeltek a magasba.

– Mindenhová magunkkal kellene vinnünk ezeket a bolondokat – vetette fel Cyrion.

– Vér... – suttogta Uzas a voxba. – Vért a Véristennek!

Xarl vakon tüzelt a pajzsként használt terminátor teste mögül. Talos és Mercutian csatlakozott, és a próféta megkockáztatott egy pillantást vonakodó védelmezője vállvértje körül. Láta, hogy a Kóbor Gárdisták teljesen rendezetten hátrálnak, magukra hagyják a halottaikat, és még mindig félosztagnyi tüzet zúdítanak rájuk.

Kitartó kutyák ezek a Kóbor Gárdisták.

Az őrmesterük a földön feküdt, a lába ernyedten és használhatatlanul kinyújtva, miközben a saját testével védte a mögötte guggoló két emberét. A két harcos a válla fölött tüzelve vonszolta hátra, a lövéseik csatlakoztak az őrmester pisztolyának óraműpontosságú ropogásához.

Az egyikük eltalálta Huront. Mindannyian hallották a páncélba csapódó boltlővedék puffanó ütését és a vértnek ütköző reaktív lövedék roppanó durranását. A hadvezér hátratántorodott az első karom tagjai közé. Egyetlen pillanat erejéig az Éjurakat átkozta a látszólagos gyávaságukért, és a tény, hogy megérezte az igazságot, gúnyos mosollyal íródott a vonásaira: pontosan tudta, hogy mind mosolyognak a koponyás sisakjuk alatt.

A pillanat elszállt. Húron újra belevetette magát a könyörtelen előrenyomulásba, és felemelte mechanikus jobb karját, mintha csak figyelmeztetni akarná a Kóbor Gárdistákat, mielőtt valami súlyos hibát követnének el. A karom tenyerében a nyolcágú csillag küllői egy tátongó, üszkös lángszóró fúvókához vezettek, amelyből színtelen prométheum csöpögött nyersen, bűzősen.

A Kóbor Gárdisták sora végre megtört, és a visszavonuló alakok szoborszerű körvonalakká váltak a fehér tűz áradatában. Egyikük vegyzersugarat szabadított el a saját lángszórójából, és két Kalózt is folyékony, maró tűz borított el.

A terminátorok a taktikai dreadnought páncélokot alkotó technológiai csodákba burkolózva vánszorogtak át a lángokon.

De a Kóbor Gárdisták is égtek. Űvöltve haltak meg, harc közben olvadtak el, miközben összeforrt markukban tovább lengették megfolyt fegyvereiket. A páncélizületeik megolvadtak, folyékony salakként csorogtak a keramitlemezek alatt, aztán az utolsó is a földre rogyott közülük.

A Kalózek félrerúgták az égő porhüvelyeket, és tovább meneteltek.

– Közel járunk – morogta Húron összeszorított acélfogakkal. – Nagyon közel.

A Nyolcadik Légió harcosaihoz fordult, hogy lehordja őket a százalmas félénkségükért, hogy bátorítsa őket, hogy nyomuljanak tovább, és harcoljanak keményebben, hogy együtt vívják ki ezt a nagy győzelmet. De amikor megfordult, a folyosó üres volt, csak az általuk megölt Kóbor Gárdisták maradtak ott. A lángok még mindig a szabadon maradt bőrfelületeket nyaldosták. A bolterek szürke salaktócsákká olvadtak, úgy heverték a kövön.

Az Éjurak eltűntek.

A VILAMUS FELETT a hajdani Asztrálkarmok flottája verődött össze az égbolton. Variéi egy ideig meglegedett azzal, hogy a *Nyomorúság Koronája* nevű hadihajó megfigyelőfedélzetéről nézze a gyülekezőt, és a sodródó cirkálókat cápákhoz hasonlította, melyek az első vérszagra összegyűlnek a fekete vízben.

A testvérei voltak, és ez a hatalmas armada volt a legnagyszerűbb megtestesülése mindannak, amit együtt elértek. Alattuk, erőtlenség és védtelenül, ott hevert az eddigi legnagyobb zsákmányuk.

A *Fenris Farkasa* suhant el mellettük, egy újabb elrabolt hajó, amelynek átfestett burkolatát büszke, szentségtörő sárgaréz szimbólumok díszítették. Variéi percekig nézte, ahogy elhalad mellette, és figyelte a hadihajó páncélzatába véselt panteonszavakat.

A fedélzet remegett a lába alatt, ahogy a *Korona* a bolygó légkörének felső rétegeiben rázkódva alsó orbitális pályára állt. A flottilla szélén észrevette a *Mérgező Örökséget*, amely körül szinte élőködve keringett a támogató flottája. A kisebb cirkáló hajtóművei hevesen izzottak, hogy lépést tartsanak a hadihajóval, amint az a Vörös Kalózkodó cirkálói körül suhant, és félelmetes fegyverzetét a kikapcsolt orbitális védőrendszerekre szabadította. Persze nem volt egyedül ezzel a rosszindulatú agresszióval; több hajó a saját röppályáján haladva roncsokká és romhalmazzá aprította a rakétaplatformokat és a védelmi műholdakat.

Egy darabig törmelék lángolt az űrben, értelmetlenül ütközött az *Örökség* pajzsának, és lágy, kaleidoszkopszerű hullámokat vetett a csillogó erőterben. A pusztulásuk lendülete nyomán több nagy létesítmény lassú, szinte kecses mozgással zuhant a légkörbe. Variéi figyelte, ahogy égnek és pörögnek, feloldódnak a légköri tűzben, miközben lezuhanak a bolygóra.

Megfordult, és szinte azonnal megtalálta, amit keresett. A *Vérszövetség*, éjfél a fekete semmiben, egy hosszú pengéjű lándzsa volt az armada szívében. A Nostramo szárnyas koponyája meredt a pártázatos tatkastélyról, szem nélküli tekintete az apotekárius szemébe nézett a flottán át.

Variéi még mindig a Nyolcadik Légió hadihajóját figyelte, amikor a leszállóriadó veszett harsogásba kezdett. Hátat fordított a megfigyelőablaknak, a helyére erősítette a sisakját, és ráhangolódott a csattogó, recsegő hangok tumultusára.

– Itt Variéi.

– Nyúzó, itt Castallian.

– Üdvöz légy, bajnok.

– Próbáltalak elérni, testvér. Húron nagyúr sikerrel járt. – Lépések, csattanások és koppanások a háttérben. – Hol vagy?

– A... génmagtároló még mindig a kriogén folyamat végelgyengülésének jeleit mutatja. Ilyen állapotban nem tudjuk fogadni és tárolni benne a felszínről érkező zsákmányt.

– Hogy érted azt, hogy „még”? Nem értem.

Nem – gondolta Variéi. *Persze hogy nem érted.*

– Az elmúlt hónapban nem kevesebb, mint tizenhárom speciális feljegyzést rögzítettem, arra hivatkozva, hogy a hajónk páncélterme nem képes ellátni a feladatát.

– Apotekárius, azonnali megoldásra van szükségem. A rendház épp most vonul ki. A Vilamus védelme megtört, és szükség van ránk a felszínen.

Variéi tíz hosszú, végeérhetetlen másodpercig hallgatott. Szinte hallotta, ahogy a kapitánya vergődik.

– Nyúzó?

– Elpusztítottam a szervitorokat, akik felelősek a helytelen karbantartási rítusokért, bajnok. Nincs mitől tartanod; a Zsarnok nem fog téged hibáztatni.

Szünet következett.

– Én... hálás vagyok, Variéi.

– Időre van szükségem, Castallian. Mi vagyunk az egyik hajó a kevésből, amelyik képes elszállítani, amit elrabolunk, és nincs kedvem azzal a vallomással állni Húron nagyúr elé, hogy hagytuk, hogy a hanyagság elpusztítsa a lenti világból begyűjtött genetikai kincs negyedét.

Újabb szünet.

– Beléd vetem a bizalmamat, és a kezedbe helyezem az életemet.

– Nem először, testvér. A második hullámban csatlakozom hozzád. Jó vadászatot!

Variéi pontosan egy percet várt, fejben számolva a másodperceket. A voxcsatornák összekuszálódtak, ahogy több frekvenciára is ráhangolódott.

– Itt a Nyúzó – mondta végül. – Ismered ezt a nevet?

– Igen... nagyuram – felelte egy hang. – Mindenki ismeri ezt a nevet.

– Remek. Foglalj le nekem egy Arvus kompot, hogy amint a jobb oldali dokkolóöböl szabaddá válik, azonnal elindíthassák. Át kell szállnom a *Mérgező Örökségre*.

– Ahogy parancsolod, Nyúzó. – Variéi hallotta, ahogy a tiszt a voxon kívül beszél és intézkedik. Egy ilyen akció során aligha volt rendhagyó, hogy a személyzet átszállt az egyik hajóról a másikra, de némi kreatív tervezést igényelt, mivel az ágyúnaszádok flottája elindult, és a hangárok zsúfolásig megteltek a legénységgel.

– Ügyeletes parancsnok? – szakította félbe Variéi a férfi szervezkedését.

– Igen, uram?

– Ezt a feladatot magának Húron nagyzónak végzem. Ha cserben hagysz, akkor a mesterünket is cserben hagyod.

– Nem fogok csalódást okozni, uram.

Variéi bontotta a kapcsolatot, és elindult.

– A KALÓZOK FLOTTÁJA leszálló alakzatba állt, nagyuram.

A Magasztos nem szólt semmit. Csak figyelt.

Az Atramentar, Malek, követte ura tekintetét.

– Talosnak igaza lett. Az első fázis nevetségesen könnyű volt.

Garadon válaszolt, a másik terminátor, aki két kézzel markolta hatalmas harci kalapácsát, mintha készen állna egy közvetlenebb fenyegetésre.

– Nekünk könnyű. Biztos vagyok benne, hogy ha a Vörös Kalózokra bízta volna a beszivárgást az erődbe, órákat vesztegettek volna összehangolatlan gyilkolásra. Alábecsülsz a karmok ravaszságát, testvér?

Malek erre csak mordult egyet.

A Magasztos parancsot vakkantott, egy ideje az elsőt, és a híd halandó tisztjei mozgásba lendültek, hogy engedelmesséjének.

– Indítsátok a Mennykősolymokat, hogy visszahozzák a karmokat!

Mosolyogva nézett a testőreire, legalábbis amennyire a Magasztos eltorzult állkapcsa valaha is mosolyogni tudott.

– Nézzétek, mit tettünk! – mormogta. A lény lassan kifújta a levegőt, a hang egy haldokló ember utolsó, nehéz lélegzetvételét idézte. – Nézzétek, hogyan

keltettünk vihart egy időjárás nélküli világon! A sötét törzsű hadihajók hasa a felhő. A leszállókapszulák százai a lángoló záporosó. Elkezdődött – mondta a lény.

ÚJABB NÉGYES ELÁGAZÁSHOZ értek.

– Utálok ezt a helyet – morogta Mercutian.

– Mindent utálsz – vágott vissza Cyrion. Öklével a feje oldalára csapott, megpróbálta újraindítani a romló retinakijelzőjét. – A kijelzőm még mindig dadog.

Talos a keleti folyosó felé szegezte Vérangyal kardját.

– Erre.

A falak most már remegtek. Húron biztosan sikerrel járt, megfosztotta a Vilamust az utolsó külső védelmek aktiválásához szükséges energiától. A levegő rezdüléseit csakis a leszálló kompok első hulláma okozhatta, és a törékeny kőfalakra csapódó leszállókapszulák.

– Húron a géntárolók felé tart – szölt Mercutian voxon. – Nem lesz gyors harc, de még így sincs túlságosan sok időnk.

Talos átgrott egy holttestekből álló falon, amelyet kétségtelenül egy lelkes Kalóz terminátorcsapat hagyott hátra a fő generátor felé vezető útjuk során.

– Száz Kóbor Gárdistán kell átverekednie magát – jelentette ki a próféta. – Már tudják, hogy miért van itt az a sebhelyes fattyú, és tömegesen fognak összegyűlni, hogy megállítsák.

Az első karom azt tette, amihez a legjobban értettek, ha tisztességes harc fenyegette őket: az ellenkező irányba futottak. Talos vezette a falka fejvesztett rohanását.

– Megosztja az erőit, hogy lemorzsolja a megmaradt védőket. Ha a Kóbor Gárdisták ebben az alkörzetben vannak, a Vörös Kalózok minden lépésükért vérrel fognak fizetni. Néhány ellenséget meg kell osztani, mielőtt le lehet őket győzni.

Xarl felnevetett.

– Mikor kezdtél el figyelni a harci eligazításokra?

– Mióta fennállt az esélye, hogy valami olyan ostobaságba keveredek, mint ez.

Egy csapat jobbágy özönlött be a terembe egy oldalsó kamrából. Az átalvetőjükön a Kóbor Gárdisták hullócsillaga látszott, és Talos szerint nem kellett prófétának lenni ahhoz, hogy az ember belássa, ez rossz ómen.

Lézertűz csapott el mellettük, beléjük mart, rút, szenes foltokat hagyva a páncéljukon. Az első karom még csak nem is lassított – úgy vágott át a csapatokon, mint a téli szél, hullákat és lehasított végtagokat hagyott maga után.

Az Angyalok kardja sziszegett és szikrázott, erőtere elhamvasztotta a vérfoltokat a penge mentén. Egy-egy füstös lángvillanásban szűntek meg, elpárologtak, és a fegyver néhány másodperccel azután, hogy utoljára életet oltott ki, megtisztult.

Uzas megbotlott, lelassult, és megtörte az alakzatot.

Talos káromkodva nézett vissza a válla fölért.

– Hagyd a koponyákat! – üzente voxon.

– Koponyák. Koponyákat a Koponyatrónusra. Vért a...

– Hagyd az átkozott koponyákat!

Uzas engedelmeskedett, arrébb húzódott a holttestektől, és teljes erővel rohant, hogy utolérje a testvéreit. Talán a sürgető érzés tört át a téboly kódén; Talos kételkedett abban, hogy a testvére azért adta volna be a derekát, mert hirtelen képes lett ténylegesen engedelmeskedni a parancsnak.

SEPTIMUS NEM TEHETETT róla. Sosem tudta megállni, amikor ebben a székben ült, mindig azon kapta magát, hogy vigyorgog, mint gyerekkorában – a fiú, aki pilóta akart lenni.

Maruc ellenőrizte a csatjait a másodpilóta székében. Már sokkal kevésbé érezte jól magát.

– Tudod ezt vezetni, ugye?

Septimus kisfiús mosollyal, gördülékeny nostramóin beszélt.

– Ez most igen vagy nem? – Maruc az utolsó hevedert is becsatolta.

Septimus nem felelt. Egyik kezét a fülhallgatójára tette. – *Feketére Égett*, kilövésre kész. Felszállási engedélyt kérek. A rövid hatótávolságú vox recsegve adott választ.

Közben az ágyúaszád rázkódni kezdett, a hajtóművei üvöltésével összhangban. A megerősített ablakon túl a hangárt elárasztotta a zaj, amit félig elnyomott a hullámozó hőkilövellés ereje. Maruc látta az indítófedélzetről kitántorgó szervitorokat, a lekötözött repülőgépek mellől üres karmokkal visszahúzódó rakodókocsikat, és több Menny– kősolymot, melyek hátsó rakétái fejhangon nyűszítettek a felgyülemelő energiától. Az összes ágyúaszád agresszív madárnak tűnt ferde szárnyaival és vigyorgó orrával. Mindegyiknek egy-egy vadállat szárnyát festették a páncélzatára, amely követte a gépi tollazat vonalait. Septimus hajóján, a *Feketére Égetten* egy varjú csontvázszerű szárnya húzódott végig a ferde fémén, egészen a szárnyvég lövegeiig.

Maruc hiába dolgozott egész életében ujjakat vágó, végtagokat marcangoló, dobhártyaszaggató ipari halálcsapdák körül, soha nem látott még haragosabb gépet, mint egy Mennykősolym ágyúaszád.

– Nem rajongok a repülésért – vallotta be.

Septimus egyik kesztyűs kezét a botkormányon tartotta, a másikat pedig az egyik karon a pulton szétszórtak közül.

– Különös, hogy csak most említed.

Az első ágyúaszád szennyes hőfelhőn szállt fel. Maruc nem látott benne semmi kecseset; fémszörny volt, amely a levegőben imbolygóit, és a hajtóművei túl hangosan üvöltöttek.

Aztán jött a hangrobbanás. Fehér lángcsóva villogott, valami dörrent, mintha mennydörgés zendülne egy barlangban, és az ágyúaszád előrelendült,

a hangár túlsó végén látható űrszelet felé.

Nem is olyan esetlen – gondolta. A Trónra, ezek a dolgok tudnak mozogni, ha akarnak!

– Feketére Égett – recsegte a vox. – *Jó vadászatot!*

Septimus ismét elvigyorodott.

A ZSILIPKAPU KINYÍLT, és három, köntösbe öltözött jobbágyot fedett fel. Mellkasukon ott díszelgett a Vörös Kalózok drága aranyfonallal hímzett, összeszorított karom ikonja. A csuklyájuk fent volt, de a fejüket lehajtották, és alázatos tisztelettel meghajoltak.

– Üdvözöllek, Nyúzó – szólalt meg az első. – Köszöntelek a *Mérgező Örökség*en.

Variéi eltekintett attól, hogy viselje a sisakját. Az évek során észrevette, hogy a megfélemlítő erő ellenére, amit hordoz, az emberek sokkal nyugtalanabban reagálnak a fedetlen arcára. Úgy vélekedett, hogy ez a szeme miatt van – a sarki jéghez hasonlóan fakó szemek gyakran sugalltak valamilyen embertelen tulajdonságot a mitológiában –, de ez csupán találgatás volt. Igazság szerint sosem érdekelte annyira, hogy megkérdezze.

– Tudjátok, miért jöttem? – kérdezte tőlük.

Újabb alázatos főhajtasok.

– Azt hiszem, igen, nagyúr. A voxüzenetet tönkretette a vihar, de a géntárolókra vonatkozott, ugye?

– Igen – bólintott a Nyúzó. – Az idő pedig olyan jószág, aminek nem tűrhetem az elvesztegetését – tette hozzá.

– Elkísérünk téged a géntárolókhoz.

– Köszönöm – mosolygott Variéi. A gesztus nem volt melegebb, mint a szeme, de mozgásba hozta a rabszolgákat. Ahogy végigmentek a boltíves folyosókon, észrevette, hogy a Zsarnok tech-adeptusai mennyi kiegészítő világítást szereltek fel, mióta megszerezték a *Kárhozat Visszhangját*. A *Mérgező Örökség*gé való átalakításának egyik legnyilvánvalóbb aspektusa a falakra és a mennyezetre szerelt lámpatestek sokasága volt, melyek élesebb fényt adtak, mint amit a Nyolcadik Légión bármelyik hadihajójának legénysége elviselne.

Biztos volt benne, hogy ez lesz az egyik első dolog, amin Talos változtatni fog. Variéi járt egyszer a Feketepiacon, pusztán kíváncsiságból. Túl könnyű volt elképzelni, ahogy az Éjurak jobbágyainak guberáló falkái ellopják ezeket a lámpákat saját használatra, kereskednek velük, energiacellákat lopnak, vagy egyszerűen csak rosszindulatból összetörik őket.

A folyosók szörnyen mocskosak voltak, ami nem lepte meg. Variéi már régóta hozzászokott a rosszul karbantartott hajókon eluralkodó rontáshoz. A *Kárhozat Visszhangja* immár hat éve volt a Vörös Kalózok kezében, és rengeteg időt-adtak neki, hogy megrohadjon és elkorhadjon.

Miután néhány percig gyalogoltak, Variéi nyugodtan elővette a boltpisztolyát, és hátulról mindhárom kísérőjét lelőtte. A köpenyük tulajdonképpen csökkentette a rendetlenséget, úgy magába zárta a kirobbanó mocskot, mint selyemzsák a nedves zabkását. Hagyta, hogy a három rabszolga maradványai rángatózzanak és vérezzenek, és a kitüremkedő beleik lassan átszivárognak a ruhájukon.

Kinyílt egy oldalajtó, egy egyenruhás tiszt kukkantott ki rajta.

– Nagyúr? – A nő szeme tágra nyílt a riadalomtól.

– Mi a rendfokozatod? – kérdezte nyugodtan a férfi.

– Mi történt, nagyúr? Megsérült?

– Mi a rendfokozatod? – kérdezte újra.

A nő felemelte a tekintetét a szétrobbant testekről, immár teljesen az ajtóban állva. A férfi meglátta a szolgálati jelvényét, amikor válaszolni kezdett.

– Tertius hadnagy, nagyú...

Variéi boltlövédéke a nő arcába csapódott, és visszalökte a koponyája tartalmát a mögötte álló helyiségbe. A fejetlen test furcsa rendben csuklott össze, egy takaros kupacba, megakadályozva, hogy az automata ajtó újra bezáruljon. Többször is megütötte a nő combját, ahogy Variéi elsétált mellette.

A híd eléig messze volt – és több színttel felette –, de ha eléri, az mindent megold. Egy rangidős tisztre volt szüksége. Ezek a mocskok egyszerűen nem elégségesek.

Nem telt bele harminc másodperc, miután felment egy legénységi létrán a következő szintre, szemtől szemben állt egy idősödő, leengedett csuklyájú

férfival. Az öregembernek sárgás bőre volt, és búzlott a rákos betegségtől, amely belülről emésztette.

De a szeme fekete volt – csak a pupilla, írisz nélkül.

~ Nagyuram? – kérdezte a férfi, eltávolodva a bámuló harcostól.

– *Ajisha?* – kérdezte az apotekárius. – *Ajisha Nostramo?*

RUVEN EGY KURTA intéssel elküldte a segédek. Bár sok elfajzottat látott már rosszabb állapotban a Hadúr szolgálatában töltött évek alatt, Etrigius szolgálát mindig is különösen visszaszítónak találta, és az új navigátornak tett szolgálatuk sem változtatott semmit a véleményén.

Bántotta az orrát a klórbűzük, ahogy a fertőtlenítőszerral átitatott kötéseikből miazmaként gomolygott, mintha ilyen banális védelem segítene a hipertér változásai ellen.

– Az úrnő szobája – suttozták valami bizarr, sziszegő kórusban. – Nem betolakodóknak. Nem neked.

– Tűnjetek az utamból, vagy mindnyájatokat megöllek. – Tessék. Ennél világosabban nem lehetett volna megfogalmazni, nem igaz? A nyomaték kedvéért rájuk fogta a botját. Az ívelt xenó koponya rájuk meredt.

Még mindig nem mozdultak.

– Engedjétek be – hallatszott a navigátor hangja a fali voxból. A szavait azzal hangsúlyozta ki, hogy az ajtó ódon, olajozásra szoruló kerekeken, döcögve kinyílt.

Ruven belépett, félrelökve a leglassabbakat.

– Helló, navigátor – mondta. Kedvessége olyan hamis volt, hogy szinte fájt a foga, amint hangot adott neki. – Szükségem van a szobádra.

Octavia a megszokott lófarokba fogta sötét haját. Nem nézett a férfi szemébe.

– A tiéd.

Valami morgott a szoba sarkában. Ruven odafordult, és rájött, hogy az mégsem egy halom eldobott ruha. Egy puskacső és egy megcsonkított arc kandikált ki a rongyos kupacból.

– Kérlek, vidd magaddal a mutánsodat – kuncogott Ruven.

– Úgy lesz.

Octavia minden további szó nélkül távozott. A Kopó engedelmesen követte, szem nélküli arcát végig Ruven felé fordítva.

Amint elmentek, az Éjúr megkerülte a trónját, szemügyre véve a psziché érzékeny fémkeretet fedő takarót. Immár kíváncsian leereszkedett, hogy arcát a fém karfához nyomja. Hideg volt, fájdalmasan hideg egy embernek, de aligha halálos. Újra felállt, és tovább mélyült az undora.

Ez a nőstény egy lusta, gyengeelméjű teremtmény volt, és jobban jártak volna nélküle. Ha nyíltan megölnék, azzal csak feldühítenék a prófétát, de más eszközökkel is pótolni lehetne. Ruven soha nem szenvedte meg, amikor hajót vezetett a hipertéren át. A boszorkányság az akaraterő révén elérhette azt, amit egy navigátor a szerencsés genetikájával. Nem volt szüksége arra, hogy belelásson a hipertérbe, amikor egyszerűen utat tudott vágni rajta keresztül.

A trón túl kicsi volt neki, mivel alacsonyabb rendű lények számára tervezték. Nem számít. A falak miatt jött ide. A hajón sehol máshol nem álltak ilyen sűrűn a válaszfalak a környező termek között. Egy hadihajó sosem volt csendes, de a navigátor szobája olyan közel állt az igazi csendhez, amennyire csak lehetett.

Ruven leült a padlóra, és félresöpörte a navigátor szemetét. Gyűrött pergamenlapok és befejezetlen naplóbejegyzések hevertek a fedélzeten.

Végre lehunyta a szemét, és halk szavakat motyogott egy névtelen nyelven. Már néhány szótag után vért érzett a szájában. Néhány mondat után fájni kezdett a szíve. Boszorkánytűz tekeredett rángatózó ujjai köré, férges recsegés támadt, ahogy a sístergő anyag a keramiton táncolt.

A vérében csörgő viliódzó fájdalom mosolyt csalt higgadt vonásaira. Túl sok hónap telt el azóta, hogy szabadon dolgozhatott a csodáin.

A hajó gépszelleme megérezte a behatolását, és egy kígyó gyanakvásával tekeredett vissza önmagába. Ruven nem törődött a mesterséges lélekkel. Nem volt szüksége az engedelmességére vagy a megadására. Mindegy, mi lakozik a *Szövetség* dobogó szívében, át tudja rángatni a hajót a Lelkek Tengerén. A kétség ragaszkodó ujjai simogatták a koponyáját, de Ruven ugyanolyan megvetéssel dobta félre őket, mint ahogy a navigátort. Kétkedni annyi volt, mint meghalni. A láthatatlan világ feletti uralomhoz mindenekelőtt összpontosításra volt szükség.

A hajó megremegett. Azonnal újra önmaga lett, és nem látott mást, csak amit a szeme mutatott.

A lélegzete akadozó, szapora volt, a szívei hevesen kalapáltak. Talán jobban legyengült, mint hitte, miután olyan sokáig volt láncon. Kellemetlen vallomás volt ez, még ha csak saját magának is.

Ruven koncentrált, hogy egy második kísérletet tegyen, és egy másik harcos szemével bámulta az égő kamrárt.

A KÓBOR GÁRDISTA vonaglott a markában, a hatalmas, szorító karom felemelte a földről. A keramit nyikorgott, majd megrepedt, villámcsapásszerű törések jelentek meg rajta a karom nyomása alatt. Húron reszelős kacajjal félrelökte a harcost, és nem törődött azzal, hogy az lecsúszott a kőfalon. A halott katona útját véres maszat jelezte. A páncélján díszes felsőgót betűkkel vésett felirat állt: *Tárás*.

Muszáj volt csodálnia az ellenséget. A kiszámíthatóságuk sebezhetővé tette őket, ugyanakkor megmutatta a kitartásukat is. A terminátor rohamcsapat egyik fele a géntárolók felé menetelt, a másik pedig a káptalan reclusiamját ostromolta, és a megfogyatkozott vilamusi helyőrség két még kisebb, gyengébb alakulatra szakadt. A reclusiam volt a rendház szíve és lelke; a főkápolnában, ahol a Kóbor Gárdisták történetírói évszázadok óta udvart tartottak, és sztázismezők védelmében őrizték a rend ereklýeit. A géntárolókban ezeréves géntartalékokat tároltak kriogenikusan lezárt páncélszekrényekben.

Az egyik célpont a rendház múltját, a másik a jövőjét képviselte.

Összezavarodott őrmesterek vezették a szakaszaikat, hogy meghaljanak a szentélynél, amelyik védelmét választották, miközben a kolostorerőd percről percre jobban remegett a sok, bolygóra szálló Vörös Kalóztól. A kolostoron túli pusztaságban a Zsarnok harcosai tüzérségi csapatokkal támadták a falakat, rést ütve az ősi kövön, hogy még több Kalóz szívároghasson be.

Bár a Vilamus csarnokai vörösre színeződtek, a harcok a Kalózok elitje körül dúltak a legvadabbul. Terminátor gyilokcsapatok zárkóztak be a célhelyiségekbe, és nem engedtek egy tapodtat sem. Repeszgránátok robbantak a lábuk előtt, melyeket teljesen figyelmen kívül hagytak. Minden, ellenséges

színeket viselő élőlény, aki átkelt a folyosókon, húsos foltként végezte létét a szent padlón, amit tankok feltörésére is alkalmas tüzerő szaggatott.

Húron a fejszéje lapjával félrelökött egy térdelő jobbágyot, porrá zúzva a fiú bordáit, és a sarokba repítette, hogy ott haljon meg. Újjáépített szívének szórakoztatóan óraműszerű dobogása kellemes aláfestést adott a tömegreaktív lövedékek zúgásához.

A vilamusi reclusiam szigorú, rendezett szentély volt, ereklyéit márványtalapzaton állították ki. Megállt, hogy megvizsgáljon egy antigravitációs aurában felfüggesztett, időtől megsárgult tekercset. Az Első Század harcosainak neveit sorolta fel, akik a badabi háborúban haltak meg, évszázadokkal ezelőtt.

Húron fogain visszatükröződött a falakon égő zászlók fénye. Tisztelettel határos óvatossággal fordította a tenyerét a fennmaradt kézirat felé, és folyékony lángcsóvát eresztett rá. A pergamen szétfoszlott, szélei füstös pamatban sodródtak el.

Évszázadokra elég génmag lesz hamarosan az övé. Meneküljenek csak az Éjurak, ha akarnak. Elég jól végezték hétköznapi feladatukat ahhoz, hogy a Magasztosnak megbocsássák a múltbeli vétkeit.

Valaki sikoltott. Húron fejszével a kezében pördült meg.

A Kóbor Gárdista címeres páncélja már lángokban állt, és egy lopott ereklyét a feje fölé emelve rontott rá. Húron nevetséges könnyedséggel kapta el a kalapács nyelét, és feltartóztatta annak gyilkos zuhanását.

– Ellopni a saját hőseid ereklyéit – vigyorgott az égő harcos arcába. – Szégyent hozol a rendházadra. – Húron térdében feldübörögtek a fogaskerekek, amikor a harcos gyomrába rúgott, és a kormos kövezeten csattanó kupacba dobta. – A testvériséged haldoklik, és te meggyalázod azt?

A Kóbor Gárdista megpróbált felállni. A végsőkéig dacolva, a kezében tartott törrel Húron lábszárvédője felé kapott. A Zsarnok tekintete egy pillanatra megakadt a harcos mellvértjén, és a Morthaud néven, amely a vésett birodalmi sasra volt felírva.

– Elég. – Húron úgy szorította a mennydörgő kalapácsot az energiakarmában, ahogy egy férfi egy vékony botot tart. Anélkül, hogy aktiválta volna bármelyik fegyvert is, a saját erejére hagyatkozva belevágta a

kalapácsot a Kóbor Gárdista sisakjának hátuljába. Kongó harangszó zengett a teremben.

Húron kuncogva dobta félre a felbecsülhetetlen értékű fegyvert.

Ruven pedig kinyitotta a szemét.

VARIEL HAGYTA, HOGY az örök tisztelegjenek neki.

– Nyúzó – köszöntötte az első.

– Köszöntelek, nagyúr – tette hozzá a második. Neki is fekete volt a szeme.

– Nem kaptunk hírt az érkezésedről.

Variel úgy válaszolt, ahogy mindig is szokott az őt üdvözlő halandóknak: egy alig észrevehető biccentéssel. Szó nélkül tovább sétált a strategiumba, és belépett a hátsó előcsarnokba.

Az apotekáriusnak kellett egy pillanat, hogy feldolgozza a látványt. Több mint ötven emberi tiszt dolgozott a különböző állomáshelyeken, nagyjából ugyanúgy, mint Húron nagyúr bármelyik hadihajóján. A *Mérgező Örökség* kapitányát, aki majdnem húsz bosszantóan hivalkodó címet használt, amelyek közül a legrövidebb a Caleb, a Kiválasztott Hadvezér volt, sehol sem lehetett látni. A hiánya egyáltalán nem zavarta Variét. Épp ellenkezőleg – Caleb minden bizonnyal a századát vezette a Vilamus elleni támadásban, amikor a Kalózok harci századai csatlakoztak a Zsarnok előrenyomulásához.

Lesétált a ferde lépcsőn és leereszkedett a fő hídra. Halandók tisztelegtek, amerre járt, mire ő ugyanazzal a megszokott biccentéssel válaszolt, mint korábban. Vigyázott, hogy minden arcot megnézzon, aki felé fordult, fekete szempárokat kéréséit az emberi csordában.

A parancsnoki legénység legalább egyharmadának az volt. Be fog válni. Variel megközelítette magát a trónt.

A *Mérgező Örökség*... a *Kárhozat Visszhangja* egy olyan korszakból származott, amikor a légiók rendelkeztek az Impérium teljes hatalmával, így a trónt egy légiósra méretezték. Az emberi parancsnok mellette állt, és kihúzta magát, amikor Variel odalépett hozzá. A szeme kék volt.

– Nyúzó nagyúr, megtiszteltetés, hogy a fedélzeten üdvözölhetlek. A voxunk még mindig hibás; fogalmunk sem volt róla, hogy te érkezted az úrsiklóban...

– Nem érdekel. Hol van a kapitányotok?

– Caleb Hadvezér, a...

Variel felemelte a kezét.

– Egy új köpenyre vágyom. Ha minden egyes alkalommal késlelteted a választ, hogy felsorold, milyen sok címet érdemelt ki a mestered, akkor a bőrből fogom készíteni azt a ruhaneműt. Ez egy figyelmeztetés. Kérlek, fogadd meg.

A tiszt nagyot nyelt.

– Caleb kapitány a kilövést felügyeli, nagyuram.

– És mi van a századával?

A tiszt megszakította a vigyázzállást, hogy a halántékánál megnyírt őszülő haját vakargassa.

– A Martalócok teljes bevetése folyamatban van, nagyuram.

– Miért nem vetették még be őket?

– Nem tudom, nagyúr.

O, dehogynem tudta, és Variéi látta a szemében a hazugságot. Caleb aprólékos fattyú volt, aki egy bevetés előtt sem fukarkodott a pompával és a ceremóniával. Az apotekárius könnyen el tudta képzelni, ahogy a harci század tiszteletteljesen térdel az Igazi Pantheon előtt, miközben körülöttük előkészítik és készenlétbe helyezik a naszádjait, mit sem törődve azzal, hogy a jelenlétük mennyire lelassítja a folyamatot.

Amikor szabadjára engedték őket, a Martalócok Húron egyik legfélelmetesebb századának számítottak. Ezért kapták meg a *Kárhozat Visszhangját* zsákmányként – ők voltak azok, akik meghódították.

A jelenlétük gondot fog okozni.

Variéi bólintott.

– Értem, parancsnok. Azért jöttem személyesen a zászlóshajóról, mert az üzenetem túl értékes volt ahhoz, hogy egy alárendeltre vagy a hibás vox szeszélyére bízom. A helyzetünk súlyos, parancsnok. Mutasd meg a kilövőhangárokat!

– Súlyos, nagyúr?

– Mutasd meg a kilövőhangárokat!

A parancsnok utasított egy tengerészt, hogy hozza fel az occulusra a négy kilövőállás osztott képét. Kettő üresen állt, kettő még mindig nagymértékben használatban. Variéi dokkoló Mennykőszólymokat, bölcsőbe foglalt Land Rablókat és egy egész szakasznyi Vörös Kalóz harcost látott, akik készen álltak a beszállásra.

– Ez egyáltalán nem lesz így jó – dünnyögte. Túl sokan maradtak a fedélzeten a testvérei közül. Túlságosan is sokan. A Martalócok százada messze nem került még teljes bevetésre. Ez még egy óráig vagy tovább is eltarthat. Az Éjurak harcra készültek, de ezzel súlyos hátrányban lennének.

– Nagyúr?

Variéi a férfi felé fordult. Lassan.

– Tudod, ki vagyok, ugye? – kérdezte.

– Én... igen, nagyuram.

– Jól figyelj, parancsnok. Több vagyok mint a Nyúzó, több mint a Hullamester örököse, és több mint Húron nagyúr belső körének kitüntetett tagja. Amikor most hozzád szólok, a rendház rangidős tagjaként teszem, aki a Zsarnok fennhatóságával bír, és jogosult az akaratát érvényesíteni.

A tiszt most már kezdett ideges lenni. Kurtán bólintott.

– Akkor kérdés nélkül engedelmeskedj a következő parancsnak. – Variéi a tekintetével ejtette rabul a férfit. – Azonnal zárd le mindkét bal oldali kilövőhangárt, és alkalmaz biológiai fegyver protokollt a megfékezéshez!

A parancsnok zavarodottsága nyilvánvaló volt. Alig három másodpercig tartott, és azzal ért véget, hogy az arca egy detonáció mennydörgésének kíséretében megszűnt létezni.

Variéi leeresztette a pisztolyát, és a legközelebbi halandó tisztre nézett. Az rögtön figyelt rá. Semmi másra nem figyelt.

– Tudod, hogy ki vagyok, ugye?

A nő tisztelgett és bámulatosan uralkodott magán.

– Igen, nagyúr.

– Akkor kérdés nélkül engedelmeskedj a következő parancsnak. Azonnal zárd le mindkét bal oldali kilövőhangárat, és alkalmaz biológiai fegyver protokollt a megfékezéshez!

A nő elindult, hogy engedelmeskedjen, félretolva az egyik tisztet a pult mellől. Billentyűket kezdett nyomkodni, és egy felülbírási kódot ütött be a kis monitoron.

– Nagyúr, ehhez a vészhelyzeti parancsnoki engedély kódját kéri.

Variéi emlékezetből diktálta a százegy alfanumerikus karakterből álló betűsort, amely az azonosítójával végződött: *Variéi, Apothecarius Secundus, Asztrálkarmok Rendház.*

A tiszt egy újabb akadálnál megállt.

– Egy másik unikódot kér, nagyúr.

– Fryga.

A nő beütötte az öt betűt, mire szirénák kezdtek jajongani a hajón.

FUTÁS KÖZBEN A csizmája ütemesen verte a hitvány pusztaság talaját, nem akadályozta a bokáig érő sűrű por. A lebegő ágyúaszád homokvihart zúdított a páncéljára, hajtóművei üvöltő nyüsztést hallattak, miközben a föld felett tartották. A csikorgó szél lekoptatta a csatapáncél festését, a kék színben vékony, acélszürke karcolásokat hagyva.

Az első karom kilépett a kolostorerőd külső falán tátongó lyukon, hogy szembenézzen a sivatagban gyülekező Kalóz harckocsik és teherkompok zászlóaljával. A kompok és az ágyúaszádok még mindig harcosokat szállítottak le orbitális pályáról, míg a leszállókapszulák szaggatott döndülésekkel csapódtak be, és száraz port szórtak a becsapódási kráterekből.

– Azt tervezik, hogy itt maradnak? – kérdezte voxon Cyrion.

– Ki fogják üríteni az erődöt. Ekkora létszámmal nem fog sokáig tartani. – Talos hátat fordított a porviharnak, amelyet a leszálló ágyúaszád kavart fel. A szemcsék még mindig a páncélján zörögtek, de így legalább a szemlencsái tiszták maradtak. – Néhány szállítóhajó máris tankokat visz vissza bolygó körüli pályára.

Az ágyúaszád elégedett gépi sóhajjal eresztette ki a leszállókarmait, melyek roppanva ütötték át a pusztaság bőrét.

Mercutian és Xarl már rohantak is a fedélzetre.

– Nagyúr – recsegte Septimus hangja a pilótafülkéből. – Ti vagytok az utolsó szakasz. A Magasztos jelezte, hogy minden készen áll a

visszatérésekre.

Talos hátranézett a Vilamusra. Az erőd tornyai túl magasra nyúltak ahhoz, hogy megállapíthassa, hol érnek véget, és hol kezdődnek a felhők. Ezzel szemben a legalsó szintjei gyakorlatilag lángoltak, sűrű füst szivárgott a hatalmas falakon tátongó lövedéknymokból.

Győzelem, de nem az ő diadaluk. Ezt a játékot egy másik áruló csapat játszotta, és az elejétől a végéig üresnek tetszett.

Uzas vele maradt.

– Szégyelled magad? – kérdezte.

Talos megfordult.

– Tessék?

Uzas a fejszéjével intett az erőd felé.

– Szégyelled, hogy egy újabb harc elől menekülsz, testvér? Nem kellene. Ez így értelmetlen. A mi harcunk csak most kezdődik.

– Uzas? – kérdezte Talos. – Testvér?

– Hm?

– Olyan világosan beszéltél. Jó volt... jó volt hallani.

Uzas bólintott.

– Gyere. A zsákmány az égben vár. Vér, koponyák és lelkek.

– És a hajónk.

– Hm. És a hajónk.

OCTAVIA AZ EGYETLEN helyre ment, amelyről tudta, hogy nem lesz ott senki, aki beszél hozzá, míg a Kopó odakint várakozott.

Aludnia kellett. Csak néhány órát, mielőtt Talos visszatér, és arra kéri, hogy vegyen részt élete legveszélyesebb és legörültebb éjszakáján.

Még sosem járt Septimus szobájában. Annak ellenére, hogy mennyit piszkálta őt a férfi a rendetlensége miatt, nem volt olyan rendezett, mint amire számított. Gépek belseje és olajozott rongyok borították a fél padlót, mintha valami ismeretlen masina boncolgatása közben hívták volna el. Egy széles munkapad állt az egyik, egy alacsony priccs a másik fal mellett. Több pár csizma – az egyik elveszett fűzőjét ragasztószalaggal pótolták – hevert szanaszét az íróasztal alatt.

A szobában mégis az ő illata érződött – a tisztítóolajok gazdag, tölgyfaillatú füstje; a férfi tiszta verejtékének illata munka közben; a megkopott, szeretettel ápoltság fűszeres, szinte antik aromája.

Octavia megfordította az egyik pergament, a munkapad lámpájának fényébe.

A saját arca nézett vissza rá.

Az ő arcvonásai látszottak, szénnel a papírra rajzolva. Kendőt viselt, az arcát kissé oldalra billentette, és valami láthatatlant bámult a lapról. Az ajka sarkában ott volt az a kis anyajegy, amit a szobalányai mindig szépségjegynek neveztek.

Egy másik lapot is megfordított, felfedve egy félkész képet a trónjáról, a takaróival és egy párnával az egyik oldalán. A harmadik pergamenen önarckép volt, durvább, mint a többi vázlat, amelyre nem került fel az augmentikus bal szeme és halántéka. A negyediken és az ötödiken ismét Octavia szerepelt; ezúttal mindkét rajzon morcosán, a szeme összeszűkülte, az ajka pedig a fintor és a duzzogás között ingadozott. Azon tűnődött, vajon tényleg ilyen-e, amikor bosszús – ezt a tekintetet egyenesen az arisztokratikus Terra tehetős, elkényeztetett csarnokaiból hozta.

A következő lapon egy légiós kesztyű kézzel rajzolt vázlata volt látható, a következőn pedig szavak listája, számozott sorrendben, mind nostramói nyelven. A nő eleget tudott olvasni ahhoz, hogy kitalálja, hogy a kesztyű vázlatára vonatkozik.

Egyenként megfordította a többi is, és még többször megnézte magát. A végére elpirult, és már egyáltalán nem volt fáradt, amikor a Kopó bedörömbölt az ajtón.

– Úrnő, úrnő... Ébredj fel! A hajó mozog. Hamarosan itt az idő.

CALEB VALADAN KAPITÁNY felnézett, amikor a szirénák felharsantak. A vészjelző lámpák sárgán villogtak a falra szerelt foglalatokban. Az ajtók – az átkozott ajtók – durva véglegességgel csapódtak be, csapdába ejtve több mint ötven emberét és a harci gépeiket a hangárban.

Kalózik emelkedtek fel térdről, eskütételi rituáléjuk a zavarodottságból fakadó hirtelenséggel ért véget.

– Parancsnok – szólt a voxba Caleb. Csak statikus zöreire számított, és a várakozásai be is teljesültek. Átkozott vox! Átkozott napvihar! Átkozott...

– *Tisztogató inicializálása: harminc másodperc múlva* – jelentette be az automata fali voxszóró.

Már az összes harcosa állt, talizmánjaik és harci tróféáik a páncéljukon zörögtek. A vészjelzők fényesebben villogtak. Valami émelyítően vonzotta a figyelmét, és megfordult, hogy a pajzsokkal védett hangárnyílás felé nézzon.

Maga a pajzs vékony párából készült ernyő volt, amely éppen csak annyira homályosította el a látást, hogy észrevehető legyen. Azon túl az űr – a távoli, tűhegynyi csillagok sokasága, és alattuk a szomjas, élettelen világ félhold alakú szelete.

Ha ez egy igazi tisztogató...

– Uram?

– Fogd be! – csattant fel Caleb. – Gondolkodom.

– *Tisztító inicializálása: húsz másodperc múlva...*

– Az ágyúnaszádokba! – parancsolta.

– *TISZTOGATÁS INICIALIZÁLÁSA: tíz másodperc múlva...*

farié az occulust figyelte, tekintete a két zsúfolt hangár között cikázott.

– Látod? Biztonságban vannak a rögzített ágyúnaszádokban. Minden rendben.

Magában káromkodott. Túl sokat remélt, amikor azt gondolta, hogy ez ilyen hihetetlen könnyedén fog működni, de legalább így is csapdába estek. Figyelte, ahogy Caleb páncélos alakja felfelé sprintei egy emelkedő rámpán, és némán kínosan fájdalmas halált kívánt neki.

A felvevők mindkét hangárban ugyanazt mutatták. A Kalózok csodálatra méltó gyorsasággal reagáltak, mentették magukat. Ez gondot jelent majd, de olyat, amivel a közeljövőben meg lehet birkózni.

– *Tisztogató inicializálása ... Tisztogató inicializálása*

A tátongó hangárokat lezáró nulltérpajzsok rendszertelenül megrebbentek, ragyogásuk elhalványult. A fő hangárban álltak le először, szertefoszlott a pajzs, mint a hajtóművek kipufogógázai a szélviharban, és a levegőtlen űrbe

sodródott. A második egy pillanattal később állt le, ugyanazt a füstös-szeles feloldódást megismételve.

Variéi figyelte, ahogy a levegő óriási, csapkodó hullámokban, hangtalanul üvöltve áramlik ki a felvételen – kilégzés az űrbe egy tüdőből, amely semmit sem tud visszaszívni. Ládák gurultak végig a fedélzeten, pörögtek és ugráltak, hogy aztán az űr tátongó torkába repüljenek. Szervitorok következtek, akik túlságosan agyatlanok voltak ahhoz, hogy felfogják, milyen veszély fenyegeti lobotomizált létezésüket. Többtucatnyian maradtak teljesen mozdulatlanok, miközben a levegőben szálltak, és kiszívta őket az űr. Mások még mindig forogni és kanyarodni próbáltak repülés közben, és nem értették, miért nem reagálnak a végtagjaik. Hibakódokat motyogtak, amikor nem tudtak eleget tenni a feladataiknak.

Rakéták, nehézbolterbe való lőszeres és rögzítetlen rakétatárolók pörögtek és szálltak szabadon, majdnem állandó áradatban. Variel összerezszent, amikor egy pokolcsapás rakéta kifelé menet nekicsapódott egy falnak.

A járművek következtek. A rögzítetlen automata töltők és a nehéz emelőkocsik összeütköztek, aztán egymás hegyére-hátára borultak. Egy rakodás közben ott hagyott Land Rabló megsemmisítő lassúsággal csúszott hátra, a futófelületei szikrákat szórtak, miközben reszelés foltokat hagytak a fedélzeten. Amikor végre kizuhant a hangárból, egy rántással történt, mintha egy láthatatlan kéz végre magához ragadta volna, mint valami zsákmányt.

A vákuumnak összesen kevesebb mint egy percbe telt, hogy mindkét indítófedélzetet kiürítse.

A három Mennykősólyom ágyúaszád továbbra is a rekeszekben maradt, tele harcosokkal, akikről Variel azt remélte, hogy meghalnak. A másik hangárban is hasonló jelenet játszódott le, kivéve az egyik ágyúaszád reszkető, visító alakját, amely végigcsúszott a leszállópályán. A vákuum már majdnem magával ragadta, mielőtt a pilóta beindíthatta volna a hajtóműveket. Most sebhelyesen hevert a hangár szívében, és mindhárom leszállókarma levált a megerőltetéstől.

Variel a hídparancsnokhoz fordult.

– Aktiváld a fertőzésjelző fényeket. Biztosítanunk kell, hogy egyetlen testvérhajónk se próbáljon segítséget nyújtani, amíg nem tudjuk uralni a

helyzetet.

– Fertőzésjelző fények aktiválva, nagyúr. – Az occulus a hadihajó gerincére váltott, ahol nyomorúságos, lüktető vörös fények lángoltak a gerinccsigolyák mentén. Varielnek kelések jutottak eszébe, érett kelések, amelyeket sürgősen fel kell fakasztani.

– Vigyék távolabb a hajót a flottától. Felső pályára.

A parancsnoki trón mellett állva várt, és a csillagok nyugodt sodródását figyelte.

– Újra nyomás alá helyezzük a hangárokat?

– Nem. A harcosaink egyelőre biztonságban vannak.

– Nagyúr, a Nyolcadik Légio hadihajója, a *Vérszövetség* . árnyékként követ minket.

Mielőtt Variel újabb hazugságot szöhetett volna a gyorsan foszló tervébe, kinyílt a csarnok ajtaja. Egy magányos Vörös Kalóz lépett be, kezében bolterrel, sisakját két, repedt elefántcsontból készült, ívelt szarv koronázta. Kimért léptekkel ereszkedett le oda, ahol Variel állt.

– Nyúzó? Uram, mi a fene folyik itt?

Az apotekáriusnak megint nem volt alkalma válaszolni. Az egyik konzoltiszt pánikszerűen hátrakiáltott.

– Nagyúr! A *Szövetség* átszállótorpedókat indít!

Most vagy soha. Most vagy soha. Most, vagy itt halok meg.

– *Valmisai, shul-celadaan!* – Hagyta, hogy a hangja bezengje a hidat. – *Flishatha sey shol voroshica!*

A legénység egymásra nézett. Néhányan a pisztolytáskákra tették a kezüket, de a legtöbben zavartnak tűntek.

Vörös Kalóz testvére egy tapodtat sem mozdult.

– Ez meg mit jelent?

Variel egyetlen mozdulattal fegyvert rántott, és tüzelt. A lövedék a Kalóz torokpáncéljába csapódott és a nyakán belül robbant. Még egy fojtott kiáltás sem hallatszott. Az egyik pillanatban még két Kalóz állt, beszélgetve, a következőben pedig az egyik fej nélkül összeesett.

Néhány másodperccel később a pörgő sisak visszahullott és a fémén csattanó keramit tompa koppanásával a fedélzetre esett.

– Azt jelenti, hogy a Nyolcadik Légió visszaveszi ezt a hajót. Hamarosan vendégeket kapunk, és addigra fel kell készíteni ezt a bárkát egy rövid hipertérugrásra. Bárki, aki ellenzi ezeket az intézkedéseket, most szóljon. Nem vicceltem, amikor azt mondtam, hogy új köpenyre van szükségem.

A KÁRHOZAT VISSZHANGJA

A RÁZKÓDÁSTÓL ÖSSZEKOCCANT Octavia foga. Az sem segített, hogy egy túlságosan nagy trónhoz szíjazták; sokkal erősebben szorította a szíjakat, mint amennyire azok viszonozták a szívességet, és a csípője az ülés oldalának csapódott, amikor a turbulencia megrázta.

Maruc mellette ült, ugyanannyira kifehéredett bütykökkel, mint ő. Lehet, hogy kiabált, de a zaj minden hangot elorzott.

– Ez mindig ilyen? – kiáltotta a nő.

– Igen – válaszolt az egyik légiós voxon. – Mindig. Azt leszámítva, hogy Uzas általában vérről ordibál, Xarl pedig szeret üvölni.

– Vért a Véristennek! Lelkek, koponyák, lelkek, koponyák...

– Látod?

Octavia elfordította rángatózó fejét, hogy Talosra nézzon. A férfi nyugodtan ült, fegyvereit a kapszula falára rögzítette a háta mögött. A nő abban sem volt biztos, hogy ő kiabált-e vissza a voxon.

Xarl hátradőlt, majd teli torokból felüvöltött. A sisakja voxszórói eltorzították a hangot, amitől kicsit kongó lett, de ez mit sem csökkentette a hangerőt. A négy ember befogta a fülét – még a Kopó is, aki eddig egy szót sem tudott szólni a kapszula rázkódásától. Halk hangjával semmi esélye nem volt arra, hogy érvényesüljön a lármában.

– Tizenöt másodperc! – kiáltott oda Talos.

– Rendben.

– Mindig is akartam egy saját hajót – kiáltotta Cyrion előrehajolva. – A következő, amit ellopunk, a tiéd lehet, Talos.

A nő mosolygott, még úgy is, hogy közben összerezsent a zajtól. A tekintete találkozott Septimuséval a kapszula túloldalán. Hosszú ideje először tapasztalta, hogy nem állhatja a férfi pillantását.

– Öt. Négy. Három. Kettő. E...

A BECSAPÓDÁS NEM hasonlított semmihez, amit korábban tapasztalt. Néhány másodpercig tényleg azt hitte, hogy meghalt. Biztos nem élhették túl, hogy ekkora sebességgel, csonttörő erővel ütköznek egy hadihajó burkolatának. Az ütközéstől az azt megelőző utazás olyan nyugalmasnak tűnt, mint az apja kertje a torony tetején, éjfélikor. Felül– múlt a mennydörgést, még a hipertér hajótestet vereső hullámai is eltörpültek mellette. Hiába fogta be a fülét, biztos volt benne, hogy rövid, süket élete végéig hallani fogja ezt a pusztító hullámverést.

Próbálta kimondani, hogy *azt hiszem, meghaltam*, de nem hallotta a saját hangját.

Fény szűrődött be a kapszula távolabbi végén. Mesterséges, sápadt, egészségtelen fény rontott be, és kellemetlen bűz szállt mellette befelé. A nő köhögött a mosdatlan testek, a rozsdásodó fém és az emberek szagától, akik egy pillanatnyi beteges melegségért is összeszarták magukat a fagyos folyosókon.

– Fúj! – horkantotta az egyik Éjúr. – Olyan bűdös van odabent, mint a Pokol Szemében.

Talos letépte a fegyvereit a falról, és szó nélkül elhagyta a kapszulát. A testvérei követték. A rabszolgáinak kocogniuk kellett, hogy lépést tartsanak. Octavia indult el utolsóként, és már legalább századszorra ellenőrizte a pisztolyát.

– *Vishi tha?* – kérdezte egy hang a kapszula belsejéből.

Látta Septimust, Marucot, a Kopót és az első karom óriási alakjait maga előtt a folyosón. Egy pillanatig képtelen volt követni őket, de nem is tudott

körülnézni.

– *Vishi thal* – kérdezte újra a kislány. Úgy hangzott, mintha a kapszulában ülne, és az egyik túlméretezett trónuson várakozna.

– Meghaltál – préselte ki Octavia a fogain a szavakat.

– Meghaltál és eltűntél.

– Attól még meg tudlak ölni – közölte a kislány cukrosán édes gót nyelven. Octavia pisztolyt emelve megfordult és az üres kapszulába célzott.

– Ne maradj le! – szólt hátra Septimus a nőnek. – Gyere!

EGYELŐRE MEGLEHETŐSEN VÉRTELENÜL zajlott a puccs – néhány sajnálatos incidenstől eltekintve –, és Variel már-már büszkén figyelte az occulust. A legénység ideges, bizonytalan, – izgatott volt, izzadságszaggal és félelemmel szennyezte a levegőt, amit Variel utált magába szívni. Felvette a sisakját, csak azért, hogy az emberi bűz ne hatoljon be a tüdejébe, inkább megelégedett azzal, hogy a páncélzat áporodott levegőjét lélegezze be.

Nem értette, miért találják mámorítónak az ilyesmit az Éjurak.

A Vörös Kalózkod flottája alsó orbitális pályán maradt, látszólag az alattuk elterülő világra összpontosítottak. Mivel a vox és az auspex nem ért semmit, képtelenség volt kideríteni, hogy más hajók egyáltalán tanúi voltak-e, ahogy a parányi átszállókapszulák az űrt átszelve a *Visszhang* testébe csapódnak.

A flotta pusztá mérete is álcaként szolgált. Egyetlen ekkora armada sem engedhette meg, hogy a hajói egymás közelébe sodródjanak, miközben orbitális horgonyt vetettek, és a legnagyobb cirkálók között több száz kilométeres távolságot tartottak a flottilla alakzatba állításánál. A flotta őrhajói járták a nagyobb hadihajók közötti teret, készen arra, hogy reagáljanak a rendszer távolabbi részein a hipertérből előtörő fenyegetésekre.

Figyelte, amint egy rombolószázad elhalad mellettük, ahogy a karcsú kardorrok a *Szövetség* és a *Visszhang* közé vágnak. A raj sebessége mindvégig változatlan maradt; gördülékeny, íves röppályát követtek az űrben egy másik cirkálócsoporthoz felé.

Rutin őrzésként. Minden rendben.

– Nagyúr? – szólította meg a tiszt, akit akaratlanul és nem hivatalosan előléptetett, pusztán azért, mert egy gyilkosság pillanatában közel állt hozzá.

- Igen?
- Caleb kapitány... aktív, uram.

NEM VÁRT SOKÁIG.

A tisztogatás nem véletlen volt, nem egyszerű meghibásodás. A hangárban semmi sem váltotta ki a biológiai fegyver riasztást, ami kizárta a tényleges fenyegetést. Az indítófedélzeten még mindig vákuum uralkodott, a hangárkapu pajzs nélkül, az ürre nyitva tátongott. Jégkristályok csillogtak vékony rétegben a kevés megmaradt berendezésen, és zúzmarával festették meg a fém ágyúnaszádokat.

A gépeket még nem töltötték fel üzemanyaggal. Ez kizárta a legkézenfekvőbb megoldást, hiába indíthatták volna be a hajtóműveiket a hideg vákuumban.

Caleb Valadannak sok olyan erénye volt, ami hatékony vezetővé tette, de a türelem egészen biztosan nem tartozott közéjük. Valaki, valahol megpróbálta megölni őt a saját hajóján. És valaki, valahol nagyon hamar meg fog fizetni ezért.

Lassú léptekkel vágott át az indítóhangáron, a csizmája minden egyes lépésnél mágnesesen zárt. Amint odaért a hajóba visszavezető hatalmas ajtókhöz, a kezével végigsimított a faggyal szegélyezett acélon, félresöpörve a gyorsan kialakuló jégport.

Ezeket az ajtókat nem lehetett átvágni vagy átszakítani. Még csak nem is arról volt szó, hogy a nyomás miatt kellett aggódnia a hajó többi részén – a hangárajtók rendkívül vastagok voltak, tömör fémből készültek, és úgy tervezték őket, hogy ellenálljanak mindennek, ami veszélyeztetné a hajót.

A sisak alatt ismét viszketni kezdtek a rituális hegei. A legfrissebb – amelyet hat nap alatt ugyanannyiszor vágtak be, hogy megakadályozzák a regenerációt – még mindig elég érzékeny volt ahhoz, hogy fájdalmat okozzon. Az istenek golyóira, mit nem adott volna azért, hogy megvakarhassa!

Caleb visszahúzta a kezét, mire csillogó fagykristályok szálltak a levegőtlen csarnokban.

– Martalócok – szólt a rövid hatótávolságú voxba. – Ha nem tudunk bejutni, akkor majd kivágjuk magunkat.

VARIEL FÉLREBILLENTE A fejét. Erre ő sem számított.

Távoli testvéreinek bogáralakja lassú menetelésbe kezdett a súlytalan hangárban, csizmaik szorosan a fedélzethez rögzítették őket. Caleb a peremnél járt, mindössze méterekre attól, hogy kísétáljon a hajótest külsejére.

Variel kényszerítette magát, hogy elernyessze az állkapcsát. Ez nem az ő dolga volt, és kezdte elveszíteni a türelmét. Ha parancsnoki pozícióra vágyik, árulással már régen megszerezte volna azt.

– Hangár biztonsági rendszereit aktiválni! – mondta. Ez tűrhetetlen. Egyszerűen tűrhetetlen.

CALEB TÖBB NYELVEN beszélt, az óbadabitól kezdve a Pokol Szemének kereskedelmi nyelvégig, amelyet az állomás lakossága közös nyelvként használt. Jelenleg minden általa ismert nyelven káromkodott, ami némi időbe telt. Aztán az embereihez fordult. A szürke fagy máris kivilágosította vérvörös-fekete keramitját. Porként pergett az ízületeiről, amikor megmozdult.

– Xalis és Dharvan szakaszok, menjetek a fedélzet túlsó oldalára, és töltsétek meg azt a Bosszúállót! Áttörjük a külső burkolatot.

– Nagyságos uram...

– Nézz körül, Xalis! Nézz körül, szívd magadba ezt a gyönyörű látványt, és tedd fel a kérdést, hogy tényleg most van-e itt az ideje, hogy vitatkozz velem!

AZ OCCULUS MEGREMEGETT, de a dolog túl messze történt a hídtól ahhoz, hogy érezni lehessen a terjedő rengést.

A Bosszúálló ostromtank fő fegyverzetét az astartesek Romboló ágyú néven ismerték. A fegyver legismertebb bevetése tízezer évvel azelőtt történt, amikor az Áruló Légiók egész hordáikat vetették be titán istengépek lábainál, hogy áttörjék a Császári Palota falát.

Variéi zavartan nyalogatta a száját, miközben az occulus kijelzője megtelt a füstből kivágódó, sodródó, csavart fémszilánkokkal. Azon tűnődött, vajon hányán haltak meg az imént ebben a meggondolatlan kitörési kísérletben, és gyanította, hogy nagyon sokan.

– CSUKJÁTOK BE a szemeteket! – figyelmeztette őket Talos.

A kapszulájuk a hajó hasába csapódott, nem messze az orrtól, így viszonylag közel kerültek a céljukhoz. Octavia még sosem látta az Éjurakat vadászni, sosem látta mások reakcióit rájuk. A legénység tagjai, akik mellett elhaladtak, a betolakodók láttán azonnal megtörttek és elmenekültek. Az, hogy elbújni vagy riadót fújni rohantak, mindegy volt. Az első karom egyiküket sem hagyta életben elég sokáig ahhoz, hogy bármelyiket megtegyék. A bolterek biztos kezekben dörögtek és rángatóztak, tömegreaktív lövedékeket plántálva a menekülő emberek hátába és lábába. Gladiusok és kések – egy gyors szúrás, egy tiszta vágás – végeztek a földön vergődőkkel.

Több ember, aki mellett elhaladtak, nostramói volt. Ezek egytől egyig térdre borultak a Nyolcadik Légió harcosai előtt, dicséretet és áldást zengtek, amiért ilyen erőteljes emlékeztetőt kaptak a megsemmisült szülővilágukról.

Az Éjurak gyorsan és hatékonyan mozogtak, az egyikük mindig célra tartott, hogy fedezze a többieket. Amikor így látta őket, alig tudta elhinni, hogy mennyire gyűlölik egymást.

Nem hallotta a beszédüket, csak a voxcsatorna árulkodó kattogását. Egyáltalán nem voltak némák, a páncéljuk olyan hangosan morajlott, hogy még a halottakat is felébresztették volna, de nem hiányzott belőlük a kecsesség sem.

Septiptus a nő mellett haladt, előhúzott pisztolyokkal. Maruc szuszogott és fűjtatott, lézerpuskáját szorosan a ziháló mellkasához fogta. A Kopó, messze a legalacsonyabb közöttük, nehezen tudott lépést tartani. Csonka arcvonásai megfeszültek a megerőltetéstől. Sétapálcának használta a puskáját, és a nő ismét azon kapta magát, hogy azon tűnődik, vajon hány éves lehet.

A Trónra, hogy búzlik a hajó! Ha ezek után itt kell élniük, remélte, hogy valakinek van terve a takarításra. Nem egyszer mentek el a padlóhoz ragadt, előrehaladott bomlás állapotában lévő holttestek mellett. A rothadás úgy terjengett a levegőben, mintha hozzátartozott volna.

Minden fémből készült tárgyon korrózió és mocsok nedves foltjai látszottak.

A *Szövetség* hideg volt, sötét és gyakran nyirkos. De ez illett a matrózok meséihez az Ősellenség hajóiról. A *Mérgező Örökség* a Káosz hajója volt, ízig-

vérig beteges. Már most aggasztotta a kapcsolódás a gépszellemmel, és az, hogy mennyire lehet sérült a hajó lelke, amikor az út végén találkozik vele.

– *Hunyd be a szemed!* – figyelmeztette Talos.

EZMARELLDÁNAK HÍVTÁK.

A folyadék, amelyben úszott, tápanyagokban gazdag, régóta áporodottá vált iszap és fél évtizednyi vizelete ammóniás keveréke volt. A bőrét megkeményítő pikkelyektől eltekintve meztelen volt, és vak, leszámítva a tényt, hogy képes volt a Lelkek Tengerébe nézni.

A hajléka sötét kamra, a padló helyén a medencével, amelyben úszott, sodródott vagy sétált, ahogy a kedve tartotta. A bűzös pocsolya pereme túl magasnak bizonyult ahhoz, hogy elérje, így csapdába esett a saját mocskával teli veremben. Hallotta, hogy belépnek, torz arca ide-oda rándult. A szája, vagyis ami maradt belőle, erőtlenül összeragadt, és szavak nélküli hangokat adott ki, amelyeknek értelmét rajta kívül senki sem fogta fel.

Amikor Octavia meglátta, a saját jövője tárult fel előtte. Az évszázadok múlásával minden navigátor megszenvedte az elfajzást. Ezt ő is tudta. De ez...

Az első karom körbejárta a medencét, és a nő megpróbálta a páncélcizmák dobbanásai alapján követni minden mozdulatukat. Nem tudhatta, hogy öt bolter szegeződik egyenesen rá.

Septimus eltakarta a száját, pedig csukva volt a szeme. Maruc megfordult, hogy elhányja magát, bár semmivel nem ronthatott a pocsolya állapotán. A Kopó nem tett semmit, vagy azért, mert úgysem látott, vagy, mert hozzászokott az ilyesmihez. Octaviát nézte, mint mindig.

Octaviának nem volt rá oka, hogy behunyja a szemét. Ő volt az egyetlen szemtanúja a jelenetnek, és bizonyos értelemben hálás volt érte. Ez a navigátorok ügye volt. Annyira, amennyire csak lehetett.

– *Hasznát vehetjük?* – kérdezte Xarl a recsegő voxon. Nem látta a célpontot, mégis minden rezdülését követte a boltere.

Octavia nem válaszolt.

Ezmarellda Xarl hangja felé fordult. A navigátor befelé hajló végtagokkal, nyálát csorgatva és mosolyogva gázolt át a folyékony trágyán. Az érett, vizes

nyálkát taposta, és felfelé nyújtotta a kezét, amely már kezdett karmos uszonyokká összeolvadni.

– Helló. – A hangja nyikorgóan gyerekes volt. Egy nagyanyó, akinek elment az esze a demenciától, és úgy beszélt, mint kislánykorában. Már egyetlen szótól is véres nyál csordult le az állán, és úgy tűnt, alig várja, hogy beszéljen, hogy még többet mondjon, látszólag nem is tudva, milyen nehezen formálja a szavakat.

Octavia megérintette a felé nyújtott végtagot, ujjhegyei puhán simultak a szívós bőrhöz.

– Helló – válaszolta. – Téged... Húron hozott ide? Hogy itt élj?

Ezmarellda megfordult a vízben, kicsavarodott gerince miatt nehezen tudott sokáig egyhelyben maradni. Ahogy megmozdult, egy Wifehéredett koponya bukkant fel a víz alól, és a mocskos felszínen ringatózott.

– Ez az én hajóm – nyalta meg megolvadt ajkát csapkodó, fekete nyelvével.
– *Ez az én hajóm!*

Octavia elhátrált.

– Nem – jelentette ki. – Nem a tiéd.

Öt bolter dördült tökéletes egységben.

NEM VOLT HAJLANDÓ lemenni a vízbe.

Octavia az ajtó mellett ült, hátát az örökös páralecsapódástól bepenészedett falnak támasztva.

– Innen is tudom vezetni.

Talos a körülményekhez képest könnyen beletörődött. – Itt hagyom Uzast és Xarlt, hogy vigyázzanak rád. A nő bólintott, de nem köszönte meg.

Maruc még mindig szörnyülködve bámulta azt, ami arccal lefelé lebegett a vöröslő iszapban.

– Az Istencsászár trónjára – mondta negyedszerre is.

– Nem volt isten – szólalt meg Cyrion, némi bosszúsággal a hangjában. – Tudom. Egyszer találkoztam vele.

CSUKOTT SZEMMEL MÉG rosszabbul festett a szoba. Láтта, amit Ezmarellda látott, a rontás puffedt, rákos rétegeit, amelyek láthatatlanul tapadtak mindenre

körülötte. A Lelkek Tengere már azelőtt is a hajótestet verdeste, de a fertőzés még nem vert igazán gyökeret. A mételyt a legénység hozta magával, nem a vascsontokba fészkelte be magát.

A géplélek először visszahőkölt tőle, pedig erős volt. A nő nyögve nyúlt a csuklójához, beljebb csavarta a beültetett csatlakozószelepet, és szorosabban rögzítette az interfészkábelt.

Te nem az én navigátorom vagy– mondta neki, ahogy egykor a *Szövetség* is. A hangja mélyebb volt, ugyanakkor óvatosabb.

De igen, az vagyok– ismételte meg ugyanazokat a szavakat, amelyeket annyi hónappal ezelőtt a másik hajónak küldött. *A nevem Octavia. És nagyobb tisztelettel fogok bánni veled, mint bármelyik másik navigátor, akivel eddig együtt hajóztál.*

Gyanakvás. Hitetlenség. Pszi-hüvelybe rejtett karmok sugallata.

Miért?

Mert apám így nevelt.

+ Ugorj! + Egy tolakodó hang hullámszórt át a gondolatain. A varázsló, Ruven, a *Szövetségről*. + Octavia, ugorj!

El kell hajóznunk, mondta a *Visszhangnak*.

Mutasd az utat!

+ Most!

Most.

Most!

A VÖRÖS KALÓZOK armadája szélén két hadihajó kiszámított pontossággal indította be a hajtóműveit. Mindkettő előresodródott, egyre gyorsabban, párhuzamos törzzsel, alakzatban.

A rombolórajok már úton voltak. Több másik cirkáló is kezdett megfordulni, kapitányaik célja a gyorsuló csatahajók blokádnál helyezése volt.

Az űr mindkét ősi rohamcirkáló előtt felhasadt, ahogy a páncélozott orruk kitört ebből a világból, és egészben elnyelték mindkét hajót.

A közeledő űrhajók megremegtek, ahogy a valóság visszaállt. A hídjaikon a kapitányok átkozódva állapították meg, hogy a fegyvereik most az üres űrre szegeződnek.

A *VÉRSZÖVETSÉG* NEM sokkal később visszalépett a hipertérből, néhány csillagrendszerrel arrébb, ahogy a parancsnoka tervezte.

A hipertérben hosszú időbe telt a nyomdokvizük követése, mert összekeveredett a Vilamus körül máris ott kavargó mellékáramlatokkal, amelyek az alig néhány órával korábban érkezett hatalmas flotta miatt keletkeztek. A Magasztos nem érzett okot aggodalomra.

A koronakitörésektől megszabadulva a hadihajó rendszerei növekvő energiahullámmal és a legénység tompa, megkönnyebbült sóhajának kíséretében keltek újra életre. – Auspex, vétel.

– Vox, vétel.

De a Magasztos alig figyelt. A lény felállt a trónjáról és a feketeségbe nézett.

– Hol van a *Kárhozat Visszhangjai*.

A *KÁRHOZAT VISSZHANGJA* lelassult és sodródni kezdett, a hajtóművek kondenzcsíkjai ködös csúcsokba áramlottak, amelyek eltűntek az űrben.

Talos még nem ült a trónra, és nem volt biztos benne, hogy meg akarja-e tenni egyáltalán. Variéi örömmel látta, amikor megérkezett a parancsnoki fedélzetre, már amennyiben Variéi valaha is örült bárminek.

– Mondj el mindent! – kérte Talos. – Ellenállás nélkül elfoglaltuk a hajót. Hogyan érted el?

– Megpróbáltam kilöki a Kalózokat az űrbe – vallotta be az apotekárius. – Amikor ez nem sikerült, megelégedtem azzal, hogy bezárom őket.

– Hová?

– A hangárba. Megpróbáltak megszökni. Megtöltötték és elsütötték egy Bosszúálló ostromtank központi lövegét.

Talos végigpörgette a hangárokból kapott közvetítéseket. Kettő üresen állt, energia nélkül. A másik kettő... Lassan az egykori Vörös Kalózra pillantott.

– Ez megmagyarázza a lyukakat a burkolaton – jegyezte meg Cyrion, Talos válla fölött átnézve.

– Úgy vélem, a rövid hatótávolságú voxuk aktív lehetett, mert mindkét hangárban ugyanabban az időben tettek próbát ezzel. Az eredmény pont olyan

volt, mint amit az ember attól vár, amikor vészesen rövid távolságból elsütnek egy Romboló ágyút.

– De azért működött – mutatott rá Mercutian.

– Ha a két lyukra célzol a hajótesten, akkor igen, a küldetésük átütő sikerrel zárult. Ha arra, hogy a robbanások és az ebből eredő lökéshullámok csaknem a negyedükkel végeztek, akkor az eredmény valamivel kevésbé lenyűgöző.

Cyrion a fogain keresztül szívta be a levegőt. Bekapcsolt sisakvoxxsal egy mechanikus csörgőkígyó sziszegésének tűnt.

– Úgy érted, hogy végigvonultak a burkolaton, miután lyukat robbantottak a hangáron?

– Igen. Caleb kivezette őket, és minden bizonnyal alkalmas behatolási pontot keresett, hogy az energiafegyverekkel visszavághassák magukat a hajóba.

Talos halkán, lágyan kuncogott.

– Akkor már a burkolaton jártak, amikor ugrottunk.

– Majdnem biztosan. Figyeltem, hogy mi történik néhányukkal, akik a külső felvevők hatótávolságán belül voltak. Felvilágosító jellegű jelenet volt. Látni, ahogy a páncél, majd a hús, végül maga a csont is feloldódik a Lelkek Tengerében. A sebesség, ahogyan a hipertér tajtékozó hullámai megnyúzták őket, nagyon megindító volt. A legtöbben abban a pillanatban elvesztették a kapcsolatot a hajótesttel, amint az első hullámok átsaptak rajtuk. De néhányat azért sikerült tanulmányoznom, és végignéznem, ahogy az olvadt pszi-energia hullámai teljesen darabokra szagatták őket.

Még Cyrion is összerezzent.

– Az Atya vérére, Variéi – rázta Talos a sisakos fejét. – Ez aztán a hideg gyilkosság.

Az apotekárius elgondolkozva nézte.

– Reméltem, hogy lenyűgöz téged.

– Úgy is van – vallotta be Talos. – Bárcsak én magam gondoltam volna rá.

– A próféta odakiáltott a voxpulthoz, megszólítva az ott várakozó három tisztet. – Vegyétek fel a kapcsolatot a *Vérszövetség*gel.

A rangidős tiszt leengedte a csuklyáját, mintha úgy döntött volna, hogy a Kalóz jobbágyok hagyományos skarlátvörös palástja már nem helyénvaló a

hajó új tulajdonosai miatt.

– Nagyúr, a *Vérszövetség* nincs üzenettávolságban.

– Auspex – rendelkezett Talos. – Nem érkezhettünk meg előttük; az ugrás túl rövid volt.

– Nagyúr, az auspex szövetségesektől és ellenségtől egyaránt mentes. A mélyűrben vagyunk.

– Letapogatást megismételni. A Reghas rendszerben kellett volna kitörnünk a hipertérből.

Az auspexmester egy adattáblára nézett. Egy pillanattal később egyenesen a hololitikus vetítőasztalra továbbította az eredményeket. A *Visszhang* jeladó rúnája aranszínben és magányosan, minden egyéb jelentős dologtól távol pislákkolt. Még a legközelebbi csillag is több millió kilométerre volt.

– Teljes sebességgel körülbelül kétóránnyira vagyunk a Reghastól, nagyúr.

Az első karom minden tagja ugyanabban a pillanatban mondta ki a nevet.

– Octavia.

RESZKETVE SZAKÍTOTTA MEG a kapcsolatot, és ott találta magát, ahol a legkevésbé sem akart lenni. A nyirkos levegő a tüdejébe áramlott, a csapdába esett nyálka olajos, hideg érzésével. Ezmarellda teste régi fertőzések fűszeres bűzével gazdagította a levegőt, akárcsak a folyadéktócsa.

Octavia megtörölte a szemét az ingujjával, és még mindig remegett egy kicsit a *Visszhang* buzgóságától. Amint megnyitotta magát a gépszellem előtt, az is hasonlóképpen válaszolt, és heves akarattal ugrott előre. Egy lóra emlékeztette, amelyet az előző gazdája bántalmazott, és mintha a tőle való szabadulás egyszerű cselekedete letörölte volna a testéről a korbácshegeket. A *Visszhang* az elméje legapróbb érintésére vágtába ugrott, és végig ugyanabba a kétségbeesett vágyba kapaszkodott: mintha azzal, hogy eltávolodik az Örvénytől, elfuthatna a saját múltjának megaláztatásai elől.

És mint egy temperamentumos csődört, eleinte rémálom volt irányítani. Csak rohanni akart, mindegy, hogy hová. A nőnek sikerült az izgága lendületet nagyjából a helyes irányba terelni, de gyanította, hogy így is jócskán eltértek a kijelölt útvonaltól.

Talos valószínűleg csalódott lenne benne, de ő egyelőre nem tudta rávenni magát, hogy törődjön ezzel.

Újra felkötötte a kendőjét. Hozzá és a szoba többi részéhez hasonlóan ennek is valahol a rossz és a borzalmas között volt a szaga.

– Úrnő.

A Kopó bicegett oda hozzá, és nehézkesen leült mellé. Hallotta a kis ember szívverésének szaggatott ritmusát a remegő lélegzetvételiében. A medencés szoba lápi félhomályában még sápadtabbnak, még betegebbsnek, még öregebbsnek látszott.

– Fáradt vagyok – vallotta be a férfi, bár a nő nem kérdezte. – Futkosok a hajón, hogy lépést tartsak veletek. Elfáradtam.

– Köszönöm, hogy velem maradtál.

– Nincs szükség köszönetre. Mindig veled maradok.

A nő átkarolta a férfi göcsörtös vállát, közelebb hajolt hozzá, és csendben sírva fakadt a rongyos köpenyébe.

A férfi esetlenül átölelte bekötözött karjával.

– Volt egyszer egy lányom – vallotta be halkan. – Ugyanolyan hangja volt, mint neked. Lágy. Szomorú. Erős. Talán a külseje is ugyanolyan volt, mint a tiéd. Nem tudom. Soha nem láttalak igazán.

A nő szipogott.

– Néztem már ki jobban is. – Egy kis szünet után halványan elmosolyodott.
– Fekete hajam van. És neki?

A Kopó vékony, repedezett ajka mosolyra húzódott.

– Nostramói volt. Minden nostramóinak fekete haja van.

A nő nagy levegőt vett, hogy válaszoljon, de a férfi gyorsan elcsendesítette.

– Csitt, úrnő. Valaki jön.

Az ajtó kinyílt, és Septimus jelent meg benne. Mögötte Xarl és Uzas még mindig őrt állt a folyosó végén. Hallotta a sisakjuk kattogását, ahogy kétségkívül bizalmasan vitakoztak. Úgy tűnt, Xarl próbál valamire rávilágítani. Uzas látszólag nem vett róla tudomást.

A másik jobbágy vonakodott megszólalni.

– Úgy tűnik, elvettük a célt. Talos azt akarja, hogy készülj fel újra a hajó kormányzására.

Szó nélkül nyúlt a csatlakozókábelért. Amíg nem kötődik teljesen a géphez, és nem szereli fel a saját trónját, addig ez is megteszi.

BREKASH, A VÉRZŐ Szemektől, két lábra állva haladt a folyosón, de néhány lépésként megtorpant, hogy beleszagoljon a bűzös levegőbe. Az első karomhoz hasonlóan a Vérző Szemek is átszálltak, de alig találtak valami szórakozást, és semmit, ami ellenállást tanúsított volna.

Brekash ismét megállt és balra szimatolt.

Valami kaparászott a falban. Valami, aminek karmai voltak.

Brekash kérdő hangot bocsátott ki a szájrácsából, nem egészen beszédet, de nem is rikoltást.

Morranás válaszolt, amelyet elfojtott a fém szerkezet. Valami beszorult a hajó vasbőrébe? Talán egy élősködő.

Brekash nem tudta, mit tegyen. Félszívvel, ingerülten nyúlt a lánckardjáért, de nem nyomta meg az aktiváló rúnát. Újabb morgás előzött meg három tompa puffanást, mintha ujjpercek kopogtak volna a fal túloldalán.

Válaszul karmos kesztyűjével végigkarcolta a folyosó oldalát, figyelmeztetésként annak a mutáns élősködőnek, amelyik odabent lakik.

– Lucoryphus – szólt a voxba. – Van itt... valami a falban.

A VÉRZŐ SZEMEK vezetője megtorpant járőrözés közben a *Visszhang* mocskos fedélzetén.

– Ismételd meg! – üzente.

Brekash ismétlése zavarosan érkezett meg, és Lucoryphus gúnyos károgást eresztett a voxba.

– Árnyékokra ugrasz, testvér.

Brekash egy sor szaggatott, elcsípett sikolyt adott ki, a legszégyenletesebb hangot, amit Lucoryphus életében egy raptor testvértől hallott, mert egy nostramói kondor segélykiáltását utánozta.

Aztán a kapcsolat a porcelán végleges roppanásával megszakadt.

– Lélek vadász – szólt a voxba a raptor vezér –, valami vadászik ránk a hajón.

A HARCOS, AKI Caleb Valadannak hívta magát – a Badab Zsarnokának szolgálatában szerzett számos más cím mellett – nem halt olyan dicsőséges halált, mint amilyet mindig is elképzelt magának. Nem volt ott egy halom ellenséges holttest, amelyen állhatott volna, miközben elvérzett; nem voltak ujjongó hangok, amellyel megbecsült testvérei tisztelegtek, és dicsérték a győzedelmes halottakat.

Még csak fegyver sem volt a kezében, amikor a halandó léte végső cseppjei is elszálltak. Mintha csak fogatlan öregember lett volna, aki a betegágyban haldoklik, nem pedig kétszáz évnyi harc bajnoka.

Caleb két dolgot érzett, amikor meghalt. Az első a fájdalom volt. A második a tűz.

Képtelen volt meghatározni, hol ér véget az egyik, és hol kezdődik a másik, sőt, a történetek alapján még azt sem tudta, hogy a két dolognak van-e bármi köze egymáshoz. De mindenekelőtt ezekre emlékezett.

A hajó belépett a hipertérbe.

Látta, ahogy közeledik. Mindnyájan látták, ahogy a csillagok megcsavarodtak éteri foglalatukban, és hallották, ahogy maga a hajó is egészen a vasmagjáig nyöszörög. Néhány harcosa leugrott a hajó hátáról – matrózok, akik elhagyták a süllyedő hajót –, hogy inkább a végtelen űrben haljanak fagyos halált, mintsem a Lelkek Tengerébe rángassák őket.

Az egyik pillanatban még a burkolaton kapaszkodott, fejszével a kezében, és a ferde vasba vajt, hogy visszafűrja magát a hajóba. A következőben fuldoklott, a folyékony tűzben fulladozott, miközben az kívülről hamvasztotta és belülről emésztette. Egyetlen szívdobbanás alatt tucatnyi halált halt, és mindegyiket átélte.

Akárcsak a testvérei. Amikor az olvadt salak a hajóra zúdult, és mindnyájukat beterítette, látta, hogy a legtöbben elvesztették a fogást a hajótesten. Harcosok, akikkel évtizedeken, sőt évszázadokon át együtt szolgált, eltűntek a hipertér forrongó tébolyában, és sikoltozva oldódtak fel. Néhányan az égő csontjaik mellett tengődtek, sikoltozó, kísérteties alakban, mielőtt a tomboló áradat felemésztette a lelküket, azt is felgyújtva, mielőtt magával sodorta volna a maradékot, hogy feloldódjon a hullámverésben.

Nem volt hajlandó engedni. Az olvadt áradat kitepte a markából a fejszét, majd a testéről a páncélját, de ő nem engedett. Leválasztotta a húsát a csontjairól és a csontjait a leikéről. Mégis kitartott.

Aztán jött az árnyék, elég hatalmas és sötét ahhoz, hogy háttérbe szorítsa a nem-úr üvöltő boszorkányfényét.

Caleb újra a csillagokra nyitotta a szemét. Igazi csillagokra, távoli napok pislogó gömbjeire, amelyek az éjszakában villogtak, és a hajótestre a csizmája alatt.

Nem halt meg. Egyáltalán nem volt halott. Kalóz keramit ölelte, a markában fejsze volt.

De egyedül maradt. Teljesen egyedül volt a hajó burkolatán, fegyverrel a kezében, de immár testvérek nélkül.

Caleb vágott és vágott, és csak vágott, az energiával feltöltött fejsze pengéjének minden egyes csapásával egyre mélyebbre hatolt a hajóba.

Perceken belül megtalálta az első zsákmányát, és amikor a sikoltozó, karmos harcos elesett, a Vörös Kalóz keramitbevonatú darabokra aprította a raptor testét, és reszkető ujjakkal a szájába kanalazta a húst.

Nem elég. Egyáltalán nem elég. Még mindig éhes volt.

Érezte, hogy valami édes, de meghatározhatatlan szag árasztja el a hajó folyosóinak levegőjét. Lassabban vette a levegőt, az illatot élvezve, és szinte érezte az ízét. Valamit, amit megérintett a hipertér, ami émelyítő, szacharinos ellenállást tanúsított a romlással szemben, az emberi faj legritkább, legédesebb véréből. Minden csepp élénk vér, amit a szétzúzott szívéből présel ki, mennyei nektár lenne.

A Vörös Kalóz vad futásba kezdett.

A MAGASZTOS a hídon járkált, többszörösen ízelt karmai hol ökölbe szorultak, hol elernyedtek, az egyik pillanatban göcsörtös ökölbe zárultak, a másikkban pedig lassan, rút virágként nyíltak ki.

Az Atramentar – mind a hét, akik Vraal crythe-i halála után megmaradtak – összegyűltek a strategiumban, hogy uruk és mesterük mellett legyenek, mert uruk és mesterük dühös volt.

Az egyik terminátor kétkezes buzogányt cipelt, a váll– vértjére támasztva a masszív kalapácsfejet. A vállvértre faragott arc egy nostramói oroszlán üvöltő pofáját ábrázolta. A kalapácsról visszatükröződő fény aranyszínű csillogást kölcsönzött a szemének.

– A próféta nem árult el téged, nagyúr.

– Ezt nem tudhatod, Garadon.

A Magasztos még mindig járkált, bár görnyedten, mint egy vadállat. Minden lépésére remegés járta át a fedélzetet. A legénység egyre nyugtalanabb lett, mert a hadvezér ritkán hagyta el a trónját, hacsak nem kellett szidalmazni vagy elpusztítani valamit, ami nem volt tőle karnyújtásnyira.

– Nem időzhetünk itt a végtelenségig. Követni fognak minket... Levadásznak... Huroknak vannak a hipertérben járatos varázslói, akik képesek szétválasztani a Lelkek Tengerét.

Malek, az Atramentar bajnoka eddig azzal foglalatoskodott, hogy néhány percenként beindította villámkarrait, és többször is megvizsgálta őket. Azok elősiklottak az energiaökle hátuljára erősített foglalatukból, hogy aztán egy újabb rövid ellenőrzés után visszacsússzanak a helyükre.

– Neked is van egy hipertérben járatos varázslód, nagyúr.

A Magasztos savat köpött a fedélzetre, még a gondolatot is elutasítva.

– Ruven három szerepben jeleskedik: a boszorkányében, az árulóében és a bőrpazarlóében. Ha elcseréltem egy valódi látnokot, egy navigátort és három tucat Vértő Szemű raptort... azért, hogy *Ruvent* megszerezhessem... – A Magasztos újra köpött, és a legénység egyik tagja félreugrott a halálos göb elől. – ...akkor ki fogok akadni – fejezte be a daemon. – És a körülöttem lévők elveszítik a vérüket.

– Auspexzár, nagyuram.

A Magasztos nedves morgása végighullámozott a hídon.

– Végre, visszajönnek.

– Egy második auspexzár, nagyúr. És egy harmadik.

A letapogató asztalhoz csatolt, végtag nélküli szervitorok bináris nyelven motyogni kezdtek, és a koponyájukba épített kognitátorokkal követték az érkező hajókat. A Magasztos ráhangolódott a strategiumban kitörő zivajra, és máris visszatért a trónjára.

– Kobra osztályú rombolók! – kiáltotta az auspex mestere.

A daemon megnyalta a száját, mintha a fogai között maradt elfeledett ételmaradékot keresné. A lény nyelve elég hosszú volt ahhoz, hogy lenyalja az átlátszó nedveket a saját szeméből, amit időnként meg is tett, hogy megtisztítsa azokat. A daemoni felemelkedés megfosztotta az arcát a szemhéjától. Nem hiányolta őket.

– Felderítők? – kérdezte Malek. – Vagy valami sokkal nagyobb előőrse?

– Majd megtudjuk, miután elpusztítottuk őket. – A Magasztos hangjából ismét bizonyosság sugárzott. *Űrháború. Egy űrháború, amit megnyerhetünk.* Csak a három Kobrából álló hajóraj szétveréséből szerzett zsákmány, ha képesek viszonylag épségben tartani őket, egy szoláris évre elég lenne. – Teljes gőzzel előre! Pajzsokat fel, ágyúnyílásokat kinyitni, minden üteget aktiválni és a fegyvereket élesíteni!

A lény utasításaira igenek kórusa válaszolt. A *Szövetség* azonnal engedelmeskedett, hajtóművei forrón, fényesen tárultak szélesre, és prométheumtűz füstjét lövellték a néma ürbe.

A hajó most úgy haladt, mint egykor, mielőtt a több évtizedes, pusztító hadjáratok és javítások foltozgatása nyomán csupán a fenséges múltú bosszúálló kísértet maradt belőle. A Pokol Szemének legénysége és a Gangeszről szerzett nyersanyagok segítségével a Magasztos pontosan azt tette, amit el akart érni: végre félredobták az elhanyagoltság és a szegény éveit, és újra felélesztették az ősi agressziót. Újra vadászok lettek. *Űrvadászok*.

A daemon hússzíve hevesen dobogott a bordái kényelmetlen ketrecében. Az occuluson a három hajó részletgazdag törré vált, oldaluk, bástyaik és tornyaik a Zsarnok skarlátvörös színében pompáztak.

– Ne vegyétek célba a fegyverrendszerüket. Azt akarom, hogy a lehető leginkább épen maradjanak, zsákmánynak. Amikor torpedókat lőnek ki, mindent vezéreljete az elülső pajzsokra, és csak akkor forduljatok és gördüljete jobbra, ha egyharmad erősség alá roskadnak. Pontos pajzstörő ütegcsapásokat akarok, miközben a vezérhajó felé bukunk, majd egynegyedes oldalsortüzeket, amint átvágunk az alakzatukon.

A daemon fekete szemében sokféle éhség csillogott, melyek csak abban egyeztek meg, amennyire hevesek voltak.

– Uram, új auspexzár. Egy cirkáló, Amalgám osztály. És egy másik, melyet jelentős hiper-orrhullám előz meg... Nem, még három. Egy második rombolóraj. A cirkáló parazitái.

– Ez egy előőrs – káromkodott Malek az orra alatt, de az agyaras sisakjából zümmögő sóhajnak hallatszott. – Menekülnünk kellene, nagyúr. A *Szövetség* még csak most született újjá. Ha úgy nyerünk a harcban, hogy közben bénító károkat szenvedünk, az egyáltalán nem lesz győzelem.

– Kezdesz úgy beszélni, mint a próféta. – A Magasztos az occulusra sandított, Malekre alig figyelt. – Hat romboló és egy hasas cirkáló? Vakon is végigfuthatnánk ezen az akadályon, még úgy is sértetlenül jönnénk ki belőle. Mindazonáltal én is látom a veszélyt. Miután megsemmisítettük az első három hajót, tartózkodó távolságot tartunk, amíg a terep teljesen be nem áll. Nem akarok szemtől szemben harcolni egy armadával.

Még több auspex harangjátéka szólalt meg a parancsnoki fedélzeten.

– Nagyúr...

– Beszélj, ostoba!

– Újabb kilenc hajó lépett ki a hipertérből. Köztük három csatahajó. Egy hatfős, Képromboló osztályú rombolókból álló hajóraj forrón égeti a hajtóműveit, hogy oldalba kapjon bennünket.

A Magasztos gonosz, gúnyos mosolya lehervadt az arcáról.

– Mindenki harckészültségbe! Minden karom védőállásba, készüljenek a támadók visszaverésére. Tájékoztassátok a *navigátort*, hogy nagyon-nagyon hamar szükségünk lesz az útmutatására.

– Közeledő torpedók, nagyúr.

A Magasztos lenyalta a maró nyálat az agyarairól, és kimondta a szavakat, amelyeket minden másnál jobban gyűlölt.

– Becsapódásra felkészülni.

EZÚTTAL ELHÁNYTA MAGÁT. Nedves, csattanós darabokban zúdult ki belőle, és szétterült a vérrel szennyezett víz felszínén.

– Ne tovább – zihálta, és képtelen volt hangosabban kimondani a szavakat.

– Ne tovább! Kérlek, ne tovább... Addig ne, amíg meg nem tisztul a hajó.

A Kopó a köpönyege legtisztább sarkával törölgette meg az ajkát. A voxszórókból Talos hangja visszhangzott a bemocskolt szobában.

– Jól csináltad, navigátor! Most pihenj!

– NEM HISZEK a szememnek.

Cyrion elborzadtan suttogott. Lassan levette a sisakját, hogy a saját szemével láthassa a kijelzőt.

– Nem hiszek a szememnek.

Talos nem felelt. Az occulus egy távoli csatára fókuszált, és követte a középpontban forgó, billegő, lángoló hajótestet.

A *Vérszövetség* átvágott az ellenséges flotta közepén, pajzsai vízre folyt olajként csillogtak. Az éjfélete burkolat mentén tátongó sebhelyek korábbi pajzsátszakadásokról árulkodtak, a hajó páncélzatának repedéseiben tűzcsíkok égtek.

Miközben figyelték, a *Szövetség* még jobban felgyorsult és az utolsó pillanatban lebukott, hogy egy majdnem ugyanakkora ellenséges hajó alá csússzon. A duzzadt jármű hiába küzdött, hogy időben megforduljon, miközben a karcsúbb rohamcirkáló alá siklott, és úgy gördült, hogy a jobb oldalát mutassa az ellenség hasa felé. A *Szövetség* oldalán minden ágyú tombolva adta ki a haragját a két cirkáló közötti szűk térbe, tömeges plazmasugarak és koncentrált lézertűz söpört végig a Kalózok hajójának gerincén.

– Ez ölés – jelentette ki halkán Mercutian. – Jól nézzétek meg, testvérek. Ez ölés.

A *Szövetség* nem maradt ott, hogy megnézzze. A hajtóművei tarthatatlan haraggal égtek. A Kalózok cirkálója átfordult mögötte, megrepedt és a hasa mentén darabokra szakadt. Detonációk lángoltak a hosszában, mintha gyerekjáték lenne, amit fel kell fejteni a varratoknál. Néhány másodpercen belül tűzgolyóvá vált, magába roskadt, a tornyai az izzó magjába dőltek. A felrobbanó plazmamag lökéshulláma megrázta a közeli kisebb hajókat, és letaszította őket az útvonalukról.

– Auspexmester, hány ellenséges hajót számolunk?

– Tizenkettőt, nagyuram. A roncsok szerint négy már megsemmisült.

Talos a *Szövetségre* meredt, és nézte, ahogy ég.

– Támadási sebességre gyorsítani, és nyissatok voxcsatornát a *Szövetség* felé.

A MAGASZTOS VESZÉLYES játékot játszott. Ő, mármint a daemon, nem volt mestere a flottahadviselésnek. Vadász volt, ragadozó, lelkiismeret nélküli gyilkos, de nem úrkatona.

Úrhajót irányítani egy úrháborúban annyit jelentett, mint teljesen belemerülni a beérkező információk tengerébe. Az elkialtott számok és bináris kódok távolságokat jelöltek a többi hajóhoz, az egyes objektumok tervezett dőlését, fordulását és gördülését, valamint a háromdimenziós térben végzett becsült mozgásuk bonyolult és szeszélyes jellemzőit. A Magasztos úgy hangolódott a kíméletlen összpontosítás eme állapotára, hogy azt tette, amit a

múltban mindig: visszanyúlt az elmébe, amelyet most uralt, és lehámozta a hamis emberi tudatot, hogy feltárja az alatta rejlő releváns ismeretek magvát.

Emlékek. Vandred emlékei. Noha a Magasztos maga nem értette ezeket az őrzítő asztrális táncokat, de egyetlen gondolattal képes volt felnyitni a gazdatest agyát, és átfésülni az Éjúr pszichéjét. Ha egyszer bejutott, csupán pillanatnyi koncentrációra volt szüksége ahhoz, hogy magára öltse az emlékeket, és belebújjon az ismeretekbe, mintha ezek a gondolatok mindig is a daemon sajátjai lettek volna.

Vandrednek rengeteg ilyen tudás volt a birtokában. Az életében páratlan úrkatona volt. Ez emelte őt a tizedik kapitány rangjára a Malcharion halálát követő hónapokban.

A Magasztos ugyanolyan szívóssággal fosztogatta a gazdatest elméjét, mint az Impérium anyagi javait. Nem volt különbség a két cselekedet között. Az erős elvett a gyengétől – ez volt a dolgok rendje.

De Vandred fokozódó visszavonulásával az ember fogyasztó lelke a halványuló emlékeit is magával ragadta a feledés határára.

A Magasztos eleinte nem törődött ezzel. Vandred bosszantó volt, de a tudatát továbbra is tetszés szerint lehetett kifosztani. Csak az jelentett kihívást, amikor az ember maradék szikrája ravaszságra tett szert. Ahelyett, hogy hasztalanul, némán sikoltozott volna egykori testvéreinek segítségért, kezdett elhallgatni. Elbújt a kutató gondolatcsápok elől, amelyeket a Magasztos bocsátott a közös agyukba. Eltemette, elraktározta a legértékesebb, leghasznosabb emlékeit, és bosszantó szívóssággal őrizte azokat.

A Magasztos még ezt is elnézte. Gyanította, hogy elég maradt Vandred lenyomatából a fizikai agyban ahhoz, hogy lehetővé tegye a sekélyes memóriaelvonást, akkor is, ha az Éjúr lelke örökre kihuny.

A kizsákmányoló, gyűlölködő szimbiózison alapuló kapcsolatuk több mint egy évszázadon át működött, bár folyamatosan romlott...

...egészen addig a pillanatig, amikor a Vörös Kalózkod tizenhat hadihajója utat tört magának a valós térbe, és fegyvert fogott a *Vérszövetségre*..

A Magasztos figyelte a frissülő, fejlődő holokijelzőt, s bár felfogta, de vajmi keveset tudott kikövetkeztetni a viliódzó rúnajelekből, és szinte semmit sem tudott előre jelezni. Vandred észlelésének leple nélkül, amit a sajátjára

borított, az alacsonyabb rendű fajok zagyva viselkedése – a húslények játszmái – szinte semmi értelmet nem nyert.

Támadás. Megsemmisítés. Fosztogatás. A Magasztos ezeket a kifejezéseket ismerte. Megértette az úrháború alapvető szabályait. Nem fogta fel azonban az apró különbségeket, amit a logisztika, a stratégia, a taktika, a tudás és az előrejelzés jelentett egy csatában.

A hadihajók közelebb értek.

A Magasztos visszanyúlt a gazdatest elméjébe, de nem talált semmit.

A híd halandó legénysége parancsokat kezdett kérni. A Magasztos ingerült vicsorgással hátrított, és átkutatta a közös agyat. Semmi. Semmi emlék. Vandred még mindig rejtőzködött vagy teljesen eltűnt.

Az anyagi világban ez néhány másodpercig tartott, a daemon saját, az időtől elrugaskodott pszichéjében azonban sokkal tovább, de végül Vandred aszott lelke köré zárta a karmát.

Az Éjúr nemigen küzdött ellene, mert a bomlás a megsemmisülésig legyengítette.

Nem számít. A Magasztos kihámozta a lényéből a tudást, és saját lényére rétegezte a lopott megértést. A dögevő és a tetem e rítusát már számtalanszor eljátszották, már a Crythe-on is, amikor a *Szövetség* rohama még a Hadurat is lenyűgözte.

És mint mindig, Vandred most is erőtlen csomókban zúdította rá az élete tudását, hogy a Magasztos felfalhassa.

De ez sem volt elég. A villogó rúnák értelmet nyertek; a lény meg tudta becsülni az ellenséges hajók legvalószínűbb lépéseit a tömegük, fegyverzetük és támogató járműveik alapján; de ez nem volt elég. A Magasztos nyíló rálátása szerint a helyzet minden elemzése ugyanarra az eredményre vezetett.

Veszíteni fog.

Itt fog elpusztulni, visszakerül a hipertér forgatagába, és kénytelen lesz a kaotikus semmiben időzni, amíg nem talál egy másik ideális gazdatestet.

A daemon a gyengülő lélekbe kapaszkodott, és pánikszerűen szívta ki az életét, hogy válaszokat kapjon.

Vandred parazsa derűsen rezonált.

A Szövetség nem szállhat szembe tizenhat hajóval. Ha csak a négy cirkálóval kellene szembenéznünk, akkor is csak a kölcsönös megsemmisülés lenne az eredmény. A kísérek az ellenség javára billentik a mérleget.

Hazugság.

A Magasztos nem tudott, nem akart itt meghalni.

Mit akarsz tőlem, daemon? A Szövetség a hajók hercege, aki egy nagyszerűbb korban született. De nem sebezhetetlen. Évtizedeket töltöttél azzal, hogy darabonként széttörd, csak azért, hogy néhány nappal a feltámadása után teljesen elveszítsd.

A Magasztos pánikba esve, semmibe vette a híd legénységének kéréseit, és véletlenszerű emlékek között turkált, abban a reményben, hátha talál valamit, bármit, amit fegyverként használhat, hogy mentse a saját létezését. A daemon egy évszázad óta először mutatott gyengeséget. Egy rövid, borzalmas másodpercre megérezte az Éjúr mosolyát.

Vandred teljes erővel lecsapott, mindennel, amit eddig tartogatott. A testvériség emlékeivel, a lángoló égbolt alatt vívott háborúkkal, a megnyert úrpárbajokkal, a légió nevében, amelyért szívesen meghalna. Az emberi érzelmek és tapasztalatok teljes spektrumával, a gyermeki félelmektől a gyilkos büszkeségig, amikor a vér lecsorog a fakó bőrön.

Emlékek, tapasztalások Ömlőitek egymás után a közös tudatba. És egyik sem a Magasztosé volt.

Vandred sikoltott. A sikoly az elméjében kezdődött...

.. és üvöltve hagyta el a szörnyeteg állkapcsát.

Az első dolog, ami megcsapta, az volt, hogy milyen levegőt venni. Fájdalmas. Égett a tüdeje. Olyan érzés árasztotta el, mintha csak most tölték volna ki az anyaméhből a fényes, hideg világba. Újra felüvöltött, ami ezúttal nevetésként ért véget.

A hajó megremegett körülötte, máris megsérült. A Kalózok ravasz kurafik voltak; tudták, hogyan kell lecsapni, és nem kellett sok, hogy a *Szövetség* hiperhajtóművei használhatatlanná váljanak az ellenséges támadások során. Ha Vandred megpróbálna elmenekülni, csak a halálát gyorsítaná meg, mert jó célpontot kínálna.

A másik lehetőség volt az egyetlen. Megállni. Harcolni.

– Jowun tüzértiszt – morogta farkasvigyorral.

A férfi összerezsent, amikor megszólították.

– Nagyuram?

Vandred a holokivetítésre mutatott, kényszerítve magát, hogy ne foglalkozzon a karmos monstrummal, amivé a jobb keze vált.

– Kezdjük azzal a Gyilkos osztályú cirkálóval, Jowun! Ütegeket felkészíteni!

A *SZÖVETSÉG* ÉGETT, de még mindig harcolt.

A bal oldali fegyverzete fekete, maszatos sebhelyként húzódott a hajótesten. Két fő hajtóművének nyílása olvadt salakká vált, ami tüzeseteket okozott az egész gépházfedélzeten, és számtalan halált a legénység legelesettebb tagjai között. A felépítmény és a szobrok többsége egyszerűen megszűnt létezni, kiszakította a gerincből a sűrű ellenséges tűz. A taterőd egyes részei hasonló sorsra jutottak. Egy négyzetméternyi páncélzat sem menekült meg az elszenesedéstől, a karcolásoktól vagy a teljes pusztulástól. A hajó nagy része kísérteties, ürbe szívott lánggal égett, miközben a hajótestbe vájt kanyonokból víz és levegő szivárgott – az előbbi jégkristály-patakokba fagyva, az utóbbi pedig szétszóródva, a mélyűr légüres terébe veszve.

A *Lachesis* romboló a reaktor robbanásában elvesztette a felépítményének felét, amit a *Szövetség* elülső ütegei szabdaltak szét. Fél perccel később a rohamcirkáló átdöfte a fregatt forgó roncsait, a megmaradt törzsrészbe csapódott, és megrepedt orrával úgy sodorta félre, mintha csak egy rovat hessegetne el.

Az Éjurak hadihajója még sántikálva, törött lábbal és lángoló bőrrel is megmarta az elérhető közelségben lévő zsákmányt.

A *Labirintus* cirkáló, immár utolsó támogató hajójától is megfosztva, nehézkesen lebukott a lassuló *Szövetség* felé. Plazmaágyúk sortüze párosult az ütegek éles sugaraival, hogy pusztítást zúdítsanak az alatta lévő hajóra. A *Szövetség* túlságosan megrokkant ahhoz, hogy elmeneküljön, a megmaradt lendületével átfordult és egy utolsó ütegsortűzre készült, gonosz megtorlásként.

A *Labirintus* újra tüzelt.

És elvétette.

A teljes töltete ártalmatlanul csapódott egy másik hajó hullámzó pajzsába – egy hadihajóéba, amely méretben és halálos eleganciájában a haldokló *Szövetség* ikertestvére volt. A betolakodó hajó a két cirkáló közé száguldott, szétkergetve őket, miközben mindkét hídon közelségi riadó harsogott.

Miután átvállalta a gyilkos lövést, és hagyta, hogy az elvérezzen a pajzsain, az újonnan érkezett hajó lézersugarak megsemmisítő oldalsortüzével vágott vissza. A *Labirintus* pajzsa átszakadt, és a hajó élesen jobbra fordult, kétségbeesetten próbálta elkerülni az újabb sortüzet.

A *Szövetség* hídján egy hang szólt a sziszegő, köpködő voxszórókból.

– Itt Talos a Nyolcadik Légióból, a *Kárhozat Visszhangja* hadihajóról.

A válasz recsegve érkezett a vox feldúlt hullámán.

– *Nagyon mulatságos. De távol kellett volna maradnod ettől a csatától, próféta. Semmi értelme, hogy a légio két hajót is elveszítsen ezen az éjjelen.*

XARL ÉS UZAS végighallgatta az örület legújabb szeletét, amely a voxon át érkezett. A Vérző Szemek, legalábbis közülük többen, a legidegesítőbb, átható sikolyokkal töltötték meg a kommunikációs csatornát.

– Merre vagytok? – kérdezte Xarl, nem először. – Itt Xarl az első karomból; merre vagytok?

A sikolyok ismét elhallgattak. Ez már többször is megtörtént, és a keselyűrikoltást minden alkalommal megelőzte valami szöveg arról, hogy *azokra vadászik, akik maguk is vadászokká válnak, és becserkészzük a megtört lelkű prédát.*

Xarl gyűlölte a raptorokat.

– Utálom ezeket az ízéket – jelentette ki. Ezt sem először tette. – Utálom, ahogyan beszélnek, utálom, ahogyan gondolkodnak, és utálom, ahogyan azt a mesét mesélik, hogy elsők voltak a Birodalmi Palota falán.

Uzas nem válaszolt. Ő is igyekezett a raptorokra figyelni.

– Nem megy jól a vadászatuk – merengett.

– Köszönöm a fordítást, testvér. – Xarl a kézi auspexéért nyúlt, és az aktiváló rúnára nyomta a hüvelykujját. – Várj itt. Hamarosan visszatérek.

Uzas félrebillentette a fejét.

– Talos megparancsolta, hogy mindketten maradjunk itt.

– Kioktatsz a parancsra adott megfelelő reakciókról? – Xarl látványosan körülnézett. – Megszállott lettél, testvér?

Uzas nem válaszolt.

– Hamarosan visszatérek – mondta Xarl. – Csatlakozni akarok a Vérző Szemek vadászatához... bármi is az, amire vadásznak. Úgy hangzik, mintha valami széttépné őket, és tetszenek az esélyek.

– Én is vadászni akarok – morogta Uzas, aki különösen ingerültnek tűnt. – Maradj itt te! Majd én vadászok a rikácsoló idiótákkal.

Xarl a fejét rázta.

– Nem hinném.

– Miért? – kérdezte Uzas. – Miért maradjak, amíg te elmész?

– Mert még a legrosszabb napjaimon is én vagyok a legjobb karddal. Te viszont egy fejszével rohangálsz, és istenekről üvöltözöl, miközben a saját szolgálodat mészárolod le.

Xarl válasza sem várva, a fedélzeten dübörgő csizmával elindult a folyosón.

VANDRED EGYIKE VOLT azon keveseknek, akik még életben voltak a *Szövetség* hídján. A lángok második bőrként borították a falakat, és kezdték felemésztetni azoknak a testét, akik a kötelességük teljesítése közben haltak meg. Félig megvakította a túl sok tűzfény, és a fanyar füstben érezte a hajója utolsó leheletének szagát.

A teste nyers ereje ellenére a több kegyetlen vágott sebből eredő vérvesztés megnehezítette, hogy visszatérjen a trónjára. A vére is förtelmes szagú volt, és sűrű, ragadós csomókban csöpögött a sebeiből, alig folyt.

A parancsnoki fedélzet megmaradt legénysége mind szervitor volt, korlátozott magatartási protokolljaik a feladataikhoz kötötték őket, függetlenül attól, hogy milyen külső ingerek hatottak rájuk. Ketten közülük szó szerint lángoltak a helyükön: fémrészeik megperzselődtek, húsuk megfeketedett és vérzett. Olyan ágyútoronyoknak ütöttek be tűzparancsokat, amelyek már nem is léteztek.

Vandred felvonszolta magát a trónra, a sebeiből vér szivárgott a fekete vasra. A hajó ismét megremegett. Valami megrepedt az occulus falában, és túlnyomásos gőzt eregetett.

– Talos.

A próféta hangja akadozva érkezett, de már az is szinte csodának számított, hogy egyáltalán megszólalt.

– *Hallgatlak.*

Vandred vért köpött. Nehéz volt ennyi foggal beszélni.

– A *Szövetségnek* vége, testvér. Még csak át sem szálltak. Holtan akarnak látni bennünket, és ez a kívánságuk hamarosan teljesülni fog.

Talos vicsorgott.

– Meneküljetek! Fedezzük a szökéseket. Ezúttal működni fog az ikerugrás, a szavamat adom rá.

– Miért ez az őrijító elszántság, hogy mindkét hajót elveszítsük? A *Szövetség* kúszni is alig tud, nemhogy futni. Tartogasd a haszontalan hősködést arra az időre, amikor lesz közönség, aki értékeli, próféta! Talán eljön az az éjszaka, de nem ma éjjel. Meneküljetek ti! Én fedezlek titeket.

– Ahogy parancsolod.

– Forduljatok ezekre a koordinátákra! Maradjatok ki a harcból, tartsátok távol az ellenséget ütegcsapásokkal, és álljatok készen a túlélők fogadására! Ne bocsátkozzatok harcba! Megértetted?

Egy kis szünet.

– Emlékezni fogunk rád, Vandred.

– Inkább ne! – Vérző karmával bontotta a kapcsolatot, és átváltott az egész hajóra kiterjedő voxra, azon tűnődve, vajon hányán maradtak életben, hogy hallják.

– Itt a kapitány. Azonnal keressetek menedéket a *Kárhozat Visszhangja* fedélzetén! A teljes legénységnek... – Remegve vett egy nagy levegőt. – Hajót elhagyni!

AZ ÉGŐ SZÖVETSÉGBŐL elsőként a légió ágyúnaszádjainak keselyűalakjai bukkantak elő. Kirepültek az űrbe, hajtóműveik üstököscsóvát húztak maguk után, ahogy igyekeztek eltávolodni a halálra ítélt hajójuktól.

Talos figyelte, ahogy forgolódnak. Önző repülésükben nyoma sem volt alakzatnak, mind úgy igazították a pályájukat, hogy a *Visszhang* által kínált menedék felé tartsanak.

– Épp most örököltél meg néhány karmot – mutatott rá Mercutian.

Talos a szárnyukra festett tollazat alapján tudta megkülönböztetni az ágyúnaszádokat. Azon tűnődött, vajon sikerült-e Ruvennek felkönyörögnie magát valamelyikre.

Ezután a jobbagyok civil járművei következtek, ellátmánnyal és menekültekkel megrakodva suhantak ki a hangárokból. Lassú haladásuk távolról sem hasonlított a légió csapatszállítóinak száguldásához. Az egyetlen kivétel az *Epsilon K-41 Sigma Sigma A:2* volt, Deltrian páncélozott dobozhajója, mely dagadt volt a megnövelt raktértől, és nevetséges fegyvertornyok sorával büszkélkedett, mint valami kisemlős, mely tüskével védi magát. Az *Epsilon* tágas torkú hajtóműveit égetve előzte meg a társait. A testét pajzsként borító automatizált lövegtornyok minden, lőtávolságon belülre kerülő rakétát lelőttek. A tech-adeptus pusztán a gépi hatékonyság

melléktermékeként több emberéletet mentett meg a legénységből, mint bármely más evakuáló hajó.

A *Szövetség* mindeközben tovább vánszorgott, és az utolsó sortüzeivel célba vette az újracsoportosuló ellenséges flottát. A Vörös Kalózok hajói a távolból viszonozták a tüzet, újabb fedélzeteket gyújtottak fel, és a jobbágyok menekülő siklói közül többen alighogy elhagyták a Szövetség hajótestét, elpusztultak az anyahajójukat tovább tépázó tűzviharban.

Utolsóként a mentőkabinok következtek – a legkisebbek és legszámosabbak, és egyben a legjobban szétszóródottak. Az ürbe röppentek, véletlenszerű röppályán, túl aprók ahhoz, hogy feltűnést keltsenek, de túl lassúak, hogy elérjék a menedéket.

A *Kárhozat Visszhangja* Vandred parancsának megfelelően elmenekült, kivonult a csatából, és két működő hangárjába szívta az elveszett lelkeket.

A PRÓFÉTA SOK menekülttel találkozott a bal oldali főfedélzeten. Az első gondja az volt, hogy nyomát sem látta az Atramentarnak. A második elsöpörte az elsőt, és aggodásból nyílt haragra gerjesztette.

Deltrian szervitorok menetének élén ereszkedett le a hajója rámpáján: száz lobotomizált rabszolga vonszolta a felszerelését. Antigravitációs futóműveken suhanó rakodógépek cipelték a legnagyobb ereklyéinek szétszedett darabjait, és a próféta biztos volt benne, hogy egy dreadnought-kart látott az egyik szállítópadon. Egy másikon amniotikus orvosi folyadékot tartalmazó palackot, és benne a titán princeps sodródó, alvó alakját, akit az első karom ajándékként kínált Deltriannak.

A beültetésekkel teli szolgák közül többeket ipari emelőmunkára szereltek fel – ezek kis csapatokban dolgoztak, hogy elbírják a középkategóriás gépek óriási súlyát. Két csapatuk hátborzongató, halott szemű áhítattal cipelt egy–egy vaskoporsót.

Talos összehúzott szemmel figyelte a második csapatot és a terhüket.

Mielőtt feltartóztathatta volna a tech-adeptust, az egyik testvére útját állta.

– Túléltem, Talos – örvendezett Ruven. – Kell ennél több bizonyíték arra, hogy a sors keze közbeszólt? Mindketten életben maradunk, hogy újra együtt harcolhassunk.

– Csak egy pillanat. – Talos elment mellette, és másodszor is megnézte a terhet, amelyet Deltrian hat szolgája cipelt, de ezúttal alaposabban.

– Te áruló fattyú – suttogta. Deltrian, messze a terem másik végében, nem hallotta. A tech-adeptus folytatta az átmentett holmik leltározását.

A próféta voxá recsegtetve kelt életre, ami elvonta a figyelmét, de mit sem csökkentett a haragján. Xarl névrúnája villant fel.

– Xarl, nem fogod elhinni, mit tett Deltrian.

– És kétlem, hogy érdekelni fog. Ez sokkal fontosabb! Testvér, a Vértő Szemek találtak valamit idelent. Már nyolcat megölt közülük.

– Mi az?

– Én alig láttam, de azt hiszem, egy sosemszületett. Mégghozzá átkozottul ronda.

LUCORYPHUS A GRAVITÁCIÓVAL mit sem törődve vadászott. Mivel a legtöbb, hajón zajló üldözésben nem repülhetett a szűkös folyosókon, a raptornak mindegy volt, hogy a plafonon, a falakon vagy a padlón kúszik-e. Ízelt karmai minden felületet egyformán könnyedén kezeltek.

Miközben egy üres jobbágyétkezde mennyezetén kapaszkodott, agresszív, kapkodó mozdulatokkal billentette félre a fejét, mozgásra utaló jeleket keresve odalent.

Nem látott semmit, és vérszagot sem érzett. Egyiknek sem volt értelme. A sebesült lény ebbe a terembe menekült, és Lucoryphus összegyűjtötte a raptorok rajait, hogy mindhárom kijáratot figyeljék. Egyedül lépett be, azonnal a mennyezetre repült és ott megkapaszkodott.

– Nem látok semmit – szólt a voxba. – Nem hallok semmit. Nem érzek szagot.

– Az lehetetlen – vágott vissza Vorasha.

– Elbújik – közölte reszelős hangon Krail.

Lucoryphus végigkúszott a mennyezeten, halkán, el- málázva kattogott magában, miközben síró arclemezét a fedélzet felé fordította.

CALEB LASSAN KEZDTE elfogadni, hogy mire képes az új alakja. A panteon életerővel áldotta meg feltámadt testét, ahogyan minden szolgájával tette, de a

Kalóz egyetlen kósza gondolattal, egy villanásnyi koncentrációval magát a valóságot is képes volt átformálni.

Tudta, hogy halálában hatalmas adományokkal jutalmazták a hívő életet, de ez nem egyszerű megszállás volt. Immár a daemonlét gondviselését hordozta, és olyan képességeket birtokolt, amelyeket egyetlen halandónak sem szabadna.

Az első dolog, amit megtanult, az volt, hogyan hallgattassa el a legyeket. Azok állandó felhőben zúgtak és zümmögtek, a vértje repedéseiben tanyáztak. Az Éjurak hang alapján követték őt, amíg meg nem tanulta, hogyan összpontosítson rá, és az összpontosítása megfeszítésével elnémítsa a rovarrajt.

Ezután a szagot követték. Az erei kidudorodtak a páncélja alól, mintha a keramit is csak egy második bőrréteg lett volna, és a szívverése ütemére lüktettek. A szag a bőre alatt húzódó szerves kábelezésből áradt, mert a teste nem tudta elfojtani a saját vérének kénes bűzét. Az egyik raptor–nak sikerült eltalálnia, szíjat hasított a nyakából csapkodó karmaival, és a vér a levegővel érintkezve bugyborékolni kezdett, sziszegve és forrón, mint a párolgó sav.

A testén kívül a vére egyszerűen elhamvadt, képtelen volt horgony nélkül létezni az anyagi világegyetemben.

Áldotta a raptort, és megköszönte neki, mielőtt mosolyogva megfojtotta. Megtanulta a leckét. Caleb többé nem e világ teremtménye volt. Az ereje természetellenesnek tűnhetett egy hajandónak; a panteon hipertérből született avatárjának viszont teljesen természetes. Most már egy másik valóság törvényeinek engedelmeskedett.

A következő tanulság volt a leghasznosabb. Amikor megpróbált elrejtőzni a gyülekező vadászok elől, vakká tette őket a jelenlétére. A többi ösztönös képességgel ellentétben erre teljes erővel kellett koncentrálnia, a panteon neveit kántálva, és azokat a tetteket, amelyeket a tiszteletükre fog végrehajtani, ha megáldják őt azzal, hogy elérheti az igazi prédáját.

És úgy tűnt, hogy meg is tették. Caleb átsuhant a hajó falain, a csizmája hang nélkül lépkedett a fedélzeten, míg végül úgy érezte, hogy a szemét, az ujjait, a dobogó szívét mind egy irányba húzza valami, és titokzatos szálak rángatják.

Hagyta, hogy ellazuljon a figyelme, és manifesztálódott egy folyosón, a hajótest mélyén. Az sötétebb volt, mint a többi, mert valaki nemrégiben kilötte a felső fénycsöveket.

Egy hátulról érkező hangra, amelyet nagyon is jól ismert, megfordult.

A LÁNCFEJSZE FELÜVÖLTÖTT, ahogy a levegőbe harapott. Uzas fogást váltott, két kézzel tartotta a fegyvert, készen arra, hogy kettészelje a lényt, amint az közelebb vonszolja mocskos küllemű tetemét.

– Mozdulj! – nevetett rá az. A legyek fészket raktak a szájába.

– Védjétek meg a navigátort! – mondta ő. Septimus és Maruc mindketten a zsilipajtó mögé menekültek, lezárva azt.

– Mozdulj! – szólalt meg újra a lény, és elindult felé. Ő nem engedelmeskedett. Inkább próbaképpen néhányszor a levegőbe suhintott, mintha csak bemelegítene.

Uzas grandiózus párbajra számított. Még a megtépázott tudatával is érezte, hogy olyan csata lesz, amelyre haragvó büszkeséggel fog emlékezni élete végéig. Nem számított arra, hogy a lényt annyira nem érdekli az értelmetlen erőszak, hogy egyetlen csapással félresöpri, majd eltűnik, de pontosan ez történt.

A lény karma a mellkasán találta el, és elég erősen vágta a falhoz, hogy kétméteres horpadást hagyjon maga után. Uzas még néhány másodpercig volt eszméleténél, amit arra használt fel, hogy megpróbáljon talpra kecmeregni. A törött koponya és a vele járó émelygés még ezt is megtagadta tőle. Az a csapás, amely képes volt kiütni egy astartest, egy embert megölt volna, vagy lyukat ütött volna egy páncélozott csapatszállító bőrén. Uzas – még mindig dühösen – elájult, és eszébe sem jutott, hogy voxon segítséget kérjen.

AZ EMBEREK HALLOTTÁK, ahogy valami nehéz tárgy tompa robajjal a falnak csapódik. Aztán megéreztek a szagot, és meglátták a sárga füstöt, amely átszivárgott a zárt zsilipajtón.

Octavia pisztollyal a kezében került meg a medencét. A többiek mind fegyvert fogtak, és felkészültek, de nem tudták, mire.

– Mit löjünk? – kérdezte Maruc.

Septimus először nem válaszolt, és amikor megtette, akkor is csak vállat vont.

– A fejét. Persze csak találgatok.

– Uzas majd megállítja – jelentette ki Octavia. Még ő sem érezte a hangjában a bizonyosságot. Kétségbeesetten próbálta meggyőzni magát. Be akarta vallani, hogy látta, amikor Uzas azelőtt megölte a hipertér szellemét, és biztos volt benne, hogy ezzel is képes lesz végezni, feltéve, hogy gyenge.

De ez azzal járt volna, hogy be kell ismernie, ez az egész az ő hibája. Ő volt az, aki magához vonzotta ezeket a nyughatatlan holtakat, és ő volt az, aki erőt adott nekik, valahányszor kinyitotta a harmadik szemét.

– A *Szövetség* elátkozott engem – mondta. Fojtott suttogással hagyta el az ajkát. Senki sem hallotta. Mind azt figyelték, ahogy a füst valami nagyjából emberszerűvé változik.

– Azt hiszem, az a csattanás Uzas volt, aki megpróbálta, de kudarcot vallott – jegyezte meg Maruc hátrálva, és felemelte a lézerpuskáját.

A *SZÖVETSÉG* MÉRET-, sebesség- és erőfölényben volt az ellenséges flotta minden egyes hajójával szemben, de egyedül volt, körülzárták, és halálos sebet kapott.

Az egyik romboló megpróbált áttörni, elszakadt az égő hajótesttől, hogy a *Kárhozat Visszhangja* felé iramodjon. A *Szövetség* mindegyiket elrettentette ettől az akciótól, és úgy védte meg a testvérhajóját, hogy kidobta a hiperhajtómű magját. A romboló kitért, olyan fürgén, ahogy csak egy ekkora hajó tudott, és íves pályán távolodott el a bukácsoló szerkezet elől.

Majdnem sikerült neki.

A *Szövetség* elsütötte az utolsó hátsó védőtornyát, amely telibe találta a robbanékony hajtóműmagot, és begyújtotta azt. A detonáció lila-fehér lángokkal világította meg az űrt, gömb alakú lökeshullám sodorta tova őket, amelynek haragja két hajót is magával ragadott. Az első a Kobra osztályú *Mágnás* volt, amelyet nukleáris tűz fűrdetett, eltérítette a pályájáról, és megfosztotta legénysége egyharmadától, akik a következő percek során veszítették életüket, miközben a lángokkal küzdöttek, amelyek azzal fenyegettek, hogy az egész hajót sírba viszik.

A második hajó maga a *Szövetség* volt. Az ellenséges flottával szemben állva egyre távolabb sodródott a *Visszhangtól*, de sántikáló tempója nem kelhetett versenyre a Vörös Kalózok cirkálóival. Nagy hatótávolságú fegyverekkel támadták, és kikerülték erőtlen rohamait.

Mivel nem volt elég gyors ahhoz, hogy hagyományos eszközökkel indítson öngyilkos rohamot, Vandrednek nem maradt más választása, mint a csalás.

A *Szövetség* hátsó fele teljesen a saját kilökött és megsemmisített hiperhajtóműmagjából kiinduló, terjedő energiába merült. A lökeshullám a hajóba csapódott, darabokra törte a farát, és úgy sodorta előre a megmaradt roncsot, mint hullámhegy a haldokló cápát.

A Vörös Kalózok flottája fordult, bedőlt, tüzet nyitott – mind hiába. A *Vérszövetség* egyenesen a *Badab Égboltjába* fűrődött, oldalba döfte a cirkálót, amikor az megpróbált kifordulni, és mindketten elpusztultak a robbanásban, amely a velejéig megrázta a flottát, teljesen megbontotta az alakzatukat, ahogy a többi hajó igyekezett elkerülni egy újabb kritikus maghasadást.

VANDRED UTOLSÓ SZAVAIT csak a *Szövetség* parancsnoki fedélzetén még élő szervitorok hallhatták, és kérdéses volt, hogy ezeknek a szerencsétleneknek egyáltalán van-e lelük.

Miközben az oculust megtöltötte a *Badab Égboltjának* dagadt alakja, Vandred végül engedett a késztetésnek, amely egy évszázadon át minden év minden éjjelén, minden óra minden percében gyötörte. Mindvégig csak a létezésért küzdött. Most elengedte magát.

– Remélem, fájni fog – jegyezte meg, és lehunyta a szemét.

A teste összerándult. A szeme újra kinyílt.

A Magasztos végső, szavak nélküli sikolyt hallatott, amelyben a fájdalomon kívül semmi más nem maradt.

A LÉNY ALAKOT öltött. Nagyjából olyan volt, mint a Vörös Kalózok egyike.

Mind a négyen tüzet nyitottak, és lézerfegyverek recsegő-ropogó zajával töltötték meg a medencés helyiséget. Minden sugár a lény páncélját hasította és perzselte, de azon túl, hogy minden sebből égő legyek zápora hullott, nem sokat értek el.

A Kopó fegyvere minden lövéssel egyre mélyebben, egyre dühösebben dörrent, kattogott, csattant. Minden töltény szétzavarta egy pillanatra a legyeket, és repesze–ket szórt a hússzerű kerámitba. Vérbűz terjengett. Hiába töltötte egész életét a *Szövetségen*, hiába ült több órát egy helyiségben Ezmarellda holttestével, a lény vére úgy bűzlött, mint semmi más. Maruc hányt, és közben vakon tüzelt.

A lény futott, nem zavartatta magát a nyirkos fedélzet csúszós peremeitől, és az egykori állomásmunkás után nyúlt. Maruc felsikoltott, és legyeket szippantott be, ahogy a lény a bokájára szorított kézzel lerántotta a lábáról. Még fejfelé lógva is a legyeket lőtte, s bár minden egyes lövése páncélba fúródott, nem ért semmit.

– Nem te – mondta neki a Kalóz. Falhoz csapta a férfit, betörte a fejét, és rongybabaként elernyedő testét a beteges folyadékkal teli medencébe dobta. – Nem őt.

A Kópénak újra kellett töltenie. Bekötözött keze meglepő hatékonysággal dolgozott, hátrálva csúsztatta be egyik töltényt a másik után, vigyázva, nehogy megcsússzon. A lény éppen akkor ugrott rá, amikor egyenesen felemelte a puskát, és töltényt ugratott a töltényűrbe.

Nem sikoltozott, nem vergődött, nem piszkított maga alá, ahogy Maruc tette. Hagyta, hogy a lény felemelje, és amint a szörnyeteg arca elé került, a szájába dugta a sörétes puska csövét.

A Kopónak nem voltak dacos utolsó szavai. Nem tréfálkozott, nem nevetett bátran. Összeszorította a fogát, vak szemmel meredt előre, és ütközésig húzta a ravaszt. Az első lövés porrá zúzta a fenevad agyarait, és darált húst csinált a nyelvéből. A második kilőtte a torkán azt, ami a szájában volt.

Harmadik lövés nem volt. A szörnyeteg nedves, csattogó roppanással verte az öklét a Kopó mellkasába, és sokkal több rosszindulattal hajította félre a testet, mint ahogyan Marucét. A Kopó elrepült a folyadék mellett, egyenesen át a medence fölött, és fülsértő roppanással csapódott a túlsó falnak. Ernyedten, mozdulatlanul zuhant a fedélzetre.

Septimus Octavia mellett állt, és együtt tüzeltek, de szinte semmit sem értek el.

– A szemed...

– Nem fog működni – lihegte a nő.

– Akkor fuss!

A nő majdhogynem remegve, kérdéssel a tekintetében megállt.

– Fuss! – suttogta újra a férfi.

A lény Septimus felé iramodott. Az még mindig tüzelve hátrált, amikor Octavia elérte a lezárt zsilipajtót. Abban a pillanatban kinyílt, ahogy az ujjai hozzáérték.

– Félre az útból! – lökte arrébb Uzas, a hátára taszítva a nőt, aztán elhajította a fejszéjét.

MÉG MINDIG ÉRZÉKELTE a fájdalmat.

Bár a lövéseket alig érezte többnek karcolásnál, a kis fattyú sörétes puskalövéseibe beleremegett, elnémitották a sebek, és reszketett a tartós gyötrelemtől. Ez feltüzeltette a haragját, ami helyénvaló volt, de a panteon vérére, hogy fáj!

A fejsze ugyanazzal a lendülettel, erős fájdalommal csapódott a fejének. Egyetlen másodperce maradt, hogy felnyögjön, mielőtt rájött, hogy a penge még mindig aktív. A fogak rögtön az ütközés után a koponyájába akadtak, egyszer, majd még egyszer kattantak... aztán marni kezdték.

Az állkapcsát és a torkát szétrobbantó fájdalom végül is semmiségnek bizonyult ahhoz az érzéshez képest, ahogy a fémfogak a koponyájába vájtak, és péppé aprították az agyát.

A LÉNY FELÜVÖLTÖTT, bár az arcának maradványaiból nem jött hang. A feje olyan volt, mint egy összetört tojáshéj, a torka pedig véres vágások és széttroncsolt hús tájképe. Elfordult Septimustól, vadul és dühösen vadászott a legnagyobb fenyegetésre – a legnagyobb fájdalom okozójára. Lízás felé rohanva belegázolt a medencébe, és a rohamából fröcskölő gázolás lett.

Uzas már tüzet is nyitott a bolterével. A fegyver ugrált és bukdácsolt a markában, tömegreaktív lövedékeket köpött a daemon testébe. Látható hatás nélkül robbantak be odabent. A boltlővedékek halk, roppanó puffanásai szinte elkészerítőek voltak.

Xarl a testvére mellett állt, kétkezes lánckardja készenlétben.

– Add fel – szólt rá.

– A navigátort akarja. – Uzas újratöltött és célra tartott, hogy ismét tüzelhessen. A feje hátracsapódott, amikor Xarl páncélos könyöke az arclemmezébe csapódott.

– *Add fel* – sziszegte ismét a másik Éjúr.

Uzas a fejét rázta, hogy kitisztítsa, aztán a közeledő daemonról Xarlra pillantott. A torkánál fogva felkapta Octaviát, minden óvatosság vagy kedvesség nélkül, és követte Xarlt vissza a folyosóra.

CALEBNEK SEMMI MÁS nem maradt, csak a dühe. Kikászálódott a medencéből és kiment az ajtón...

Már vártak rá. A lények, akikre vadászott, most nagy falkába gyűltek. A fedélzetten guggoltak, a falakba kapaszkodtak, a mennyezetben csimpaszkodtak – húsz ferde, vasból készült daemonmaszk, amelyeken két vörös szem ezüst és skarlátvörös, festett könnyeket sírt.

Csicseregtek, morogtak, sziszegtek és köpködtek. Közöttük két Éjúr állt, és fél kézzel pisztolyt fogtak rá. Egyikük a torkánál fogva tartotta prédáját, nem törődve a nő rúgkapálásával és vonaglásával.

Mennyei illata volt a vérének, de nem tudott rá koncentrálni. A falka megfeszült, állatias összhangban mozdult. Elillant a dühe, mint a genny egy felfakasztott kelésből. Mintha a hitványságát megérezve elhagyta volna a panteon.

Caleb megpróbálta visszahívni az erőt, hogy újra kihasználhassa a dühöt, hogy elnyomja a fájdalmat, és táplálja az izmait.

A zsilipajtó bezárult mögötte, és összezárta a raptorokkal. A lény hátranézett a válla fölött, látta, hogy páncélos vezetőjük a mennyezetbe kapaszkodik, és egyik karjával lefelé nyúl, hogy becsukja az ajtót.

– Megeszem a szemed – Ígérte neki Lucoryphus.

A raptorok egyként ugrottak rá.

NEHEZEN MENT A beszéd, de mindent beleadott.

– Kopó? – nyögte ki a nevét rekedten. – Kopó, én vagyok az.

Megfordította a férfit. Az sosem volt szép, de most még kevesebb maradt belőle. Megragadta a remegő kezét, és erősen megszorította.

– Fáradt vagyok, úrnő. – A hangja éppoly gyenge volt, mint a nőé. – Köszönöm a nevemet.

– Szívesen. – Könnyek gyűltek a szemébe. Könnyek, egy mutáns eretnekért. Ó, ha látná most az apja! – Köszönöm, hogy gondoskodtál rólam.

– Sötét van itt. Olyan sötét, mint a Nostramón. – Megnyalta összeűzött ajkát. – Meghalt? Most már biztonságban vagy?

– Igen, Kopó. Meghalt, és én biztonságban vagyok.

A férfi elmosolyodott, megszorította a nő kezét gyenge, piszkos ujjával.

– Esik az eső, úrnő – kuncogott halkan.

Octavia letörölte a könnyeit a férfi sebhelyes, ráncos arcáról, de az már halott volt.

UZAS A NYÍLÓ ajtó felé fordult. A cella közepén állt, a falat bámulta, és a vér illatára gondolt, a híg, olajos tapintására az arcán és az ujjain, a keserédes ízének csípős, addiktív melegére, ahogy végigfut az ínyén és a nyelvén. Egy isten neve rejtőzött ebben az ízben, érintésben és illatban. Egy istené, akit gyűlölt, mégis magasztalta a hatalom ígéretéért.

– Tudtam, hogy el fogsz jönni – mondta az ajtóban álló alaknak. – A Vilamus után. Azután, amit az erődben mondtál. Tudtam, hogy el fogsz jönni.

A testvére belépett a kis szobába, Uzas egykori, a *Szövetségen* található kopár cellájának spártai másába. Valójában nem kellett nagy erőfeszítés, hogy újra megteremtse a kényelem eme hiányát; mindössze a sarokban szemétdombba halmozott koponyák, csontok és régi tekercsek hiányoztak belőle.

– Nem én öltem meg – dörmögte Uzas. – Számít ez?

– Számítana, ha igaz lenne.

Uzas vállat vont. Düh futott át rajta a vádra, de aznap éjjel az igazi düh, a harag, lomhán csordogált az ereiben. Ezúttal nem tombolt és nem őrvongott. Nem maradt meg benne; mi értelme lázadni az elkerülhetetlennel szemben?

– Nem én öltem meg Arkiah-t – közölte, nagy gonddal ügyelve minden egyes szavára. – Most mondom el neked utoljára, Talos. Tégy, amit csak

akarsz.

– Arkiah az utolsó volt egy hosszú-hosszú sorban, testvér. Előtte ott volt Kzen, Grillath és Parik. Előttük Roveja. Előtte Jaena, Kerrin és Ulivan. Több mint egy évszázadon át mészároltad a *Szövetség* legénységét, és tiéd a felelősség a harmadik karom haláláért. Nem hagyom, hogy ez a *Kárhozat Visszhangját* is megtörténjen.

Uzas ekkor felkacagott.

– Én vagyok a hibás minden gyilkosságért, ami a *Szövetség* megszentelt fedélzetén valaha történt, igaz?

– Mindegyikért? Nem. De közülük nagyon sokból tapad vér a kezedhez. Ne is tagadd!

Nem tette. A tagadás amúgy sem segítene rajta, nem mentené meg.

– Akkor vége a tárgyalásomnak. Hajtsd végre az ítéletet!

Uzas lehajtotta a fejét, érezte, hogy mindkét szíve hevesebben ver. Most... itt volt a vége. A koponyája lerepül. Nem lesz többé fájdalom. Soha többé.

De a próféta nem nyúlt a fegyveréért. Uzas tompán, lassan, meglepődve emelte fel a tekintetét a csend hallatán.

– Megszületett az ítéleted – mondta Talos ugyanazzal a gondossággal, mint ahogy Uzas tagadott –, és a légió törvénye kötelez.

Uzas szenvtelenül állt, és nem szólt semmit.

– Az ítélet halál. A kesztyűdet a bűnösök utolsó esküjének vörösével fogod beszennyezni, és amikor az urad az életedet követeli, felkínálad a torkodat a pengéjének.

Uzas felhorkant, szinte nevetett. A hagyomány még a Nyolcadik Légió fénykorában is ritka volt, és kétkedett benne, hogy sok bandérium tartotta ezt a gyakorlatot ennyi évszázadon át. A Nostramón a bandák vagy családok esküjüket eláruló tagjait néha halasztott kivégzésre ítélték, hogy purgatóriumi szolgálatban dolgozzák le a bűneiket, mielőtt sor kerülne a végső igazságszolgáltatásra. Az anyavilág hagyományát, miszerint tetoválással jelölték meg az elítélt kezét, a légió a kesztyűk még nyilvánvalóbb átfestésével vette át. A bűnösök vörösére festett kéz azt üzenté a világnak, hogy az illető mások jóindulatán él, és hogy soha többé nem lehet megbízni benne.

Miért nem végeztek ki egyszerűen?

– Mert kötelességeid vannak a légió felé, mielőtt meghalhatnál.

Uzas eltöprengett ezen, már amennyire töprengett még bármin is.

– A többiek holtan akartak látni, nem igaz?

– Úgy van. De nem a többiek vezetnek. Én vezetek. Az ítéletet nekem kellett meghoznom.

Uzas a testvérére nézett. Egy idő után bólíntott.

– Hallom és engedelmeskedem. Megfestem a kezemet.

Talos megfordult, hogy távozzon.

– Találkozunk a hídon egy óra múlva. Van még egy utolsó dolog, amit el kell intéznünk.

– Az Atramentar?

– Nem. Azt hiszem, ők ott pusztultak a *Szövetség*en.

– Ez nem vall az Atramentarra – mutatott rá Uzas.

Talos vállat vont, és távozott.

Az ajtó becsukódott, és Uzas ismét magára maradt. Lenézett a kezére, utoljára látta azokat éjbe öltözötten. A veszteség érzése elég valóságos, elég hideg volt ahhoz, hogy megborzongjon.

Aztán egy pillanatnyi zavarodottsággal körülnézett, és azon tűnődött, hol találhatóna piros festéket.

A TARKÓJA ELÉG keményen csapódott a falnak ahhoz, hogy összerezzenjen.

– Bocsánat – suttogta Septimus.

Octavia szeme a sok pislogás ellenére is könnybe lábadt.

– Idióta – hibáztatta vigyorogva. – Most pedig tegyél le. – Nem.

A ruhájuk suttogva ért össze. A férfi megcsókolta a nőt, éppen csak, az ajka gyengéden érintette meg az övét. Olaj, izzadság és bűn ízt érzte. A nő újra elmosolyodott.

– Olyan az íz, mint egy eretneknek.

– Eretnek vagyok. – Septimus közelebb hajolt. – Ahogy te is. – De nem haltál meg. – A nő megérintette a szája sarkát. – Ez az egész navigátorcsók dolog végül is csak mítosz volt.

A férfi a saját mosolyával válaszolt a nőére.

– Csak ne vedd le a kendőt ma éjjel! Nem akarok meghalni.

Az ajtó ezt a pillanatot választotta, hogy kinyíljon.

Talos állt a nyílásban, és a fejét rázta. A toronymagas harcos ingerülten morgott.

– Hagyjátok abba – mondta. – Azonnal gyertek a hídra.

A nő látta, hogy több kísérője is a férfi mögött áll. Nem a Kopó. A névtelenek. Akiket nem kedvelt. Septimus karjába simult, és a fejét a mellkasához szorítva hallgatta szapora szívverését.

Hiba volt behunyni a szemét. Ismét Ezmarelldát látta. Ettől teljesen elapadt benne a vág.

RUVEN LÉPETT BE utolsóként. Üdvözlésképpen felemelte a kezét az első karom felé, akik laza félkörben ólálkodtak a holoasztal körül.

A trón, amely a Magasztos feketére festett bronzszékére emlékeztetett, üresen állt, akárcsak a magasított emelvény, amely egykor az Atramentar területe volt.

Ez hamarosan megváltozik – gondolta. Talos visszautasíthatja azt a trónt, de én nem fogom.

A gondolatot érdemes volt megfontolni; a próféta soha nem nyilvánította ki, hogy vezetni akarna, és az első karom valószínűleg megtiszteltetésnek venné, ha előléptetné őket az Atramentarba. Egyelőre hatékony testőrök lennének, legalábbis addig, amíg ki nem nevelik a légiosok következő generációját a frissen beáramló rabszolga gyermekekből.

Ruven figyelte a strategium legénységét munka közben, és megjegyezte a különböző egyenruhákat. A halandók többsége vagy a *Szövetség* legénységének jelvényekkel átszőtt haditengerészeti egyenruháját, vagy a Nyolcadik Légio jobbágyai által viselt sötét katonaruhát viselte, de néhány tucatnyian, akik a különböző állomásoknál szétszóródva dolgoztak, egyértelműen a Vörös Kalózok egykori rabszolgái voltak. A legtöbbjük a bukott rendház szolgálainak vörös köntösét viselte.

Amikor Ruven utoljára az Éjurak hajójának fedélzetén járt, a *Szövetség* legénysége büzlött a nyomortól, a kimerültségtől, a félelemtől és a kétségtől, amely mámorító keveréket alkotott, amely örökké ott volt a levegőben, amikor a halandók a Magasztos közelében álltak. Egyfajta nektár volt. Itt a feszültség sós illata

terjengett. A varázsló szánta őket, amiért ennyire rabjai a rettegésüknek. Az ilyen létezés biztosan elviselhetetlen.

Az első karom mellé állt a holoasztalhoz. Lucoryphus is ott volt, vízköpőként guggolt egy közeli pulton. A két rabszolga, a hetedik és a nyolcadik is jelen volt. A férfi nem köszönt nekik, és nem is vett róluk tudomást. Nem is kellett volna itt lenniük.

– Testvérek. Sok megbeszélnivalónk van. Most, hogy saját hajónk van, és megszabadultunk a Magasztos fárasztó paranoiájától, miénk a galaxis. Hová hajózunk?

Úgy tűnt, Talos éppen ezen a kérdésen töpreng, miközben több közeli naprendszer átlátszó alakját tanulmányozza. Ruven kihasználta a pillanatot, hogy lopva a többiekre pillantson.

Az egész első karom őt nézte. Mercutian, egyenesen és büszkén; Xarl, hatalmas kardjára támaszkodva; Cyrion, a mellvértjén keresztbe tett karral; Uzas, előrehajolva, a légio rendelkezése szerint vörös kézzel, az ujjait a kivetítő asztalára szorítva; és Variel, a friss vér, éjbe öltözötten, átfestett páncélban, és a Vörös Kalózok kalapáccsal szétvert ököl ikonjával a vállvértjén. Az apotekárius még mindig a nartheciumkesztyűt viselte, és szórakozottan nyitotta-csukta az öklét, néhány másodpercenként kioldva a nyársaló tuskét. Az eszköz egy csattanással siklott elő a foglalatából, aztán egy pillanattal később visszahúzódott, mielőtt Variel ökölbe szorított keze ismét kilökte.

Még a rabszolgák is őt figyelték. A hetedik, a gépszemével és a törékeny, halandó testére szíjazott hitvány fegyverekkel. A nyolcadik, sápadtan és feszülten, a hipertérhez fűződő kapcsolatát fekete szövet alá rejtve.

Ruven hátrálni kezdett az asztaltól, de a próféta már mozdult is, markában aranyfény villant félhold alakban.

TALOS A FELHASÍTOTT test fölött állt, és figyelte, ahogy a keze még mindig a fedélzetet kaparja.

– Te... – Ruven szájából vér bugyogott, elfojtva a szavakat. – Te...

A próféta közelebb lépett. Az első karom összezárt mögötte, sakálszemek csillogtak a halál ígéletét látva.

– Te... – Ruven ismét gurgulázott.

Talos Ruven mellvértjére támasztotta a csizmáját. A test ott ért véget – a szegycsont alatt minden a másik irányba dőlt, és a fedélzetre hulló, kúszó maradék halála majd egy percre tartott. Talos nem törődött a levágott lábakkal, csak a kettészelt, beszédre még mindig képes félre figyelt.

A vér erőteljes áradatban folyt, összegyűlt a lehullott felek körül, de a leghevesebben a felhasított törzsből ömlött, melyen megfeszültek és csapkodtak a karok. Elszíneződött belsősegek buggyantak ki a varázsló vergődésétől, nyálkásan a vértől, amely immár hasztalanul regenerálódott a haldokló testben. A kivillanó csontok a bordakosár törött maradványai voltak, amelyek a sötét, lüktető szerveket fedték. Három tüdejéből kettőt félbevágott a csapás.

Talos Ruven mellkasán tartotta a csizmáját, hogy megállítsa a további értelmetlen kúszást. Xarl és Mercutian egy-egy csuklójára léptek, teljesen leszorítva őt, miközben az élete a fedélzetre folyt.

Görbe mosoly lopózott a próféta ajkára – a finom gyönyör keserűen őszinte, rosszindulatúan derűs arckifejezése.

– Emlékszel arra, amikor megölted Secundust? – kérdezte.

Ruven pislogott, szétroncsolt mellkasa megremegett, ahogy a lélegzet a megsebzett tüdejében zihált. Saját vérének íze mellett Talos lopott kardjának fanyar vasát is megízlelte, ahogy a próféta a penge borotvaéles hegyét az ajkához szorította.

– Pontosan olyan a hangod, mint az övé – állapította meg Talos. – Haldokló tüdővel zihálsz, és úgy lihegsz, mint egy megvert kutya. És ugyanolyan a tekinteted, tágra nyílt és villogó, a közelgő halál növekvő tudatával, amely áthatol a fájdalom és a pánikon.

Avarázsio szájába csúsztotta a kard hegyét. Vér csörgött az ezüstszerű fémén.

– Ez egy ígélet beteljesítése, *testvér*. Megölted Secundust, kárt tettél a Nyolcadik Légió felesküdt szolgáltaiban, és egyszer már elárultál minket, ahogy bizonyára újra megtennéd.

Avarázsio szájában tartotta a kardot, érezte minden egyes rezdülését, ahogy az éle Ruven ajkát és nyelvét hasította.

– Utolsó szó? – vigyorgott Xarl az elesett varázslóra.

Hihetetlen módon, Ruven még mindig küzdött... Nekifeszült a szorításnak, a saját végzete elkerülhetetlenségének, de elszállt az ereje, magával sodorta a kiömlő vére. Félig megidézett boszorkányfagy tapasztotta kesztyűs ujjait a padlóhoz.

Az első karom a haláláig a zsákmányával maradt, amíg az zihálva kiadta az utolsó lélegzetét, és végül visszaroskadt a fedélzetre.

– Variel – szólalt meg Talos halkán.

Az apotekárius előrelépett.

– Igen, nagyuram?

– Nyúzd meg a testet. Azt akarom, hogy a csontjai láncon lógjanak az occulus fölött.

– Ahogy óhajtod, testvér.

– Octavia.

A nő abbahagyta az alsó ajka rágcsálását.

– Igen?

– Térj vissza a szobádba, és készülj fel arra, hogy áthajózunk a Lelkek Tengerén. Mindent megteszek, hogy ne legyél túlhajszolva, de nem lesz könnyű az utazás.

A nő a nadrágjába törölte izzadt tenyerét; az orrát még mindig összehúzta Ruven kettéhasított testének látványa. Az sem igazán segített, ahogy Variel térden állva páncélt vágott és a húsfűrészsel dolgozott.

– Mi az úti célunk? – kérdezte.

Talos előhívott egy térképet a központi hololiton. Ragyogó csillagok vetettek rosszindulatú fényt a felfelé fordított arcokra és arclemezekre.

– Vissza akarok térni a Szembe, hogy kapcsolatba lépjek a Nyolcadik Légio többi bandériumával. De egyelőre nem érdekel, hová megyünk. Bárhová, csak el innen, Octavia. Csak juttass minket oda élve.

A nő életében először tisztelgett; ökölrel a szíve fölött, ahogy a légio harcosai egykor a Magasztosnak tisztelegetek.

– Különös. – Talos fekete szeme csillogott a mesterséges csillagfényben. – A helyedre, navigátor!

Ezúttal egy terrai pukedlit hajtott végre, mintha ismét a távoli trónvilág báltermeiben lenne.

– Igenis, nagyuram.

Miután a nő távozott a hídról, Talos a testvéreihez fordult.

– Hamarosan visszatérek. Ha szükségetek van rám, a technopapnál leszek.

– Várj, Talos – szólalt meg Variéi, csuklóját az áruló mellkasába mélyesztve. – Mit csináljak a génmagjával?

– Pusztítsd el.

Variéi összeszorította a kezét, szétrobbantva a szervet az öklében.

A VISSZHANGON ÉPPÚGY isteni munkálkodás zengett az Emlékezés Csarnokában, mint előtte a *Szövetségen*. A Vörös Kalózoktól szerzett zsákmányt a padlóra dobták, hogy megtisztítsák, amikor Deltriannak lesz ideje ilyen jelentéktelen részletekkel foglalkozni. Most épp azt figyelte, ahogy a szervitorok serege a légió becses ereklyéit kitüntetett helyre állítja.

Minden ereklye elvesztése negatív érzelmek digitálisan értelmezett közelítéseinek minősített sokaságát váltotta ki belőle – amit egy ember sajnálatnak nevezne –, de elégedett volt azzal a szerény felszerelémennyiséggel, amit sikerült kimentenie.

Rendkívül pozitív fejlemény volt, hogy a *Kárhozat Visszhangja* kiválóan felszerelt teremmel büszkélkedhetett a mestersége kincseinek elhelyezésére, s bár a Kalózok karmai között töltött évtizedek alatt mindenhol megjelent a rothadás a hajón, a gondos restaurálás és a szokásos karbantartás mindent kijavíthatott.

Deltrian elment egy létfenntartó kapszula mellett, és acélujjával végigsimított az üvegen. Úgy csilingelt az ujjbegye az üvegen, ahogyan az ember az akváriumot kocogtatja, hogy felkeltse az abban tartott halak figyelmét, és közben megcsodálta gyűjteménye egyik valódi gyöngyszemét. A titán princeps meztelenül, sután, öntudatlanul sodródott az amniotikus nyálkában, szinte magzatpózba gömbölyödve a beleibe és a hasába ültetett be- és kimeneti kábelek körül.

Az alvó férfi összerándult a második kopogtatásra, mintha valóban hallotta volna az üdvözlést. Ez persze képtelenség volt. A vérét elárasztó kábítószer

mennyiségét figyelembe véve a vegyi kóma legmélyebb bugyraiba zárult. Ha csak távolról is eszméleténél lett volna, nos, leírhatatlan fájdalmat érzett volna, és szinte biztosan károsította volna a józan eszt.

Deltrian figyelte, ahogy a férfi ismét összerándul. Feljegyezte, hogy a következő éjjeleken, mialatt mind hozzászoknak az új szentélyükhöz, szoros figyelemmel kell kísérnie eszméletlen védencét. A tech-adeptus továbbment.

A két kimentett szarkofág közül az egyiket emelőszolgák tették sztázisállványokra. Az a dolog... bizonyos fokú aggodalmat ébresztett Deltrianban. Az *egy-kettő-tizes astartes, preferált nevén Talos* volt most a parancsnok, és ennek a bizonyos szarkofágnak a létezése egyenesen ellentmondott a múltban kifejezett érzelmi reakcióinak.

Ezzel az eshetőséggel azonban majd akkor foglalkoznak, ha eljön az ideje. Deltrian a legkitűnőbb művének tartotta a szarkofágot: a benne lévő harcos tökéletes ábrázolása volt. Az Éjúr fényesre csiszolt platinába vésett képmása olyan tartással állt, amely legalább tizenhat másik emberi kultúra hősi és mitikus alakjainak ábrázolásaihoz illeszkedett, végtagjait és páncélját precízen kidolgozták. Sisakos feje hátrahajolt, hogy az égre irányuló mitikus diadalüvöltést sugalljon, miközben mindkét kezében elesett harcosok sisakját szorongatta. Csizmája egy harmadikon nyugodott, jelképezve abszolút győzelmet.

Igen, csakugyan. Deltrian végtelenül büszke volt az ezzel a bizonyos egységgel végzett munkájára, különösen azokra a rendkívül bonyolult műtétekre, amelyek az élő maradék létezésének megmentéséhez voltak szükségesek az egyetlen alkalommal, amikor engedett az aktiválásnak.

A technopap megdermedt, amikor a hatalmas kétszárnyú ajtó csikorgó dugattyúkkal kinyílt. Furcsán emberi mozdulattal nyúlt, hogy felhúzza a csuklyáját a fejére.

– Üdvözlét, Talos – mondta, de nem fordult meg.

– Adj magyarázatot!

Deltrian erre megfordult. Nem a próféta hangjában rejlő harag miatt, hiszen azt nem lehetett hallani, hanem a kérés szelídségére, ami a leginkább felkeltette az érdeklődését.

– Arra következtetek, hogy a Tíz-hármas szarkofág folytatólagos létezésére utalsz. Helyesen?

Először a próféta fekete szeme villant meg, amit a sápadt vonásai is követtek. Pontosan hat és fél másodpercen át meredt a díszesen kidolgozott koporsóra.

– Adj magyarázatot! – mondta újra, ezúttal hidegebben, és a vokalizációjában jelentősen csökkent a mértéktartás. Deltrian úgy döntött, hogy a legegyszerűbben fogalmazza meg a dolgot.

– A Crythe-nál lezajlott ütközet utáni parancsodat egy felettes hatalom hatályon kívül helyezte.

A próféta összehúzta a szemét.

– A Magasztos soha nem adott volna ilyen parancsot. Kézzelfogható volt a megkönnyebbülése Malcharion pusztulása miatt. Biztosan hullámokban áradt belőle az elégedettség, tech-adeptus. Hidd el, láttam rajta, amikor tájékoztattam.

Deltrian kívárta a megfelelő alkalmat, hogy beleszóljon.

– Téves feltételezés. A felettes hatalom, amelyre hivatkozol, nem az, amelyikre én utaltam. A parancs a harcos életének helyreállítására és fenntartására a Tíz-hármas szarkofágban nem a Magasztostól jött. A parancsot az egy-tízes, korábban egyes Legiones Astartes Distinctus adta.

Talos a fejét rázta.

– Kicsoda?

Deltrian habozott. Nem ismerte a harcos preferált nevét, mert soha nem közölték vele.

– Az... Atramentar harcosa, a Magasztos első testőre, a Tizedik Századból, korábban az Első Századból.

– Malek? Malek rendelte el?

Deltrian visszahőkölt.

– A hangmodulációd harag nyomait tartalmazza.

– Nem. Meglepődtem, ez minden. – Talos visszafordította a tekintetét a szentélybe tett szarkofágra, amelyre máris sztázis-tápegységeket kötöttek. – Életben van odabent?

Deltrian lehajtotta a fejét, aztán felemelte, az egyetértés hagyományos emberi jelzésével.

– Most bólintottál? – kérdezte Talos.

– Igen.

– Úgy nézett ki, mint egy meghajlás.

– Negatív.

– Tehát él?

Deltrian néha kétségbeesett. A szerves hibáik miatt lelassult Éjurakkal néha siralmasan nehéz volt boldogulni.

– Igen. Az egység készen áll az aktiválásra, és a benne lévő harcos, ahogy mondd, életben van.

– Miért nem tájékoztattak erről? Sokszor jártam az Emlékezés Csarnokában a *Szövetség*en. Miért rejtettétek el a szarkofágját?

– A parancs az volt, hogy hallgassunk. Úgy véltük, hogy hevesen reagálnál a tudásra, ha napvilágra kerülne.

Talos ismét a fejét rázta, bár a tech-adeptus úgy sejtette, hogy ez inkább a gondolatai kísérője, mintsem az egyet nem értés jele.

– Erőszakkal fogsz reagálni? – kérdezte a tech-adeptus. – Ez szent föld, amelyet már felszenteltek a Gépisten tiszteletére, a Mechanicum és a Nyolcadik Légió közötti eskü jegyében.

A próféta tekintete a dreadnought szarkofágján időzött.

– Úgy festek, mint egy erőszakos lélek? – kérdezte.

Deltrian nem tudta pontosan megállapítani, hogy az Éjúr kérdésében pontosan milyen arányban volt jelen a gúnyos humor és az őszinte érdeklődés. Mivel nem ismerte fel a kérdés természetét, nem tudott személyre szabott választ megfogalmazni. Más lehetőség híján, őszintén felelt.

– Igen.

Talos se nem egyetértően, se nem ellenzőn horkantott.

– Ha tudod, ébreszd fel Malchariont. Aztán megbeszéljük, hogy mit kell tennünk.

EPILÓGUS

SORS

A PRÓFÉTA LÁTJA őket meghalni.

Látja, ahogy egyenként elesnek, míg végül egyedül marad, vérző kezében csupán egy törött pengével.

Egy harcos, testvérek nélkül.

Egy mester, rabszolgák nélkül.

Egy katona, kard nélkül.

Nem Cyrion az első, aki meghal, de az ő halála a legszörnyűbb, aminek szemtanúja lesz. Az idegen, sötét boszorkányfénnel égő tűz felemészti mozdulatlan holttestét.

Kinyújtott kéz pihen fekete, begömbült ujjakkal, épp csak el nem érve egy elejtett boltért.

Xarlnak, a legerősebbnek, utoljára kellene meghalnia, nem pedig elsőként. Feldarabolva, páncélba csomagolt húsdarabkákká silányítva, a halála nem gyors és nem fájdalommentes, és csak árnyékát kínálja a dicsőségnek, amelyre annyira vágyott.

Nem olyan halál, amelyet szívesen fogadna, de az ellenségei – az a néhány, aki még lélegzethez jut, amikor a nap végre felkel életük leghosszabb éjszakája után – emlékezni fognak rá, amíg el nem éri őket a saját végzetük. Ez legalább a síron túl is vigasztalhatja őt.

Mercutian sem az utolsó. A siránkozó, hű Mercutian, aki a testvérei teste fölött áll, és a sikoltozó xenó ribancleányekkel szemben védi őket, akik görbe pengékkel szedik darabokra.

A halálon túl harcol, makacs dühvel táplálja testét, amikor a szervek, a vér és a levegő már nem elég.

Amikor elesik, bocsánatkéréssel az ajkán teszi.

Variéi Cyrionnal együtt hal meg.

A figyelő furcsa szomorúságot érez emiatt; Cyrion és Variéi nem állnak közel egymáshoz, alig bírják elviselni, ha hallják egymás hangját. Ugyanazok a lángok ugranak át az utóbbira, amelyek az előbbit ölelik, az egyiknek égő halált, a másiknak fájdalmat okozva.

Variéi fegyvertelenül hal meg, és ő az egyetlen, akivel ez történik.

Uzas az utolsó. Uzas, akinek lelkét isteni rúnák övezik, még ha a páncélját nem is.

Ő esik el utoljára, fejszéje és gladiusa vörös, bűzös idegen vérben fürdik. Árnyak táncolnak körülötte szűkülő körben, nem emberi torokból üvöltve tébolyukat. A saját kiáltásaival felel rájuk: először dühvel, majd fájdalommal, végül pedig kacajjal.

A navigátor mindkét titkát feketével takarja, de csak az egyiket tudja könnyen elrejteni. Miközben éjszaka a város utcáin fut, csillagfényben, mely kíméletesebb sápadt bőréhez, mint a Szövetség nem-fénye valaha is lehetett, a vállá fölött visszaneézve üldözők nyomát keresi.

Egyelőre nem lát semmit.

A figyelő érzi a megkönnyebbülését, jóllehet ez egy álom, és a nő nem látja őt.

Lélegzet-visszafojtva, rejtőzködve ellenőrzi titkait, hogy mindkettőjük biztonságban van-e. A kendő még mindig a helyén van, elrejtve felbecsülhetetlen értékű ajándékát azok elől, akik soha nem értenék meg. Figyeli, ahogy a nő reszkető keze lefelé téved a testén, és megpihen a második titoknál.

Sápadt ujjai végigsimítanak duzzadt hasán, amelyet alig takar a fekete kabát. A figyelő ismeri azt a kabátot – Septimuse.

Hangok kiáltanak utána, egyszerre kihívóan és káromkodva. Egy magas alak jelenik meg a sikátor bejáratánál. Könnyű páncélzatot visel, üldözéshez és utcai tűzharchoz.

– A Szent Inkvizíció nevében, eretnek, megállj!

Octavia ismét elfut, gömbölyödő hasát ringatva, miközben lövések ropognak a sarkában.

A PRÓFÉTA KINYITOTTA a szemét.

Egy kamra falai vették körül – a személyes cellája hideg kényelme. A falakat máris nostramói ékírás borította, néhol írva, néhol vésve.

A tör kiesett a kezéből, a padlón csattant, és az utolsó rúna befejezetlenül maradt. Ismerte a jelet, és azt nem az anyanyelvéből vette.

Egy ferde szem bámult vissza rá a falról. Egyetlen, befejezetlen könnycsepp csordult ki belőle.

Egy elda rúna, amely egy istennő gyászát és egy csillagok közé száműzött faj dacát jelképezte.

A hónapok óta tartó lázálmok hirtelen értelmet nyertek. Az acélfalba vésett spirál felé fordult, amelyet egy elliptikus oldalai által áttört durva kör övezett.

Csakhogy ez nem spirál, és nem is kör volt, hanem örvény, amely egyetlen rosszindulatú szemmel bámult, valamint a körülötte keringő jelenlét.

Ujjaival végigsimított a keringő oválison. Mi köröz a Nagy Szem körül, a markában ragadva?

– *Ulthanash Dala* – törte meg Talos a hideg szoba csendjét, és visszanézett a síró istennőre. – Az Ulthwé mestervilág.

Hálás köszönetem a Heresy-Online-nak; a Bolthole-nak;
a Dákká Dakkának; a thegreatcrusade.co.uk-nak;
az elegan/tg/entlemen-nek; a meglepően udvarias
WarSeernek; és a nagyszerű Bolter & Chainswordnek.
Külön köszönet Rachel Dochertynek a meglátásaiért,
amelyek megmentették ezt a könyvet.